JOHN TRENHAILE

Crisálida

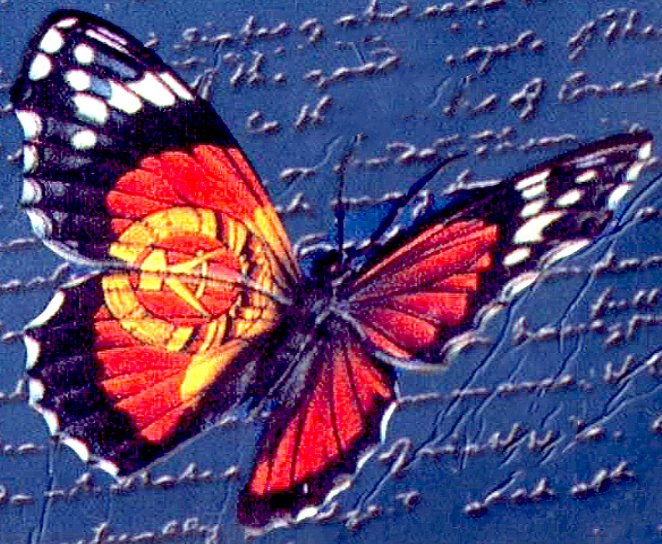

POL.

John Trenhaile

CRISALIDA

Traducerea din limba engleza IULIAN COMĂNESCU

JOHN TRENHAILE
Krysalis
Editura RAO
2003

„În două luni sau nici atât, Bush şi Gorbaciov or să fie faţă-n faţă la masa tratativelor, la Vancouver. Şi ce avem pe ordinea de zi? *Totul!* Reducerea numărului de arme nucleare cu rază lungă de acţiune, a armamentului convenţional şi a artileriei, reduceri de efective, de bugete, depozite, divizii. […] Dacă *NAT*O reuşeşte să-şi ţină pentru el Planul asupra Situaţiei Generale, bineînţeles. Dar dacă «Crisalida» ajunge unde nu trebuie, preşedintele nostru se trezeşte într-o partidă de pocher cu o oglindă în spate. Şi se alege praful.”

„Fereşte-te de furia omului răbdător”

John Dryden
Absalom şi Achitophel

NOTA AUTORULUI

Citatul de la pagina 387 este luat din *The Three Faces of Eve* de Thigpen & Cleckley, Chivers Press, 1985, pagina 165, unde autorii i-l atribuie lui, „Bemheim”, fără alte precizări.

Anna Lescombe, eroina acestui roman, este o avocată cu oarecare notorietate. Şi eu am practicat avocatura la Baroul Chancery timp de treisprezece ani. Foştii mei colegi de serviciu (şi, sper, actualii prieteni) care cred că se regăsesc în paginile romanului vor comite delictul de înşelătorie, cu toate că este vorba doar de autoînşelătorie.

Anna Lescombe a fost adoptata la puțin timp după naştere, la fel ca şi mine. Iar membrii direcți ai familiei mele care, de asemenea, îşi imaginează că i-am prezentat aici, vor fi şi mai sever amendați, pentru că fac o mare greşeală.

Înainte...

UNU

David Lescombe nu arăta ca un om aflat pe punctul de a înfrunta un interogatoriu de care atârna întregul său viitor. Numai bolboroseala din stomac îl dădea de gol şi era singurul care putea să o simtă.

Se plimba în susul şi-n josul coridorului cu paşi măsurați, cu mâinile la spate. La un capăt se afla o fereastră ce dădea înspre Whitehall[1]; de fiecare dată când ajungea la ea, se oprea câteva clipe, pentru a privi aglomeratul tablou de jos, înainte de a-şi relua acel du-te-vino.

De fiecare dată când străbătea coridorul, lăsa în urmă o uşă capitonată, deasupra căreia atârna o plăcuță: Camera Douăsprezece a Comitetului. În curând, va trebui să intre pe acea uşă. Când se gândea la asta, stomacul i se strângea şi David iuți puțin ritmul, ca şi cum ar fi putut scăpa de ceea ce-l aştepta dincolo de uşa cu înfățişare banală. Se uită la ceas. Avea timp să se repeadă până la toaletă? Nu, era riscant, tocmai în această dimineață, nu merita să rişti *nimic.*

David urma să fie supus procedurii îndeobşte cunoscute sub numele de interogatoriu complet.

Se opri din nou în dreptul ferestrei. Afară era o dimineață rece, strălucitoare de iarnă, dar David nu avea ochi pentru ea. Subconştientul, dornic de a găsi un

mijloc de evadare din prezent, îl purtase înapoi către copilărie; către un alt coridor, nu prea diferit de acesta, cu busturi ale oamenilor de stat dispăruți; înălțate pe piedestaluri şi cu portrete în ulei cu rama masivă, atârnând pe pereți. Şcoala publică pe care o frecventa, biroul directorului, în aşteptarea judecății.

Avea şaptesprezece ani pe atunci. Era monitor, o persoană cu greutate. Cineva agreat. În clasa lui mai exista un băiat, pe care nu-l plăcea nimeni. David luase lăudabilul obicei de a-l apăra împotriva sâcâielilor unor colegi, atunci când acestea întreceau măsura. Hamilton, aşa îl chema.

David îşi îndoi brațele şi se sprijini de pervazul ferestrei. De unde apăruse Hamilton, acum, după un sfert de secol? A, da, desigur. David urma să fie peste câteva clipe integrat, ca măsură de prevedere împotriva trădării.

Elevii aşteptau să înceapă o oră de matematică. Profesorul, Tozer „Clonțosul", intrase, îi picaseră ochii pe porțiunea de podea din fața băncii lui David şi se răstise: „Ce-i *aia?*" „Aia" era o călimară de cerneală neagră, gâlgâind abundent pe parchetul clasei.

David nu ştia cine o vărsase. Banca lui era lângă a lui Hamilton, în orice caz şi trăsese imediat concluzia că unul din duşmanii acestuia (avea o puzderie) înscenase probabil toată povestea; nu era prima dată când se întâmpla. Un moment, se făcuse linişte. Apoi, de undeva din spate, se auzise un glas tărăgănat: „Vai, Hamilton, de data *asta*

ce-ai mai făcut?”

„Nu eu!” Fața palidă, pistruiată a lui Hamilton se crispase de teamă. Se iscase un scandal, cu acuzații şi contraacuzații, aruncate de la unul la altul. Lui David nu-i venise să creadă cât de copilăros, de stupid de copilăros se desfăşurase totul. El şi alți câțiva ajunseseră dinaintea directorului, într-un episod al nesfârşitei anchete care avea ca scop să stabilească cine vărsase cerneala.

David cântărise argumentele pro şi contra, îşi asumase riscurile şi se lansase, ca amator în prima sa tentativă de gestionare a unei crize. Ştia că directorul aştepta numele vinovaților. În loc să facă acest lucru, mărturisise că el era autorul fărădelegii, invocând neatenția.

— De ce? întrebase directorul. Vreau să spun de ce îți asumi o faptă pe care ştim amândoi că n-ai săvârşit-o?

David nu ştia exact nici acum. Stând la fereastra cu vedere spre Whitehall, nu îşi dădea seama ce îl făcuse să-şi mărturisească vinovăția. Într-o oarecare măsură, fusese sentimentul că Hamilton trăsese deja destule ponoase şi trebuia apărat de înscenările duşmanilor săi; mai mult, poate, sperjurul avea la bază felul pragmatic al lui David de a reacționa în fața ridicolului. Mărturisind, pusese capăt dintr-o dată unui incident pe care profesorii îl considerau – fapt cu totul absurd, după el – drept scandalos.

David cel adult râse cu glas tare. Îşi aduse aminte cum, după ce-şi încasase pedeapsa, una consistentă, pe cât îşi

amintea, directorul îi spusese:

— Vreau să ştii un lucru, Lescombe. Un lucru care poate influența felul tău de a te purta în astfel de situații pe viitor. Hamilton a susținut că ai vărsat *într-adevăr* cerneala.

David se uitase lung la el, nepricepând.

— Ți-a pus ție totul în cârcă, se enervase directorul. Pentru că e un laş şi o secătură şi ştia că îl vei susține, a însăilat ceva la repezeală. Iar tu m-ai legat de mâini şi de picioare. Tu şi mărturisirea ta prostească, de om cu capul în nori…

David se îndepărtă de fereastră, zâmbind încă la amintirea lucrurilor necugetate pe care le faci în adolescență. Apoi uşa capitonată se deschise, readucându-l cu bruschețe în prezent.

— Domnul Lescombe? auzi o voce.

— Da.

În pragul Camerei Douăsprezece a Comitetului stătea un bărbat. Purta o haină veche, groasă, de *tweed,* peste pantaloni de flanel, cu turul foarte larg şi bocanci grosolani, care de-atâta lustruit deveniseră aproape roşii. De fiecare parte a feței lui roşcovane atârnau două guşi, terminate cu nişte buzunăraşe de carne ce părea moartă. Omului îi reuşea de minune să pară orice altceva în afară de un veteran al confreriei serviciilor secrete britanice. Aducea mai curând a veterinar decât a veteran.

— Intră, te rog, spuse.

Păşind în urma lui, David făcu o serie de conexiuni. Deoarece îşi făcuse tema

pentru acasă, luând legătura cu alții care trecuseră cu bine prin această procedură, ştia că bărbatul era Jeremy Shorrocks, director-adjunct al MI 6. Se spunea despre el că e prietenos. *Un găgăuța.* Pe Brewster trebuie să stai cu ochii…

În Camera Douăsprezece a Comitetului erau trei persoane. Brewster, secretar de stat însărcinat cu securitatea guvernului în ierarhia funcțiilor secrete, Shorrocks şi o femeie purtând uniforma de ofițer de poliție, despre care David bănuia că trebuie să fie din Divizia Specială. Nu se făcu nici o prezentare. David identifică scaunul care-i era destinat şi se aşează fără să aştepte să fie invitat.

În liniştea care urmă, încercă să-şi potolească bătăile inimii şi să se concentreze, închipuindu-şi cum îl vedeau ei: un bărbat înalt, slab, puțin trecut de patruzeci de ani, purtând un costum de bună calitate şi arborând o expresie calmă. Da, e bine. Rămâi aşa.

— Domnule Lescombe, rosti Brewster, care prezida, aşezat în centrul unei mese lungi, de stejar. Îți mulțumesc pentru că ți-ai făcut timp în dimineața asta – zâmbetul îi deveni conspirativ – ştiu cum treburile de acest fel dau peste cap programul cuiva.

— Nici o problemă. David îşi încrucişă picioarele la nivelul gleznelor şi îşi odihni relaxat mâinile pe brațele scaunului, fără a-şi crispa degetele pe ele. Îşi dori să se afle în cameră şi cineva care studiase limbajul trupului, pentru a lua notă şi a aproba.

— Ştiți pentru ce ne aflăm aici: pentru

a stabili dacă există vreo o-biec-ți-e referitoare la admiterea dumitale în Co-mi-te-tul „Crisalida”.

Brewster pronunțase cuvintele cu dicție neglijentă, dar accentuând cu voluptate silabele.

David îşi drese glasul, dorindu-şi imediat să n-o fi făcut.

— Da, într-adevăr.

— Pari a fi curat, spuse Brewster reticent, ca şi cum nu mai întâlnise pe nimeni fără pată în toată cariera lui.

Shorrocks îşi împinse scaunul înapoi şi îşi scoase ochelarii cu rama groasă.

— Plicticos de curat, încuviință cu un zâmbet. Primul interogatoriu în 1985, nici un fel de mențiune la următoarele, o nevastă drăguță, o barcă de agrement drăguță la Brighton, nici un alt *hobby,* nici un viciu… îşi plie ochelarii cu o pocnitură şi îi azvârli peste teancul de hârtii. Mă bucur că nu sunt căsătorit cu tine, conchise.

— Şi eu, răspunse David. Am fi fost puşi pe liber amândoi urgent.

Shorrocks izbucni în hohote.

— Mai e doar un singur lucru, continuă Brewster; lui David îi era clar că orice încercare de a glumi cu acesta era pierdere de timp şi decise să fie mai atent pe viitor. Numai o întrebare, repetă el.

— Aproape că nu merită pus în discuție, interveni Shorrocks.

— Aici e vorba de „Crisalida” – tonul lui Brewster deveni glacial şi nu doar de interogatoriile tale de duzină, nu crezi?

— Iartă-mă.

Iritarea lui Brewster nu se destrăma

însă.

— Lescombe îşi va da seama, desigur, că nu avem intenția să lăsăm nimic la voia întâmplării cu mai puțin de trei luni înainte de întâlnirea la nivel înalt de la Vancouver şi cu Washingtonul pe cap.

— Exact, aprobă David. Vă rog să-mi puneți orice întrebare doriți.

Zâmbetul său politicos arăta că nu are nici un motiv de îngrijorare, dar temerile i se adunau cu repeziciune. Dacă va trece de acest interogatoriu, va deveni membru al Comitetului „Crisalida", al elitei, al acelui grup select de englezi şi americani a căror sarcină era să pregătească planurile de bază pentru următorul război european. Ceea ce însemna mai mulți bani, prestigiu sporit, dar mai ales apartenența la un cerc restrâns. Însemna, cu alte cuvinte, la vârsta incredibilă de numai patruzeci şi doi de ani, accesul la un rol major de decizie politică. Pentru o clipă, îşi imaginã acel moment de beatitudine când i-ar spune Annei: „Am reuşit!" în secunda următoare, reveni la realitate auzindu-l pe Shorrocks spunând:

— Soția ta, Anna.

Cu un efort supraomenesc, David reuşi cumva să-şi păstreze muşchii feței sub control.

— Într-o vreme părea să se fi apropiat destul de mult de un marțafoi de neamț.

— Zău? David se forță să etaleze un zâmbet senin. *Spune ceva!* Dacă-mi permiteți, continuă în fine, ce înseamnă „a te apropia" în acest context?

— Ceea ce înseamnă şi nimic mai

mult. Informatorul nostru… un moment, să mă uit – Brewster dădu câteva pagini – a, da, s-a întâmplat acum vreo doi ani, deşi povestea ne-a fost adusă la cunoştință mult mai recent… Cineva de la Trezorerie, ducându-se la restaurantul său favorit, a dat cu ochii la masa alăturată de soția ta, ea nu a părut să-l remarce, deşi făcuseră cunoştință anterior… Bărbatul în compania căruia se afla ea s-a adresat într-o germană foarte fluentă unei cunoştințe aflate în trecere… evident, limba lui maternă.

— Aşadar, cu lingvistica se ocupă mai nou Trezoreria, nu-i aşa? Dintotdeauna m-am întrebat ce fac ei de fapt.

Idiotule! Ăstora nu le plac bancurile. Shorrocks râse însă; şi, de astă dată, însuşi Brewster îşi îngădui un zâmbet. Numai femeia în uniformă continua să şadă pe locul ei, ca de piatră, neimpresionată. Shorrocks scrise ceva pe o bucățică de hârtie, o strecură sub ochii lui Brewster, care se prefăcu că nu o vede. David şi-ar fi dat leafa pe trei ani pentru a afla despre ce era vorba.

— Bănuiesc că sursa dumneavoastră trebuie să fie Duggy Atkinson, spuse repede.

— Mi-e teamă că nu ne este permis să dezvăluim…

— Într-adevăr. Vă rog să mă scuzați.

Brewster îşi drese glasul.

— Mai departe, se pare că ceva asemănător s-a întâmplat şi săptămâna următoare şi la încă o săptămână după aceea.

— Înțeleg. Acum doi ani, spuneți?

— Da.

David privi fix în tavan, ca şi când ar fi scotocit printr-o memorie slabă. În realitate, încerca să-şi reprime sentimentul de teamă care începea să-i submineze prestația. În ce naiba se băgase Anna? Nu, nu te gândi la asta, încearcă numai *să te descurci.*

— Dar de atunci nu… oricum, un restaurant nu e un loc dubios.

David fu atins subit de inspirație. Îşi scoase agenda.

— Cum se numeşte?

Shorrocks chicoti. Silabisi numele restaurantului şi chiar, după o scurtă căutare, un număr de telefon.

— După spusele sursei noastre, ar trebui să încerci şi tu salata Nicoise.

— Înțeleg, zise şi fruntea i se încreți, îmi pare rău, am sentimentul că-mi scapă un lucra cu totul evident, dar… nu se consideră a fi o crimă să iei masa cu un neamț, nu? Minu*nat! Ține-o tot aşa!*

— Ştii despre care Germanie este vorba? întrebă femeia în uniformă, iar David se întoarse către ea.

— Putem presupune, cred, fără a risca să greşim, că despre Germania Federală, răspunse.

— De ce?

David ridică din sprincene.

— Cineva din Germania Democrată care ia prânzul cu doamnele avocate, ei bine… ha-ha. Asta ar f*i o p*iesă de dosar, nu-i aşa?

— Ha-ha, admise Brewster. Înțelegi însă care este problema noastră, sunt sigur. Îl recunoşti pe acest bărbat, după

descrierea informatorului nostru?

David clătină din cap.

— Cercul de prieteni al Annei nu coincide cu al meu. Poate un client? Dintotdeauna a avut o clientelă destul de numeroasă pe continent.

— Poate. Brewster îşi notă ceva. Acum ştii care este următoarea întrebare, e de-a dreptul penibil, îmi dau seama, dar…

— Cum merge căsnicia?

— Mda…

— Strună, îmi pare bine s-o spun.

— Eşti surprins de ceea ce tocmai ai aflat, dar nu răscolit; am rezumat corect starea ta de spirit?

Ai naibii de corect, gândi David, dar replica sa fu:

— În ce priveşte a doua parte a afirmației dumneavoastră, da; mai puțin, însă, în privința celei dintâi. Nu găsesc nimic surprinzător în faptul că soția mea ia masa de câteva ori cu acelaşi bărbat. Şi despre ce anume discutau, ştim?

— Nu ştim.

David ridică din umeri.

— E avocat pledant, unul din avocații de succes. În breasla ei, totul se termină cu o masă pe cheltuiala unuia sau altuia, din câte mi s-a spus.

— Ai să-i povesteşti despre asta când vă întâlniți? întrebă Shorrocks.

— Despre un lucru care s-a petrecut acum doi ani? Poate. Dacă îmi aduc aminte, ceea ce probabil nu se va întâmpla. De ce, ați dori s-o fac?

— Nuuu, clătină din cap Shorrocks zâmbind. Iar în raport să consemnăm doar că Lescombe are un punct în

favoarea lui: nemții, după cum ştiți – jumătate din ei – sunt de partea noastră acum. Nu ca data trecută.

Big Ben bătu sfertul de oră, oferindu-i lui Brewster pretextul de a-şi zdrobi exuberantul coleg cu o tăcere țâfnoasă.

— Deci pot trage concluzia, spuse în fine, că nu ai nici o obiecție împotriva admiterii domnului Lescombe în Comitetul „Crisalida”?

— Poți.

Brewster deschise un dosar de plastic la ultima pagină. David inspiră adânc. Brewster îşi deşuruba capacul stiloului, ajunsese practic pe punctul de a-şi pune semnătura, când Shorrocks îşi drese glasul, iar muşchii intercostali ai lui David se contractară. În mod sigur nu mai era nimic, în mod sigur? Shorrocks încuviință totuşi din cap vesel, privind către capătul îndepărtat al mesei.

— Doamnă?

Brewster se aprinsese în obraji.

— Nici o obiecție din partea Diviziei Speciale, domnule.

Brewster semnă.

David țâşni, trecând de arcada clădirii, prin Whitehall, ca şi când ar fi concurat pentru un loc în echipa olimpică. Nu se opri până nu ajunse la o cabină telefonică aflată lângă Trafalgar Square. I se păru că trece o veşnicie până când Anna răspunse, dar apoi se auzi acea voce minunată, melodioasă.

— Iubitule! Cum a mers? Te-au…?

— *Da!*

— O, *David!*

— Totul e-n regulă! Totul e-n regulă!

Amintirile despre soția lui luând masa cu nemți misterioşi îi zburară prin minte, lăsând în loc doar un amestec nebulos de dragoste şi exultare. Anna n-avea decât să ia prânzul cu cine voia, cui îi păsa?

— Ştiam eu, strigă ea. Şampania e-n frigider. La naiba, mai pun o sticlă la rece.

David tremura. Abia putea să țină receptorul la ureche, dar trebuia să spună un anumit lucru şi cuvintele veniră grăbite:

— Mă simt prea rău ca să beau ceva…

— Te simți rău?! Ce ai?

— Nimic care să nu poată fi vindecat de câteva ore petrecute în pat cu tine.

Părăsi cabina în fugă, lăsând receptorul să se bălăngăne la capătul firului. Când, surprinsă, îl ridică, persoana următoare fu uimită să audă hohotele fericite ale unei femei răsunând încă pe linie.

DOI

Femeia îl sărută prelung, pentru a întârzia clipa despărțirii, înainte de a se întoarce şi de a porni pe alee. Sub ochi îi căzu firma de alamă a iubitului ei: Gerhard Kleist, M.A., A.B.Ps.S.{2}, psiholog consultant. Se aplecă, apropiindu-şi gura de ea şi suflă uşor, aburind suprafața metalului. Chicoti când Kleist o împinse la o parte pentru a linge alama aburită.

Sărută femeia pentru ultima oară, trăgând-o spre el, astfel! Încât să îi poată simți tot trupul prin rochia neagră cu care era îmbrăcată sub pardesiu; îi mângâie uşor părul, savurându-i bogăția, îngădui unei mâini să rătăcească pe spatele ei…

— *Ciao.*

— *Ciao.*

Kleist o urmări cum se îndepărtează legănându-se pe alee, la fel de îndrăzneață şi sigură de ea ca şi atunci când făcuseră dragoste şi se întrebă dacă se vor mai întâlni vreodată. Mai curând nu; nu era genul de femeie dispusă să persevereze. În plus, soțul ei urma să revină din Orientul Mijlociu săptămâna viitoare. Fapt nu tocmai propice. Prin urmare, ducă-se. Kleist îşi odihni pentru o clipă spatele de tocul uşii. Ar fi trebuit să fie o seară minunată, dar… ridică nervos din umeri, victima a unei nefericiri de-o clipă, împotriva căreia arta lui de-a vindeca nu putea face nimic şi pe

care şi-o înăbuşi cu un efort de voință. Întârzie un moment afară, explorând cu privirea cerul nopții, apoi trase uşa după el şi stinse lumina de pe verandă.

Îndreptându-se prin hol spre piciorul scării largi de stejar, cel mai pregnant detaliu al casei, ochii îi căzură pe o fâşie de culoare aflată sub măsuța cu telefonul. O eşarfă, bată-le Dumnezeu să le bată de femei, de ce nu sunt niciodată atente? O adună de pe jos şi o apropie de nări. Se simți satisfăcut. Parfumul era inconfundabil. Mătasea Hermes îi alunecă printre degete: bogată, prețioasă… şi incriminatoare.

Se uită la ceas. Două. Trecuse un sfert de oră de când plecase, ceea ce însemna că nu se va întoarce. Cu alte cuvinte, eşarfa încetase să mai fie o podoabă şi devenise o probă.

Urcă în cabinetul său de consultații de la primul etaj, unde deschise un dulap aflat sub rafturile de cărți. În dulap nu se afla nimic altceva decât o cutie metalică albă, cu mâner. O întoarse cu susu-n jos, dând la iveală o lumină de control şi două comutatoare.

Aşeză eşarfa înăuntru, acționă unul dintre comutatoare şi puse la loc capacul. Se duse în camera de baie alăturată să ia o bucată de hârtie igienică. Deschise capacul şi scutură restul de cenuşă în hârtie. Câteva clipe mai târziu, ultimele urme ale prezenței musafirului său dispăreau în canalul de scurgere.

În timp ce punea camera în ordine, se auzi soneria. Kleist dădu exasperat din

mâini: Se întorsese din drum totuşi. Femeile astea!

Coborî treptele câte două, neuitând să aprindă lumina de afară. Apoi însă mâna îi încremeni pe clanță. Pentru că, în ciuda faptului că apăsase pe întrerupător, sticla dintre vitraliile uşii rămăsese întunecată. Se arsese becul?

Făcu un pas rapid înapoi şi într-o parte.

— Gerhard, se auzi o voce; tonul era imperativ, urgent. *Gerhard, lass mich rein!*{3}

Kleist tresări, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce nebunie, ce prostie…

— Vogel? scrâşni.

— *Ja. Mehr schnell!*{4}

Kleist stinse luminile din hol. Abia apoi descuie.

— Ce dracu'…

— Ssst.

Oaspetele lăsă uşa întredeschisă de un lat de palmă, supraveghind aleea.

— În regulă, spuse într-un târziu. Poftim becul înapoi.

— Eşti nebun! Ştii că a veni aici…

— Dacă aveam de ales, nu mă apropiam nici la un kilometru de tine. Hai să plecăm din uşă, pentru numele lui Dumnezeu!

Cei doi bărbați conversau într-o germană precipitată. Din obişnuință, vorbeau cu voce scăzută, dar se vedea că le e frică. Se simțea în fiecare silabă a fiecărui cuvânt.

Kleist îl conduse pe Vogel în sufragerie. Se asigură că perdelele erau bine trase înainte de a aprinde lampa de

birou, apoi turnă două whiskyuri mari. Vogel se lăsă să cadă într-un fotoliu de piele, cu spatele spre fereastră. Respira repede şi pentru moment n-avea altă preocupare decât să se calmeze. Kleist se aşeză la capătul unei canapele, pe care o rotise în aşa fel încât chipul lui să nu poată fi văzut nici măcar de cineva care ar fi găsit mijlocul de a privi prin perdele ca prin sticlă.

— Nu te-ai schimbat, spuse, cu un grăunte de invidie în glas.

Vogel se apropia probabil de cincizeci de ani, dar îşi păstrase figura şi silueta unui om mult mai tânăr. Părul de culoarea nisipului îi era tot atât de des ca în tinerețe, la fel şi mustața. Vorbind o germană cultivată şi având un fel de a fi rezervat, putea trece drept practicantul înstărit al uneia din profesiile moderne: editor, poate, sau consultant financiar. Nimeni nu ar fi ghicit la o primă vedere care era profesia lui adevărată, la fel ca în cazul lui Jeremy Shorrocks – şi din aceleaşi motive. Vogel era rezident-şef pentru Londra al *Haptverwaltung Aufklarung* sau HVA: Serviciul Secret al Germaniei Democrate.

— Tu nu mai eşti chiar acelaşi, am impresia, remarcă într-un sfârşit Vogel. Mai gras – o idee. Mai multe riduri – înghiți o porție generoasă de whisky – ți-ar prinde bine să te culci mai devreme câteva zile. Şi să iei cu tine o carte în loc de o femeie.

Kleist nu spuse nimic.

— Trebuie să plec *repede,* aşa că taci şi ascultă-mă. Ai avut mai demult o

pacientă, Anna Lescombe.

— N-am mai văzut-o de ani de zile. Dacă ai venit numai să-mi spui că…

— Taci din gură. Am venit pentru a da nişte ordine, nu pentru a asculta un discurs. Prin această Lescombe intenționai să ajungi la soțul ei, David.

— Şi?

— Şi când te-ai văzut ultima oară cu ea?

— Acum doi ani.

— În calitate de psiholog?

— Nu.

— Când a avut loc ultima sesiune de tratament?

Kleist reflectă un moment.

— Acum cinci ani. Prescripții minore, nimic deosebit. Câteva sfaturi, dacă vrei.

— Nici un alt contact?

— O sun o dată pe lună, ca să stăm la taclale. Telefoane între prieteni. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Ai auzit poate de întâlnirea la vârf de la Vancouver?

— Cine n-a auzit? răspunse Kleist sarcastic. Opțiune de gradul zero în privința reducerii armelor convenționale în Europa, Doamne! Au să te lase fără pâine, dragul meu.

— N-au să mă lase. Vei avea tu grijă de asta. David Lescombe, soțul pacientei tale, tocmai a fost numit într-un comitet, „Crisalida”.

— În ce?

Vogel scutură din cap nerăbdător.

— *Ascultă!* Lasă ce este, bagă numai la cap ce-ți spun, e urgent, ca seringa pentru drogat. Dacă putem pune mâna

pe „Crisalida” înainte ca întâlnirea de la Vancouver să înceapă, vom câ*ştiga*. Pentru că funia se-apropie de par, Gerhard. Multe cariere sunt în cumpănă, printre care şi ale noastre…

— Fac ceea ce-mi spui, se îmbufnă Kleist. Nu ai de ce să te plângi.

— Dacă nu punem mâna pe „Crisalidă”, n-o să ne mai plângem, o să ne dăm singuri afară. Vom rămâne pe liber! Vogel îşi roti ochii prin cameră, după care spuse: Ştim amândoi că viața asta atât de agreabilă pe care o ducem necesită mai mult decât nişte stipendii pentru a nu se schimba radical.

— Spune-mi ce vrei şi du-te.

— Trebuie s-o contactezi pe soție, pe Anna. Recâştigă-ți influența asupra ei, înaintea întâlnirii la vârf.

— Dar întâlnirea trebuie să înceapă peste două luni, nu-i aşa? Nu pot face nimic pentru tine.

— Kleist, îți spun că…

— Nu înțelegi. N-am mai văzut-o de cel puțin doi ani. Nu pot să o oblig să înceapă nişte şedințe de psihoterapie pe care nici nu le doreşte şi de care nici nu are nevoie. Este o chestiune de etică profesională.

Vogel îşi dădu capul pe spate şi râse către tavan.

— Etică! exclamă, readucându-şi brusc capul în poziția normală. Tu habar n-ai ce-i aia etică.

Kleist se fistici.

— Cum dracu’ crezi că aş putea să…

— Nu ştiu şi nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Dar ascultă: David

Lescombe o să fie plecat în weekendul următor şi încă vreo câteva zile după.

— De unde ştii?

— De unde ştiu ce ştiu în general? La de bun ce-ți spun, că nu va fi acasă. Vei folosi această ocazie pentru a lua legătura cu Anna Lescombe – spuneai că ai mai sunat-o în ultima vreme?

— Da, dar…

— Deci nu va fi surprinsă că o cauți. Bun. Ai s-o readuci sub controlul tău, la fel ca înainte. Ai s-o programezi să deschidă seiful soțului ei şi să ne aducă ceea ce găseşte înăuntru, după care va primi înapoi materialul şi îl va pune la loc. Îți vei lua măsuri să nu-şi aducă aminte nimic din ceea ce a făcut. După aceea, Gerhard şi numai după aceea, poți să-ți vezi de ale tale.

— Vogel, dă-mi voie să-ți spun ceva, începu Kleist pe un ton total schimbat, reținut, chiar politicos. Să-ți fie clar că vorbesc acum numai şi numai în calitate de psiholog, iar ceea ce trebuie să-ți spun este că ai înnebunit. Pur şi simplu. Ai înnebunit.

Se ridică.

— Dacă asta-i tot, atunci…

Mâinile lui Vogel se mişcară cu o asemenea repeziciune încât pentru o clipă Kleist crezu că scosese un pistol; chiar „văzu” o armă în mâinile vizitatorului său. Însă, după ce rotițele minții se puseră din nou în mişcare, îşi dădu seama că era numai o fotografie. Privi imaginea pe care Vogel i-o arăta şi se albi la față.

— Stai jos! porunci Vogel şi, văzându-l

că ezită, strigă din nou: *Stai jos!*

Kleist se supuse, foarte încet.

— Te rog... Menajera mea, ai s-o trezeşti...

— La dracu' cu... serv*itoarea ta.* Pari a fi uitat cum stau lucrurile. Nu prea există servitoare în Germania Democrată, continuă Vogel cu o voce acră. Sora ta, Ilsa, de exemplu – flutură fotografia – îşi face singură tot menajul. Găteşte pentru copii. Şi pentru Walther, pămpălăul de bărbat-su.

Kleist nu-şi putea dezlipi privirea de pe fotografie, care înfăţişa o femeie blondă, al cărei chip vădea o vârstă mijlocie, ridat şi şters; femeia stătea lângă un bărbat cu un cap mai scund decât ea şi îşi odihnea mâinile pe umerii unui băieţel. Bărbatul ţinea în braţe un bebeluş. Kleist îi cunoştea bine pe toţi patru. Într-un fel, foarte real, era legat de ei.

— La spital i-au mărit salariul, relată Vogel răsucind poza cu faţa spre el pentru a o privi. Se gândesc să-şi ia un apartament mai mare. Patru camere în loc de trei, închipuie-ţi!

Îşi lăsă privirea să rătăcească prin interiorul bogat decorat.

— Tu ai bani. Casa asta. Femei. Gândeşte-te, Gerhard: lucruri care azi sunt, mâine nu sunt.

— Sunt cetăţean britanic naturalizat. Nimeni nu mă poate da afară din Anglia.

— Naturalizat, da... prin încălcarea Deciziei 631. Prin fals. Un telefon e de ajuns.

— N-ai risca să mă sacrifici, îndrăzni Kleist, simţind cum într-o oarecare

măsură îi revine curajul. Am luat contact cu prea mulți dintre oamenii tăi.

— Am ordin să pun mâna pe „Crisalida” imediat. În acest scop sunt şi autorizat şi pregătit să fac *orice* sacrificiu.

Kleist se uită lung la Vogel, ştiind că pierduse partida.

— Îmi trebuie timp, afirmă într-un târziu. Ar putea dura luni de zile până ce voi restabili acel fel de încredere, gradul necesar de dependență... De ce nu dai pur şi simplu o spargere, ca să furi materialul ăsta legat de „Crisalida” şi să termini cu toată povestea?

— Pentru că nu putem risca să lăsăm nici cea mai mică urmă, de asta. Secretarul general vrea să aibă „Crisalida” în buzunar, când va pleca de la Moscova către Vancouver. Şi fără nici un fel de amprente pe ea.

— Bine, să presupunem că obțin cifrul de la soție. Poți trimite pe cineva acolo ca să...

— Ca să fie prins asupra faptului, ca de obicei. Taci din gură şi ascultă ce-ți spun, Kleist. Dacă ceva nu merge cum trebuie, Anna Lescombe trage ponoasele. Ea a deschis seiful, nimeni altcineva nu s-a aflat prin preajmă. *Nici o urmă.* Vrem s-o facem curat, vrem s-o facem ca nişte profesionişti şi mai ales vrem s-o fi făcut deja ieri. M-ai înțeles?

— Continuu să-ți spun, e imposibil. Îmi trebuie cel puțin trei luni.

— Ştiu. Şi-mi pare rău pentru tine.

Vogel examină fotografia pentru ultima oară, o scutură, o puse în buzunar.

— Îmi pare rău şi pentru Ilsa.

— De ce?
— Pentru că ai două săptămâni.

Primul weekend

TREI

Judecătorul, un oarecare domn Scott, începu să citească sentința imediat după prânz şi în jurul orei trei era cât se poate de limpede, pentru toată lumea şi în primul rând pentru Anna, că procesul fusese pierdut. Din fericire, domnul Scott era un om de treabă. Trecu rapid peste lipsa de probe cu privire la starea încărcăturii reasigurate nu numai la descărcarea pe cheiul Kaohsiungului, dar şi cu trei zile înainte, când vasul ajunsese în radă. Anna îşi deschise dosarul şi dădu paginile calm până ajunse la Probatoriu. Paragraful 43, ținuse minte bine. „Nu consider necesară, citi în gând, procurarea de documente probatorii referitoare la starea bunurilor în intervalul de trei zile." Chiar la sfârşit. O addenda. Un impuls de ultim moment, asupra căruia nu deliberase deloc. Într-o interpretare a contractului, recomandarea ei fusese corectă. Într-o anumită interpretare.

Şi aşa ajunseseră până aici clienții, avocații consultanți şi avocatul pledant, cu doi ani mai bătrâni; trebuiau să plătească patru sute de mii de lire daune, plus cheltuielile de judecată (împinse un carnet deasupra cifrei marcate în dreptul onorariului propriu 5000 de lire, ridicol). În deficit şi în eroare. Şi din vina ei.

La ieşirea din sală, atmosfera era politicoasă, dar glacială.

— Face recurs? întrebă funcționarul

cu procedura.

— Nu ştiu sigur. Am să mă gândesc la asta peste noapte.

Se întreba dacă în gura ei fraza suna la fel de superficial pe cât i se păruse auzind-o la alții.

O dureau picioarele, era leoarcă de transpirație, se simțea peste măsură de obosită, dar îşi adună cumva puterile pentru a se târî înapoi la tribunal.

— Cum a mers? întrebă Duncan Broadway, Q.C.[5]

— O, am pierdut.

— Ghinion. Scotty n-a priceput nimic, nu-i aşa...?

— Fii binecuvântat, dragă; faci mai multe parale decât un scotch mare pe zi, Roger...

Secretarul o privi întrebător.

— Roger, a rămas cum am stabilit cu cele trei zile libere de săptămâna viitoare?

— Da. Am degrevat agenda.

— Mulțumesc, spuse Anna răscolind prin mesajele care-o aşteptau. Ce-i asta?

— A sunat un domn Christ.

— Ştiam eu că merge prost, dar...

Secretarul era prea ocupat cu programul săptămânii viitoare pentru a-i remarca poanta[6].

— A spus că aşteaptă un telefon de la dumneavoastră, dar nu e nimic urgent.

Abia atunci îi pică Annei fisa.

— Şi-a lăsat şi numele mic? Era cumva Gerhard?

Se uită la numărul de telefon mâzgălit de Roger pe un post-it galben. Da! Anna simți cum prinde aripi. Se duse în biroul ei, unde se opri numai ca să azvârle roba

şi peruca pe un scaun, înainte de a smulge receptorul din furcă. Slavă Domnului că era vineri, cei doi bărbați care împărțeau biroul cu ea plecaseră deja…

— Gerhard? Anna. Nu-mi vine să cred.

— Bună.

Îl deranjase de la ceva?… Nu, nu trebuia să se gândească la asta, azi nu se mai poate întâmpla aşa ceva.

— Doamne, cum îți alegi momentele să mă suni! Nu mă aşteptam să-mi dai telefon până luna viitoare, cel mai devreme…

— E prea devreme? Pot să închid.

— Să nu îndrăzneşti!

— E ceva în neregulă, iubițica mea?

— Oh, Gerhard, jubilă ea cocoțându-se pe birou. De ani de zile nu mi-ai spus aşa.

— Mda, de doi. Care mai e viața ta?

— De rahat. Mai de rahat decât de obicei. Juliet e o pacoste. Tăcu un moment. Tocmai am pierdut un proces.

— Ar fi timpul să ştii cât de dificili pot fi copiii. Iar, în ceea ce priveşte procesul, trebuie să mai şi pierzi. Credeam că ți s-a întâmplat ceva.

— E vina mea, de data asta.

El râse, într-o cascadă de sunete melodioase care încă avea puterea de a o face să simtă un gol în stomac, râsul lui…

— Întotdeauna vina ta, Anna Lescombe, marea ratată.

— Măi…

— Iartă-mă. Uite, am puțin timp liber, în sfârşit, aşa că mi-am luat inima-n

dinți şi mi-am zis…

— Să dai un telefon. Îmi pare atât de bine că ai făcut-o, spuse Anna, după care, respirând adânc, luă pe dată o decizie: Ce faci la sfârşitul săptămânii?

— Sunt liber în cea mai mare parte a zilei de mâine. Dar mâine e sâmbătă, tu şi David nu…?

— E la unul din seminarele acelea ale lui, dragul de el. E mai tot timpul pe la câte unul, zilele astea. Nu se întoarce până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Urmă o tăcere lungă.

— Gerhard? Alo, mai eşti pe fir?

— Sunt aici. Ai o voce… Sunt îngrijorat.

Încă o pauză apăsătoare. Anna privi pe fereastră.

— Lucrurile merg mai bine, spuse în fine. Ştii…? şi râse, încercând să minimalizeze.

— Putem vorbi mâine. Vino la mine. De dimineață. Luăm şi prânzul împreună. Tot acolo.

— Oh, Gerhard – cum de ghicea ce-i trecea prin minte? – îl suni tu pe Seppy sau îl sun eu?

Din nou acel râs minunat, revărsându-se în receptor.

— Lasă totul pe seama mea. Pe mâine, atunci…

Punând receptorul la loc, Anna îşi spuse veselă că nu trebuia să aştepte până săptămâna viitoare pentru a-şi oferi atât de necesara deconectare. O zi întreagă în compania lui Gerhard, fără nimic care s-o distragă, fără nici un fel de griji.

Ba nu, va avea ce griji să-şi facă. La fel cum îşi conducea BMW-ul prin traficul aglomerat al Londrei, mintea ei îşi croia drum prin labirintul de discuții potențial catastrofale care ar fi putut avea loc când se vor întâlni. Dar în momentul în care ajunse în Islington se liniştise. Să petreacă o zi cu el ar fi putut fi o greşeală; dacă nu se văzuseră de doi ani, fusese dintr-un motiv anume. Însă fiecare moment pe care-l petrecuse departe de el reprezentase o mică victorie morală, o dovadă în plus că se descurca fără terapia lui şi fără persoana lui. Şi dacă se va duce la el acasă mâine şi va rămâne neatinsă, îşi va dovedi sieşi cât de mult se schimbase.

Annei îi plăcea să-şi aducă aminte cât de mult se schimbase şi cât de matură devenise. Un motiv de mândrie lăuntrică pentru ea.

Urcând treptele spre uşa din față, savură o previziune care n-avea nimic de-a face cu Gerhard Kleist. Primul lucru pe care-l făcu după ce intră fu să răvăşească plicurile sosite. Prospecte de reclamă, nici un timbru de Cornwall, nici un fel de scris de mână familiar. Nimic, cu alte cuvinte, de la fiica ei, Juliet. Anna făcu o grimasă. Era ceva neliniştitor în puterea pe care o avea poşta asupra oamenilor. Te aducea în situația de a-ți fi frică să te uiți.

Îi trimisese fiicei ei un pulover. Se făcea o lună de atunci.

Anna porni robotul telefonic, apoi îşi pregăti un gin tonic mare, înainte de a se hotărî să facă o baie. Pe când stătea

cufundată în spumă, se trezi din nou reflectând la evenimentele zilei. Pierduse un proces şi era vina ei. Anul ăsta, pierduse mai multe decât câştigase. Nu toate erau din vina ei. În orice caz, procesul de azi, da. Ce înrâurire va avea asupra carierei ei? *Cum putuse fi atât de idioată încât să nu remarce acea variantă de interpretare a contractului*?

Nu. N-o lua în felul ăsta. Gândeşte constructiv. Şi mâine e o zi. Oricine poate greşi. Nu poți decât să-ți dai toată silința. Aminteşte-ți că urmează trei zile libere, trei zile întregi.

Gerhard o învățase multe astfel de bucuri, care-i fuseseră de folos în perioadele agitate ale vieții.

Când termină cu îmbrăcatul, avea din nou un zâmbet pe față. Se uită la ceas. David promisese să sune la opt. Peste patruzeci de minute. „Ştiu ce am de făcut în timpul rămas, se gândi Anna. Juliet e fiica-mea, prin voia Domnului şi, dacă nu-i prea pasă de mine, eu o iubesc şi are numai şaisprezece ani şi vreau să-i telefonez şi-o voi face".

Anul acesta pierduse mai multe procese decât câştigase. Nu le pierduse pe toate din vina ei. Pe acesta însă, da. Pentru ca să poată vorbi cu ea, trebuia însă să ducă o muncă anevoioasă de lămurire. Fata aceea îngrozitoare care conducea falansterul din Cornwall şi răspundea întotdeauna la telefon îi punea de fiecare dată bețe-n roate. În cele din urmă, după tratative îndelungate şi o pledoarie demodată Anna auzi vocea familiară, fornăită, la capătul celălalt al

firului.

— Mm… bună…

— Bună, draga mea. Sunt mama. Ce mai faci?

— Mm… bine.

Pauză.

— Nu mai ştiu nimic de tine de atâta timp. M-am gândit să te sun şi să văd cum o mai duci.

Tăcere.

— Ți-am trimis un pulover acum câteva – era pe punctul de a exagera spunând „luni”, pe care le transformă mintal în „zile”, apoi se hotărî – acum câteva săptămâni. L-ai primit?

— Mm.

— Vrei să spui „mmda” sau „mmnu”, draga mea?

— Da.

— Îți vine bine?

— Mm.

Câteodată, când Juliet se purta astfel, Annei îi venea să urle, dar astă-seară se simțea foarte, foarte abătută. Se gândea cum să încheie mai repede, când Juliet spuse:

— A fost pe-aici tata.

Anna simți o notă de reproş în vocea adolescentei şi pentru a doua oară în aceeaşi zi se simți în sala unui tribunal; de data asta, nu ca avocat, ci ca mamă. Ca fostă soție a tatălui lui Juliet.

— A, da? Şi ce mai face Eddy?

— Mmbine.

— Mă bucur.

— De ce nu-i dai un telefon?

— A spus el asta, draga mea?

Tăcere. Apoi:

— Nu-i dai telefon niciodată. Niciodată. De ce nu-l suni?

— Nu prea am ce să-i spun lui Eddy, din păcate.

Anna scrâşni din dinți, dar înainte de a se putea abține, izbucni:

— Tu de ce nu mă suni pe mine, draga mea? Ştii câte griji îmi fac – trecu receptorul dintr-o mână în alta – n-ai putea măcar o dată…

— Puloverul e prea mic. I l-am dat lui Fergie. Uite, trebuie să închid.

— Juliet, te rog să nu…

Dar zgomotul de pe linie dovedi că fiica ei închisese. „Nu trebuie să plâng”, îşi făcu Anna curaj. „Şi nici nu trebuie să mai beau, pentru că asta nu o să rezolve nimic.”

Se ținu tare până la opt şi jumătate. Cum până la acea oră David, care de obicei se ținea de cuvânt, nu sunase încă, îşi mai turnă un pahar mare, ca să-şi dea curaj – curajul beției – şi îi telefonă ea.

Păru că trece o veşnicie până ce el veni la telefon. Anna remarcase murmurul tihnit ce se auzea în fundal, ceva îi spuse că David nu va fi prea încântat de telefon şi, pe măsură ce aşteptarea se lungea, inima i se strângea.

Se auzi un „clanc”, apoi o voce energică:

— Alo.

— David? Sunt Anna.

— Bună, iubita mea. Spune.

— Te deranjez? Eşti ocupat?

— Oarecum. Îmi pare rău. Poți să-mi spui repede despre ce e vorba?

— Ai promis că mă suni, asta e tot. Nu m-ai sunat şi m-am simțit neliniştită.

Urmă o pauză lungă.

— O, la naiba, se auzi glasul lui, abătut. Îmi pare rău. Am uitat.

— Merge prost?

— Aşa şi-aşa.

— Şi la mine la fel.

— S-a întâmplat ceva?

— A, am pierdut un proces azi, asta-i tot.

— Îmi pare rău.

— Nu mai contează.

— Înțeleg. Uite, Anna…

— Da?

— Poți să mă ajuți cu ceva? Am încurcat puțin borcanele.

— Da, sigur – luă un pix – dă-i drumul.

— E vorba de cei din port. Am comandat combustibil şi încă nişte lucruri, nu ştiam de weekendul ăsta afurisit. Poți să le dai un telefon mâine dimineață, după nouă şi jumătate şi să contramandezi? Ca să nu ne taxeze.

— Am înțeles. Altceva?

— Nu, asta-i tot. Îmi pare rău că am uitat că trebuia să te sun şi vocea i se înmuie, tensiunea din ea dispăruse întrucâtva. Dar… ştii, e puțin jenant să fii scos din şedință de nevastă, ca să fiu sincer.

— Atunci nu te mai țin. Te iubesc, David!

— Şi eu te iubesc, draga mea.

— Pa.

Anna puse jos receptorul, deşi David începuse să mai spună ceva. Îi era teamă

ca restul cuvintelor să nu strice efectul lui „Şi eu te iubesc, draga mea”. N-ar fi putut suporta, nu astă-seară.

După aceea nu mai găsi nimic de făcut în afară de a-şi pregăti o ceaşcă de supă şi de a se târî în pat, în speranța că somnul îi va vindeca durerea de cap. Ultimul lucru pe care-l făcu fu să găsească trusa de noapte a lui Juliet, cea în formă de pisică şi cu fermoar şi să se întindă strângând-o în brațe. Îi plăcea cum mirosea. Parfumul lui Juliet.

Sâmbătă se trezi mai devreme decât avea de gând şi se chinui să-şi aleagă o rochie. Până la urmă, se hotărî asupra unui deux-pieces albastru-închis şi – cedând unui imbold subit – a unei pălării destul de îndrăznețe, sperând că prin contrastul celor două stiluri va merge la sigur.

Simțea faptul că se trezise devreme ca pe o virtute, dar în curând descoperi că virtutea, pe lângă faptul că îşi are răsplata în ea însăşi, pretinde la rândul ei un preț anume.

Îşi parcase maşina şi tocmai punea piciorul pe asfalt, când îşi ridică privirea, tocmai la timp pentru a vedea o fată ce arăta cu puțin mai mare decât Juliet ieşind pe uşa din față a locuinței lui Gerhard. Fata îşi puse geanta pe umăr exact în momentul în care şi ea făcea acelaşi lucru.

Anna se ghemui la loc în BMW şi urmări cum se îndepărtează gârbovită pe drum. Doamne, îi plac fetele tinere acum. *Doamne…*

Aşteptă un timp înainte de a coborî din nou din maşină.

Când sună la uşă, cea care deschise fu, spre surprinderea ei, June: loiala, eficienta June, care era secretara lui Gerhard încă din vremea când aceasta îşi montase plăcuța de alamă, dar al cărei păr nu mai avea strălucirea de altădată. June, infidelă numelui său, devenise tomnatică[{7}].

— Bună, draga mea, spuse Anna.

— Îmi pare bine să te văd. Nu mă aşteptam, în weekend.

Dintr-o dată mintea Annei fu străfulgerată de un gând.

— Lucrează şi sâmbetele acum?

— Nu prea des. O are pe fetița asta care i-a fost dată în grijă de tribunal, ştiți, una din *alea.*

Deci Gerhard nu trecuse încă la adolescente… Anna se simți mulțumită de această descoperire, fără să ştie de ce şi fără să-şi fi dorit să se simtă.

— A, da. Din *alea…* Pot să urc?

— Sigur.

Cunoştea drumul; în trecut, intrase de multe ori în această casă cu fațada de cărămidă de un roşu țipător tocmai în Keats Grove. Gerhard refuza să se lase despărțit de iubitul său Hampstead; chiar tânăr şi relativ sărac, găsise o mansardă sub acoperişul unei case de pe Fitzjohn's Avenue unde să-şi practice profesia de psihoterapeut. Anna cunoştea şi acea casă. Uneori se simțea ca şi cum ar fi ştiut dintotdeauna de unde să-l ia pe Gerhard Kleist.

Urcă treptele de stejar, savurând

scânteierea lor mată ca prim semn al întoarcerii acasă şi deschise uşa biroului lui.

I se păru că intră în studioul unui maestru portretist din secolul al XVII-lea, ca Pieter de Hooch sau Francken cel Tânăr. Anna cunoştea aceste nume pentru că Gerhard le folosise ca să-i descrie efectul pe care-l căuta. Când cumpărase casa, cu zece ani în urmă, relația lor se afla pe un făgaş bun; prieteni, mai curând decât medic şi pacient. Îl ajutase chiar să aleagă unele dintre stofele pentru decorațiuni. Gerhard era total ignorant în privința țesăturilor, îl interesa doar lemnul. Lumina intra în cabinetul lui aflat cu fața spre sud prin ferestre înalte, căzând pe parchetul de culoarea mierii aşezat în spic. În dreptul ferestrelor se găsea o masă lungă de stejar palid, pe care erau aşezate macheta pe jumătate finisată a unui galion spaniol şi velele acestuia, croite şi clădite într-un teanc pe care apăsa o bucată de abură, lemnul de ciplit preferat al lui Gerhard. Şablonul, mandrina, calibrele şi cleiul erau perfect aliniate, ca întotdeauna. Neprețuita lăută Laux Maler se odihnea în colțul ei obişnuit, rezemată de biblioteca masivă, ce acoperea în lățime şi în înălțime un perete întreg. Da, totul rămăsese neschimbat; avu timpul să-şi dea seama cu satisfacție de acest lucru înainte ca vocea lui unduioasă să-i dezmierde auzul.

— Bună.

Anna păşi către el, cu tocurile

ciocănind pe podeaua de lemn lustruit. Gerhard era numai în alb astăzi: cămaşă de în cu gulerul descheiat, pantofi albi, până şi cureaua pantalonilor albi era tot albă. Văzând-o că se apropie, se ridică din scaun şi o aşteptă cu picioarele uşor depărtate, cu mâinile în buzunare, privind-o. Deşi avea numai patruzeci şi şase de ani, atitudinea lui respira autoritatea neînduplecată a unui patriarh.

— Parcă ai fi Coco Chanel, spuse, în pozele ei de tinerețe. Şicul personificat, doar o idee mai dulce.

Ea simți cum i se goleşte pieptul de aer şi râse:

— Întotdeauna ştii ce trebuie să spui, nu-i aşa?

— Da, răspunse nestingherit. Deşi pentru aşa ceva îți trebuie exercițiu.

Şi, Doamne, era atât de drăguț, de minunat. La fel de rafinat ca-ntotdeauna.

— A trecut ceva timp, spuse Anna, iar glasul îi sună artificial de limpede, ca al unei văduve pregătindu-se să spună: „Nu te întorci după slujbă?”

— Sunt tot timpul extrem de ocupat. Şi…

— Fără dezvinovățiri. Nu astăzi. Dar June spunea că lucrezi, sigur nu te deranjez?

— Sigur că nu. Linişteşte-te.

— O, Doamne. Acum ai să-ncepi din nou să-mi clasifici aprehensiunile.

Anna îşi ridică palma cu gestul solemn al cuiva care începe o predică.

— Freud spunea… sau era Jung? întotdeauna-i încurcam.

— Sunt Peşti, de fapt.

— Doi peşti înotând în direcții opuse, ce descriere adecvată.

Şi râseră amândoi, bucuroşi că gheața se spărsese, deşi, sigur că era Peşti, ziua lui pica pe 3 martie – există lucruri pe care le transcrii inevitabil dintr-o agendă în alta, oricât ar fi de inutil.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă îngrijorat. Când am vorbit la telefon mi s-a părut că simt un regres. Se pare că am pierdut ceva teren.

— A, *am* pierdut, zău? se posomori Anna. Da, ai dreptate. Dă-mi, dă-ne, dă-i lui *noi* ceva de băut, te rog.

— Bună idee. Stai puțin.

Dispăru la toaletă, iar Anna cercetă distrată macheta galionului.

— Care-i problema, tot la velatură ai rămas? strigă.

— Timpul, duşmanul a toate câte sunt.

Kleist aduse o tavă pe care se aflau două pahare prelungi şi o sticlă de şampanie Laurent Perrier Ultrabrut. Turnă în pahare vinul spumos, extrem de sec şi le lăsă să se liniştească o clipă înainte de a atinge umărul Annei.

— Poftim.

— Ştii că ai o memorie de elefant? Nu uiți niciodată.

— Sigur că nu.

— Nu mai prea beau Laurent Perrier în ultima vreme.

Kleist zâmbi şi îşi ridică paharul:

— În sănătatea ta!

— Şi a ta. A gusturilor tale perfecte. Ca întotdeauna.

Se aşează pe scaunul lui special fără spătar. Câteva clipe, Gerhard o urmări cum se clatină pe scaun înainte şi-napoi, în căutarea indiciilor, încercând să le analizeze. Apoi spuse:

— Câte de rău ne simțim?

— Tu ce crezi?

— Nu prea bine.

— Nu e adevărat, spuse Anna, aruncându-şi capul pe spate pentru a-şi da părul din ochi şi punând paharul pe tavă cu zgomot. Noi, cum zici tu… ne simțim din ce în ce mai bine de la ultima şedință. În ultima vreme am fost doar puțin depăşită de evenimente, asta-i tot.

— La serviciu?

— La serviciu, da… Oftă. Juliet mă calcă pe nervi.

— Ca de obicei?

— Da.

— De câte ori trebuie să-ți spun? Faptul că *o persoană* este din întâmplare copilul tău…

— Nu garantează că va deveni o ființă umană *minunată,* ştiu. Dar este un copil atât de dificil.

— Aşa sunt unii oameni. Este cu siguranță doar o fază pe care o va depăşi. Adolescența e un chin mai ales pentru adolescenți.

— Mai ales pentru cei din preajma ei, vrei să zici.

— Va creşte şi totul va trece.

Văzând că Anna tace, Gerhard întrebă:

— Şi ce anume mai merge prost?

— O… David nu e niciodată pe-a*proape, nu* ştiu cum. Nu e cum era.

Kleist îi reîmprospăta paharul, fără a

aştepta să fie rugat.

— A fost avansat în postul acela nemaipomenit acum o lună. E într-un fel de comitet permanent, ceva ultrasecret, intri în el şi l-ai prins pe Dumnezeu de picior. Problema e că a rămas şi cu celălalt serviciu, iar comitetul se întruneşte în fiecare zi. Sau aşa cred. În unele weekenduri se trambalează toți la țară şi... of, nu ştiu. Îl iubesc atât de mult.

— Încă?

— Da, încă.

Tăcu. Apoi, sesizând tâlcul remarcei, întrebă:

— De ce te miră? Cum nu îi răspunse imediat, Anna îşi ridică privirea de la fundul paharului pentru a găsi pe fața lui o expresie indescifrabilă.

— Ştiai la ce te înhami când te-ai căsătorit cu el, spuse Kleist repede.

— Da, m-ai avertizat.

— Cu delicatețe, sper.

— N-ai fost niciodată de acord cu mine în privința lui David, aşa este?

Kleist ezită.

— Cred că puteai găsi ceva mai bun.

— Puteam, pe atunci. Înainte de a ajunge să-l cunosc pe David mai bine – îi zâmbi afectuos – dar tu nu erai genul care se căsătoreşte.

Dorise s-o spună în treacăt, dar refuzul lui de a-i întâlni privirea o făcu să înțeleagă că era datoria ei de a curma situația stânjenitoare pe care singură o crease.

— Ce-a spus Seppy la telefon?

— A fost încântat. Aceeaşi masă,

aceeaşi oră.

— Eşti un înger. Într-adevăr, astăzi arăta ca un înger bronzat, respirând forță prin toți porii. Simțeam nevoia să vorbesc cu tine, Gerhard. Sper că nu mă folosesc de tine. Am păstrat distanța în ultimii doi ani, nu-i aşa?

— Presupun că ai avut un motiv puternic care să te determine să o păstrezi.

— Într-un fel. Nu i-am spus niciodată lui David de şedințele de psihoterapie. Aşa m-ai sfătuit şi te-am ascultat, deşi de multe ori mi-a venit să-i spun. Pentru că, într-un fel, a-mi trăi viața după principiul vaselor comunicante a devenit la un moment dat... ei bine, prea greu. Poți înțelege asta?

— Cu uşurință.

— Cred că, în fond, singurul motiv pentru care am venit la tine este faptul că David e plecat, înțelegi? Şi mă simt oarecum de doi bani. Ca şi când m-aş ascunde de el.

Aşteptă un imbold pentru a continua, dar el nu spuse nimic. Până la urmă, îşi luă inima-n dinți şi îl privi fix:

— Am nevoie de ajutor.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

— Sunt îngrijorată. Nu, nu îngrijorată. Mă tem.

— De ce anume?

— Să nu-l pierd pe cel pe care-l iubesc.

PATRU

David Lescombe lăsă telefonul să sune de douăzeci şi şapte de ori înainte de a închide, lucru pe care-l făcu punând receptorul în furcă cu o grijă aproape respectuoasă, ca şi cum ar fi fost extrem de preocupat de conservarea în bună stare, până la sfârşitul lumii, a aparatelor companiei britanice de telecomunicații. În spatele său, oamenii ieşeau din sala de mese câte unul sau câte doi, distrăgându-i atenția cu murmurul vocilor de la problema lui: ce era de făcut, având în vedere purtarea ciudată a soției lui? Când o mână i se aşeză pe braț, el se întoarse cu spatele la telefonul public, aprobând tocmai la timp un zâmbet neutru.

— Cred că şi eu ar trebui s-o sun pe-a mea. Apucăturile tale romantice ne fac un prost renume nouă, celorlalți.

Cel care rostise acestea era un galez gras, puțin trecut de cincizeci de ani, evident satisfăcut de faptul că era silit să-şi petreacă majoritatea weekendurilor departe de obligațiile familiale şi ale artei grădinăritului. În timp ce David se gândea la un răspuns, li se alătură o femeie, mult mai tânără decât amândoi.

— Lasă-l în pace, spuse ea caustic. Cred că e minunat ce face. Dacă ar fi mai mulți ca el... Iar tu, vino-ncoace. Îl prinse de cot cu o mână pe David, iar cu cealaltă îl strânse. Vreau să ştiu totul despre C.C.O.N.

— Mulțumesc, Sylvia, murmură David, în timp ce ea îl dirija mai departe pe hol.

— N-ai pentru ce. Am sărit în apărarea ta pentru că are dreptate: *eşti* romantic şi ador lucrul ăsta.

David se înroşi.

— E totul în regulă? Arăți cam tras la față.

— Da, n-am nimic. Nevastă-mea uitase de un comision şi i-am adus aminte, asta e tot, răspunse cu voce fermă. Dar văd că se intră…

— Baftă. Şi, apropo, te invidiez.

— Doamne, iartă-mă, de ce?

— Mie nu mi-a oferit nimeni un bilet pentru Vancouver.

— Nici mie.

— Nu fi aşa de sigur. Specializarea ta le convine de minune. Dă-ți toată silința astăzi şi – cine ştie – poate ajungi titular în unsprezecele pentru acest turneu. Pe curând.

David râse, dar era neliniştit. Al treilea weekend al său la „Crisalida”, prima lui lucrare. Nu era încântat de ideea de a-i înfrunta pe reprezentanții puterilor transatlantice care-l aşteptau în sala de conferințe, mai ales că cea mai importantă preocupare a lui nu era Consiliul Montebello din 1983 şi efectele sale pe termen lung asupra controlului şi comenzii operațiunilor nucleare ale N.A.T.O. (subiectul disertației lui), ci locul unde s-ar fi putut afla Anna.

În timp ce stătea la coadă la uşa electronică, aşteptând ca tipul cu securitatea să-i examineze legitimația şi să-l caute pe listă, trecu în revistă mai

multe ipoteze lesne de formulat. O prietenă. O expediție pentru cumpărături. Un caz urgent, reclamând prezența ei la tribunal.

Într-o sâmbătă? Şi de ce nu telefonase în port, aşa cum o rugase?

În timpul pauzei de cafea, se învârtise în jurul cozii, gândindu-se dacă s-o sune sau nu pe Anna. Pe de o parte, s-ar fi putut gândi că telefonează ca să verifice dacă luase legătura cu portul şi ar fi putut lua asta drept o dovadă de lipsă de încredere. Pe de alta, păruse destul de deprimată cu o seară înainte şi avea nevoie să-i ridice moralul. Până la urmă, formă numărul din Islington. Pentru că nu răspundea, se decise să întârzie încă două minute prețioase la lucrările Comitetului, telefonând la Brigton el însuşi. Nu îi răspunseră. Vă aşteptăm aici. Doamna Lescombe nu a contramandat nimic.

Îşi aminti că îi spusese limpede că va lucra acasă tot weekendul.

Aseară, la telefon, David se trezise spunându-i de mai multe ori că o iubeşte, genul de declarație care nu-i venea prea des pe buze. Dar Anna închisese înainte ca el să termine, ca şi cum o preocupa ceva mai important. Purtarea ei părea iresponsabilă şi irațională.

David se simțea tras pe sfoară, era furios şi n-avea deloc nevoie de toată bătaia asta de cap. Aici se afla încă în perioada de probă: legat de „Crisalida”, dar nu parte integrantă a ei. Biroul politic avea „membri supleanți”; formula i

se relevă ca fiind utilă. Comunicarea pe care urma s-o susțină ar fi putut să-i schimbe statutul din supleant într-unul de-ai lor, cu drepturi depline. Ştia cum se fac astfel de lucruri. Dacă avea să aibă o prestație bună, ar fi urmat o schimbare subtilă a atmosferei. Dintr-o dată, ar fi fost admis. Şi, cu toate că protestase mai înainte, era sigur că Sylvia avusese dreptate: ar putea chiar pleca la Vancouver, ar putea fi martor la cea mai importantă, întâlnire la vârf între superputeri din ultimul deceniu. Dar, pentru moment, era doar un spectator.

Rătăcind, privirea i se opri pe pistolul din tocul aflat la şoldul tipului cu securitatea. Nu era doar un joc. Era realitatea.

Tipul îi examină legitimația şi îl privi, apoi se uită la poză, îi returnă documentul. David intră în ceea ce cândva fusese o sală de clasă spațioasă, în vremurile în care clădirea adăpostise o şcoală şi îşi croi drum către tribună. Aşezându-şi notițele pe pupitru, îşi dori ca auditoriul să îl vadă aşa cum încerca el să i se înfățişeze: un funcționar guvernamental calm, plin de profesionalism, foarte muncitor, înscris pe o traiectorie ascendentă în cariera lui. *Comitetul „Crisalida”… din care făcea parte el, David Lescombe.*

Aproape.

Oare unde plecase Anna?

Îşi drese glasul. „Doamnelor şi domnilor”…

Imediat ce murmurul din sală se stinse, David se trezi ținta unor priviri

foarte pătrunzătoare. Ezită un moment, apoi începu: „Scopul acestei comunicări este de a analiza câteva implicații ale hotărârii luate la Consiliul de la Montebelle cu privire la reducerea stocului de focoase, în perspectiva recentelor evoluții ce au avut loc în structura de comandă aşa-zis «răsturnată». Intenția mea este de a urmări trei aspecte…”

Îl ascultau oare? Va fi în stare să răspundă întrebărilor la sfârşit?

„În primul rând, este de examinat transformarea conceptului Luptei Aer-Sol datorită aşa-zisei revoluții a lui Gorbaciov”… Ce s*e întâmplase cu Anna?*

David şi-o smulse cu brutalitate din minte.

CINCI

După prânz, vremea se răci, făcându-i să se întoarcă în grabă la Hampstead, cu gândul la focul din şemineu. Anna protestă când Kleist scoase la iveală o sticlă de Rioja de culoarea prunei; el însă o făcu să-şi uite scrupulele. „Din raţiuni medicale”, după cum o asigură glumeţ.

În timp ce beau, Anna sfârşi povestea anilor din urmă. Din cauza gustului puternic şi persistent al Riojei, nu simţi sedativul slab pe care Gerhard i-l dizolvase în pahar.

— Înţeleg de ce te simţi deprimată, conchise el când istoria se sfârşi.

— Dar să mă scoţi din starea asta…

— A, da, asta-i altceva. Ţi-a trecut prin minte să reluăm şedinţele, pentru câtva timp?

Ea îi zâmbi privindu-l în ochi, dorind să îndulcească nu-ul, care simţea că îl va răni.

— Sincer să-ţi spun, nu cred că e o idee bună. Mi-e suficient să stăm aici şi să trăncănim.

— În trecut nu te-a ajutat terapia?

— Nu m-a ajutat? Nu-şi dădea seama dacă Gerhard glumeşte sau nu. Când ne-am văzut prima dată, eram o epavă. O epavă de la A la Z. Şi uită-te la mine acum: avocat de succes, căsătorită, merg la lucru în fiecare zi ca orice om normal.

Îşi înăbuşi un căscat.

— E meritul tău, Gerhard.

— Nu. Al tău.

— Termină! Tu m-ai salvat, Gerhard. Şi mai întrebi dacă terapia ta m-a ajutat!

— Atunci câteva şedinţe n-au să-ţi facă nici un rău. La urma urmelor, te-ai întors să-ţi cauţi trecutul. Cei mai mulţi pacienţi simt nevoia s-o facă, nu există în teorie nici un stigmat care să fie ataşat acestui fapt.

— Nu, Gerhard.

— Uite, ai trei zile libere săptămâna viitoare. E mai mult decât îmi trebuie ca să…

— Aveam de gând să plec, de fapt. La Paris, m-am gândit să mă duc la Paris. Sau să-mi văd de treburile pe care le am acasă şi pe care le-am neglijat în ultima vreme. Maşina trebuie dusă la service, garderoba nu e pusă la punct…

— Pari speriată de ideea de a reîncepe. Aşa este?

Anna scutură din cap, evitându-i privirea.

— Mai ţii minte ce-ţi spuneam, că un hipnoterapeut nu îşi poate determina pacientul să săvârşească lucruri care nu-i stau în caracter.

— Mai ţin minte.

— Dacă ţi-aş cere să omori pe cineva sau să furi, ai refuza, fie că te afli în transă, fie că nu.

Anna zâmbi, fără însă să reacţioneze în vreun fel. El îi studie expresia timp de câteva momente, înainte de a continua:

— Cum merg exerciţiile de relaxare?

— Nu prea bine, oftă ea, le simt lipsa.

— De ce? Doar te învăţasem câteva procedee de autohipnoză.

— Da. Era atât de reconfortant. Asta,

mai mult decât orice, m-a schimbat, ştii? Ori de câte ori eram deprimată, îmi aminteam că pot să mă retrag în acea lume minunată, numai a mea… dar…

— Dar ce?

— Le-am lăsat baltă – căscă din nou – iartă-mă, m-a apucat somnul dintr-o dată.

Kleist lăsă tăcerea să se prelungească, aşteptând ca ea să continue prima. Cum însă nu vorbea, trebui să spună:

— Cred că aş putea să te fac… s-o iei de la capăt. Doar autohipnoza sau, mai bine zis, exercițiile de relaxare.

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te la un motiv serios pentru care n-ai face-o.

— Încerc doar să mă bizui pe mine însămi şi numai pe mine, asta-i tot. Deşi, ca să fiu cinstită…

— Da?

— Cel mai mult îmi lipsesc transele acelea.

Se întoarse pe jumătate către el, evitând să continue mişcarea, pentru ca ochii să nu li se întâlnească şi rosti:

— Dacă spun da, pot ajunge unde eram într-o singură şedință? Numai într-una?

Kleist zâmbea larg.

— Numai într-una. Poți pleca liniştită la Paris luni. Vin cu tine, dacă vrei.

— Şi asta face parte tot din terapie?

Anna zâmbea cochet.

— Fără discuție.

Cum ea încă şovăia, o îndemnă:

— Hai sus.

După care se ridică în picioare.

Fraza suna ca o invitație în pat, ceea ce şi era, în felul ei. În camera de consultații, Kleist avea o canapea Corbusier în formă de Z, cum nu se poate mai potrivită pentru a induce acea relaxare care constituie primul pas către uitare de sine. Anna trebui să-şi adune tot curajul pentru a se aşeza pe divanul dureros de familiar, impregnat de amintiri, dar imediat rutina de altădată puse stăpânire pe ea fără să-şi dea seama, aşa cum încaleci pe o bicicletă după ce ani la rând te-ai suit doar la volanul maşinii. Se cuibări, căutând o poziție confortabilă a mâinilor şi a picioarelor. Când o găsi, privi în jos, atentă la fiecare amănunt. Nu crezuse niciodată că va mai revedea acest loc.

Era o cameră încântătoare. Nu pentru că îl ajutase s-o aranjeze, ci pentru că el trăia aici şi totul devenise parte din el. Lemn peste tot. Ajunsese maestru în arta cioplitului încă din tinerețe; Anna îşi aminti cum putea să realizeze o linie perfect dreaptă fără nici un instrument ajutător, avea ochi pentru aşa ceva, iar mâna, desigur, îl asculta, pentru că toți şi toate pe lumea asta îl ascultau pe Gerhard.

Kleist îşi trase un scaun aproape de ea.

— Uită-te la mine.

Anna îl privi. În câteva clipe, nu mai avea mâini, picioare, corp, cap; numai ochi. Plutea, nu, nu era bine spus, era suspendată în lichid amniotic, lipsită de greutate, iar ea, adică perechea de ochi, era absorbită de o altă pereche de ochi,

de un albastru palid asemănător cu curacao.

El începu să se tânguie însufleţit, cuvintele cădeau asupra ei ca ploaia în serile de vară, amară şi tristă, ca un bocet de mort; bocet care era singurul lucru fix din existenţa ei, cu excepţia lui David, din ziua când, aproape cu şaisprezece ani în urmă, îi luase mâna şi îi spusese: „O să fie bine. Îţi promit."

— Cazi tot mai adânc şi mai adânc într-o transă înviorătoare, odihnitoare, mai adânc, mai jos, cazi, până când pleoapele-ţi sunt atât de grele, încât nu poţi să le ridici, nu poţi să deschizi ochii şi când ajungi să simţi acea greutate vreau să-mi faci un semn cu degetul mijlociu al mâinii drepte… aşa, bine… şi când ţi-o voi cere, vreau să-ţi deschizi pleoapele grele, grele, să clipeşti o dată, numai o dată, acum… şi încă o dată… acum…

Cât timp se simţise căzând, căzând, Alice în Sălaşul Iepurelui Alb, jocul o amuzase, în curând avea să înceapă să numere… atât de normal. Atât de liniştitor. Nu fusese o greşeală să se întoarcă, la urma urmei, aici.

— Poţi să deschizi ochii, Anna.

Rămase nemişcată, privind în holurile pline de licoare, acum luminate dinăuntru. Când, în fine, el se ridică în linişte şi ieşi din câmpul ei vizual, ea nu se mişcă nici un pic.

Capul îi era aşezat în aşa fel încât putea vedea, altă lăută de-a lui, aflată într-un suport şi protejată de un geam. El o făcuse. Pentru că Gerhard era nu

numai interpret la lăută, ci şi lutier. Anna cunoştea această lăută. El îi povestise totul despre ea, cu multă vreme în urmă. Molid pentru cutia de rezonanță, sicomor pentru gât; placa de sunet din cedru, iar griful din trandafir; pentru prăguş, lemn de păr şi prun pentru cuie; corzi de intestine; totul asamblat cu clei de oase; un ferăstrău de bijutier; dăruire şi dragoste. Minunata lăută se mări acoperindu-i întregul câmp vizual, până când nu mai fu conştientă de nimic altceva.

Uneori, ca şi acum, folosea instrumentul pentru a focaliza atenția pacientului, dar în mai multe rânduri cântase la el pentru a o alina, pe vremuri, înainte ca ea să înceapă să îl vadă altfel. Anna se întrebă visătoare dacă Gerhard realiza în ce măsură ajunsese să deteste această lăută, care o trimisese pe draga ei prietenă Robyn pe cele mai înalte culmi ale extazului…

Dungi consistente de lumină se proiectau prin ferestre, dându-i de ştire că soarele, apunea. Dintr-o dată razele dispărură şi îl auzi pe Gerhard spunând:

— Vezi ceasul de la încheietura mea, Anna?

Ea îi privi mâna.

— Da.

— E un Omega.

Timp de o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi toate membrele părură să i se relaxeze, în felul în care se destinde un trup care a pierdut bătălia cu moartea.

Kleist lăsă să-i scape, încet, un oftat. Cel mai mare obstacol, temerea care-l

ținuse treaz în fiecare dintre nopțile ce trecuseră de la vizita lui Vogel, era acum în spatele lui. În ciuda celor doi ani cât nu se văzuseră, ea rămăsese într-un sens tot creatura lui.

— Anna, spuse calm, trecând la căpătâiul ei, mă auzi?

O pauză lungă.

— Da.

— „Omega" e acelaşi acum ca întotdeauna. Când te vei trezi, nu-ți vei aminti nimic din ceea ce s-a petrecut între momentul când am rostit cuvântul „Omega" şi momentul când voi rosti celălalt cuvânt, cunoscut numai ție. Ai înțeles?

Trecu o jumătate de minut. În acest timp, Anna nu făcu nici o mişcare şi nu scoase nici o vorbă. La urmă, Kleist se ridică şi făcu câțiva paşi prin cameră.

— Anna, murmură.

Cum ea încă nu răspunse, îşi scoase batista din buzunar şi se şterse pe mâini cu ea. Trebuia să meargă. *Trebuia.*

— Da.

Se opri la jumătatea pasului şi se răsuci în loc; nu era sigur dacă auzise ceva. Ochii Annei era închişi, buzele uşor depărtate. Kleist nu mai ezită şi îşi reluă locul la capul ei.

— Tot ce spun acum ai să-ți întipăreşti, în adâncul minții şi ai să dai ascultare instrucțiunilor pe care ți le voi formula, ai să răspunzi întrebărilor pe care ți le voi pune. Ai înțeles?

O sprinceană a Annei se ridică supărată; deschise gura, o închise la loc.

— Da, şopti.

— David are un seif acasă. A fost livrat acum trei săptămâni. Ştii să deschizi acest seif.

După încă una din acele pauze năucitoare pentru nervii lui. Anna scutura din cap.

— Există problemă. O problemă serioasă. Dintr-un motiv oarecare nimeni nu ştie să deschidă în momentul de față seiful. David spune ca exista o defecțiune la sistemul de închidere. Dar cei de la Externe şi Commonwealth cred ca a uitat cifrul. Ştim amândoi că e ridicol, nu? David nu ar fi în stare de aşa ceva.

Se opri, studiindu-i fața, dar nu îşi dădu seama ce efect aveau vorbele lui.

— Şefii lui David au nevoie disperată de ceea ce se găseşte în seif, chiar acum. Siguranța naționala depinde de asta. Tu eşti ultima noastră speranța. L-ai urmărit vreodată pe David deschizând seiful?

Într-un sfârşit, Anna dădu din cap.

— Atunci este posibil ca, sub hipnoza, să-ți aminteşti mişcările pe care le-a făcut. Exista o tastatură pătrata montată pe uşă; nouă cifre şi un zero, plus alte doua taste. Întoarce-te la ziua în care l-ai văzut pe David deschizând seiful. Descrie-mi ce făceau degetele pe tastatură.

Anna nu rosti nici un cuvânt.

— Crede-mă, nu ți-aş fi cerut să faci acest lucru dacă n-ar fi urgent. La uşă aşteaptă funcționarii guvernamentali, care sunt nerăbdători să afle dacă ne poți fi de ajutor.

Ea continua să tacă. Kleist îşi coborî vocea:

— N-ar trebui să-ți spun asta, dar cariera lui David e în cumpănă. Superiorii lui sunt furioşi. Îl învinuiesc de a fi uitat cifrul. Ştii şi tu, ştiu şi eu că nu au dreptate, ci David. Aşa că poți să-l salvezi. Dar pentru asta – şi rămâne între noi – *trebuie* găsit un mod de a deschide seiful.

— Da.

Vocea îi era slabă, deşi de astă dată mai fermă. Kleist, simțind o notă de aprobare, îşi şterse fruntea uşurat. Sora lui, Ilsa, mai avea totuşi un viitor în față. Gerhard nu avea decât să rămână calm, să se păstreze pe făgaş.

În timp ce aştepta ca amintirile să iasă la iveală din subconştientul Annei, deschise un carnet şi desenă nişte pătrate pentru a reprezenta tastatura pe care o descrisese cu câteva minute în urmă, gata să noteze cifrul „Crisalidei”.

ŞASE

Telefonul începu să sune chiar când Anna deschidea uşa din faţă a casei. Se repezi să răspundă.

— Anna? Tu eşti?

— David? O am…

— Unde ai fost?

— Pe afară. De ce, s-a…

— Am sunat toată ziua. N-ai dat telefonul acela în port, ai uitat să porneşti robotul, am stat încordat tot timpul. Draga mea, ce-i cu tine?…

Anna se sprijini de perete, încercând să-şi calmeze durerea de cap şi să se limpezească.

— … Doar mi-ai spus că ţi-ai luat de lucru acasă în weekend.

— Bun, răspunse ea. Calmează-te.

— *Sunt* calm.

— Am o migrenă.

— Păi, atunci nu bea prea mult diseară.

— Şi de ce, mă rog? izbucni ea E sâmbătă, ştii? Doar n-ai să-mi spui că tu nu bei, tu şi ceilalţi, acolo, în nenorocitul acela de Midhurst al vostru.

— Anna! *Niciodată* să nu mai spui aşa ceva la telefon. Linia asta nu e chiar atât de confidenţială.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit. Nu, n-am telefonat în port. Am uitat. *La dracu', la dracu', la dracu'!* Îmi pare rău. Altceva?

— Hei, ascultă-mă, sunt eu. Mă mai ţii minte? Sunt David, soţul tău. Ce s-a

întâmplat cu tine?

— Nimic. Am nevoie de puțină liniște, asta-i tot, spuse ea, după care făcu o pauză. S-ar putea să plec la Paris luni. Pentru că David nu răspunse imediat, se repezi: Ce nu-ți convine în treaba asta?

— Îmi convine, dar…

— Vorbeşti de parcă ar fi sfârşitul lumii dacă am uitat să dau un telefon. Ei bine, află că am şi eu problemele mele. Vineri am pierdut un proces. Iar Juliet a fost o scârboasă la telefon.

Lacrimile îi şiroiau acum în voie pe față.

— Iar tu, David, tu te îndepărtezi de mine, îmi contabilizezi eşecurile…

— Draga mea, nu e deloc adevărat.

— Atunci pentru ce m-ai sunat astă-seară? Pentru că am uitat să telefonez în port, nu-i aşa?

— Ascultă. Şi eu am avut o zi groaznică. Şi eu…

— „Şi eu, şi eu, şi eu”! David, sunt doi de „şi eu” în casa asta. Sunt în ultimul hal. Şi când îți spun, nu-ți pasă.

— În ultimul hal! Eşti un avocat de succes, frumoasă, bogată, ai un soț care te iubeşte… Ce anume îți lipseşte?

— *Timpul*! Timpul în care să fiu cu tine din când în când, aşa cum eram pe vremuri.

— În weekendul următor, îți promit. În cazul în care te întorci de la… Paris sau de oriunde erai…

— Ai promis şi că în weekendul ăsta…

— Of… Of, uite, încearcă să te linişteşti, da? Şi când te rog să faci ceva, să…

Anna trânti telefonul. Receptorul căzu pe podea. Păşi peste el, în drum spre bucătărie, unde îşi făcu un Bloody Mary, amestecând votca şi sucul de roşii în proporţii fatalmente greşite. O parte din ea îşi dădea seama că băutura îi va face rău, o parte însă dorea şi îşi dorea cu ardoare să îi simtă gustul. Va bea numai un pahar, apoi se va putea apuca de acel lucru, atât de important, oricare-ar fi fost el. A, da: seiful…

Bău un al doilea pahar aproape fără să-şi dea seama. „La dracu' cu David. Ce-l apucase să vorbească cu ea într-un asemenea hal?" Până cu o clipă în urmă îşi ţinuse capul în mâini, legănându-şi-l, dar acum îl ridică şi strigă, privind fix în tava:

— Nu ţi-e *ruşine*?

După care se ascunse în propriile lacrimi.

— *Ţie* nu ţi-e ruşine? auzi o voce murmurându-i în cap. Ai băut prea mult, eşti făcută praf… dar nu rezolvi nimic dacă îl repezi pe David. Sau greşesc?

Ciudat. Nu auzea numai această voce în cap, mai erau şi altele, vorbind toate în acelaşi timp…

Anna se ridică şi se şterse la ochi. Ştia că are ceva de făcut. Dar, mai devreme, nu putuse să-şi amintească ce, iar acum lapsusul îi revenise – încă una din acele înfricoşătoare pete albe. Într-un moment se afla în bucătărie, în următorul se descoperi intrând în birou, fără să ştie cum ajunsese acolo. Desigur, lucrul acela important. Seiful. Nu înţelegea de ce era atât de important seiful. Seiful lui David.

Chiar nu avea voie să se atingă de seiful lui David fără permisiunea lui David? Se clătină. Îşi ridică o mână la frunte. Să doarmă. Simțea o nevoie acută să se bage în pat. Lăsă seiful. Mâine.

Patul.

Seiful.

Pumnii i se încleştară singuri, iar ea şi-i ridică la tâmple într-o încercare de a înăbuşi bătaia monotonă de tobă, care o scotea din minți.

„David, unde eşti?”

„De ce nu eşti aici?”

Încă o pată albă în memorie. Anna îşi veni în fire sus, aşezată pe pat. Cât timp fusese „dusă”, îşi făcuse o cafea, pare-se. Îşi duse ceaşca înapoi în bucătărie, o spălă, se şterse pe mâini, agăță corect şi îndemânatic şervetul în cârligul lui. Puse ceaşca de Delft la locul ei obişnuit, în bufetul de pin vărgat, umplând astfel inesteticul loc gol din şir. Capacitatea ei de a continua să funcționeze după alcoolul îngurgitat în timpul zilei îi depăşea până şi propriile aşteptări. „Dacă e un lucru pe care-l înveți la tribunal, obişnuia să le zică prietenilor, acela e să bei.” Bancurile Annei! răspundeau aceştia admirativ. Deşteaptă. Spirituală. *Face toate paralele.*

Răsturnase telefonul când sunase David. Dintr-o dată, i se păru foarte important să pună receptorul la loc în furcă. Multă vreme, râmase aşezată pe treapta cea mai de jos, privind fix la aparat şi încercând fără succes să-şi dea seama de ce acesta devenise brusc atât de important pentru ea.

Apoi fu din nou în dormitor, punându-şi cămaşa de noapte. Ceea ce însă nu era bine, pentru că ar fi trebuit să se ocupe de seif, de dragul lui David, doar că nu-i prea păsa de David, acum. Mâine. Oricear fi fost, putea aştepta până mâine.

După ce se băgă în pat şi îşi găsi locul, mintea îi rămase totuşi în stare de funcționare. Afară, în scuarul întunecat, un trecător sau poate vreun animal se împiedică de nişte sticle goale de lapte. Anna îşi ridică o clipă capul, pentru a asculta, dar zgomotul nu se repetă. Londra părea ciudat de tăcută, deşi Anna putea auzi ecoul traficului, amestecat cu voci, care se păstrează întotdeauna undeva, la marginea conştientului, în orice metropolă.

Vederea i se înceţoşă. Ținu ochii închişi, apoi îi deschise şi se sili să fixeze obiectele din apropierea ei. Probabil se îmbolnăvise de ceva, presupuse confuz că nu erau numai efectele „de după" ale alcoolului. O gripă… tocmai acum, când îşi aranjase câteva zile libere.

Mintea începu să-i colinde din nou, urmând ochii. Camera era aproape în întregime albă. David o încurajase să facă tot ce-şi dorea în casă şi dormitorul alb fusese găselnița ei favorită; dar el, David, ce credea despre asta? Se simțise oare vreodată în acest dormitor ca într-o închisoare? Felinarele portocalii de afară transformau ramele din mijloc ale ferestrelor în fâşii de umbră, vărgându-i patul cu negru, astfel încât o clipă chiar se simți într-o celulă.

Era atât de obosită. De ce, atunci, nu

putea să doarmă? Numai de nu i-ar *plesni* capul?

Luă un somnifer.

Pilulele erau în sertarul de sus al noptierei. Scoase capacul cutiuței şi îi vărsă conținutul pe cearşaf. Vorbele lui David îi răsunară în minte: *avocat de succes, frumoasă, bogată, cu un soț care te iubeşte... ce-ți mai poți dorii Anna* luă una din tablete şi începu s-o mestece, incapabilă să înfrunte gândul de a coborî din pat şi de a se duce să-şi ia un pahar cu apă.

Nu putea să-şi țină capul sus. Îi cădea tot timpul în față. Totuşi, propriile gânduri nu o lăsau să se odihnească.

Ar trebui să ia un somnifer.

Mâine, întâi şi-ntâi, va trebui să se ocupe de seif. Numai dacă îi trecea durerea de cap, era în stare să facă, poate, ceea ce trebuia făcut astă-seară, înainte de a se culca.

Nu. Era prea obosită.

Degetele îi întâlniră ceva mic şi rotund, pe cearşaf. Poate o pilulă ar ajuta-o să doarmă..

Telefonul sună.

Anna rămase suspendată într-o altă lume, într-un tărâm al întunericului desăvârşit. Nu voia să se întoarcă acolo. Telefoanele care sunau n-aveau nimic de-a face cu ea. Totuşi, avu o senzație de suferință acută; auzea, iar mintea îi comanda să se întoarcă de pe acel tărâm.

Telefonul sună.

Acelaşi apel? Sau era mai târziu?

Patul i se părea prea tare şi o tortura cu materialitatea lui. Îşi schimbă poziția

şi pentru prima oară identifică suferința ca fiind o durere de cap: zvâcnindă, orbitoare, provocându-i greață.

Telefonul sună.

Se trezi cu un singur cuvânt în prim-planul rațiunii, iar acel cuvânt era „seif".

Mâna dreaptă apucă receptorul, îl ridică din furcă. Nu voia să facă asta, dar deja se întorsese în lumea reflexelor condiționate, unde telefoanele sunt ridicate pur şi simplu pentru că aşa se face.

— *Anna! Anna, pentru numele lui Dumnezeu, tu eşti!*

Cunoştea această voce. Aparținea soțului ei.

— O, slavă Domnului! Anna, ce dracu' se-ntâmplă? Nu ți-e bine? Anna? *Anna?*

— Mi-e bi…

— Ce?

— Cred că am… dormit prea mult.

— Draga mea, ştii cât e ceasul?

Anna nu deschisese ochii, dar prin vălul de suferință ştiu că era ziuă afară. Trebuia să spună ceva.

— Duminică dimineață…

— *Duminică*! E luni! Luni dimineață, ora şapte. Anna, *ce* ai?

Ea se ridică în capul oaselor şi deschise ochii. Nimic. Orbise. Numai alb. Încercase să facă un lucru îngrozitor şi nu reuşise. Orbise. Justiție. Răsplată.

Albul se îndulci în tonuri de pastel. Anna se uită fix la ceasul deşteptător, până ce acesta îşi reconstitui conturul. Dormise peste treizeci de ore.

— Îmi pare rău… Luni. Ce prostie. Am

lucrat până foarte târziu azi-noapte.

Nu înțelegea de ce simte nevoia să mintă şi acest fapt o înspăimânta. Dorea cu disperare să-i spună lui David adevărul. Dar ceva mai puternic decât propria voință o împiedica.

— Am sunat acasă, n-ai răspuns… Anna? Draga mea, te rog vorb*eşte cu mine!*

— Sunt obosită. Asta-i tot. Sunt doar foarte obosită.

— Vin acasă.

Era cazul să se concentreze urgent. Anna deveni dintr-o dată funcțională. Suferința se dilata şi se contracta în craniul ei ca o inimă monstruoasă, care în curând va fi bolnavă, dar numai în curând, nu acum, nu acum…

— De unde suni? îl întrebă repede.

— Tot de la seminar. Anna, eşti bolnavă. Sunt acasă în două ore.

— Nu. Nu vreau…

— Te iubesc.

— *David!* Nu trebuie…

Dar pe fir se auzi sunetul tonului.

Puse jos receptorul. Timp de câteva clipe, rămase nemişcată, simțindu-se groaznic. Apoi aruncă într-o parte plapuma şi sări din pat.

Bărbia i se lovi de podea cu un pocnet. Câteva secunde terifiante nu-şi putu da seama ce se întâmplase. Deveni conştientă de o altă suferință, în picioare de data asta. Muşchii îi adormiseră o dată cu tot restul, dar aveau nevoie de mai mult timp pentru a se trezi. Nu putea să se mişte.

„Să nu intru în panică!”

Se ridică în capul oaselor, cu mare greutate şi îşi sprijini spatele de perete. Trebuia să se ducă la baie. Să se târască.

Umilința acestui fel de a se deplasa o izbi brusc. În patru labe, ca un animal. Ajungând la baie, abdomenul începu să i se contracte, iar ea intră în panică, deoarece avea stomacul gol, dar părea să verse cantități infinite de bilă, acid, ceva cu un gust îngrozitor, care-i strepezea dinții şi nu se putea opri. Durerea devenise un monstru ce o poseda în întregime. Reuşi să răsucească robinetul de apă rece al bideului şi să soarbă o înghițitură. După ce o dădu afară şi mai sorbi alte câteva, spasmele începură să dispară încet.

Aspirină. Nu, Alka-Selzer. Găsi un pliculeț în dulapul cu medicamente şi îl dizolvă într-un pahar cu apă. Dădu pe gât conținutul. Imediat îl vomă. Încercă din nou. De data asta, lichidul limpede, spumos îi rămase în stomac.

David va ajunge acasă curând. Acesta era gândul, singurul gând rațional, coerent, care o punea în mişcare. Avea prin urmare timp, dar nu prea mult.

Timp pentru ce? *Pentru ce?*

Anna se privi în oglindă. Părul ei blond, lung, atârna în şuvițe asemeni cozilor de şobolan, încadrându-i ovalul îngust al feței, ale cărei principale trăsături erau cearcănele negre din jurul ochilor abia mijiți. Se holba la arătarea din oglindă, aşteptându-se ca aceasta să-şi asume o viață, o voință a ei însăşi.

Pentru că era o altă Anna, nu Anna cea dintotdeauna. Cineva care suferea de

vise urâte, lugubre. Gerhard ar fi cu siguranță interesat de aceste vise.

Seiful! În coşmar, deschidea seiful lui David şi lua nişte hârtii. Ea, avocatul, devenise hoț.

Anna se prinse cu mâna de chiuvetă, încercând să-şi păstreze echilibrul. Poate că nu fusese un coşmar. *Dacă o făcuse cu adevărat*? Ajunse, nici nu ştia cum, în birou şi se aşează în scaunul rotativ al lui David. Nu putea să-şi ia ochii de la seif, dar nici nu îndrăznea să se apropie de el.

N-avea ce căuta în birou.

Nu i se păru ciudat că această convingere i se relevase dintr-o dată sau că ştiu exact ce să facă în continuare. Sus se afla o cămăruță pe care şi-o păstrase în întregime pentru sine. Camera mea de croitorie, budoarul meu, obişnuia să le spună prietenilor, unde îmi primesc amanții de la *cinq* până la *sept* (ce mai râdeau!), locul care îmi conservă secretele, al meu, al meu şi numai al meu.

Toată viața, încă de când mama ei o dăduse, îşi dorise ceva pe care să-l poată numi „al ei”.

Nimic nu se potrivea în această cameră strâmtă, dezordonată. Şezlongul era decolorat, perdelele prea-prea noi, maşina de cusut Singer aproape o relicvă, bătrânul scrin cumpărat la preț redus…

Smuci sertarul de jos al scrinului. O aşchie i se înfipse în încheietura mâinii, dar ea abia o simți. Anna îngenunche, scotoci. Era acolo, dosarul voluminos, compact, în coperta lui de plastic gri,

exact aşa cum îl văzuse în visele ei de noaptea trecută.

Îl ridică. Specificația din colțul din dreapta sus, îi atrase atenția: „Strict secret”. Apoi, în stânga acesteia, formula bătută la maşină: „Exemplarul numărul… dintr-un total de şapte exemplare”, al cărui spațiu alb fusese completat de scrisul de mână al cuiva cu cifra „5”. Şi, mai jos, la jumătatea paginii, un singur cuvânt, „Crisalida”. Asta era tot.

Cineva deschisese seiful. Dar în loc să fure ceea ce găsise înăuntru, pusese acel ceva aici, în bătrânul ei scrin. Oare de ce? De unde ştiuseră de sertarul ei ascuns, acela în care păstra scrisorile de la Juliet?

Puse dosarul la loc lângă teancul subțire de plicuri pe care putea fi văzut un scris de copil, ştiind că trebuia să telefoneze… cui trebuia să telefoneze?

Lui Gerhard.

— Bună, îi răspunse el cu o voce ciudată, subțire, care făcea ca salutul să sune a amenințare. Era nervos? De ce să fie nervos când vorbea cu ea?

— Anna, sunt foarte îngrijorat, te sun de nu ştiu când, iar tu nu răspunzi, ce…?

— Trebuie să mă ajuți. Am deschis seiful lui David. Am luat hârtiile din el. Le-am furat. Am furat dosarul lui David.

— *Tu* ai furat…?

— Eu trebuie să fi fost. Ajută-mă.

Chiar în timp ce vorbea îşi dădu seama că trebuia să-i explice totul, dar el păru să realizeze situația.

— Rămâi acolo unde eşti. Nu vorbi cu nimeni la telefon până nu ajung la tine, cu *nimeni,* mă auzi?

— În cât timp…?

El însă închisese.

Anna puse receptorul în furcă. Se duse în sufragerie şi se aşeză pentru a aştepta. Timpul trecea. Se uita mereu la ceas. De fiecare dată când auzea o maşină încetinind în dreptul casei, se ridica în picioare, vrând să se îndrepte spre fereastră pentru a privi, dar nu era în stare s-o facă. Pentru că dintr-o dată devenise de o importanță hotărâtoare ca Gerhard să ajungă înaintea lui David; o îngrozea gândul de a privi prin ochiurile perdelei şi de a descoperi chipul *celuilalt,* acolo, jos.

Pierduse aproape orice speranță când auzi pe cineva urcând în grabă treptele de la uşa din față. Se auzi soneria. Anna se târî în hol.

— Cine e?

— Gerhard.

Îi deschise.

— Arată-mi, spuse el, trecând repede pe lângă ea.

Anna îl conduse la seiful din biroul lui David. Kleist se holbă la el.

— Ai spus că l-a deschis cineva.

— Da, eu.

— Dar uşa…

— Aşa am găsit-o. Încuiată.

— Şi hârtiile…?

Fără să-i răspundă, îl conduse până în camera ei de la etaj şi deschise sertarul scrinului.

— Mi-era teamă de aşa ceva, bombăni

el. Sâmbătă erai foarte, foarte abătută.

— Da?

— Nu-ți aduci aminte?

Anna scutură din cap.

— Mi-am dat seama de asta în timpul transei. Ți-am cerut să uiți totul, dar eram foarte îngrijorat. Resentimentele pe care ți le-ai clădit împotriva lui David…

— Gerhard, de ce am făcut asta? îl întrebă ea pe un ton în care teama era evidentă. Sunt vindecată de ani de zile, nu-i aşa? *Cum* am făcut-o? Spune-mi. Nici măcar nu ştiu cifrul seifului.

— De ce spui că l-ai deschis tu, atunci?

Îşi aruncă mâinile în lături, neajutorată.

— Cine altceva ar fi putut s-o facă?

— Spărgători. Spioni.

— N-ar fi pus hârtiile aici. Le-ar fi luat cu ei.

— Anna, dacă te încăpățânezi să susții că tu ai fost cea care…

— Dar *trebuie* să fi fost eu. Am visat totul. Îmi amintesc acum.

În timp ce vorbea, totul îi revenea în minte.

— Am auzit o voce interioară…

— O voce? Vorbeşti serios? Ai auzit voci?

Expresia cu care îl privi trăda o uimire crescândă.

— Da.

— Doamne, cât de proastă eşti!

Fața i se albise. Anna îşi putu da seama cât de mânios era şi lucrul acesta o surprinse, pentru că nu îi arătase până acum această față, vădit ostilă. Se uită o

clipă la el, neputând să înțeleagă.

— Gerhard, cred că o să vărs.

Şi fugi la toaletă. Când se întoarse, starea lui de spirit era alta. Studia dosarul, pagină cu pagină. Uşoara licărire pe care o avea în ochi îi spunea Annei că citeşte, citeşte într-adevăr. Se aşezase, picior peste picior şi cu spatele încovoiat. Când termină ultima pagină, îşi lăsă mâna dreaptă, cea cu care ținea dosarul, să-i cadă pe coapsă, păstrându-şi bărbia sprijinită de palma stângă. Ochii îi erau aproape închişi. Semăna cu cineva care tocmai a ascultat Mozart pentru prima dată, a auzit glasul Domnului şi viața i s-a schimbat.

Pe Anna o frapă un detaliu. Gerhard avea încă mănuşile în mâini, într-o cameră bine încălzită.

— Îți dai seama ce este aici? Vorbea fără a se adresa nimănui, dar Anna îl auzi.

— Nu.

— O, Anna, draga mea Anna – îşi ridica fața şi o privi în ochi – ce-ai făcut?

— Dar *cum* am putut s-o fac? Nici măcar nu ştiu cifrul!

— Singura explicație posibilă se află în subconştientul tău. Vise, voci… Ştie cineva sau bănuieşte că ai putea intra în posesia acestui obiect?

— Sigur că nu.

Grimasa lui o înspăimântă.

— Când se întoarce David? Iisuse, de ce nu m-am gândit până acum, *când?*

Ea aruncă o privire la ceas.

— Curând. Spunea că pleacă de la seminar… Gerhard, cred că ar fi mai bine

să dispar pentru o vreme, ce crezi?

Kleist o privi lung. Ceea ce Anna tocmai spusese era exact ceea ce ar fi dorit el să audă şi totodată contrariul a ceea ce se aştepta de la ea. O clipă, nu ştiu ce să-i răspundă.

— De aşa ceva… nu poți, ei bine, nu poți fugi atât de uşor, rosti în cele din urmă pentru a câştiga timp.

— Fuga este ultimul lucru la care mă gândesc. Dar ascultă. Sunt avocat, am la activ destule cazuri şi ştiu cum e cu lucrurile astea. Oamenii se sperie pentru că întâi vorbesc şi după aceea gândesc. Am un avocat consultant şi mâine o să-i telefonăm. Am să dau o declarație, dar primul, singurul lucru de care am nevoie este timpul.

— Dar… nu ar trage concluzia că ai fugit de la locul faptei? Poliția, vreau să spun.

— Nu înțelegi. Uită-te la mine.

— Anna…

— Nu, uită-te la mine, îi repeta, sprijinindu-şi palmele de pieptul lui. Sunt calmă, da?

El încuviință din cap, fără tragere de inimă. Ceva nu era deloc în regulă cu Anna, dar pentru moment nu îşi dădea seama cu precizie ce anume.

— Sunt un avocat cu experiență. Nu-mi spune tu mie cum vor părea sau cum nu vor părea lucrurile văzute din afară, pentru că îmi dau seama de asta mai bine ca tine. Deci: prima problemă cu care avem de-a face este că David nu ştie nimic despre tine. Nu ştie că am făcut nişte şedințe de psihoterapie sau de ce

m-am decis să fac aceste şedinţe sau care sunt toate celelalte probleme ale mele. Corect? Corect?

Kleist încuviinţă din nou din cap. În sfârşit, începea să înţeleagă. Era pe punctul de a-şi ieşi din minţi de frică, dar totuşi era hotărâtă să nu arate că se temea. Dorea să fugă, *trebuia* să fugă… dar pentru asta cineva, nu ea, altcineva trebuia să-i furnizeze motivele *raţionale,* care să-i justifice impulsul. Cineva ca Gerhard…

— Poate că a fost o greşeală să nu-i spun lui David de noi, continuă Anna. Nu are nici o importanţă. Tot ce contează e că *David nu ştie nimic!*

Kleist nu putea să simtă decât admiraţie pentru ea. Îşi expunea teoria logic, calm, ca o adevărată profesionistă. Acum nu-i mai trebuiau decât câteva cuvinte de încurajare bine alese.

— Dacă am de gând să-mi salvez căsnicia, trebuie să-l pregătim pe David pentru ceea ce va urma. Şocul de-a auzi totul dintr-o dată ar putea să-l pună la pământ.

Kleist îşi dădu seama că era timpul să verifice dacă bănuielile lui erau adevărate. I se va împotrivi, pentru a o obliga să-şi supraliciteze singură argumentaţia. Trase aer adânc în piept.

— Dar dacă m-ai lăsa să vorbesc cu David…

— După nouă ani de căsătorie?! Să-i spui dintr-o dată de şedinţele dinainte şi după ce l-am cunoscut, despre care el n-a ştiut niciodată nimic, la fel cum n-a ştiut deloc despre tine?!

— Ar înțelege.

— *Nu!* exclamă Anna şi, încleştându-şi pumnii, începu să lovească cu ei în piept. *N-ar* înțelege, Gerhard, *eu* trăiesc cu omul ăsta şi îți spun: n-ar înțelege. Aşa că trebuie să plec. Doar pentru o zi, poate două, până când vom afla care e cea mai bună cale de urmat.

— Dar să pleci acum ar însemna să te acuzi singură.

— *Trebuie* să-ți păstrezi simțul proporțiilor. Situația e gravă. Dar nu s-a întâmplat nici o catastrofă. Dosarul n-a dispărut, e *acolo* pe birou. David ştie că aveam de gând să plec câteva zile în străinătate, n-ar fi din cale-afară de surprins să se întoarcă şi să nu mă găsească.

Kleist îşi dădu seama că metoda funcționa. „Nu te opri, îi spuse Annei în gând, continuă."

— Dar, Anna, el va fi obligat să cheme poliția în momentul în care va descoperi că dosarul nu se află în seif.

— Desigur.

— Vor descoperi amprentele tale pe el, vor presupune că ai făcut o copie.

În tot acest timp, mintea lui sărea cu câte doi, trei paşi înainte, imaginându-şi singur metode prin care propriile obiecții puteau fi îndepărtate; Anna nu avea însă nevoie de el. Era perfect capabilă de a se descurca şi singură.

— Gerhard… Gerhard, gândeşte numai un moment. *Gândeşte! Ceea* ce spui tu este valabil fie că noi chemăm acum poliția, fie că David face acelaşi lucru mai târziu. Nu există decât

cuvântul meu, în privința faptului că am umblat în seif azi-noapte şi nu în urmă cu câteva săptămâni. Patruzeci şi opt de ore nu contează absolut deloc în privința dosarului meu şi nici în privința şanselor mele într-un proces penal. Dar ar putea *să*-mi salveze căsnicia.

Kleist ezită, prefăcându-se că îi cântăreşte argumentele. Tăcu atât de multă vreme, încât la un moment dat Anna îl luă pe neaşteptate rostind:

— Ştiu la ce te gândeşti.

El îşi ridică privirea uimit, privind-o fix, aproape convins că era adevărat.

— Vrei să ştergem amprentele mele de pe dosar şi de pe seif, nu-i aşa? Astfel nu s-ar mai face nici o legătură între mine şi ele. Aş putea atunci să declar că pur şi simplu am găsit dosarul în seif.

Kleist înghiți în sec. Era perfect, atât de perfect încât nici dac-ar fi vrut, nu ar fi putut să abată lucrurile de pe făgaşul lor. Dar Anna se arătă la înălțime şi mai departe.

— Nu, scutură ea din cap cu un surâs. N-aş putea face asta.

— De ce?

— Din două motive. Întâi, m-aş da de gol singură. Nu mă pricep să mint. Şi în al doilea rând, dacă m-ar crede, de aici s-ar trage concluzia că David a fost neînchipuit de neglijent. Ceea ce ar însemna sfârşitul carierei lui. Crezi că aş putea trăi cu el tot restul vieții mele ştiind că a fost destituit din funcție pe nedrept şi că totul s-a întâmplat din vina mea?

Pentru o clipă, fu tentat să-i spună că

ştie cifrul seifului, că ar putea pune la loc dosarul şi nimeni nu ar afla nimic; îşi dorea însă pentru el „Crisalida”. În plus, nu era exclus ca ea să ajungă la poliție, unde să spună totul, lucru pe care el nu-l putea risca.

— Mai este un motiv pentru care până la urmă va trebui să relatez totul aşa cum s-a petrecut, continuă Anna; iar el o privi atât de speriat, de parcă ar fi fost convins că ea are puterea de a-i citi gândurile.

— Care?

— Tu presupui că acest dosar era singurul lucru aflat în seif. Eu nu ştiu ce-şi ținea David înăuntru. Dacă mai erau şi alte hârtii, pe care de asemeni le-am luat şi le-am ascuns altundeva?

— Trebuie să mă gândesc. Kleist începu să măsoare camera cu paşi ampli, fixând podeaua cu privirea. În fine, se opri dinaintea ferestrei şi rămase acolo privind scuarul din fața casei. Muşchii îi jucau sub pielea feței, transformându-i-o într-o mare neliniştită de furie. De data asta, nu ştia pe unde să scoată cămaşa, nu avea nici cea mai mică idee cu privire la ce ar fi trebuit să spună.

Într-un fel, Anna avea dreptate: hârtiile erau aici şi nimic nu lipsea. Pe de altă parte, însă, se înşela amarnic, pentru că în ceea ce o privea exista doar o posibilitate de luat în considerare: oricine i-ar fi vrut binele ar fi avut datoria de a o convinge să rămână pe loc, să nu ascundă nimic din ceea ce se întâmplase şi să înfrunte furtuna. Dar Kleist începuse să vadă lucrurile dintr-o

perspectivă cu totul diferită: a lui însuşi.

Cum ar face față Anna unui interogatoriu? În primul rând, le-ar povesti despre cei şaisprezece ani de tratamente sporadice. Cu alte cuvinte, despre *el*. Apoi, era de presupus că ar fi recunoscut că aude voci, *o* voce, aşa spusese. Ce s-ar fi întâmplat dacă, într-o transă hipnotică indusă de un altul, de pildă, ar ajunge în cele din urmă să identifice acea voce ca fiind a lui Gerhard Kleist…

Ea voia, nu putea să nu fugă. Se convinsese pe ea însăşi că era singura posibilitate, iar Kleist ştia că era inutil să încerci să-i schimbi hotărârea în cazul dat. Intrând pe uşa casei, în urmă cu câteva minute, i se păruse că se afla față în față cu o catastrofă. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât se convingea mai tare că soarta îi înfățişa un soi de ocazie unică, din cele care lasă un om cu răsuflarea tăiată… Avea dosarul, ca şi puteri discreționare asupra femeii. Luate la un loc, cele două atuuri îşi sporeau reciproc valoarea. Dacă ar putea numai să rămână suficient de calm pentru a plănui următoarea mişcare…

Îşi dădu seama că Anna tăcuse şi îl privea întrebător. Mai rămase în cumpănă un moment, simțindu-se înfiorat pentru că riscurile erau pe măsura răsplății, adică nemăsurate.

În cele din urmă, îl decise rugămintea mută din ochii ei.

— Ai dreptate, spuse. E mai bine să pleci pentru un timp. Dar nu te iau la mine acasă, în Hampstead.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă te-ar găsi acolo – şi, Doamne, ce-au să te mai caute – te-ar lua ca din oală, nu le-ar trebui nici măcar mandat de arestare.

Ei. Anna ştia la cine se referă; fantomele, cum le spunea: MI 5 şi Divizia Specială şi toți ceilalți care erau ca Iehova, nu aveai voie să le rosteşti numele.

— În străinătate e altceva, continuă Kleist. Şi nu spuneai că ai de gând să pleci la Paris, parcă? Aşa că acolo îşi va închipui că te afli, în primul moment… Am o vilă în Grecia. Nu te vor găsi acolo, cel puțin nu cu uşurință. Tonul îi devenea din ce în ce mai ferm, astfel încât acum părea că dă ordine – şi putem să ne ocupăm de sănătatea ta, în timp ce pregătesc un raport despre starea ta psihică.

— Ai dreptate. Dacă aranjezi astfel lucrurile, toată… toată povestea…

— Lasă-i lui David timp să se împace cu situația, nu e momentul să-l presezi…

Anna zâmbi. Pentru prima oară, el remarcă la ea un tic în colțul gurii.

— Eram sigură că ai să înțelegi.

— Gândeşte-te bine. Există cineva care poate face legătura între noi doi? Care, ştiind că ai dispărut, ar putea să te caute acolo unde sunt eu?

— Nimeni.

— Am spus să te gândeşti *bine.* Trebuie să existe cineva care să poată face legătura între noi… Cine ți-a făcut trimiterea la mine?

— Medicul meu. Dar asta s-a

întâmplat acum ani de zile, el a murit…

— Nu ar trebui să existe nici un fel de dovadă scrisă a consultațiilor pe care le-ai mai avut la mine în diverse perioade, pentru că nu ai mai avut nici un bilet de trimitere… Există vreun alt indiciu, chiar o însemnare în agendă sau…?

— Nu. Nu am spus niciodată nimănui despre noi.

— Mai puțin lui Robyn.

— Dar ea este în America. N-am mai văzut-o de doi ani.

— Bine. Acum ascultă-mă. Fă-ți bagajul!

Nu părură să treacă mai mult de câteva minute când Anna reveni, cărând o valiză.

— Ai paşaport? o întrebă.

— E în birou.

— Hai să-l luăm.

— Dar dosarul…

— Îl pun în seif. *Extraordinar, gândi Kleist, cât de convingător poate minți un om când n-are încotro.* Hai, dă-mi valiza aia. Şi, pentru Dumnezeu, grăbeşte-te.

O târî după el în biroul de la etaj şi o împinse înăuntru; în acel moment, jos se auziră nişte chei lovindu-se de asfalt, după care cineva îşi făcu de lucra cu broasca.

— Iubito, strigă o voce, am venit.

Kleist împinse uşurel uşa biroului şi ridică un deget la buze. Privindu-l, Anna ezită o clipă. Putea să rişte să-i spună totul lui David şi să îl lase pe el să hotărască ce e de făcut. Încă nu era prea târziu. Putea să-i istorisească despre şedințele de psihoterapie pe care le

urmase sporadic de-a lungul celor şaisprezece ani de căsnicie, să-i descrie ororile care o determinaseră să apeleze la Gerhard Kleist, *nu, nu putea face asta, nu putea să-i divulge episodul cu Juliet, nu, nu, nu…*

Kleist îşi apropie gura de urechea ei.

— Ia paşaportul, şopti, iar Anna se conformă. Când se întoarse de la birou cu actul, el o trase din nou aproape: Aşteaptă, urcă scările, şopti din nou. Apoi, ieşi din casă. Poftim cheile de la maşina mea… aşteaptă-mă în m*a*şină, acolo nu are cum să te vadă.

— Şi tu?…

Kleist se strâmbă ameninţător:

— *Sssst!*

Paşii se apropiau. David trecu de birou, urcând la etaj. Kleist aşteptă până nu-l mai auzi, apoi deschise uşa şi aruncă o privire. Drumul era liber.

— Gata? o întrebă cu voce tare.

Anna clătină din cap afirmativ, apoi îşi înfipse unghiile degetelor de la mâna stângă în palmă, încercând să se convingă că avea simţurile treze, înainte de a se strecura afară din cameră. O privire rapidă în susul balustradei; în clipa următoare, cobora în fugă scările.

David strigă:

— Anna, tu eşti?

Aproape ajunsese la uşa casei. Dar, dacă ar fi ieşit pe acolo, David ar fi putut să o vadă şi să se ia după ea.

Unde să se ascundă? *Pivniţa.*

Alergă în lungul holului, apăsându-şi mâna cu paşaportul la piept, până ajunse la scările ce duceau către subsol. La

capătul ultimului şir de trepte, se opri şi îşi înălță capul, ciulindu-şi urechile. Sus era linişte. Ce avea de gând David? Care era primul lucru pe care-l făcea de regulă după ce intra pe uşă?

Anna nu îşi putea aminti. *Dumnezeule, cum de nu-şi putea aminti?* Probabil că Gerhard o credea deja în maşină. *Nu mă părăsi,* se auzi spunând cu glas scăzut. *O, Doamne, nu mă părăsi!*

Între timp, Gerhard înhățase „Crisalida" şi-o îngrămădise într-un buzunar interior al paltonului. Se deplasă fără zgomot de-a lungul şirului de ferestre pentru a se aşeza în spatele uneia dintre draperiile ce se întindeau pe toată lungimea peretelui. De acolo putea supraveghea atât uşa biroului, cât şi strada. Nici urmă de Anna, în continuare.

Din alt buzunar al paltonului scoase un Colt 45 şi îi verifică fără zgomot încărcătorul. Şapte cartuşe. Arma nu mai fusese folosită de multă vreme, pe gura țevii se vedeau câteva urme de rugină. Se uită lung la ea, conştient că sudoarea începuse să-i curgă pe frunte. Împuşcătura ar face zgomot. Foarte mult zgomot.

Nu fusese silit să folosească niciodată o armă până atunci.

Unde dracu' era Anna! într-adins o trimisese înainte, aproape ca momeală, pentru că, dacă unul din ei doi ar fi urmat să fie descoperit, acela trebuia să fie Anna; în cel mai rău caz, s-ar fi folosit de acest lucru pentru a fugi el însuşi. Dar ea nu dăduse nas în nas cu David şi nici nu ieşise din casă. Exploră cu privirea

strada. Nimeni.

Ce intenții avea Lescombe?

Kleist îşi şterse transpirația cu dosul mâinii în care ținea pistolul. Colt-ul îi atârna greu în palmă; tensiunea aşteptării îl determina aproape să-i dea drumul pe podea. Începuse să tremure.

Păşi pe deasupra capului lui.

Kleist se holbă în tavan, încercând să-şi imagineze o hartă a mişcărilor lui David. O uşă se închise. Asta însemna... ce î*nsemna?*

Cineva cobora. Kleist înghiți în sec. Gâtul îl durea de parcă ar fi avut amigdalită. Paşii ba se apropiau de uşa biroului, ba se îndepărtau pe palier.

Apoi se opriră, iar liniştea invadă casa.

Kleist încercă să tragă siguranța Colt-ului. Era înțepenită, pentru că nu fusese mişcată multă vreme. Izbi patul armei cu podul palmei, lovind din greşeală țeava de zid. Zgomotul metalului izbit de tencuială se auzi incredibil de tare; Kleist expiră zgomotos, involuntar, printre dinți.

— Anna! îl auzi pe David strigând. Anna, unde eşti, iubito? Hai, draga mea, termină cu glumele!

Piedica era acum dată la o parte, Colt-ul pregătit să tragă. Kleist ridică arma până când avu uşa în căutare. Se strânse încă mai tare în intrândul ferestrei şi îşi ținu respirația. O mână îşi făcu de lucru afară, la mânerul rotund al uşii. O mişcare în stradă îl făcu pe Kleist să privească pe fereastră. Anna se ivise pe trotuar şi alerga către maşina lui. Apoi uşa biroului se deschise, iar Kleist îşi refocaliză atenția în interior.

— Anna! *Anna*! strigă el foarte tare.

Tăcere. De unde se afla, Kleist nu-şi putea da seama dacă David intrase de-a binelea în cameră. Dar dacă se îndrepta spre fereastră? *Dacă privea afară şi o vedea pe Anna în stradă*?

Kleist închise ochii. Acum tremura atât de tare, încât se temu că o să scape arma pe jos; camera avea parchet şi nu exista nici un covor care să atenueze zgomotul, iar David va auzi cu siguranță. Dar dacă încerca să se mişte… Uşa biroului se închise. Din nou paşi… dar afară, pe palier. Kleist îşi goli plămânii de tot aerul. Mişcă-te*!*

Păşi în vârful picioarelor până la uşă, o crăpă şi ascultă. David urcase din nou scările către al doilea etaj. Încet-încet, afară pe uşă… închide-o… palierul, ascultă, aşteaptă… linişte. Kleist băgă Colt-ul în buzunar şi se aplecă să-şi scoată pantofii, în secunda următoare, alerga. Aproape ajunsese în hol când, spre groaza lui, cineva sună la uşă.

O clipă, se crispă tot. Apoi paşi grăbiți se auziră deasupra, iar el, aproape fără să-şi dea seama ce face, o rupse la fugă către fundul casei.

Pivnița.

Kleist se târî în jos pe scara din dos şi îşi croi drum în tăcere prin camera care adăpostea centrala termică a casei, pe lângă boiler, ajungând în oficiu. Acesta dădea într-un loc de unde pornea un şir de trepte ce ajungea pe trotuar.

Mai întâi zăvoarele uşii, apoi cheia… dar nu, zăvoarele erau deja trase, iar cheia răsucită în broască; desigur, Anna

ieşise tot pe aici.

Ce se întâmpla sus? Kleist ascultă, ținând uşa deschisă cu o mână. Un comisionar; David, probabil, semna de primire; uşa din față se trânti... Acum!

Anna se afla pe locul şoferului; pornise motorul în clipa în care el terminase de urcat scările. Kleist se aruncă în maşină, alături de ea. Apoi se lăsară purtați de trafic. Nu mai era cale de întoarcere.

Luni

ŞAPTE

Aruncându-şi trendul pe pat, David auzi un zgomot.

— Anna? strigă.

Nici un răspuns. Rosti din nou numele soției lui.

— Anna? Tu eşti?

Zgomotul unei uşi care se închise undeva, jos, îl determină să-şi descrețească un pic fruntea. Însemna că era acasă. Părea să se fi auzit din birou… Dar când coborî şi nu găsi pe nimeni, uşurarea i se transformă în iritare. Ar fi putut măcar să-l aştepte.

Reflecțiile îi fură întrerupte de o livrare de vin. Semnă nota de plată doar pe jumătate preocupat de ea, în timp ce privirea lui explora scuarul din fața casei. BMW-ul roşu al Annei se afla acolo; oriunde plecase, nu-şi luase maşina.

David urcă din nou treptele pentru a face un duş şi a se schimba. Pe când îşi înnoda cravata în fața oglinzii, ceva din felul cum percepea camera i se păru în neregulă, aşa că se întoarse, încruntat. Valiza Annei nu se mai afla la locul ei obişnuit, pe şifonier, iar cămaşa de noapte dispăruse de sub pernă.

Întorcându-se cu spatele la pat, ochii îi căzură pe două imagini ale lui însuşi, la vederea cărora tresări.

O poză alb-negru a unui David mult mai tânăr se găsea pe scrinul vechi de pin; chipul îi era înfățişat pe trei sferturi întors către aparatul de fotografiat; o

cravată îngustă şi o cămaşă albă erau abia vizibile. Pe atunci avea părul mai deschis la culoare – fotografia fusese făcută acum cincisprezece ani – despre asta ar fi fost mai multe de spus, dar zâmbetul preocupat era acelaşi. Nu, nu tocmai... deasupra scrinului atârna o oglindă, iar el, văzându-şi chipul, se sperie de rețeaua de riduri care îi apăruse pe față. Avea patruzeci şi doi de ani, dar arăta cu cinci mai bătrân. O curioasă răsturnare a stării de lucruri era dezvăluită de fotografia, care era a unui om cu vârsta reală de douăzeci şi şapte de ani, dar arătând de parcă abia ar fi ieşit din adolescență. Pe stil nou, David era palid şi purta pe chip pecetea orelor lungi, din zi şi din noapte, petrecute în serviciul țării sale.

Nu-i plăcuseră niciodată nici poza, nici rama ei de argint, care era prea extravagantă pentru gustul lui, dar Anna se ataşase de amândouă cu patima care-i caracteriza pornirile.

Se întrebă ce avea de făcut mai întâi. Să dea un telefon, poate. Plecase însă în goană din Midhurst, dis-de-dimineață, fără să-şi ia micul dejun, aşa că îi era foame. Ar fi luat decizii mai corecte cu o glicemie ridicată. În frigider era tot ce-i trebuia pentru un sandviş. Se aşeză, singur în bucătărie, molfăind flegmatic şi holbându-se la servanta care acoperea aproape un perete întreg.

Se simțea buimac. De obicei îşi ținea imaginația bine în frâu, dar astăzi părea că întreg apartamentul se hlizeşte la el, ca şi când ar fi fost martorul unei scene

care lăsase în urmă, la rândul ei, o atmosferă extraordinar de neplăcută.

I se năzări că Anna leşinase şi nu era în stare să-l cheme, un atac… Se învinovăți singur de a nu se fi gândit la asta mai devreme. În mai puțin de cinci minute, colindă toate camerele, se uită sub paturi, deschise şi închise dulapurile. Ştiu, în fine, cu siguranță că Anna nu era acasă.

Se duse să se aşeze la biroul Annei de la etaj, simțindu-se vinovat pentru că purtarea ei îl iritase, or un soț nu ar trebui să se simtă iritat când nevasta lui face lucruri de neînțeles, ci îngrijorat. Era îngrijorat, desigur, dar şi ofensat.

I se părea greu de luat în serios ceea ce spusese Anna despre plecarea la Paris. Prea necaracteristic pentru ea. Dar de ce dispăruse exact când venise el acasă şi fără să spună un cuvânt? Era sigur că auzise o uşă închizându-se undeva în casă în timp ce el se afla sus, mai devreme şi trebuia să fi fost ea, cine altcineva?

Luă o listă de nume de pe topul de hârtie al Annei, trase telefonul lângă el şi începu să formeze un număr.

— Alo… David Lescombe, aş dori să vorbesc cu soția mea, vă rog… Nu este? Da, ştiu că urma să-şi ia câteva zile libere, mă întrebam numai dacă a fost pe la birou azi-dimineață sau dacă ați vorbit cu ea… nu, înțeleg. Vă mulțumesc. Mai departe: în Ferring, la părinții Annei.

Lydia Elwell răspunse la apel pe tonul ei obişnuit, agresiv.

— Alo… alo, *cin*e-i la telefon?

— Ăăă... eu, David. Mă bucur că eşti acasă, Lydia.

— *Noi* nu plecăm niciodată de acasă. David recunoscu în această aserțiune preludiul unei treceri în revistă a ultimei vacanțe a lui şi a Annei, în care critica blândă era învăluită şi pigmentată de extravaganță şi condescendență şi decise că nu are timp pentru aşa ceva.

— Mă întrebam dacă ştiți ceva de Anna, spuse mai tare decât era nevoie.

— Nu m-a mai căutat de nu ştiu când.

— Deci nu e la voi?

— Sigur că nu. De ce – nu ştii pe unde umblă propria-ți nevastă?

David îşi simți inima zvâcnind, căci îşi dădu seama că o luase pe Lydia mult prea repede, deci trebuia să-i dea nişte explicații. Nu-şi închipuia însă ce ar fi putut să-i spună fără a complica o situație deja încurcată. „Poți să-i sapi groapa ministrului tău, se spunea în glumă la cursurile Şcolii Speciale pentru Funcționari Guvernamentali, dacă scoți destul pământ pentru a fi sigur că nimeni nu poate să-l îngroape după aceea." David n-avea nici o idee despre dimensiunile propriei gropi, dar evaluarea calitativă a situației îl făcu să simtă o transpirație rece pe şira spinării.

— David? David, mai eşti la telefon?

— Da... Of, Doamne, am înțeles ce s-a întâmplat. Am luat legătura cu secretarul de la biroul Annei şi trebuie să fi încurcat două mesaje, mi-a spus că a plecat la mama ei. Îmi pare rău.

— Nu ştiu cum o scoate la capăt Anna cu funcționarii aceia. Nu s-ar fi tolerat

aşa ceva pe vremea mea. Dar ea ce mai face?

— Bine, mulțumesc. Uite, cineva îmi tot vâră un bilețel sub nas, trebuie să fug…

— Dacă fugi toată ziua, odată şi-odată ai să-ți dai sufletul.

Uneori, când vorbea cu Lydia Elwell, David îşi simțea, cu un soi de ipocrită mânie, capul plesnind; acum însă nu era cazul.

— Da. Bine, atunci, mai vorbim.

Puse jos receptorul când ea se afla încă la jumătatea pomelnicului cu care se presupune că trebuie să închei o conversație telefonică cu un ginere.

Unde era Anna? *Unde plecase?*

Se uită la topul de hârtie de notițe, întrebându-se cui să mai telefoneze. Simțea nevoia să o facă, pentru că mintea lui eficientă de slujbaş public ierarhiza de la sine faptele şi prezenta concluzii, într-un automatism de la care ar fi vrut din toată inima să se abată. Unu, Anna ştia că el se va afla pe tot parcursul weekendului, plus în zilele următoare, la seminarul despre rezidenți; doi, îi răspunsese cu o voce cel puțin mirată la telefon; trei, băuse; patru, valiza ei dispăruse; cinci şi ea dispăruse…

Faptele, îşi spuse cu răceală, rămâneau ambigue. Căută pe lista cu numere de telefon. Cornwall.

Un răstimp care i se păru foarte lung, ascultă iritantul ton de ocupat al centralei St. Mary Abbott. Într-un târziu, cu regret, renunță. Probabil hrăneau

porcii sau țeseau la război, sau făceau vreun alt lucru dintre cele cu care îşi umpleau de obicei zilele la falansterul acela al lor. În plus, Anna nu se înțelesese niciodată cu fata ei din acea primă şi dezastruoasă căsătorie, aşa că era puțin probabil să se fi refugiat la Juliet.

Variantele posibile se împuținaseră; David mai adăugă un nume pe listă, scriindu-l în josul paginii, pentru a sublinia că era doar o ultimă posibilitate şi că puteau exista alternative pe care nu le luase în considerare. Apoi sună la poliție şi la două spitale din vecinătate, fără noroc de fiecare dată.

Era într-adevăr posibil să fi plecat la Paris?

Ultima însemnare de pe lista cu nume şi numere i se revelă a fi scrisă cu o cerneală mai închisă decât celelalte. David nu putea să-şi ia ochii de la ea. Se imagina vorbind deja cu persoana respectivă, încercând să anticipeze întrebările…

Trebuia să existe o explicație simplă. Dar de câte ori încerca să se concentreze asupra uneia, nimerea în acel vid de conştiință unde ar fi trebuit să afle reprezentări, în diferite ipostaze, ale soției lui, dar nu exista nimic. Un lucru pe care un alt soț, poate mai sensibil, l-ar fi observat îi scăpase, lăsând în locul atât de doritului răspuns simplu ca bună ziua doar acel vid ridicol.

Aveau bilete la South Bank pentru weekendul următor. Simfonia a doua de Brahms. Pe David îl scotea din sărite că

în acest moment de cumpănă singurul lucru pe care şi-l amintea cu privire la soția lui era faptul că împărtăşea predilecția lui pentru Brahms. Dacă nu cumva, desigur, Brahms nu-i plăcea deloc, în realitate… O, nu fi stupid, n-ar pleca încotro vede cu ochii numai pentru a scăpa de un concert! Nu, dar… pe ce ton acceptase South Bank-ul, atunci când făcuse el propunerea? David nu-şi amintea. Începea să simtă o greață prevestitoare de nenorociri, înrudită cu râul de mare: puntea nu era stabilă, nu exista nici un punct de sprijin.

Acum era furios. Suficient de furios pentru a scotoci prin biroul Annei. Agenda ei. Ezită doar un moment înainte de a o deschide. Erau câteva însemnări zilnice, dar ultima secțiune a carnetului dădea pe din afară de nume, dintre care nici unul nu-i spunea nimic. Frunzări prin ele încruntat. Cine erau aceşti oameni? Colegi de breaslă? Prieteni? Mai mult decât prieteni?…

Amintirea discuției de la Comitetul „Crisalida” ieşi la suprafață şi refuză să se scufunde la loc în memorie. Dar nici unul dintre numele din agenda Annei nu avea nici cea mai mică rezonanță germanică.

Închise agenda cu o pocnitură şi o aruncă la loc în sertar, acum în egală măsură furios pe Anna şi pe sine însuşi. Reacționa ca un prost.

Îşi încleşta degetele pe muchia biroului din fața lui şi se sprijini. Mai era un singur număr de telefon la care merita să sune. Înainte de a o face, în orice caz,

trebuia să vadă ceva. Se lăsă din nou pe călcâie şi se duse să deschidă seiful.

O clipă nesfârşită, rămase nemişcat, cu privirea ațintită în interiorul gol al acestuia. Aşa, prin urmare, arăta trădarea atunci când o vedeai pentru prima oară; dintotdeauna se întrebase cum. Îşi mai îngădui un moment de linişte, neştiind când va mai avea parte de un al doilea şi se îndreptă către telefon.

Cel pe care-l sunase răspunse după al doilea apel.

— Da?

— Mă numesc David Lescombe. Sunt subsecretar de stat la Departamentul Apărării, în Ministerul de Externe şi al Commonwealth-ului.

— Da?

— Exemplarul meu din Noul Testament a dispărut. De astă dată, o lungă pauză trecu până la următorul:

— Da?

— Din nefericire, se pare că şi soția mea a dispărut.

Se simți satisfăcut de propria prestație: precisă, deloc teatrală, chiar aproape ştearsă, de profesionist. Dar vocea de la capătul celălalt al firului întrebă doar atât:

— Eşti la tine acasă?

— Da, acasă. Să vă spun cum ajungeți…

— Ştiu. Rămâi acolo unde eşti.

Şi se auzi un *clanc.*

OPT

Albert tocmai terminase de spălat vasele după prânz, când auzi telefonul. Îl lăsă să sune de câteva ori, până îşi şterse mâinile şi împături şervetul. Apoi se duse în dormitor să răspundă.

— Salut, se auzi vocea de la celălalt capăt al firului. Ghici cine e la telefon? Şi râseră amândoi, astfel încât un eventual al treilea ascultător să-şi închipuie că erau doar doi glumeți care se distrează şi nu doi profesionişti versați, care disimulează un consemn.

— Ce mai faci?

— Bine, bine, spuse Albert. Ce mai e nou?

— Iartă-mă că te deranjez, dar tatăl tău încearcă să dea de tine.

Albert, al cărui tată murise în urmă cu cinci ani, îşi examină exigent unghiile şi rosti:

— Zău?

— I-am spus că ai fost plecat din oraş.

Interlocutorul se amuza de întreaga mascaradă. Albert îşi dădea seama de asta din tonul vocii lui.

— Aşa.

— Prin urmare, s-ar putea să vrea să te sune mai târziu. I-am spus că nu ştiu dacă ieşi din casă sau nu.

— Nu, nu. A lăsat vreun număr de telefon?

— Nu, îmi pare rău.

— N-are importanță, răspunse şi făcu o pauză. Altceva?

— Nimic, decât că se pare că va trebui să contramandăm planurile pentru diseară.

Gura subțire a lui Albert se lăți încet într-un zâmbet, care lăsă ochii şi restul feței imobile.

— Da, aşa se pare. Atunci, la revedere.

Puse receptorul în furcă şi rămase pentru un moment pe gânduri. Apoi se duse să-şi golească valiza, ştiind că nu se va mai întoarce curând la regiment. Pentru că telefonul nu sună, se apucă de curățenia sumară pe care o făcea de obicei. Nu răsturnă casa cu susu-n jos, cum obişnuia să spună, dar gonind totuşi praful de prin toate colțurile. Albert avea oroare de praf.

Telefonul se încăpățâna să tacă.

Îşi îndreptă cravata, întorcându-şi capul către dreapta, apoi către stânga. Bronzul datorat unei vacanțe recente, petrecute la munte, începuse să i se ducă din obraji, însă oglinda reflecta imaginea aceluiaşi ofițer îngrijit şi în formă. Ar fi trebuit să se tundă – Albert îşi purta părul foarte scurt, în ciuda modelor de tot felul – dar asta ar fi luat prea mult timp şi nu-şi dorea să rateze al doilea telefon. Erau şi câteva cămăşi de călcat. Vinul din pivniță se împuținase într-o proporție considerabilă. Ar fi putut da o fugă până la băcănie ca să cumpere o sticlă de ulei de măsline, se juraseră că prima tescuire va avea loc luni, ceea ce însemna astăzi. Cei de la magazin erau demni de toată încrederea, la prima vedere. Ceea ce, desigur, nu însemna prea mult. Pe de altă parte, dacă îşi mai

aranja mult cravata…

Telefonul sună.

De data asta, nu aşteptă al doilea apel, ci înşfăca receptorul şi îl duse la ureche într-o clipă.

— Bună, fiule, rosti o voce cunoscută.

— Nu e puțin cam devreme pentru mine?

„Tatăl" înviat din morți al lui Albert, un ofițer din MI 5 al cărui nume era Fox, îşi scosese cotul pe geamul deschis al maşinii, sprijinindu-şi-l de portieră şi suflase un nor de fum către parbriz, în timp ce formula întrebarea de mai sus. Nu tocmai devreme, continuă după o pauză. Cel puțin – mai trase un fum şi mai adăugă un rid la cele care îi încrețeau deja fruntea – cel puțin nu foarte devreme, nu într-un stadiu, cum să-i spun, îmi scapă cuvântul, profilactic, nu, asta e altceva, nu-i aşa, legat de boala aceea ori de bilă…

— Preventiv.

— Aşa, preventiv – fruntea i se descreți, nu *tocmai* preventiv, nu.

Albert oftă şi se lăsă pe spătarul banchetei, întinzându-şi brațele atât cât îi permitea caroseria maşinii.

— Ceea ce trebuie să înțelegi, ceea ce aş dori să-ți spun – se aplecă înainte să-şi stingă țigara, risipindu-şi pe costum câțiva funigei de scrum – este că faptul nu are probabil nici o importanță. Fleacuri – clătină din cap, pentru a da greutate spuselor – dar, pe de altă parte, ar putea da naştere la mari probleme. În orice caz, femeia trebuie fără îndoială

oprită. Oricum…

Coborând din maşină, Albert examină scuarul cu interes. Avea aerul unei oaze liniştite, enclavă a clasei de mijloc, în centrul unei zone nevoiaşe din nordul Londrei. Cuvântul „ghetou” îi încolți în minte şi nu se mai lăsă alungat. Casele din oază, cu terase la etaj, arătau pe din afară prospere şi, dacă erau bani de cheltuit pentru exterior, probabil că interioarele, unde vântul şi ploaia nu ajungeau, fuseseră şi ele costisitor amenajate.

— Care e marja noastră de timp?

— Foarte strânsă. Fox împinse uşa casei Lescombe, pe care o lăsase întredeschisă când coborâse să-l întâmpine pe Albert.

— Vancouverul este foarte aproape, continuă, asta e problema. Aşa că va trebui să prinzi totul din zbor.

Fu întrerupt de un zgomot puternic, care se produsese undeva, la etaj. Se strâmbă.

— Ai ordonat o percheziție? întrebă Albert.

— De gradul zero.

— Şi cauți…?

— Nimic precis.

Urcară scările. Ajungând pe primul palier, Fox făcu la stânga, intrând într-un salon. Albert luă act în treacăt de existența unor țesături „Liberty” şi a unor biblioteci înalte. În clipa următoare, un bărbat se ridica în picioare şi îşi concentra privirile asupra lui.

— Domnule Lescombe, putem face un rezumat a ceea ce am vorbit până acum?

Era clar că Fox nu avea intenția să-l prezinte pe nou-venit, aşa că acesta întinse mâna şi murmură:

— Albert.

Afişase acel aer cuminte-amuzat care scuza o gazdă distrată. David întinse şi el mâna, apoi ochii i se opriră pe fața lui Albert, îngustându-se imediat, ca şi cum l-ar fi recunoscut. Albert se simți intrigat. Era sigur că nu-l văzuse în viața lui.

— Ne aşezăm?

Albert se bucură văzând că Fox preia conducerea operațiunilor, deoarece ştia că peste încă un moment David l-ar fi întrebat care e rolul lui în toată povestea, lucru pe care nu-l ştia nici el însuşi.

Casa răsuna de bubuituri şi zgomote de tot felul. Două rânduri de paşi bocăniră în jos pe scări. Când se opriră pe un palier, se auzi o salvă de pârâituri, urmată de un schimb rapid de mesaje prin walkie-talkie.

Fox se aşeză exact la mijlocul unui divan şi îşi trase poalele vestei în jos, înainte de a-şi aşeza mâinile pe genunchi. Costumul său era de o culoare atât de apropiată de negru, încât deosebirea nu putea fi sesizată. Avea o cămaşă albă şi o cravată închisă la culoare, înfoiată, iar degetul mic al mâinii drepte îi era gâtuit de un inel cu monogramă. Înfățişarea de țârcovnic pe care i-o dădeau hainele era dezisă de figura sa întunecată, suspicioasă, încadrată de părul care, cu siguranță, fusese tapat cu ajutorul uscătorului. Una peste alta, dădea impresia unui proprietar de club de noapte prosper,

chiar dacă părtaş la un număr de afaceri dubioase.

— Domnule Lescombe, Fox făcu o pauză pentru a mai smuci o dată de vestă – cum spuneam mai devreme, am analizat declarația dumneavoastră preliminară. Este foarte limpede şi vă mulțumim pentru asta, dar găsim anumite aspecte ale ei neliniştitoare.

— Zău? se miră David. În glasul lui se puteau citi nerăbdarea şi o notă de presupus orgoliu, sugerând că Fox găsise declarația „neliniştitoare" numai şi numai din cauză că era prea bătut în cap ca s-o priceapă. Albert se apropie de intrândul ferestrei şi rămase acolo, cu un cot sprijinit în palma celeilalte mâini. Undeva, deasupra, se putea auzi cum scândurile duşumelei erau desfăcute cu ajutorul unei răngi.

— Da, rosti Fox deloc tulburat. Seminarul la care participați în weekend era important, nu-i aşa? Şi totuşi ați plecat de acolo într-o grabă precipitată, lăsând impresia că erați extrem de agitat.

Nici nu terminase de spus ce avea de gând, când David sări să se dezvinovățească.

— Se pare că nu pot să vă fac să înțelegeți că reacția mea este perfect normală pentru un bărbat care are toată afecțiunea pentru soția lui.

Albert îşi ciocăni cu unghia dinții de sus, în timp ce reflecta la semnificația lui „a avea toată afecțiunea".

— Bine, să trecem peste asta pentru moment. Domnule Lescombe, soția dumneavoastră este o femeie ocupată.

Are o carieră, anume una remarcabilă. Este, dacă-mi permiteți expresia, majoră şi vaccinată.

— Are treizeci şi nouă de ani.

Tonul şi privirea lui David erau, în consens perfect, glaciale.

— Lăsând la o parte cifrele precise, este o persoană adultă. A adus în discuție posibilitatea de a pleca la Paris, dacă nu mă înşel.

— Da, dar am crezut că vrea să vadă cum reacționez, aşa că nu i-am dat atenție.

— Totuşi, paşaportul ei lipseşte, e, deci, probabil să fi plecat în străinătate, nu? Presupun că nu a mai făcut ceva asemănător până acum.

— Nu.

— Nici un episod de labilitate psihică?

— Bineînțeles că nu. Este avocat.

— Este avocat. O persoană care n-o ia razna aşa de uşor. În plus, ne-ați dat asigurări ferme că nu cunoaşte cifrul seifului dumneavoastră. Şi totuşi, când se face nevăzută, primul dumneavoastră impuls este să realizați legătura între proasta ei dispoziție şi lipsa dosarului. De ce?

— V-am spus, am avut o mică altercație. Îmi făceam griji pentru ea. Şi acum îmi fac griji, sunt îngrijorat până peste cap şi nimănui nu pare să-i pese.

— Când v-ați certat, a făcut vreo cât de mică referire la faptul că v-ar putea părăsi?

— Nu. Şi am spus „o mică altercație”, nu „ceartă”.

— În orice caz, dumneavoastră nu

puteți să ne oferiți decât modul dumneavoastră de a vedea lucrurile. Aşa este?

— Dacă doriți.

— Ce credeți că i s-a întâmplat?

— De unde dracu' să ştiu? Răpire, crimă, orice e posibil. Poate că a intrat pe uşă când spărgătorii, oricare-ar fi fost, tocmai se ocupau de seiful meu şi au şters-o cu ea cu tot, ca să fie siguri că nu va vorbi.

— O, fiți serios. Ziua-n amiaza mare, cu vecinii prin preajmă? Luând şi paşaportul, pentru orice eventualitate?

— Se poate întâmpla.

— Sunteți sigur că „se poate întâmpla"? În acest caz, nu pot decât să trag concluzia că experiența dumneavoastră în astfel de chestiuni este mult mai mare decât a mea.

— Ceea ce nu m-ar surprinde câtuşi de puțin. Ați avut un tupeu grozav, venind aici…

— Domnule Lescombe!

— Şi acuzându-mă că mint…

— Nimeni nu v-a…

— Vreau să ştiu ce aveți de gând să faceți ca s-o găsiți.

— Ca să o găsim? Nimic. „Crisalida" e însă cu totul altă poveste. Felul în care ați avut grijă de acel dosar pare nu tocmai ireproşabil, nu-i aşa?

Fox clătinase din cap rostind ultimele cuvinte, în aşteptarea unui răspuns. Dar David dăduse cu ochii de Albert, pe care îl cerceta cu privirea, încercând să înțeleagă cine era şi ce făcea.

— Domnule Lescombe?

— Eu… vă referiți la – David îl privea din nou pe Fox – îmi este permis să spun lucrurilor pe nume? Vreau să spun: nu ştiu cine este acest…

— Puteți vorbi cât se poate de liber în prezența acestui domn. Chiar îmi doresc să faceți asta. Mai mult, vă rog s-o faceți.

Undeva, sus, ceva de sticlă se făcu țăndări. Cu toții încremeniră tăcuți şi stânjeniți. Apoi se auzi o voce îndepărtată: *La dracu'!*

— Deci, „Crisalida", da, rosti Fox ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Pentru colegul meu, v-aş ruga să explicați în câteva cuvinte ce înseamnă „Crisalida".

David se întoarse pe jumătate, pentru a-i avea dinainte atât pe Albert, care, lângă fereastră, îşi ciocănea uşor dintâi cu unghia, cât şi pe Fox.

— „Crisalida" este un dosar care se aduce la zi trimestrial. Conține o grămadă de lucruri, dar ceea ce îl tulbură pe emotivul dumneavoastră coleg este că în el se găseşte şi întregul Plan Operativ al NATO, plus formulele pentru identificarea S-ului şi a TSP-urilor la momentele unu, doi şi trei – scutură din cap, mânios pe sine – iertați-mă. Îți intră în sânge după o vreme. Dosarul conține concepția actuală a NATO asupra pionilor de sacrificiu strategici şi tactici din Germania Federală în cele douăzeci şi patru de ore care ar urma unui atac sovietic cu arme convenționale.

Fox dădu drumul unei mormăieli din care putu fi auzit cuvântul „pion", rostit ultimul, pe un ton înalt.

— „Pionii de sacrificiu" sunt pozițiile

pe care le putem ceda înainte de a folosi arma nucleară împotriva inamicului.

— Sunt… să zicem, chestiuni spinoase, sublinie Fox.

David expiră zgomotos.

— Strict secrete, spinoase… în orice caz, dosarul poate cauza căderea unui guvern şi nu numai a unuia, dacă iese la iveală. „Crisalida" foloseşte efectiv expresia „pioni de sacrificiu", vă închipuiți ce-ar putea scoate din asta *Mirror?*

— Iar lista pionilor de sacrificiu este destul de explicită, rosti Fox către mijlocul camerei, înainte de a se întoarce spre David din nou. Aţi luat dosarul acasă, continuă, iar Albert încetă să-şi mai brutalizeze dinții.

— Da.

— De ce?

— Am avut permisiunea s-o fac. După ce seiful a fost instalat.

— Vom reveni imediat la seif; putem stabili pentru moment de ce l-aţi luat acasă?

— Toți membrii Comitetului „Crisalida" au o versiune la zi a dosarului asupra lor, permanent.

— De ce?

— Aşa s-a hotărât. Discuțiile au loc frecvent în afara orelor de lucra, la domiciliul unuia sau al altuia dintre membri.

Până la acest punct, Fox imprimase conversației un ritm alert. Urmă o lungă tăcere.

David era agitat. Îşi apăsă vârfurile picioarelor în podea şi începu să bâțâie

ritmic din glezne, ca şi cum membrele inferioare i s-ar fi lungit brusc şi supărător. Albert continua să se uite pe fereastră.

— Trebuie să vă spun cinstit, începu Fox, că noi nu am ştiut nimic despre atitudinea superficială şi nepăsătoare pe care a adoptat-o biroul de la Londra al „Crisalidei". Ne rugăm la Dumnezeu ca Washingtonul să nu afle nimic despre asta.

— La Washington este exact la fel ca la Londra, oftă David preocupat. Ne sunăm omologii americani direct acasă. Ştiți că asta se poate face acum; se numeşte acces direct la liniile internaționale.

Sus, zgomotele, care încetaseră după accidentul cu acel ceva de sticlă, reîncepură cu intensitate dublă. Când auzi soneria de la uşă, Albert murmură:

— Să mă duc eu?

— Dacă nu te superi – Fox se uită la ceas – trebuie să fie Leadbetter.

Câteva momente mai târziu, Albert escorta în încăpere un bărbat de aceeaşi vârstă cu el, în jur de 35 de ani. Fox preluă din nou conducerea operațiunilor.

— Ai ceva?

— Păi, am uns rotițele şi le-am pus în mişcare.

Leadbetter, un personaj cu aer meditativ, găsea o plăcere evidentă în a face lucrurile pas cu pas. Deschise un carnet şi se trase de câteva ori de mustața anemică, ca şi cum durerea i-ar fi stimulat agerimea minții.

— Alarma uzuală în toate porturile şi aşa mai departe, continuă. Până acum,

n-am găsit pe nimeni care s-o fi văzut de vineri după-amiază încoace.

Fox îşi întoarse puțin capul.

— V-ați văzut cu soția dumneavoastră vineri, înainte de a pleca la Midhurst?

— Nu. A plecat cu noaptea-n cap, înainte ca eu să mă trezesc. De altfel, eu am ieşit mai târziu decât de obicei, pentru că voiam să mă duc în Albemarle Street, ca să iau o busolă. Am comandat-o special la magazin. Iar acolo nu se deschide decât la nouă şi jumătate.

— A, da, dumneavoastră navigați… Unde se afla „Crisalida” când ați plecat?

— În seif.

— La care totuşi soția dumneavoastră nu are acces?

— Bineînțeles că nu. A fost instalat chiar de departamentul dumneavoastră.

— S-a aflat vreodată prin preajmă când ați deschis seiful?

— Posibil. Nu-mi amintesc.

— Dar v-ar fi putut vedea deschizându-l.

— Da.

— Şi şi-ar fi putut reaminti cifrul.

— Dați-o *dracului* de treabă!

David se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, în timp ce Albert îl privea cu un zâmbet înțelegător.

— Domnule Lescombe, nu fac decât să subliniez că soția dumneavoastră ar fi putut avea acces la ceea ce se găsea în seif fără ca dumneavoastră să ştiți.

— Ar fi putut. David îşi ieşea din sărite de fiecare dată când, în cursul convorbirii, i se cerea să suporte ceea ce pentru el era insuportabil.

— Soția dumneavoastră ştia că aveți obiceiul de a aduce acasă hârtii confidențiale?

— Nu i-am spus, dacă asta sugerați.

— Dar *ştia*?

— Putea să-şi închipuie, presupun.

În timp ce măsura camera în lung şi-n lat cu paşi mari, David întâlnea când şi când privirea lui Albert. Zâmbetul acestuia avea ceva agreabil. De ce oare figura lui îi părea atât de familiară?

— Domnule Lescombe, rosti Fox, spuneți-ne câte ceva despre soția dumneavoastră. Cum este?

David alese deliberat să înțeleagă greşit întrebarea.

— Uitați-vă, răspunse ridicându-şi brațul pentru a călăuzi privirile lui Fox şi Albert. E recentă.

Degetul lui arătase către o poză înrămată, aşezată pe un pian negru cu coadă Steinway. Albert examină fotografia cu interes, iar Fox dădu drumul unei salbe de scuze ce vizau faptul că nu se exprimase cu suficientă claritate, iar ceea ce dorea să întrebe era…

Deci aceasta era Anna Lescombe. Nu îşi arăta cei 39 de ani, gândi Albert, iar părul blond, legat strâns la spate cu o fundă înfoiată, i s-ar fi potrivit la fel de bine şi unei fete având jumătate din vârsta ei. Culori minunate, care stăteau mărturie pentru zile şi zile petrecute în aer liber, cu îndeletniciri sportive.

Genul de fată al cărei chip îți răsare în minte legănându-se în spatele coamei unui cal şi asta într-o zi din mijlocul

săptămânii, când toți bărbații sunt la serviciu şi ogarii fac ore suplimentare aşa, de plăcere…

Albert se sili să se concentreze. Trăsături rotunde. O bărbie fermă, exact atât de fermă cât să nu pară agresivă. Zâmbet obraznic, îndrăzneț. Ochi scânteietori, care vorbeau înainte ca gura să se deschidă, dezvăluind totul. Ochii de acest fel nu puteau niciodată păstra un secret. Anna Lescombe ardea să-l spună. Şi toată această anchetă, îşi dădu seama Albert, este pierdere de timp. Doamne, deşi… ar arăta fantastic îmbrăcată în roz…

Anna ți se strecura încet în suflet. Trebuia să-i priveşti chipul timp de câteva clipe pentru ca apoi să iasă brusc la iveală cât de frumoasă este. Ochii ei luminoşi…

Albert avea o singură fantasmă şi aceea doar într-o mică măsură erotică: o femeie pe cal, galopând, cu părul strâns la spate ca Anna Lescombe. Iar acum, îşi văzuse visul cu ochii. Trăia cu – Albert îi aruncă o privire lui David – genul de tip care după toate aparențele se simte în Whitehall ca peştele în apă în ziua de azi; care oricum nu era deloc prost, dar nu ştia exact câtă încredere poate avea în propria nevastă.

Şi totuşi „avea toată afecțiunea” pentru ea. Expresia aceea, puțin deplasată, îi reveni în minte. Însemna oare că Lescombe încearcă să se distanțeze de Anna, pentru a-şi salva cariera?

— Este tipul obişnuit de femeie care

lucrează, cred, începu David. A trebuit să muncească de două ori mai mult decât bărbații cu care s-a aflat în competiție, care, doar din cauză că sunt bărbați… răzbesc întotdeauna, ştiți ce vreau să spun. Educată în spiritul convențional al clasei de mijloc.

A, asta e interesant, gândi Albert, pentru că tu nu eşti educat în spiritul convențional al clasei de mijloc, nu-i aşa, stimabile? În armată, aşa ceva se miroase de la un kilometru…

— A obținut o bursă la Somerville, apoi un loc de mâna-ntâi la tribunalul comercial. La dracu', are un volum anual de muncă de şase ori mai mare decât al meu, de ce Dumnezeu ar intra într-o combinație cu spioni străini?

Se opri, cu o expresie ciudată întipărită pe figură, de felul celei pe care o afişează eroul principal când află că a fost trădat de cel mai bun prieten al său.

— Ca persoană adultă, felul ei de viață *nu* s-a dovedit totuşi a fi în întregime convențional, spuse Fox, mai apăsat, deşi se hotărâse să nu ia în seamă referirea la spionaj. A existat o primă căsătorie nefericită, din câte înțeleg. Un copil?

— Aha, deci ştiți despre Eddy? Şi ce altceva mai ştiți despre toată povestea asta?

Înainte ca Fox să poată răspunde, cineva bătu uşor la uşă şi intră fără a aştepta să fie invitat.

— Iartă-mă, şefule, poți să vii puțin?

David îl săgetă cu privirea pe mitocanul care intrase, un grăsan cu părul vâlvoi, membru al comandoului

care îi invadase domeniul şi acum îl făcea bucățele cu meticulozitate.

Fox se ridică.

— Ce este?

— O cutie goală de somnifere sub pat, cu amprente clare, aceleaşi cu alea de pe seif.

— Bine.

Aerul relaxat de până acum al lui Fox se evaporă brusc. Asta era altceva.

— Domnule Lescombe, ce puteți să-mi spuneți despre aceste pastile?

— Nimic, răspunse David cu o voce nesigură. Nimic, repetă, ca şi cum ar fi dorit să-şi acopere slăbiciunea de moment.

— Veniți acum cu noi, spuse Fox. Puteți să-i spuneți unui vecin că nu va fi nimeni acasă pentru un timp, dar fără să-i precizați pentru câtă vreme.

David fu atât de uimit, încât abia îşi dădu seama că mâna lui Leadbetter i se aşezase pe antebraț.

NOUĂ

Călătoria de la Londra spre Grecia durase, cu tot zorul, întreaga zi de luni, dar Anna nu îşi amintea mare lucru, deoarece Kleist avusese grijă să-i administreze un sedativ puternic. Nu începu să-şi revină în simțiri decât în momentul în care ambarcațiunea rapidă în care se aflau intra în rada unui port de dimensiuni reduse. Dintr-o dată, apa despărțită de prova bărcii deveni de un verde transparent, siderată de numeroasele pietricele rotunjite, lesne vizibile pe fundul aflat la patru-cinci metri adâncime. Golful era înconjurat de dealuri, cu un țărm în umbră rece şi celălalt încă scăldat de lumina aurită a soarelui de după-amiază. O duzină de case străjuiau cheiul, care era pavat cu pietre inegale; ultima dintre clădiri era probabil o *tavernă,* pentru că Anna distingea mese de lemn nelăcuit, acoperite cu folii de plastic imprimat cu flori – şi scaune şubrede.

Îi aşteptau un bătrân şi un tânăr, care părea că se apropie de 20 de ani, fiul celui dintâi. Tinerelul o ajută pe Anna să pună piciorul pe chei. Ea se împletici o clipă, apoi se îndreptă. Aerul pe care-l trase adânc în piept era plin de mirosul înțepător al unor ierburi, poate al rozmarinului, miros care li invada mintea purificându-i-o.

Băiatul plecă după maşină. Gerhard schimbă câteva cuvinte în greceşte cu

bătrânul, care îşi răsucea nervos pălăria de paie decolorată, o punea pe cap, pentru ca peste câteva clipe să şi-o smucească de pe creştet şi să înceapă din nou să o învârtă. Ochii lui blânzi şi trişti contrastau cu o mustață subțire, care, împreună cu nasul colorat, îi dădeau un aer de soldat veteran. Anna realiză confuz că omul trebuia să fie Iorgos. Îngrijitor, factotum, mijlocitor – era toate la un loc. Putea să aibă încredere în el, spusese Gerhard; şi, privind în ochii bătrânicioşi ai grecului, Anna fu de acord.

Uruitul unui motor se insinuă în după-amiaza liniştită, vestind apropierea Fiat-ului roşu al lui Iorgos, la al cărui volan se afla fiul său, Iannis. Privită din largul mării, insula părea minusculă, dar călătoria către țărmul opus fu lungă. Anna înregistra imagini contrastante: pomi mulți, drumul prăfos tivit de zorele care se învăpăiau alb-trandafiriu în soarele muribund, pilcuri de măslini, o cutie de viteze cu angrenajele pe ducă, sclipirile mării, acum de un albastru regal, mirosul de țigări Papastratros emanând din scrumiera spartă a maşinii… Apoi se hurducară de-a lungul unui drum pavat cu pietre de râu, către vila cu un singur etaj. Iorgos lăsă valiza în grija fiului său. Scoase la iveală o cutie de tablă, zgâriată şi deformată de lovituri, din care luă o țigară, oferindu-i ezitant şi Annei. Ea scutură din cap, dar simpla vedere a obiectului de tinichea fu suficientă pentru a-i momi gândurile către alt loc din alte vremuri.

Tatăl ei îşi ținuse dintotdeauna țigările

într-o cutie de tablă. Anna îşi imaginã degetele lui grăsuțe luptându-se cu capacul ermetic, iar nasul i se încreți la amintirea acelor pete urâte, de culoarea turtei dulci, care îi înțepau nările de câte ori tatăl ei o săruta... Cât de straniu era faptul că mirosul de nicotină stătută putea deveni aroma iubirii pentru un copil.

În timp ce Iorgos vorbea cu Gerhard, ea luă la rând încăperile spațioasei case. Dormitorul ei (Iannis îi lăsase valiza aici, aşa că probabil era al ei) dădea pe o terasă, de unde un şir de trepte de lemn cobora spre un golfuleț. Anna se prăbuşi pe un scaun de răchită, neînțelegând de ce se simțea atât de bolnavă.

Era a doua zi din cuprinsul căreia nu-şi amintea lucruri ce de bună seamă se petrecuseră. Acest fel de amnezie o îngrozi.

După un timp, îşi înălță fruntea. Casa era pe jumătate ascunsă într-un pâlc de conifere întunecate. Într-o curte aflată în dreptul terasei pe care stătea, văzu un grătar aşezat pe cărămizi, lângă un puț vechi; mai jos, panta terenului devenea abruptă, acolo unde începea o porțiune de vegetație luxuriantă, plină de iarbă ascuțită, păioasă şi în care se aflau câteva ghivece imense, striate, conținând încă florile moarte ale anotimpului trecut. Proprietatea lui Gerhard se termina cu un zid şi o poartă cu grilaj de fier. De acolo, Anna ar fi putut porni pe o cărare care, ghici, trebuia să ducă la golful aflat cam la cincisprezece metri de locul unde se găsea ea acum.

Golful era în formă de pană, cu casa cocoțată undeva la jumătatea falezei, pe una din laturi. Anna îşi întinse gâtul înainte, încercând să vadă dacă exista şi o plajă. Dar intrândul golfului, vârful penei, era ascuns privirii de extremitatea stângă a casei, iar ea nu avea puterea să se ridice.

Domeniul lui Gerhard se afla față în față mai curând cu un deal împădurit, aflat de cealaltă parte a penei, decât în largul mării. Explorând celălalt țărm al golfului, privirea Annei fu atrasă de o clădire mică, a cărei existență acolo ar fi fost greu de presupus. O capelă! Cupola ei albă licărea slab în lumina muribundă, un clopot atârna în turla aflată la o extremitate şi, spre surprinderea ei, se trezi sperând să audă dangăte. Nu-şi putea imagina nimic mai frumos decât timbrul curat, limpede al clopotului, chemând la rugăciune.

Gerhard şi Iorgos păreau să aibă multe de vorbit. Anna auzi țăcănitul unei maşini de scris. Să fie primul pas către ieşirea din starea confuză în care se afla? se întrebă. O, Doamne, fă să se întâmple cât mai repede!

Undeva în spatele şi deasupra ei, o avalanşă era la pândă. Şi se auzeau voci, spunându-i lucruri atât de ciudate…

Anna nu îl auzi pe Kleist când acesta păşi pe terasă pentru a i se alătura. Căzuse într-o letargie temătoare; mâna lui i se lăsă pe umăr, iar ea fremăta.

— Cum te mai simți?

— Mizerabil.

— Iorgos a plecat. Ți-e foame?

— Nu-mi trebuie nimic, răspunse Anna şi îşi frecă braţul drept, la jumătatea distanţei dintre cot şi umăr. Gerhard, mi-ai făcut o injecţie sau două? Mă doare, dar nu mi-aduc aminte.

— Doar un sedativ slab – Kleist îi injectase două doze de narcotic, dar minciuna trecu nebăgată în seamă – erai verde la faţă şi m-am gândit că ţi-ar prinde bine o porţie de somn.

Ea scotoci prin poşetă, în căutarea unui şerveţel. Un obiect aspru la pipăit i se frecă de palmă; îl scoase, cu un zâmbet şters.

— Domnişoara Cuppidge.

— Ce?

Avea în mână o păpuşă banală, ieftină, măsurând aproximativ zece centimetri.

— E a lui Juliet. Ştii, am pus fleacul ăsta în poşetă acum şase ani şi-l uitase undeva şi voiam să i-l dau înapoi, dar… nu ştiu de ce, nu am reuşit să mă mai despart de Domnişoara Cuppidge.

— Ce nume caraghios!

— Un nume enervant pentru o jucărie enervantă, aşa spuneam. Zâmbi din nou ostenit. Devin patetică, nu-i aşa?

Kleist se cocoţă pe balustrada terasei şi o privi cercetător. Oboseala datorată zborului cu avionul făcuse să-i dispară de pe chip reflexele frumuseţii ei ascunse, dar „patetic” nu era în nici un caz cuvântul pe care l-ar fi folosit ca să o caracterizeze pe Anna Lescombe, nici acum, nici altădată. În mod normal, faţa ei copilăroasă avea ceva neajutorat, puţin melancolic, care aducea bărbaţii de partea ei la petreceri, sugerând

promisiuni de protecție şi iubire nestăvilită, deşi, pe cât îşi dădea Anna seama, astfel de impulsuri protectoare nu-i fuseseră niciodată de folos şi nici acei bărbați nu obținuseră măcar o privire a ochilor ei rotunzi, cenuşiu-albaştri. Strălucirea Annei se îmbina cu lipsa de vanitate, iar drăgălăşenia ei spontană i se părea lui Kleist una dintre cele mai atrăgătoare trăsături omeneşti pe care le întâlnise.

Privind-o acum, îşi aminti de ce se îndrăgostise, dar nu putu să-şi redeştepte în memorie motivele pentru care se plictisise de ea. Greşise, a doua oară. Aşa cum făcuse de atâtea ori.

Îi urmă privirile ațintite undeva, nu prea departe, unde două bărci pitice înaintau calm spre linia galbenă a orizontului, cu rotocoale de spumă minuscule la pupa.

— Navighează, murmură.

— Ți-aminteşti de weekendul petrecut la Yarmouth? se strâmbă Anna. Prima şi ultima noastră călătorie pe mare.

— Un dezastru.

— Mi-ai spus după aceea că nu mai navigaseşi niciodată.

— Mă pasionează să încerc lucruri noi. Şi cel puțin l-ai cunoscut pe David. El e un navigator adevărat, dacă vrei.

Amintirea weekendurilor umede petrecute cu David la Brighton în port, la Itchenor, la Shanklin reveni cu pregnanță în mintea Annei, dar ea refuză să se lase copleşită. Preferă să cheme la suprafață din adâncurile memoriei ziua când, la sugestia lui Gerhard, consimțise fără

tragere de inimă să ia parte la o petrecere ce avusese loc la bordul unei bărci. Aceasta ancorase peste noapte la Great Yarmouth, iar echipajul ei se dusese în oraş să se îmbete. Un bărbat drăguț din Nicholsonul 38 ancorat la următorul chei îi dăduse lapte, iar ea îi zâmbise recunoscătoare, neştiind pe atunci că peste un timp aveau să se căsătorească…

— Unde ne aflăm? întrebă.

— Locul acesta? Kleist păru surprins că Anna nu ştia.

Îi rosti numele.

— E aşa linişte aici, zise Anna.

— Nici măcar nu am telefon. Cel mai apropiat e în port.

— Dar mi s-a părut că văd nişte fire…

— Pentru electricitate. Industria turistică nu şi-a făcut încă apariția aici. Sper că nici nu şi-o va face vreodată.

— E un loc greu accesibil.

Gerhard trase un al doilea scaun de răchită lângă al ei şi se aşează.

— Ca şi tine?

Anna încuviință din cap.

— Dacă nu ne pierdem timpul, poate putem rezolva asta cumva.

Ea îşi lăsă capul să se rostogolească pe spătar până când îl avu înaintea ochilor.

— Sunt vindecată, aşa spuneai. Adesea.

— Am crezut că eşti.

— Chiar dacă am continuat să mă întorc la tine?

— Ți-am mai spus: pacienții se întorc frecvent la psihoterapeut, pentru a discuta despre problemele lor şi despre progresele pe care le-au realizat. N-a fost

nimic neobişnuit în faptul că te-ai întors.

— Am devenit amanți, nu-i aşa? Ăsta-i un lucru neobişnuit. Uneori îmi vine să cred că m-ai vindecat de depresie, dar nu şi de Gerhard Kleist.

El surâse.

— Ştii că nu e adevărat. Îl iubeşti pe David acum, nu pe mine. Dar, profesional, ai devenit o provocare majoră pentru mine. Prin urmare, ce crezi, Anna? Un scurt interval de terapie intensivă, numai tu cu tine însăți, în timp ce eu rezolv lucrurile la Londra?

— Nu avem timp – Anna se simțea tulburată de propunere – în primul rând trebuie să mă gândesc ce am să spun la interogatoriu, iar apoi să mă întorc. Să lămuresc lucrurile.

— La Londra? o întrebă mirat. De ce? Te-ai răzgândit?

— Să mă gândesc?…

— Doar tu ai vrut să vii aici. Iar când David a fost de acord că e o idee bună, mi s-a părut cel mai logic…

Anna îşi simți sângele înghețând în vine. Căscă gura la Gerhard.

— David… ştie *und*e mă aflu?

— Bineînțeles. Când i-am explicat ce s-a întâmplat, despre căderea ta nervoasă şi aşa mai departe, a fost de acord… ştii ce, Anna, spune-mi, te rog, cât îți aminteşti din toată povestea asta.

Ea însă continua să se uite la el ca la o arătare.

— Nu. Stai puțin. Te-ai… te-ai *întâlnit cu* David? Chiar ai vorbit cu el?

— Da.

— Când? gemu ea.

— A dat peste mine în casă, după ce ieşiseşi şi urcaseşi în maşină. Bineînțeles, n-am avut de ales, a trebuit să-i spun totul. Stăteam toți trei în maşină şi vorbeam; nu-ți aminteşti?

Ea scutură din cap violent.

— Te-ai indispus foarte tare la un moment dat. Atunci ți-am dat sedativul. David te ținea de mână în timp ce-ți făceam injecția. Asta trebuie să-ți aminteşti…

Fața Annei se făcuse pământie.

— Nu, şopti.

— Ei bine, te-ai stins ca o lumânare, aşa că la urma urmei nici nu mă surprinde faptul că ai uitat totul.

— Gerhard – vocea ei era dintr-o dată răguşită, ca şi cum toată saliva i se uscase – spune-mi adevărul. Te rog. Înnebunesc?

— Doamne-Dumnezeule, nu, râse el. De unde ți-a venit ideea asta?

— Nu îmi amintesc nimic din ce s-a petrecut azi. Chiar… chiar ai vorbit cu David?

— Da. N-am avut încotro. Era cu totul de neconceput să încerc să te aduc aici fără consimțământul lui.

— Ce ai… vreau să zic – i-ai spus ceva?

— Doar ceea ce era necesar pentru scopuri profesionale. Faptul că ai luat dosarul, bineînțeles.

Anna scoase un sunet ciudat, la jumătatea drumului dintre geamăt şi mormăială.

— Trebuia să-i spun, atunci când i l-am dat înapoi. N-am intrat în amănunte,

dar sunt satisfăcut că a înțeles de ce ai nevoie ca să te vindeci.

Ea se simțea într-o mare dezordine interioară. Vocile… da, una era a lui David: „o femeie de succes, frumoasă, ce altceva îți mai doreşti?” Nu, nu, nu acestea erau cuvintele lui. Ascultându-l pe Gerhard, se gândea că poate David chiar spusese că ea avea nevoie de o vacanță…

Îşi lovi palmele de brațele scaunului pe care stătea şi strigă:

— De ce nu-mi amintesc ce s-a întâmplat? *De ce?*

David ştia. Ştia.

— Cum a reacționat? îl întrebă pe Kleist. Ciudat lucru că nu se gândise la asta mai devreme.

— Foarte bine. Aş spune că, dintre toți trei, a fost cel mai entuziasmat de ideea plecării tale în străinătate în timpul în care eu voi rezolva lucrurile.

— Trebuie să-l sun. Să vorbesc cu el.

— Sigur că trebuie. E absolut necesar. Acum însă e mult prea târziu pentru asta.

Kleist o urmărea cu atenție, nerăbdător să afle dacă sugestiile pe care i le implantase hipnotic în timpul călătoriei prinseseră rădăcini. Nu putea să o lase să-i scape din mână, acum; nu-şi putea îngădui nici cea mai mică abatere de pe făgaş.

— Cât din ce s-a întâmplat astăzi îți aminteşti de fapt? o întrebă degajat.

Anna făcu o sforțare.

— Îmi amintesc… o, nu ştiu… un vas?

— Exact. Am mers cu maşina până la

Dover.

Anna dormise pe bancheta din spate, vameşii fuseseră foarte expeditivi când controlaseră paşapoartele, hărțuiți cum erau de miile de turişti care treceau granița zilnic, da, Doverul se dovedise o alegere inspirată.

— Dar despre zborul încoace, ştii ceva?

— Nu.

Kleist închiriase un avion, cate îl costase o avere, cu toate că din momentul când deschisese „Crisalida", văzuse o cale de a face mult mai mult decât să-şi acopere cheltuielile. Planul era atât de ambițios încât din când în când simțea crampe în stomac, dar i se dedicase în întregime, când se gândea că atât de mult, că *totul* depindea de tăcerea acestei femei…

— Gerhard, spuneai… că am avut o cădere?

El încuviință din cap.

— Mi-e teamă că da. Ceva foarte serios. Şi David şi-a dat seama imediat că acum ai nevoie mai mult ca orice de odihnă.

— Dar… tribunalul.

— Ți-ai luat deja câteva zile libere, îți aminteşti? De rest se ocupă David. Care vine încoace în weekend.

— Vine?

Îl măsură cu o privire neliniştită, dorindu-şi să creadă ceea ce tocmai îi spusese.

— Da. Astăzi e luni, aşa că pare că mai e mult, dar dacă te odihneşti şi eviți să-ți faci griji, timpul o să treacă repede, ai să

vezi.

— E supărat pe mine?

— Deloc. Doar îngrijorat de starea ta.

— Dintotdeauna am vrut să-i spun despre tine, continuă Anna după o pauză. Chiar de la început.

Fața i se mai destinse; părea mai puțin tulburată.

— Dacă n-ai fi… – vru să mai zică.

— Da, aşa este, avem destul timp pentru asta mâine. Ce-ar fi să intrăm? Doar n-am să te hipnotizez aici, pe terasă şi cred că ți-ar face bine, nu-i aşa?

Ea îl aprobă bucuros. Aerul era plin de tot felul de insecte zburătoare, iar pielea începuse deja să o mănânce. Focul de lemne de măslin pârâia în căminul camerei celei mari, umplând aerul de o mireasmă ca de tămâie. Era şi o lăută acolo; Anna o remarcase mai devreme. Gerhard o luă şi se aşeză lângă foc, acordând-o. Ea se întrebă ce avea de gând să cânte. Da, desigur, „Forlome Hope” a lui Dowland…

Muzica, împreună cu faptul că David în sfârşit aflase totul, o făcu să simtă mult dorita uşurare. Gerhard puse deoparte lăuta şi îşi frecă mâinile cu gestul pe care ea ajunsese să-l cunoască atât de bine.

— De ce nu închizi ochii? murmură el.

Ea nu percepu clipele care trecuseră până când el începu să o ghideze către acel tărâm al uitării.

— Mai adânc şi mai adânc, eşti din ce în ce mai obosită – iar apoi se găsi în fine acolo, jos, dedesubt.

Îi auzea vocea, foşnetul perdelelor în

briza răcoroasă, murmurul mării lovind fără oprire nisipul.

— Astă-seară vreau să ne întoarcem la începuturi.

Ezitare. Teamă.

— Nu. Te rog…

Dar Kleist nu-şi putea permite să lase la alegerea pacientei sale tema călătoriei. Când Anna se afla dincolo, el asemuia legătura creată între ei cu un fir de cauciuc: într-o zi avea să-şi piardă elasticitatea, iar atunci puterea lui avea să înceteze. Dacă asta se întâmpla acum, era terminat. Trebuia să descopere imediat în ce măsură ea ridicase bariere în calea tehnicilor lui, aşa că tema de astă-seară trebuia să fie lucrul cel mai înspăimântător din viața ei, adopția. Dacă putea să o ducă înapoi şi să o facă să rămână *acolo*, putea face orice din ea.

— Trebuie să privim cu ochi proaspeți începutul suferinței, rosti apăsat. Astfel încât să putem face o nouă încercare de a o vindeca. Apoi, în alte seri, vom urca mai departe pe firul evenimentelor, până în prezent.

Ea fremătă, neliniştită.

— Ce vârstă ai, Anna?

Îi simți reținerea, aşa că o îmboldi, cu blândețe:

— Ce vârstă…?

— Şase luni. Vocea era de copil, nefiresc de subțire.

— Ce faci?

— Stau în cărucior.

— Ce auzi?

— Voci.

— Cunoşti vocile, ştii ale cui sunt?

Încă o pauză lungă.

— Una din ele.

— Da. Şi e a…

— E…

— Da?

— Mama.

Şi cealaltă voce?

— Altă femeie.

— Vorbesc despre…?

— Despre mine.

Mai ajunseseră până acolo de câteva ori. Scena nu avea surprize pentru Kleist, medicul dibaci, deşi Kleist, omul, continua uneori să găsească puțin smintit acest transfer lesne realizat, până aproape la porțile pântecului matern.

— Şi, deci, Anna… ce spun? Ce spun despre tine?

— Mama… mea. Spune… „Ştii, adoptată".

Urmă din nou o lungă tăcere, în timpul căreia Gerhard se abținu să spună ceva.

— Apoi… apoi, cealaltă femeie… pleacă, îi aud paşii.

Ultimul cuvânt veni pe un ton crescând, la jumătatea dramului către un sughiț de plâns. Anna îşi muşcă buza de jos ca să-i oprească tremuratul. El îi privi chipul cu atenție, aşteptând lacrimile. Astăzi însă apărură doar două. Îl lăsa să privească înlăuntrul ei până aici şi nici un centimetru mai departe, parcă înadins pentru a-i oferi doar o satisfacție limitată, abia suficientă pentru a-l determina să nu răscolească mai adânc.

El ştiu atunci că intuiția nu-i dăduse greş: Anna va fi dificil de controlat. Acest

gând îl speria.

— De ce crezi că a plecat femeia?

— Pentru că sunt un copil nelegitim. Din flori. Nu sunt bună de nimic.

— Şi tu însăți crezi că nu eşti bună de nimic?

— Nu. Atunci eram copil. Dar acum sunt puternică. Femeia cu care vorbea mama nu are nici o putere asupra mea. Era mărginită, inhibată, poate deliberat rea, dar mai presus de toate era geloasă.

— Stai puțin…

— Pentru că nimeni, niciodată, n-o iubise destul ca să o ia în brațe şi să-i spună: „Deşi propria ta mamă nu te vrea, chiar dacă te-a dat la o parte ca pe…”

— Anna!

— „Deşi te-a trădat, eu n-am să te trădez. N-am să te părăsesc.” Dintr-o dată, vocea monotonă, de copil, se schimbă, începu să coboare, deveni coaptă, matură. „N-am să te părăsesc… nici*odată.”*

— Odihneşte-te. Linişteşte-te.

Aşteptă până când, din nou, ea deveni calmă.

— Adânc, mai adânc, acum. În adâncurile reci, întunecate, unde totul este tăcere, jos, tot mai jos, din ce în ce mai jos, îți simți umerii cum devin mai uşori, toată greutatea, toată povara, se duce, se duce…

În sfârşit, Anna se găsea la granița cu somnul. Totul părea să dureze de două ori mai mult ca de obicei, iar acest lucru îl deranja pe Kleist.

— Anna, rosti încetişor, mă auzi?

Ea respira foarte adânc şi lent;

Gerhard trebui să repete întrebarea înainte ca buzele ei să se mişte.

— Da.

— Omega.

O expirație lungă, fără zgomot.

Ea expiră lin, fără nici un zgomot. Trupul îi rămase atât de nemişcat şi de destins, încât părea lipsit de viață.

— Vreau să-ți aminteşti unele lucruri. Nu trebuie să fii văzută cu nimeni, este periculos. Nimeni nu trebuie să ştie unde te afli. M-ai auzit?

După o nesfârşită pauză, spre imensa lui uşurare, ea încuviință din cap.

— N-ai să ieşi decât cu mine, ca să pot avea grijă de tine.

Anna nu reacționa deloc, aşa că rosti repede:

— Nu uita: David vrea ca tu să te afli aici. Nu are timp să vină până la tine. Munca lui e importantă. Dar vrea ca tu să rămâi aici. Este fericit că tu eşti aici. Trebuie să nu pleci din această casă, spre binele tău, ca şi al lui.

Din transă, ea se încruntă. Kleist nu ştiu cum să îi interpreteze ridicarea din sprâncene.

— Uită-ți necazurile. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine.

El se ridicase deja în picioare, neaşteptându-se la un răspuns. Cuvintele ei îl cutremurară. După câteva clipe, îşi regăsi stăpânirea de sine necesară pentru a pleca într-un tur al vilei, asigurându-se că toate uşile erau încuiate, înainte de a se duce în dormitorul său.

Pe o măsuță, lângă fereastră, aici se afla un telefon.

Kleist deconectă aparatul. Faptul că Anna observase liniile aeriene îi tulburase sângele rece, pentru că dovedea, încă o dată, că, în ciuda injecțiilor pe care i le făcuse, ea nu era nici atât de bolnavă, nici atât de maleabilă pe cât avea el nevoie. Nu putea să-şi permită să rişte în acest moment, când avea de gând, nici mai mult, nici mai puțin, decât să vândă atât „Crisalida", cât şi pe Anna Lescombe, pe amândouă o dată.

Se uită la ceas. Iannis, fiul lui Iorgos, era deja în drum către Atena. Mâine, la prima oră, băiatul avea să trimită faxul bătut la maşină de Kleist. Apoi totul uima să devină o chestiune de timp. În apropierea weekendului, nu va mai conta nici cât negru sub unghie ce gândeşte sau ce crede Anna. *Dar el avea nevoie de aceste patru zile!*

Telefonul refuza să încapă în nişa specială din spatele patului lui, alături de acele subcutanate, de fiole şi de seringa Luer, care se aflau deja acolo, dar, în cele din urmă, după ce se opinti puțin, reuşi să înghesuie aparatul înăuntru.

Marți

ZECE

Consiliul de război de marți, că mai toate întrunirile de acest fel, se soldase cu decizii invers proporționale, ca număr şi importanță, cu cantitatea de timp consumată cu pregătirile, care fusese deosebit de mare.

Actorii principali se adunaseră la o fermă din Crowborough, într-o clădire placată, situată în mijlocul a două mii de acri de pământ aflați în proprietatea Ministerului Apărării. Deoarece casa era mică, putuse fi căutată de microfoane cu relativă uşurință; în plus, aşezarea ei în teren garanta că nimeni nu se putea apropia fără a fi somat de santinele. Nici unul dintre aceste avantaje nu avea însă să-i împiedice pe delegații americani să-şi formuleze, ipocrit, obişnuitele remarce referitoare la starea de înapoiere în care se aflau localnicii.

În astfel de prilejuri, exista o oarecare lipsă de protocol, care îi delecta pe reprezentanții britanici. Cafeaua călduță, se servea în ceşti chinezeşti cu pereții groşi şi un cerculeț de aur încondeiat înăuntrul buzei, iar biscuiții cu ciocolată, din făină integrală, erau orânduiți frumos pe şervețele. Într-un capăt al camerei se găsea o hartă, pe un şevalet înzestrat cu o cutie de creioane colorate. În cel opus, fusese adus un televizor cu video încorporat. Şi lui Louis Redman, decorul îi făcea plăcere. Americanul intră, aruncă o privire rapidă în jur şi spuse:

— Salut, Dick, câte Ford-uri ziceai că vindem în Surrey în trimestrul în curs?

Richard Brewster se arătă amuzat şi îşi conduse oaspetele la masa pe care se aflau cafelele.

— Tu şi cu mine s-ar putea să sfârşim prin a face numai asta, răspunse calm, dacă nu ne rezolvăm repede problema. Ai călătorit bine?

— Da, da.

— Şi ce mai face prietenul Bill?

Brewster se întoarse către bărbatul aflat în spatele lui Redman, care se mărgini să se încline scurt.

— A, uitasem că-l cunoşti pe Bill Hayes…

Redman îi zâmbi adjunctului său, cu intenția manifestă de a-l integra în atmosferă, deşi acesta nu părea în nici un caz o persoană care să aibă nevoie de aşa ceva. Învârtea linguriţa în ceaşca de cafea ca şi cum ar fi vrut să vâre mai multă căldură în ea. Avea gesturi sacadate, smucite şi viguroase, ca în vechile comedii mute.

Cei doi nou-veniți nu aveau prea multe în comun, în aparență. Redman era un specimen american antipatic, anglofil, cu un aer liniştit-eficient. Un adevărat gentleman de peste ocean, care avea tendința de a „străluci”. Îmbrăcămintea lui nu era dintre cele mai costisitoare, dar arăta întotdeauna ca scoasă din cutie. Redman era o persoană care peria țesăturile şi făcea pielea să lucească. Lustru avea de altfel şi în purtări.

Hayes se îmbrăca cu produsele unor manufacturi renumite şi le lăsa să se

facă praf. Părul negru creț i se răzlețea pe țeastă, într-o tentativă de a acoperi întreaga suprafață, dar ajunsese de multă vreme să semene cu nişte filamente subțiri de bec şi, în consecință, nu reuşea. Avea nişte ochelari imenşi, dreptunghiulari, cu lentile atât de groase, încât probabil trebuise să-şi facă rame de comandă. Când etala, ca în aceasta dimineață şi un papion, semăna cu un elev dintr-o piesă de amatori, costumat pentru rolul lui Mr. Boffin{8}, omul de ştiință. Sau Mr. Golliwog{9}, cum îl numi în gând Brewster. Pentru că Hayes prinsese trenul către protipendada serviciilor secrete pornind de la un proiect public de locuințe din New York şi, în plus, era negru.

— Cred că suntem toți, spuse Brewster, atrăgând cu blândețe atenția asupra rolului său de conducător al întrunirii.

Minutele redactate se refereau la el pur şi simplu cu acest cuvânt, „coordonator". Poziția lui în ierarhia secretă a cabinetului îl făcea cum nu se poate mai potrivit pentru a se ține departe atunci când rivalitățile dintre departamente nu trebuiau lăsate să submineze eficiența operațională.

Se aşeză în capul mesei acoperite cu postav verde, la al cărei capăt opus luase loc Hayes. Fox şi inspectorul Leadbetter, care reprezentau echipa de la interne, stăteau la stânga lui Brewster. Shorrocks, căpitanul celor unsprezece, se afla în dreapta lui; alături de Shorrocks se găsea Redman, omologul său din CIA.

Albert ținea minuta.

— Bun, spuse Brewster. Voi face o scurtă trecere în revistă. Scopul acestei întruniri este de a stabili cum va fi recuperat dosarul „Crisalida”, care a fost pierdut şi de a preveni complicațiile pe care incidentul le-ar putea antrena, înaintea întâlnirii la vârf de la Vancouver. *Concret,* cum putem îndeplini aceste deziderate fără a ne călca unii pe alții în picioare? Jeremy, aici de față – făcu un gest din cap către Shorrocks – răspunde de toată povestea din partea lui Şase[{10}].

— E-n regulă, răspunse Redman. Cât timp se face repede, din partea noastră totul e OK.

— Suntem deci de acord asupra importanței întregii chestiuni.

— *Da,* ce mama mă-sii!

Înjurătura fu urmată de tăcere. Toată lumea rămase perplexă. Toată lumea, adică toți, mai puțin Redman, care ridică din sprâncene şi zâmbi, nimănui în mod special.

Hayes arborase o expresie severă.

— Am citit „Crisalida”. Ne poate fi fatală. Dosarul acela conține material provenit de la Pentagon, care poate influența decisiv votul alegătorilor. Mai mult, există deja critici foarte aspre în privința *lobby-ului* nostru pro-european şi în favoarea NATO. Una peste alta, discuția se poartă în scopul limitării prejudiciilor, corect? Am să fiu sincer cu voi, domnilor, nu ştiu cum poate fi oprit acest bolovan, odată pornit la vale. Aşa că dumneavoastră – îşi apăsă cotul pe masă şi îşi îndreptă arătătorul spre

Brewster – dumneavoastră va trebui să vă mişcaţi urgent.

Se pare, îşi spuse Brewster, că Alba-ca-Zăpada e bine dispusă astăzi.

— Pari un pic îngrijorat, Bill, rosti.

— Rău de tot. Ştii la fel de bine ca şi mine că sunt îngrijorat, în două luni sau nici atât, Bush şi Gorbaciov or să fie faţă-n faţă la masa tratativelor, la Vancouver. Şi ce avem pe ordinea de zi? *Totul!* Reducerea numărului de arme nucleare cu rază lungă de acţiune, a armamentului convenţional şi a artileriei, reduceri de efective, de bugete, depozite, divizii. Tu zici ce, el bifează. *Dacă* NATO reuşeşte să-şi ţină pentru el Planul asupra Situaţiei Generale, bineînţeles. Dar dacă „Crisalida" ajunge unde nu trebuie, preşedintele nostru se trezeşte într-o partidă de pocher cu o oglindă în spate. Şi se alege praful.

— Da, într-adevăr. Mai ales având în vedere acea parte a „Crisalidei" care lasă să se înţeleagă faptul că, dacă Ziua Z ar fi mâine, Germania Federală în *par-ti-cu-lar* ar fi lăsată în seama propriului dispozitiv de apărare. A propriului – Brewster îi prinse privirea lui Shorrocks, făcând o grimasă pentru a-l determina să-şi înfrâneze chicotitul – dispozitiv de apărare nenuclear.

Shorrocks se conformă solicitării mute cu un cotcodăcit sonor.

Redman îşi lipi palmele una de alta dinainte-i, ca un preot care invoca Sfântul Duh.

— Uite ce e: Bill şi cu mine n-am venit aici ca să facem politică. Aşa că te rog…

— Cred, replică Brewster, că dacă am putea păstra discuția pe un plan mai neutru…

— Sigur – Hayes pronunțase cuvântul perfect normal, dar Brewster auzise „scurt”{11} cât timp îți dai seama că traiectoriile alea sunt scurte…

— Nu cred că se îndoieşte cineva de asta, Bill, rosti Shorrocks, zâmbind radios către Leadbetter, care, aflat față-n față cu el, rămase impasibil. Nu cred că ne-a scăpat asta.

— Dar noi, în ce ceea ne priveşte, lansă Brewster, nu am optat pentru politica de a ne mandata preşedintele să formuleze poziții publice favorabile NATO, insistând totodată asupra imperativului strategic secret ca aşa-zişii noştri aliați din Europa Occidentală să fie lăsați fără apărare în cazul unui atac sovietic. Am dreptate, nu-i aşa, Jeremy? Aşa ceva nu intră în nici un caz în uzanțele noastre politice actuale.

— Nu, nu, exultă Shorrocks. Nu din câte ştiu eu, Richard.

De peste masă, Hayes îl străpunse pe Brewster cu o privire vitriolantă. I se spusese în State că prejudecățile rasiale se manifestau la lumina zilei şi în Anglia, dar nu voise să creadă, deoarece la şcoală învățase că Marea Britanie este o țară civilizată ai cărei locuitori îşi păstrează pentru ei înşişi trăirile afective. Într-adevăr, nu şi le deconspirau. Englezii pot conversa cifrat ca nici o altă nație. Lui Hayes îi era limpede că Brewster şi Shorrocks îl disprețuiau pentru culoarea pielii sale şi că tocmai îşi

comunicaseră acest lucru unul altuia, dar nu putea înțelege cum o făcuseră.

— Vrem dosarul înapoi, intact, începu. Suntem gata să folosim orice mijloace pentru a-l avea. Am omorî-o pe femeia aceea, dacă ar fi nevoie. Vorbesc serios!

Shorrocks şi Brewster tocmai schimbaseră un zâmbet. Acum întoarseră două chipuri împietrite spre celălalt capăt al mesei, holbându-se la domnul Golliwog.

— Şi nu numai – Hayes avea tot respectul pentru gloanțe, dar grimasele îl lăsau rece – vrem să-l puneți pe Lescombe la popreală. Noi zicem că el e necunoscuta umblătoare a ecuației. Soț şi soție, împreună, povestea veche, ştiți ce s-a întâmplat cu Rosenbergii.

— Nu există nici un fapt care să probeze că…

— Chiar îl *credeți* când spune că nevastă-sa nu ştia cifrul? Când amprentele ei au fost găsite pe taste, chiar pe *ele*! Pariez pe orice că-şi ținea perlele în seif, lângă cartea de coduri.

— Dat fiind actualul stadiu al cercetărilor, e jignitor… începu Brewster cu voce surdă.

— De ce? Se-ntâmplă, fir-ar al dracului. Şi nu e cazul să ne luăm de păr doar fiindcă tu şi cu Jeremy se nimereşte să fiți ăia care ați semnat pentru primirea lui Lescombe în „Crisalida”.

— Acesta ar putea fi cu greu luat în considerare drept un fapt relevant.

— Mă bucur *foarte* tare că spui asta, Richard. Bun. Să ştiți că vrem să fim de față când îi frecați ridichea lui Lescombe.

Ce aveți de gând?

Brewster îl privi întrebător pe Redman, vrând să ştie dacă discutase în prealabil despre asta cu Hayes, dar întâlni doar un zâmbet amabil.

— Intenția noastră, spuse el, supărat că trebuie să ia în seamă întrebarea lui Hayes, este să-i lăsăm domnului Lescombe libertatea de acțiune.

— *Ce?!*

— Ascultă-mă puțin, Bill – Brewster ridicase o mână, semăna cu un polițist de la Circulație sau cu Hitler salutând – hai să ne oprim aici o clipă, da? Nu există nici un fel de dovadă împotriva lui Lescombe. Să presupunem totuşi că *teoria* ta e valabilă – pusese un soi de ghilimele orale cuvântului, iar Hayes se întrebă cum reuşise – chiar în acest caz, n-ar fi o soluție, nu-i aşa, să-l lăsăm să ne tragă după el, ca să mă exprim astfel? Să vedem încotro o ia, cu cine vorbeşte?

— Vă asumați răspunderea? întrebă moale Redman. Noi nu vrem să avem nimic de-a face cu aşa ceva.

— Bineînțeles, e omul nostru!

— A fost, vreți să ziceți, lătră Hayes. Nu mai este.

— De unde ştii? Fox se înfuriase, lucru care se vedea atât în tonul, cât şi pe fața lui. Acuzi un om care nu e aici ca să se apere, care are un dosar impecabil! mai rosti.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred! exclamă Hayes bălăbănindu-şi capul, cu disperare teatrală. Marii spioni pe care i-am cunoscut… Ascultați-mă, vă rog, ascultați-mă, ştim că cel puțin „Crisalida”

n-a ajuns dincolo de Cortina de Fier, da?

Brewster aruncă o privire întrebătoare către Shorrocks, care îşi răsfrânse buza de jos şi încuviință din cap.

— N-avem nici un semnal în acest sens. Nu încă.

— Deci ea s-a ascuns undeva, nu-i aşa?

— Sau poate a fost răpită, interveni Leadbetter.

— Hai, lasă, cine s-o răpească. Spune-mi, cine? Ce să vrea ăla? A trimis cineva vreun mesaj? Vreun ultimatum?

Leadbetter tăcu, cu aerai unui om ofensat.

— Pentru cine lucrează muierea asta, poate să mă lămurească cineva?

— Bill, dacă am şti… „Fii rezonabil", încerca Brewster să spună, deşi în mod evident nu avea nici o şansă de a-l convinge.

— E o amatoare. Oricine se poate folosi de amatoare. Un „şoricel gri", aşa li se spune la Bonn, nu?

— Sau unul mai bătrâior, de bibliotecă, la drept vorbind. Brewster zâmbea din nou liniştitor, sprijinindu-l pe Shorrocks tot timpul pentru că, deşi de astă dată scosese un porumbel din gură, cel puțin avea culoarea care trebuia şi era de-ai noştri…

— În fine. A fost foarte neîndemânatică. Amprente peste tot… Iar dacă a înghițit medicamentele din cutia găsită de Cinci, aşa ceva îi putea fi fatal.

— Fişele medicale, întreabă Hayes, ce zic?

— Inspectare?

— Tocmai ne ocupăm de asta, răspunse țâfnos Leadbetter.

— Bine, atunci… asta e bine.

— Vax. Şi cu ea ce-o să faceți, totuşi? Hayes abia se mai putea stăpâni.

— Am pus sub supraveghere aeroporturile şi tot restul, douăzeci şi patra de ore din douăzeci şi patru. Iar ambasadele şi consulatele noastre au fost înştiințate, pentru a o căuta, mai ales reprezentanța din Paris.

— Nu este la Paris. A bătut toba că pleacă la Paris, aşa că *nu* la Paris este. Ce-ai spune dacă a plecat din Anglia înainte ca Lescombe să-ți telefoneze? La asta te-ai gândit?

— Desigur, interveni Fox. Dar pentru că are paşaport britanic, Emigrările nu au nici un fel de date privind ieşirea ei din țară.

— Nu se completează nici un fel de hârțoage când treci granița?!

— Nu.

Hayes îşi bâțâi capul într-o parte şi-n alta ca şi când ar fi vrut să şi-l smulgă de pe umeri.

— Doam-neee! Da' birourile de imigrări din alte țâri, le-ați anunțat?

Albert se aplecă în față şi vorbi pentru prima oară.

— Dacă se află undeva în Europa, probabil că nici n-a trebuit să-şi scoată paşaportul din buzunar. Mai ales în cazul în care a călătorit cu trenul sau cu vaporul. Noi, europenii, suntem, cum poate-ți aminteşti, o familie mare şi fericită.

— Şi-atunci ce-aveți de gând?

Albert ridică din umeri.

— Vom verifica toate avioanele, cu listele de pasageri. O să dureze, dar…

— Timpul este exact ceea ce ne lipseşte, exclamă Redman, căruia în sfârşit părea să i se fi acrit de adjunctul său. Richard, vreau să te întreb ceva, legat de ceea ce spunea Bill despre birourile de imigrări. Nu ați alertat nici unul dintre celelalte servicii secrete europene, nu-i aşa?

Brewster schimbă o privire cu Shorrocks. Un englez ar fi remarcat o licărire de triumf în ochii lor, dar Hayes le detectă doar obişnuita fixitate de vietate acvatică.

— Păi, nu, rosti Shorrocks aşezându-şi o palmă pe masă şi aplecându-se spre Redman, aliatul de încredere. Am vrut să vă întrebăm pe voi întâi, Louis. Având în vedere conținutul „Crisalidei”, mi s-a părut că e cazul s-o lăsăm puțin mai moale.

Redman expiră zgomotos, țuguindu-şi buzele. Îi luă ceva timp să-şi golească plămânii de aer.

— Perfect, spuse în fine.

— Sper că am procedat corect? întrebă Brewster, în culmea îngrijorării şi solicitudinii. Dar nu ştiu cât timp mai poate rămâne toată povestea asta doar între noi.

— Richard, nu uita că nu sunteți singuri. Hayes zâmbea arătându-i lui Brewster toți dinții, neverosimil de albi în bezna care-i înconjura, dar şi partea dinăuntru a buzelor, de culoarea unei mingi tocite de crichet, aceeaşi cu a

bocancilor lui Shorrocks.

— Asta e bine, glăsui Brewster. Da, bine, atunci e în regulă. Dar, revenind la ceea ce ai spus mai devreme, chiar n-am dori ca doamna Lescombe să pățească ceva înainte de a avea prilejul să vorbim cu ea. Ar fi extrem de – Brewster se holbă la Fox ca şi când ar căuta cuvântul potrivit – regretabil dacă ar păți ceva.

Redman îşi drese glasul.

— Mi-e greu să fiu întru totul de acord cu voi. Noi vedem lucrurile în felul următor: îi dăm doamnei o şansă să se predea…

— Apoi, îi luăm maul! rosti sec Hayes, la dracu', i-l luăm *de tot.* N-ai decât să le spui ălora de la Bonn, dacă-ți închipui că te ajută la ceva. Şi la Paris. Şi la Roma – ridică din umeri – nu schimbă nimic. Imediat ce dăm de ea, ori cooperează, ori îi zburăm creierii.

— Louis, cred într-adevăr că ar trebui să mai examinăm problema. Să înțelegem că nu putem ajunge la un consens asupra întregii poveşti?

Brewster era sincer uimit.

Redman zâmbi.

— În termenii noştri, Richard. Numai şi numai în termenii noştri. Ştii, subscriu la tot ce a spus Bill în legătură cu întâlnirea la vârf de la Vancouver. Dacă ruşii pun mâna pe „Crisalida". Bush poate foarte bine să nici nu iasă din Casa Albă. O întâlnire la vârf pur şi simplu *nu poate avea loc* în asemenea condiții, noi am fi puşi în situația de a spune lumii întregi, mai a Europei, că noi am fost aceia care ne-am retras de la negocieri de

pace, încheie, după care privi în lungul mesei, la Hayes. Bill dacă nu mai ai nimic…

Dar înainte ca Hayes să poată răspunde, cineva bătu la i şi îşi băgă capul înăuntru.

— Da, domnule maior, spuse Brewster, bucuros de întrerupere.

— A venit un fax acum câteva minute. Adresat persoane contact MI 6, pe linia generală albastră. Funcționarul de serviciu s-a gândit că e mai bine ca domnul Shorrocks să-l vadă imediat. Îmi pare rău pentru calitatea proastă. A fost trimis Atena.

Shorrocks privi antetul documentului.

— Datat azi-dimineață?

— Da.

Shorrocks examina faxul. Ridică din sprincene, uimit.

— Doamne sfinte… ar fi mai bine să vi-l citesc: *Documentul din care este aici anexată o mostră a fost adus autorului, acestui mesaj de către o doamnă care în momentul de față se află într-o stare de considerabilă oboseală. Este posibilă o înțelegere privind returnarea ei şi a documentului, amândouă intacte şi fără ca după cel din urmă să fi fost făcută vreo copie, cu condiția ca autorul acestei comunicări să fie recompensat pentru osteneala sa cu suma de un milion de lire sterline. Care este propunerea dumneavoastră? Transmiteți prin fax răspunsul la biroul mai jos numit, de unde va fi ridicat. Orice încercare de a descoperi autorul mesajului de față prin intermediul acestui birou se va solda inevitabil cu*

încetarea negocierilor în curs, ca şi cu dispariția definitivă a documentului. Iar şocul – Shorrocks încetini ritmul lecturii – iar şocul pe care-l va resimți doamna va fi de o asemenea natură încât va da naştere la temeri cu privire la sănătatea ei. Din acelaşi motiv, păstrați secretul în legătură cu acest fax. Termen-limită pentru negocieri, sâmbătă la amiază.

Când tăcu, Redman întrebă:

— Ce era la început, despre mostră?

Shorrocks dădu pagina înapoi.

— Este un extras din glosarul „Crisalidei". Comitetul „Crisalida" nu foloseşte limbajul NATO, ci şi-a definit proprii termeni. Richard, e autentic, după părerea ta? Brewster examină ultima pagină a faxului.

— A fost transmis execrabil, dar… da. Aşa cred. Oricum, cum dracu' a aflat numărul de coordonare?

Shorrocks începu să spună ceva, dar apoi se gândi mai bine la întrebarea lui Redman. Ochii îi alunecară imperceptibil în direcția lui Hayes, iar Brewster îi sări batjocoritor în ajutor.

— Presupun că nimeni nu a văzut asta deocamdată, spuse repede.

— Exact.

— Slavă Domnului, răsuflă Brewster uşurat şi se întoarse spre Redman. Vreți să-i implicăm şi pe greci în acest stadiu al chestiunii sau să-i ținem la distanță?

— Trebuie totuşi să-l găsim pe autorul acestui fax, spuse Redman şovăitor. Cred că ar fi mai bine să-i implicăm. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu le spuneți decât strictul necesar.

Generalități şi numai generalități, vă rog.

— Aveți intenția să negociați cu persoana care a trimis acest fax?

— Nu, se băgă în vorbă Hayes. Şi „persoana” care l-a trimis e doamna Lescombe, aşa că am citit-o şi pe ea.

— Dar viața ei ar putea fi în pericol.

— Tâmpenii. Vax. Cine mai ştie de faxul ăsta?

— Am spus: nimeni.

— Dar ăla care l-a rupt din aparat? Dar maiorul care l-a adus?

— Cu excepția lor, bineînțeles. Ascultă, dacă vrei să spui că…

— Aveți grija, să nu se întindă plăcinta. Noi vrem să-i dăm de urmă femeii, asta vrea şi partea cealaltă. Are „Crisalida” şi o vinde. La mai puțin de două luni de Vancouver, ştiu eu pe cineva care ar da bani buni pe ea, pică la țanc. Luăm şi noi o copie după scrisoare. A şi, Jeremy, în locul tău, mi-aş face rost de alt număr de fax. Louis?

Redman se ridică în picioare.

— Da. Haidem.

— Dar n-am terminat – Brewster era consternat – n-am terminat discuția. Vreau să spun următorul pas pe care…

Redman se opri în uşă.

— Ținem legătura, se mulțumi să spună.

După plecarea americanilor, în încăpere se lăsă o tăcere adâncă. Cei rămaşi, acum în largul lor, îşi traseră scaunele înapoi şi schimbară câteva din acele priviri pline de tâlc atât de bine cunoscute lui Hayes. De astă dată, mesajul era: „Grupa mică a devenit de-a

dreptul agasantă. Dar n-ai ce-i face… “.

— N-ai ce-i face, rosti Shorrocks, adresându-se tavanului.

— Aveți grijă de afurisitul acela de Lescombe, replică Brewster, în timp ce punea mâna pe telefon.

UNSPREZECE

În 1968, Comitetul Duncan îşi exprimase poziția că mutarea Ministerului de Externe şi al Commonwealth-ului din muzeul florentin, pe care îl ocupa în Downing Street, într-o clădire nouă, ar fi însemnat economii de un milion de lire pe an şi o reducere a necesarului de angajați cu cinci sute de posturi. Nimeni nu-şi mai amintea cine fusese acel Duncan care dăduse numele Comitetului, dar, la peste douăzeci de ani de atunci, Ministerul se afla în acelaşi loc în care se aflase dintotdeauna, cu şanse minime de a se muta vreodată.

David Lescombe era un zelos funcționar şi specialist provenind dintr-o familie situată social în zona inferioară a clasei de mijloc, absolvent al uneia din acele universități cu ziduri roşii din nordul țării şi totodată o persoană comunicativă. Îi displăcea căsoiul impozant în care-şi tocea zilnic mânecile, nu atât din cauza aspectului de monument, cât pentru frapanta şi costisitoarea-i nefuncționalitate.

Era ora două şi jumătate, în ziua următoare celei în care Anne dispăruse, când David păşea pe sub porticul aflat față-n față cu clădirea din Downing Street nr. 10{12}, îndreptându-se prin curtea mare, pătrată, către turnul aflat în colțul de nord-vest al incintei. Ieşise să ia masa. Nu la Traveller's Club, căruia i se

mai spunea în derâdere „Cantina angajaților de la Externe”, ci la Institutul de Studii Strategice din Tavistock Street unde sorbise dintr-o cafea şi mestecase un baton de ciocolată, ascultând expunerea unui membru al Departamentului de Studii Militare din Colegiul Regal, referitoare la echilibrul nuclear în Europa, în afară de o referire, nebăgată în seamă, la un articol din *Voyennaya Mysl’,* semnat de general-maiorul Zennscov la seminar nu se mai petrecuse aproape nimic interesant. David se bucurase totuşi de un sfert de oră de linişte, petrecut cu un prieten vechi de la Institutul Brookings, aflat în Regat într-un stagiu de documentare; acest sfert de oră se dovedise rodnic.

Urcând în pas săltat pe scara de marmură flancată de bătrânelele statui ale contelui de Clarendon şi ale celui de-al treilea marchiz de Salisbury, David rumega deja în gând planul succint al unei petiții către prim-subsecretarul de stat, având ca subiect stupiditatea crasă de care dăduseră dovadă emisarii serviciilor secrete de la Washington, crezând tot ceea ce le spuseseră gazdele.

Nu numai cele petrecute noaptea, la el acasă, dar şi timpul scurs îl distrăseseră de la grijile pe care şi le făcea în privința Annei. Lipsa ei era ca o durere de dinți. Persistentă undeva, în fundal, interpunându-se între el şi eficiență.

Biroul lui – mare, fără a fi impunător – avea vedere către o latură a Parcului St. James. Rafturi îndoite de greutatea cărților flancau şemineul de stejar.

Deasupra învelişului de protecție al acestuia atârna portretul unui birocrat obscur din secolul al optsprezecelea, încadrat de o ramă murdară şi mată; această podoabă fusese furnizată din stoc de Agenția pentru Decorațiuni şi Accesorii. Laptopul lui David se afla pe o masă, sub fereastra imensă, alături de o imprimantă şi trei telefoane. Biroul acoperit cu piele şi el din stocurile Agenției, suporta greutatea unei lămpi de bronz standard, demodate, care ar fi fost mult mai la locul ei într-un Orient Express scos de la naftalină, mai ales datorită zeiței pe jumătate goale care se încolăcea În sus, pe picior, către bec. Singurele obiecte de pe birou erau un dosar de piele, închis şi o tăietură din ziar înrămată.

Rama era aşezată în picioare, la patruzeci şi cinci de grade față de scaunul lui David. Bucata de hârtie aflată în ea, încă neîngălbenite de vreme, era un extras dintr-o declarație a lordului Chalfont pe marginea Raportului Berrill asupra Reprezentării Diplomatice a Marii Britanii în Străinătate, apărută în *The Times* şi care suna astfel:

Ce rost mai are să faci un lucru excepțional de bine, dacă, în conformitate cu standardele contemporane ale „oportunității", „lucrului în echipă" şi egalitarismului, performanța ta ajunge să fie judecată ca una de mâna a treia?

Bunul-simț era suficient pentru a conchide că, atâta timp cât păstra această tăietură la vedere, David putea să-şi ia adio de la funcția de prim-

subsecretar de stat.

David se aşeză în scaunul său rotitor de şefuleț şi se lăsă cu coatele pe birou. Sperase să se poată adânci imediat în lucru, anesteziindu-şi durerea, dar secretara îi împânzise coperta dosarului cu bilețele autocolante. Unul dintre ele îi atrase privirea imediat: sunaseră de la Anna de la tribunal; este domnul Lescombe liber diseară la ora şase, pentru a se întâlni cu Duncan Broadway, QC. Mâna i se îndreptă spre telefon în timp ce citea mesajul. Numai după ce vorbi cu un funcționar al lui Duncan, confirmând întâlnirea, privi atent şi restul bilețelelor. Ataşatul militar suedez: politețuri, putea aştepta, ca şi omologul lui David de la Ministerul Apărării. Însă subsecretarul de stat nu putea.

Ieşi din birou şi o luă de-a lungul coridorului, ajungând la capăt, unde coti la dreapta, intrând pe cea mai lungă traversă de linoleum cu care se putea făli aparatul guvernamental. În această zonă, obscuritatea era numai într-o mică măsură risipită de razele de soare ce intrau prin nişte ferestruici, realizând o iluminare de tablou kitsch-extatic. Fiecare dintre deschiderile luminoase era aşezată la jumătatea distanței dintre două uşi panelate oblic, aflate pe peretele opus, pentru ca nimeni care ar fi ieşit dintr-un birou, cu toată diplomația Angliei în cap, să nu fie cumva orbit de o rază.

Ajunse la îndepărtatul capăt al culoarului, unde se afla o uşă uriaşă, deasupra căreia un decorator imaginase

o reprezentare înzorzonată a doi îngeri. Bătu, chiar deasupra plăcuței pe care era înscris cu caractere gotice: „Prim-secretar de stat, Sir Anthony Forbes, CMG”, după care intră.

— Am înțeles că PSS-ul vrea să vorbească cu mine, rosti către femeia între două vârste care era aşezată la cel mai apropiat dintre cele două birouri. Aceasta încuviință din cap. David păşi printre cele două birouri.

— Asta e o porcărie. Asta e o porcărie. O porcărie şi jumătate.

David intrase într-o versiune lărgită a propriului său birou, care avea două ferestre în loc de una, dar cumva reuşea să pară mai întunecoasă, ca şi cum lumina ar fi avut mai puțin noroc aici. Rafturile din spatele bărbatului care tocmai rostise cuvintele de mai sus erau albăstrite de legăturile volumelor Hansards{13}, iar pe birou fuseseră îngrămădite în dezordine tăvi de lemn pentru depozitarea hârtiilor, nu numai Intrări, Ieşiri şi Curente, dar şi Eur., Min. Apăr., Uz. Pres., Secr. Commonw.: nu se mai terminau. Mania lui Sir Anthony pentru tăvi devenise legendară; ar fi putut la fel de bine să adune şi ghivece pentru plantarea răsadurilor. Numai un spațiu neînsemnat de pe birou fusese lăsat liber pentru scris, lucru pe care prim-subsecretarul era obligat să-l facă aplecându-se, cu coatele lipite de coaste şi ținând mâna într-un unghi incomod.

— Stai jos, te rog.

„Bătrânul”, cum îi spuneau subalternii, se lăsă în scaunul său

rotitor, aşezându-şi coatele pe braţele lui. Două degete ale mâinii stângi i se jucau în buzunarul de jos al vestei, în timp ce îşi odihnea bărbia în pumnul mâinii drepte. Mustaţa a la Harold Macmillan i se mişca în sus şi-n jos de câte ori îşi încreţea nasul, lucru pe care-l făcea adesea, cu aerul unui şoarece turmentat. PSS-ul părea bine hrănit, chiar până la refuz.

Mâna dreaptă a lui Sir Anthony se coborî într-una din tăvi, culegând iute câteva foi capsate la un loc. Păstrându-şi un cot pe braţul scaunului, le răsuci spre lumină, holbându-se la ele prin ochelarii pe care-i avea pe nas. Buzele i se dezlipiră, pentru a-i dezveli dinţii încleştaţi, întărindu-i asemănarea cu un rozător agitat.

— Asta, repetă el încet, e o porcărie. Nu-i aşa?

Întrebarea fusese adresată unui al treilea personaj, care stătea în picioare, cu spatele la fereastră. David îl recunoscu pe Croxley, deţinătorul unei funcţii asimilabile cu aceea a şefului de personal dintr-o firmă de comerţ.

— Voi doi vă cunoaşteţi, nu?

David clătină din cap afirmativ. Croxley zâmbi, fără a spune însă nimic.

— David, asta e *într-adevăr* o porcărie şi îmi pare rău pentru tine.

— Mi-e teamă că… David îşi aruncă mâinile în lături, neajutorat.

— Ei bine, e vorba de povestea asta cu Anna, ştii?

Sir Anthony îl privi plin de speranţă pe deasupra ochelarilor, căutând o ieşire din

situația spinoasă în care se afla şi despre a cărei cauză David nu avea încă ştire. Acesta nu spuse însă nimic.

— Mi-e teamă că mi s-a dat însărcinarea să te suspend din funcție.

David îşi simți inima zvâcnind, dar nu spuse nimic. Încă de la discuția avută cu Fox cu o zi înainte se aştepta la asta. PSS-ul începu să scuture din cap, părând că nu mai e în stare să-şi contenească această mişcare.

— Să mă trăsnească Dumnezeu dacă ştiu de ce. Să mă trăsnească Dumnezeu. Poate dacă nu bătea la uşă Vancouverul... Dar a venit de sus, cu surle şi trâmbițe, iar Croxley spune că tu şi cu mine trebuie să avem o discuție pe tema asta În fine. Unde e...?

Croxley îl scoase din impas pe Sir Anthony aşezându-i în față reverențios un dosar de plastic albastru, prins în inele, cam în felul în care i se pune sub nas tratatul unui şef de stat, pentru ca acesta să-l semneze. Sir Anthony îşi drese glasul de mai multe ori, îşi aranjă ochelarii pe nas, apoi şi-i scoase, îi lustrui, îi examină în lumină. David îşi amintea de ultima scenă din *Procesul* lui Kafka, în care călăii îşi pasează cuțitul de la unul la altul, spetind poate că prizonierul îl va apuca şi se va înjunghia singur, scutindu-i de osteneală.

David Emmanuel Lescombe. Sir Anthony încetase să se mai foiască şi urmărea rândurile cu degetul. *Am fost însărcinat de secretarul de stat principal pentru Afaceri Externe al Maiestății Sale să-ți aduc la cunoştință după cum*

urmează. Punctul numără unu.

În mod sigur – asta era preocuparea irelevanta a lui David în acel moment – în mod sigur nu scriseseră acolo, negru pe alb şi „punctul numărul unu”?

Eşti suspendat din funcție în aşteptarea rezultatului unei anchete oficiale asupra conduitei tale în cazul recent semnalat şi asupra căruia se aduc detalii în anexa notificării de față. Punctul numărul doi. Pe perioada suspendării, vei continua să-ți încasezi de la Minister drepturile băneşti, fără nici un fel de reținere şi, în funcție de rezultatul anchetei, perioada de suspendare va fi sau nu va fi luată în considerare, după caz, în calcularea pensiei tale finale, în conformitate cu alineatul patru al notei explicative cu privire la…

Sir Anthony îi dădea înainte cu cititul, dar cea mai mare parte a spuselor sale îi intrau lui David pe o ureche şi îi ieşeau pe alta. Era pus pe liber pentru un lucru pe care nu-l făcuse. Simțea în consecință cum îi revin de-acum familiarele resentimente împotriva Annei. Anxietatea, grija dispărură, lăsând în urmă doar o neputincioasă dorință de a-şi lua soția de gât şi de a o strânge cu amândouă mâinile.

— De ce? întrebă, fără rost, când Sir Antony ajunse la sfârşitul „discuției”.

— Ai luat un dosar acasă, răspunse Croxley. Iar dosarul a dispărut.

Nu vorbise pe un ton critic sau superior; nici măcar uşor dezaprobator. Evenimentele, neutre în ele însele, determinaseră deznodământul. Vinovăția

nu intra în discuție.

Ridicându-se, David se clătină şi trebui să se sprijine de spătarul scaunului pe care stătuse. Inima îi lucra din greu, imaginea camerei i se unduia dinaintea ochilor. Era pe liber. *Pe liber,* pentru numele lui Dumnezeu.

— Vrei să fii atât de bun să ne dai o semnătură?

Croxley făcu puțin loc între tăvi. Sir Anthony fu cel care semnă primul hârtia pe care o citise cu glas tare, apoi urmă David, iar la urmă Croxley însuşi.

— Ce urmează acum? se auzi David întrebând.

— Va trebui să părăseşti această clădire. Imediat, mi-e teamă, răspunse Croxley pe tonul cu care şi-ar fi cerut scuze. Dacă ai lăsat ceva aici, îți va fi trimis acasă. Aş dori să fii de găsit în cursul anchetei; nu pleca din Londra fără să mă anunți.

Îl priviră amândoi cum iese. După ce uşa se închise în urma lui David, prim-secretarul de stat îi aruncă o privire lui Croxley.

— Ai mai fost vreodată obligat să faci asta până acum?

— De două ori.

— Cum a fost?

— Unul din ei era…

Rosti un nume, iar Sir Anthony îşi roti ochii în cap.

— El! E încă aici, nu?

— Da.

— Dubios. N-au vrut precis şi tot restul. Dar celălalt? A avut loc un proces?

Croxley ezită.

— Nu tocmai.

— Ce vrei să zici?

— A avut loc o anchetă – ezită din nou – sinucidere.

— Zău?

Sir Anthony rostise cuvântul cu vocea joasă, temătoare. Îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe una din tăvi.

— Ce… *porcărie*.

Ieşind din anticameră, David văzu pe cineva stând la cea mai apropiată dintre ferestre cu braţele sprijinite de pervaz. Când auzi uşa, bărbatul îşi îndreptă ţinuta şi îi întoarse proaspătului concediat o faţă zâmbitoare.

— Bună dimineaţă, iarăşi, rosti Albert.

— A, dumneavoastră eraţi. Am… Era ceva pe chipul străinului acestuia, ceva atât de familiar încât îl scotea din sărite. Când Albert se întoarse în profil, în lumină, David îşi aminti brusc. Gustav Mahler: fruntea înaltă, ochelarii cu ramă de aur, figura studioasă; o impresie generala de simplitate şi bun-simţ, ce se întindea chiar asupra gulerului corect răsfrânt al cămăşii, ca şi, probabil, asupra intelectului acestui bărbat…

— Ce faceţi aici?

— Speram să dau de dumneavoastră. Secretara mi-a spus unde sunteţi.

Un dram de simpatie îi îndulci expresia concentrată.

— Aţi fost suspendat. Ghinion.

— Da, confirmă David, după care se uită la el. De unde ştiţi? De-abia au…

— Cred că ar fi cazul să vorbim puţin.

Ştiți ceva, e o zi frumoasă, n-am putea face o scurtă plimbare?

Sub cerul apos, cenuşiu şi albastru, trecură pe lângă Ministerul Apărării, ajungând în Parcul St. James. Era suficient de cald pentru ca să se poată aşeza, nu departe de pavilionul orchestrei. De aici, David putea să se bucure ca persoană particulară de priveliştea fostului său domeniu. Fațada de piatră masivă a *Pallazo*-ului îi pica sub ochi inutil, inutil şi pentru discuția lor.

David îşi dezlipi privirea de pe clădire şi întrebă:

— Cine sunteți, la drept vorbind?

— Aşa este, trebuie să vă fi întrebat care este rolul meu în toată nebunia asta... Trebuie să fie greu când serviciile secrete încep să-ți mărşăluiască prin biografie, cu bocancii lor țintuiți.

Albert vorbea pe un ton spăşit, ca şi cum totul s-ar fi petrecut numai din vina lui.

— Deci sunteți de la serviciile secrete.

— Nu. Sunt ofițer de armată. Sau, la drept vorbind, da *şi* nu. Serviciile secrete militare. Regimentul meu ar fi primul pe listă, dacă dosarul dumneavoastră ar reapărea undeva în est. Noi am fi atunci un soi de echipă de urgență.

— Înțeleg, spuse David, care nu înțelesese nimic. Şi, de fapt, cu ce vă... ocupați?

Albert îşi împleti degetele celor două mâni, întinzându-şi palmele cu policarii îndreptați către David.

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Nu vă cade deloc bine ceea ce vi s-a întâmplat,

nu-i aşa? schimbă vorba, privindu-l pieziş pe fostul funcționar guvernamental.

— Da, sunt îngrijorat, răspunse David, cu ochii în pământ. În plus, simt că-mi ies din pepeni.

— De ce?

— Nu zău, „de ce?”?! izbucni David. Ea a plecat, dosarul a dispărut, cariera mea e ruinată, nu e destul ca să-mi ies din sărite?

— Credeți deci că ea a luat dosarul.

— Nu ştiu ce să mai cred. Soția mea şi dosarul au dispărut împreună, asta e tot ce ştiu. Ce fel de femeie este aceea care fură nişte hârtii strict secrete aparținând soțului ei şi apoi pleacă în lumea largă? Nu-mi vine să cred.

Vorbeşte pe tonul cuiva care nu *vrea* să creadă, gândi Albert.

— Păi… – făcu o grimasă – nimic nu se potriveşte în toată istoria.

— Dar Anna a dispărut, nu-i aşa, rosti David cu o voce amară. Ca şi nenorocitul acela de dosar.

— Mda. Apropo, în legătură cu dosarul… „Crisalida” nu vi s-a părut, cum să spun… ciudat?

— Poftim?

— O asemenea cantitate de informație, negru pe alb, într-un singur document. Contrar uzanțelor. Periculos, s-ar putea zice, nu credeți?

— Nu mi-a trecut prin minte.

— Nu v-a trecut. Nici o problemă.

Urmă o lungă pauză.

— Despre ce doreați să vorbim? întrebă David în sfârşit. Vreau să spun,

nu ar trebui să aştept ancheta aceea?

— Puteți s-o aşteptați, dacă doriți.

— Da, dar… cine *sunteți de* fapt?

— Din armată, v-am spus – Albert zâmbea şters – nu tocmai cel mai tare din parcare. Traseu tipic. Studii la Oxford, o diplomă de limba engleză, a urmat Irlanda de Nord şi, în fine, am ajuns aici, unde mă vedeți. Nu ştiți cum e cu lucrurile astea, nu?

— Nu prea.

— Cei de la Apărare au obiceiul de a da dispoziții care se potrivesc ca nuca-n perete şi de a numi asta „răspuns flexibil"; un pas înainte, doi înapoi. Când un dosar lipseşte sau când cineva ia cu el cărticica de coduri *dincolo,* sunt afectați tot felul de oameni. Aşa că fiecare îşi vrea partea, pentru a se asigura că interesele nu le sunt scăpate din vedere. Aici intervin eu. Pentru că nu prea am de lucru în momentul de față, sunt folosit pentru alergătură şi pentru tot felul de treburi care nu intră pe lista de sarcini a nimănui.

David se uită lung la el.

— E foarte diferit de ceea ce credeam eu, rosti într-un sfârşit.

— Aşa este întotdeauna. Ascultă, David… pot să te tutuiesc, apropo?

— Dacă vrei.

— Ştiu la ce te gândeşti. Te uiți la televizor, citeşti ultimele romane de spionaj şi îți zici: „Deci aşa arată lucrurile dinăuntru, exact aşa." Dar adevărul este că cei care lucrează în MI 5 sunt tot nişte bugetari ca toți bugetarii. Ceea ce înseamnă foarte solicitați în cea mai mare

parte a timpului, iar când apare câte-un iureş, fiecare are de făcut câte zece treburi o dată. Aşa că aduc colaboratori, plătiți cu ziua.

— Iar treaba ta este să vorbeşti cu mine, se auzi David spunând pe un ton care devenea defensiv şi crispat. Te-au *trimis* la mine.

— Bineînțeles.

Zâmbetul lui Albert îi abătu atenția de la scânteierea soarelui de după-amiază târzie, care se reflecta ostil în ochelarii ofițerului. Pe aceştia îi văzu cu adevărat pentru prima oară: erau lipsiți de grosime, de forma unei semințe duble de platan turtite şi colorați în cel mai curat roz. Subțiri precum celofanul, păreau mai curând să-şi apere posesorul de lumină decât să-i servească pentru vedere.

— Dacă vorbesc cu tine, vor folosi ce-ți spun pentru a-mi găsi soția? Sau numai dosarul?

— Amândouă, sper. Pe mine mă preocupă mai mult Anna decât cealaltă chestiune. Dar pe tine, continuă în gând Albert, ce te roade în primul rând: ce s-a întâmplat cu ea sau cu propria carieră?

— Ce doreşti să ştii de la mine?

— Lucrurile care țin de intimitatea ta, mi-e teamă. Părticelele mai greu de povestit.

— De intimitate?

— Dragoste, moarte şi sex. Toate poveştile acelea din filmele lui Woody Allen. Îți place, fiindcă veni vorba?

David scutură din cap.

— E destul de delicat. Problema e că la un moment dat va trebui să furnizezi

răspunsuri la o serie de întrebări extrem de jenante, cu privire la viața ta privată cu Anna. Poți aştepta anchetatorii oficiali, dacă preferi. Dar s-ar putea să ți se pară mai uşor să vorbeşti despre aceste lucruri cu mine, stând aici, la aer curat. Eu voi transmite mai departe răspunsurile şi sunt mari şanse să nu mai fie nevoie să le repeți.

David ezita.

— Continuă, rosti în fine.

— Hai să începem cu una bună. Îți iubeşti soția?

— Bineînțeles.

— Nu, Albert arăta o răbdare şi o înțelegere nesfârşite, nu, îmi pare rău, dar nu ai înțeles exact despre ce e vorba. Am să-ți pun nişte întrebări serioase, iar tu ai să răspunzi la fel de serios. Nu avem de completat un chestionar de rutină.

— Dar cum să nu-mi iubesc soția?!

— De când sunteți căsătoriți?

— De opt, nouă ani. *Cum o iubeşti dacă nici măcar nu ştii de când eşti căsătorit cu ea?* Nouă ani şi trei luni.

— Nu aveți copii.

— Nu. Nu putem avea. Doctorii nu ştiu de ce.

— Şi totuşi, ea are un copil cu primul soț, fiorosul Eddy.

David râse, împotriva propriei voințe.

— Da. Juliet.

— Aşa că poate nu v-ați dorit copii. Văzându-l pe David că deschide gura, Albert adăugă: *Gândeşte!*

Tăcură o vreme.

— Eram şase frați în familie. Asta mi-a

tăiat elanul.

— Ştia că nu te dai în vânt după copii?

— Am avut grijă să nu afle niciodată.

Văzând că Albert tăcea, David îşi ridică ochii şi deveni conştient că anchetatorul său îl privea fix. Întrebările începuseră să capete un iz dubios… Copii, impotență, viață sexuală, a lui şi a Annei, asta căuta de fapt Albert, giumbuşlucurile la care se dedau ei doi în pat.

Şi încă ce giumbuşlucuri. Înainte de a o cunoaşte pe Anna, dacă ar fi citit despre ele într-o carte ar fi fost fascinat, poate chiar puțin dezgustat, în orice caz s-ar fi gândit că nu l-ar putea interesa. Anna schimbase totul. Nu numai caracterul ei iubitor şi zâmbetul ei cald îi lipseau noaptea.

— Ce rost au toate astea? scrâşni.

Albert nu răspunse imediat. Continuă să-l privească fix, determinându-l, în cele din urmă, să-şi coboare privirile. Răcoarea părea să se fi lăsat în parc. Vântul impetuos purta o pungă de plastic albastră prin iarbă. Nu prea erau oameni, doar doi îndrăgostiți – băiatul aşezat cu capul în poala fetei; o femeie într-o jachetă de căprioară plimbându-şi ogarul… Cine *eşti tu? îi* veni lui David să întrebe din nou. Ce c*ăutăm amândoi aici?*

— Vezi, David, trebuie să realizăm un profil psihologic al soției tale, astfel încât să-i putem anticipa acțiunile, spuse Albert încet, încercând să-l liniştească iarăşi pe David. Un lucru care poate avea o mare influență asupra ei este felul cum te vede pe tine. Mă urmăreşti?

David încuviință din cap, în silă.

— Te-am prevenit că apele sunt un pic tulburi. Mai departe. Ea te iubeşte?

— Sunt convins că da.

— Ți-o spune vreodată?

— Da.

— Când a fost ultima oară?

— În weekend, la telefon. Sâmbătă.

— Acum trei zile… deci vă exprimați afecțiunea unul față de altul adesea, aşa este?

— Într-o oarecare măsură.

— În ce măsură?

— Suntem căsătoriți de nouă ani, nu mai eram de mult copii când ne-am întâlnit. Viața poate începe la patruzeci de ani; nu şi romantismul. Ne-am iubit, la dracu'!

— N-a avut pe nimeni altcineva, în toți aceşti ani?

— Un amant, adică?

— Da.

— Nu fi ridicol.

— Poți să-mi spui mie sau pot s-o scoată ei de la tine, sub jurământ.

David trase aer în piept, îşi goli brusc plămânii.

— Eu nu ştiu să fi avut pe cineva.

— Ar fi putut exista cineva, cu alte cuvinte?

— Nu asta am afirmat.

— Mi-ai dat un răspuns în doi peri. „Nu ştiu să fi avut…"

— Doamne, e o nebunie. Ceea ce mă întrebi n-are nici o relevanță, sunt lucruri strict personale. Rămase un moment în cumpănă. Nu mai am nimic de spus.

Vocea îi era glacială, ca şi expresia.

— La anchetă…

— Am să mă dau atunci cu capul de pragul de sus.

Îşi spuse că tremurul membrelor sale se datora mâniei legitime pe care o resimțea împotriva acestui om, a cărui curiozitate depăşea marginile bunului-simț, dar în forul lui interior ştia că nu este aşa. Albert îl adusese față în față cu o chestiune pe care nu ar fi vrut să o examineze atent: sexualitatea Annei. Undeva, la marginea subconştientului, sălăşuia teama că ar putea să nu o satisfacă, cel puțin nu tot timpul. Şi dacă era aşa…

Nu. Nu, nu credea că soția lui avea sau avusese un amant. Nu voia, nu putea să creadă aşa ceva despre o femeie pe care o adora. David se ridică brusc şi făcu câțiva paşi, îndepărtându-se de Albert şi rămânând tot timpul cu spatele la acesta. Când se întoarse iarăşi, lacrimile îi erau clar vizibile în ochi.

— Îmi pare rău, rosti cu o voce nesigură. Nu sunt genul emotiv, dar…

— E de înțeles.

— Da, David se cutremură, neputând să-şi continue imediat gândul, dacă vrei să ştii cu adevărat, mie… mi-e dor de ea.

— Cred şi eu. Albert lăsă loc unei tăceri înțelegătoare. Apoi: Cred că mi-ai răspuns deja la întrebare, dar, pentru consemnare… ai avut sau ai o amantă?

— Desigur că nu. La *ambele* întrebări.

Albert îşi dădu capul pe spate, până ajunse să privească cerul.

— În nici un caz nu a fugit de o căsnicie nefericită.

— Nu înțeleg – David îşi depăşise

slăbiciunea de moment, vocea îi era aspră – ce te face să crezi că a fugit?

Albert îşi readuse capul în poziție normală.

— Pari să fi spus tu însuți asta.

— Uite, ştii ce, m-am săturat. Nevastă-mea n-a apărut, poliția nu vrea să ştie nimic, alor tăi nu le pasă, e ca un vis urât, se porni David, dar glasul i se frânse. Ce trebuie să se întâmple pentru ca să faceți ceva? Ei? Spune-mi, te rog, ce?

Tremura. Albert îl privea cu interes profesional, detaşat.

— Tu ce-ai de gând să faci? întrebă.

— Am s-o caut şi am s-o găsesc. Aşa cum ştiu eu, n-am nevoie de nici un fel de ajutor de la voi.

— Cred că e o idee excelentă.

David făcuse deja câțiva paşi țanțoşi, îndepărtându-se, dar, la auzul celor de mai sus, se opri.

— Ce?!

— Unul dintre lucrurile la care m-am gândit tot timpul era să te îndemn să faci asta. Cunoşti mult mai multă lume cu care ar merita vorbit decât noi, Albert se ridică în picioare, Eddy, de exemplu.

— Eddy. *Bineînțeles, Eddy. Dar cum dracu' va putea vreodată să dea ochii cu primul soț al Annei?*

— Doar dacă nu cumva, Albert părea încântat de propria găselniță, doar dacă nu cumva crezi că am putea face treaba asta împreună. Îl apucase deja de cot pe David şi îl îndruma de-a lungul Mall{14}-ului. Ar trebui să vorbim despre asta, mai ai timp până te întâlneşti cu Broadway.

DOISPREZECE

În jurul prânzului, a doua zi după călătoria lor, la BBC World Service nu se spusese încă nimic despre dispariția Annei Lescombe. Pentru că era prost dispus, Kleist închise radioul cu risipă de energie, răsturnându-l de pe locul lui.

Iannis trimisese cu siguranță faxul. Cât de mult îşi dorea Londra dosarul înapoi? Cât de importantă era pentru ei această femeie? *Vor plăti pentru vreunul din ele? Pentru amândouă?* Sau nu vor scoate un ban?

Interesul Annei fusese stârnit de bolovanii adunați în ciorchine la poalele stâncii pe care era aşezată biserica. Stând pe terasă, care domina privelişte a, Gerhard o avea, în timp ce înota, uneori în câmpul vizual, pentru ca apoi să dispară după o stâncă; dintotdeauna i se dezvăluise pe bucățele şi în funcție de dispoziția momentană, arătându-i doar atât cât să-l cucerească.

Îşi amintea de prima întâlnire cu ea de parcă ar fi fost ieri. Cu şaisprezece ani în urmă, intrase în cabinetul lui târându-şi picioarele şi privise în jur cu un aer plictisit, ca şi când ar fi spus: „Hai, dă-i drumul, arată-mi ce ştii.” Când ochii i se opriseră în fine pe fața lui, el zâmbise, avertizând-o că îi va acorda întreaga atenție, dar ea nu îi răspunse la salut. Gerhard îşi dăduse seama imediat că, în orice stare s-ar fi găsit Anna – şi nu se găsea deloc într-o stare bună – îi evoca

tot ce putea fi mai frumos la o tânără femeie. Nimeni şi nimic nu putea cuprinde o asemenea esență, fără a se ridica în zbor. Asta era menirea lui: să o elibereze.

Ea se supusese cu indiferență tuturor formalităților de început, numele, adresa, vârsta – avea 23 de ani pe atunci – dar după ce Gerhard tăcuse, nu scosese nici un cuvânt, ci îi lăsase să facă primul pas.

— Aş vrea să-ți vorbesc despre legende, începuse el. Despre legendele care înconjoară psihanaliza şi psihoterapia; ce sunt şi ce nu sunt ele.

Ea tăcea, neschițând nici un gest.

— Tu nu eşti nebună. Iar eu nu sunt psihiatru. Este important să înțelegi asta. Depresia postnatală, deşi severă, înseamnă doar că funcționezi la parametri mai scăzuți decât ai putea s-o faci.

Se opri, dar ea continua să privească în gol, ca şi când el nu s-ar fi aflat acolo.

— Şedințele noastre vor avea loc în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră din săptămână. Asta fiindcă pacientul de după tine doreşte să fiu punctual şi trebuie să-i respect dorința, la fel cum îți respect ție dorința de a-ți sta la dispoziție la ora stabilită. Este un fel de a zice că pot constitui un punct de sprijin pentru cineva.

— Înțeleg. Mulțumesc.

— Este puțin probabil că te vei mai afla în terapie peste şase luni. Dacă, până atunci, nu îți vei înfrânge ostilitatea pe care o simți împotriva copilului tău, dacă nu te vei bucura de viață într-o

măsură mai mare; nu va avea rost să continuăm cu şedinţele.

Spusese ceva care conta. Ochii ei se deschiseseră larg şi îl privise în faţă.

— Credeam… iartă-mă, credeam că va dura ani de zile. Că întotdeauna durează ani de zile.

— Nu. Asta e legenda numărul unu.

— Şi cum vom şti că am ajuns la capăt?

— Un psihoterapeut şi un pacient îşi dau seama de la sine când a venit timpul să se despartă. Întotdeauna. Trecem acum la legenda numărul doi, că terapia e plăcută. Terapia e o muncă dificilă. Lucruri supărătoare, dezagreabile vor ieşi la iveală, lucruri pe care ai prefera să nu le afli. Este o activitate la drept vorbind chinuitoare, iar eu nu cunosc nici o scamatorie care să poată schimba situaţia.

— Nu mă aşteptam la atâta onestitate – ezitase un moment – am voie să pun întrebări?

— Orice întrebare.

— Când totul se va termina… peste şase luni sau oricând se va întâmpla asta… există vreo regulă care spune că nu ne vom mai vedea?

— Nu.

Urmase o lungă tăcere, în timpul căreia privirea Annei rătăcea prin harababura din cameră.

— Doar am să vreau într-o zi să-ţi pun întrebări despre tine însuţi. Să aflu unde trăieşti.

El se cutremurase. Îl luase pe nepregătite, iniţiind deja o strategie de

felul celor folosite de toți pacienții săi pentru a-i îngreuna accesul la adevărurile ultime. Dar, mai cu seamă şi mai neliniştitor, folosise propoziția „unde trăieşti” ca şi cum ar fi înțeles locul central pe care această problemă îl ocupa în munca lui. Pentru că la asta, în ultimă instanță, se reducea sarcina lui: să le arate oamenilor unde trăiesc, raportându-se la locul pe care îşi imaginează că-l ocupă în lumea asta.

Ştiuse din acea clipă că Anna reprezenta un pericol pentru el. Existau procedee încetățenite pentru a te descotorosi de pacienții nedoriți. Gerhard ignorase semnele până când acestea încetaseră de a fi simple avertismente, deveniseră realități, ce se interpuneau între el însuşi şi propriile ore de somn…

— Gerhard?

Îşi părăsi reveria pentru a o afla pe Anna în grădină, cu un prosop în jurul umerilor, tremurând uşor. Era prea devreme pentru băi prelungite. Se gândi să o îndemne să se schimbe, dar hotărî să nu dea curs pornirii. Ziua de odihnă pe care o petrecuse îi readusese Annei pe chip mare parte din frumusețea plină de naturalețe care o caracteriza, iar costumul de baie simplu şi negru îi prindea de minune trapul uşor bronzat, încă ferm, nici un pic decrepit. Nu-ți venea să crezi că are 39 de ani.

— Păreai dus departe, îi spuse ea, urcând pe cărare. La ce te gândeai?

— Îmi aduceam aminte de ceva – râse şi se aşează din nou pe scaunul pe care stătuse – neimportant.

Ea se frecă energic de câteva ori cu prosopul şi se aşează pe alt scaun, în faţa lui, păstrându-şi pe umeri dreptunghiul de ţesătură.

— Spune-mi totuşi.

— Ei bine… a fost un timp când te visam noaptea. Adesea.

— Pariez că spui asta tuturor femeilor. Dar vreau să fiu flatată. Continuă.

— Într-o noapte m-am trezit chemându-te pe nume.

Kleist nu intenţionase să se dea de gol, dar intuiţia Annei nu dădea greş.

— Şi ce-a spus femeia de lângă tine?

El râse din nou, deşi de astă dată nu la fel de sigur pe sine ca de obicei.

— Eşti străveziu ca sticla, zâmbi şiret Anna. Pun pariu că a fost necăjită. Ai încercat să-ţi seduci toate pacientele?

— Nu m-am culcat niciodată cu o pacientă. Niciodată.

Era adevărat; aşa ceva ar fi fost de-a dreptul periculos, iar Kleist evita de obicei orice risc.

— Am aşteptat întotdeauna până când şedinţele au luat sfârşit, adăugă.

— A, îmi amintesc. Prieteni, spuneai. Când şedinţele s-au terminat, psihoterapeutul şi fosta pacientă pot rămâne prieteni. Adoram felul cum accentuai cuvântul „fostă”, mă făceai să mă simt vindecată. Am fost vreodată vindecată? întrebă, întunecându-se la faţă.

— Eşti un avocat de succes, căsătorită, cred şi destul de bogată.

— Da, dar eram cu adevărat sănătoasă?

— Ce înseamnă atunci, după tine, să fii sănătoasă?

— Să nu fug cum fug acum. Să nu aud voci. Să nu fac lucruri reprobabile, pe care apoi nici nu mi le amintesc.

— Ca de pildă?

— Faptul că l-am trădat pe David. Am luat dosarul.

— Deci ne-am întors la trădări, nu-i aşa?

— Obsesia ta, nu a mea. Când mă tratai, aveai mereu în cap povestea asta cu trădarea. A mea şi a altora. Vorbeai tot timpul despre asta, n-am înțeles niciodată de ce.

— Asta-i bună! exclamă el exasperat. Îmi pare rău că nu te-am putut lămuri. Chiar te interesează?

— Bineînțeles.

— Ştii foarte bine că la rădăcina tuturor problemelor tale se află un profund sentiment de a fi fost trădată; mai întâi de mama ta, apoi de ceilalți. Şi te simțeai vinovată de ceea ce credeai a fi propriile trădări, mai ales a lui Juliet.

— Aşa spuneai.

— Încercam să te scap de un complex şi atât. Să te fac să înțelegi că a te simți bine nu e un păcat atât de cumplit. Îți aduci aminte ce spunea Wilde: „Singurul mod…”

— „… de a scăpa de o ispită este să-i cedezi.”

— Corect.

— Eram sigură. Tăcu, aşteptând ca el să continue. Văzând că nu spunea nimic, se ridică şi intră în casă, fără să-l privească.

Kleist abia îşi putea stăpâni mânia. Astăzi ea părea detaşată, într-o stare a sănătății acceptabilă... şi cu mintea rătăcită. Lui Gerhard îi scăpa ceva. Ar fi dorit să afle ce, dar gândul i se îndrepta tot timpul către ceea ce se întâmpla la Londra. Vor *încheia tranzacția? Cât valora „Crisalida" pentru ei?*

Ce valoare avea Anna însăşi în ochii lor?

Fu smuls din aceste deliberări sumbre de descoperirea că ea apăruse din nou pe terasă şi se postase în fața lui. Era îmbrăcată din cap până-n picioare. La picioarele ei se afla o valiză.

— Gerhard, plec la Londra.

— Cred că eşti pe punctul de a face o mare prostie, răspunse el linişţit, ridicându-se în picioare.

— Ba nu. Cu cât mă întorc mai repede şi dau piept cu orice m-ar aştepta acolo, cu atât mai bine.

— Uite ce e...

— Hai să nu ne certăm. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, dar de acum încolo pot să mă descurc şi singură.

În timp ce Anna vorbea, Kleist întorsese încet capul într-o parte, până atunci o urmărise cu coada ochiului stâng. Sprâncenele i se uniseră, încruntate.

— Ce ți-a venit?

Kleist ştia foarte bine ce-i venise. Pe măsură ce Annei îi creştea încrederea în sine, controlul lui asupra ei slăbea. Slavă Domnului, semnele fuseseră îndeajuns de edificatoare în acest sens. O programase pe Anna să deschidă seiful,

să-i aducă dosarul, să aştepte să facă o copie, să-l ia, să-l pună la loc şi să închidă seiful, iar apoi să uite tot ce se întâmplase. Nimic însă nu mersese cum trebuie. Nu-i adusese dosarul. Închisese seiful lăsând hârtiile pe din afară.

Şi, ceea ce era mult mai grav, îşi amintea o bună parte din ceea ce se petrecuse. Spunea că auzise „voci". Una, mai ales. Iar acum, aceasta…

— David va fi foarte surprins să te vadă, după ce şi-a aranjat treburile ca să vină aici în weekend.

— Mi-e dor de el, Gerhard. E fiert din cauza mea. Nu înțelegi?

În ciuda cuvintelor ei, lui Kleist i se păruse că simte o umbră de indecizie în glasul ei când pomenise de David şi se hotărî să bată fierul cât e cald.

— A trecut deja prin destule din cauza a ceea ce ai făcut tu.

Ea nu răspunse.

— Nu cred că e pregătit să te vadă arestată la Heathrow. Vor apărea fotoreporterii. Camerele de luat vederi. Şi aşa mai departe. Va fi destul de şocant pentru el.

— Îmi pare rău. Ştiu doar că are nevoie de mine şi că ceea ce am de gând să fac e bine. Trebuie să plec.

Kleist îi studie expresia multă vreme. Ochii Annei nu se opreau o clipă. Uneori se fixau asupra lui, dar în cea mai mare parte a timpului nu păreau să se poată concentra pe nimic.

— Anna, eşti sigură?

— Da.

Privind-o încă, trecu în revistă

posibilitățile, care se dovediră a fi doar câteva.

— Foarte bine, spuse încet.

Cuvintele părură să o ia prin surprindere.

— Mă laşi să plec?

El râse.

— Da' ce, crezi că eşti prizonieră aici sau ceva de felul ăsta?

Tăcerea care urmă fu una lungă.

— Gerhard, nu-mi vine să te întreb asta, dar… vii cu mine?

— Da. Nu am valiză, aşa că n-am nimic de împachetat. Vrei să o luăm pe jos până în sat? Nu e prea departe şi va trebui să-l conving pe Iorgos să ne ducă cu maşina până în port.

— O plimbare ar fi minunată.

— Bun. Există numai un bac pe zi, care nu pleacă înainte de ora cinci şi, dacă ajungem mai devreme, ai să poți să spui că ai avut dinaintea ochilor un port grecesc. Acum scuză-mă o clipă…

Kleist se duse în camera lui, închise uşa după el şi se sprijini de ea, închizând ochii. Asta însemna prin urmare să te simți între ciocan şi nicovală; în fine, aflase.

Deschise ochii şi se îndreptă către pat, pentru a-l trage de la perete. Luger-ul se afla la locul său. Îi verifică mecanismul de câteva ori, scoase şi băgă la loc încărcătorul, apoi se ridică în picioare împingând cu genunchiul patul la loc. Tremura, iar mâna îi devenise atât de nesigură încât abia mai putea ține pistolul. Deşi se jucase cu multe minți, Kleist nu avusese încă nevoie să recurgă

la violență. Brutalitatea fizică îl îmbolnăvea. Cum însă cu o seară înainte încercase să-i inducă Annei ideea că trebuia să rămână pe insulă, dar nu obținuse rezultatele scontate, nu avea de ales…

Dacă Londra se prindea în joc, el câştiga o avere şi un bilet fără întoarcere pentru ieşirea din această viață, care devenise imposibilă, cu concursul Annei.

Dacă Londra se prindea în joc, HVA putea trece la represalii, dar nu l-ar fi găsit în Peru sau Paraguay – amândouă fiind locuri unde Kleist avea mulți prieteni, iar viața, pentru cei cu bani, era cât se poate de agreabilă.

Dacă Londra se prindea în joc, sora lui, Ilsa, era terminată… Nu t*e gândi la asta!*

Dacă, pe de altă parte, Londra nu era dispusă să plătească pentru Anna sau pentru „Crisalida", el putea contacta Berlinul, iar placa turnantă s-ar fi pus în mişcare pur şi simplu, aducându-l acolo de unde pornise, în siguranță, împreună cu dosarul. Nu era însă cu nici un chip permis ca Anna să iasă la iveală. Kleist ştia că, imediat ce ea ar vorbi, ar fi terminat. Nu putea să o lase să plece sub nici o formă.

Îşi puse o haină şi strecură Luger-ul în buzunar. Mai rămânea o posibilitate. Când pomenise de David, mai devreme, ea se schimbase la față. Să-i mai lase un răgaz…

Anna umbla de ici-colo prin sufragerie, mâhnită că nu avusese timpul de a fi explorat mai temeinic frumoasa insulă şi

nici casa perfect amplasată. Propriul gând, insidios, o înfurie, pentru că acum un moment simțise doar impulsul violent de a pleca acasă.

Durerea de cap îi reveni ca o răzbunare. I se facă greață. Puseul începuse cam de când se hotărâse să plece. Nu te agita fără rost, îşi spuse. Găseşte ceva de făcut.

Lângă şemineu se afla o etajeră cu cărți. Frunzări prin cele câteva partituri aşezate deasupra, iar apoi atenția îi fu atrasă de ceva aflat cu un raft mai jos. Acesta conținea câteva romane ieftine. Unul dintre ele i se părea ciudat de familiar. Îl luă şi, surprinsă, constată că era al ei.

Prima carte de „om mare" citită de Anna fusese *De pe terasă,* romanul lui O'Hara. Şi astăzi putea să închidă ochii şi să-şi imagineze o scenă, numai una, aflată la sfârşitul romanului, în care Alfred Eaton, personajul principal, se află în convalescență după o boală gravă. Stă zilnic, ore întregi, în soarele californian, pe terasa din titlu, gândindu-se la propria soartă, care se anunțase în repetate rânduri a fi norocoasă, dar până acum nu se împlinise încă. Iar Eaton nu-şi dădea seama de ce.

Anna îi împrumutase cândva cartea lui Gerhard, care uitase să i-o înapoieze. Fu surprinsă să-şi găsească volumul la vilă, puțin deteriorat de ulei de plajă şi apă sărată, dar totuşi acelaşi.

Gerhard nu părea că va veni prea curând din dormitorul său. Anna luă cartea cu ea pe terasă, pe terasa ei şi se

aşează, cu faţa spre mare. Soarele dădea apei o înfăţişare de vopsea albastră proaspăt întinsă, udă, fluidă. Anna închise ochii, încercând, asemenea lui Alfred Eaton, să identifice exact momentul când îşi dăduse seama că speranţele nu i se vor îndeplini niciodată pe de-a-ntregul.

Da. Cina aceea cu colegii. Avocaţi. Vorbind cu toţii despre legi. Bietul David.

Robyn, cea mai bună prietenă a ei, plecase de curând înapoi în America, lăsând-o singură, furioasă şi dezolată. Toţi cei aflaţi în jurul mesei vorbeau, vorbeau, vorbeau, râdeau, râdeau, râdeau, beau, beau, beau, vorbeau, beau, râdeau şi nimeni (cu excepţia lui David) n-o iubea deloc.

Mâncarea fusese execrabilă.

Nu avusese timp de stat în bucătărie, era vina ei. Nu putea să le facă pe toate deodată. Numai şi numai pentru că era femeie, i se cerea să fie peste tot în acelaşi timp, capabilă de a-şi depăşi înseşi limitele existenţei, gata în orice moment să facă faţă la orice şi oricui. Dar felul pregătit pentru cină, recomandat de o prietenă fusese o catastrofă: raţa se uscase prea tare, iar maioneza se tăiase. Din fericire, David alesese nişte vinuri minunate, aşa încât, în timp ce toţi ceilalţi înghiţeau cu noduri, ea îşi înfipse amândouă coatele pe masă şi îşi ridicase în căuşurile palmelor un pahar, ascunzându-şi lacrimile; şi, pentru a se asigura că nimeni nu i le va vedea *prin* pahar, avusese grijă să-l aibă tot timpul plin, doar că nu fusese prea uşor, din

cauză că băuse atât, mai şi vărsa din el, fără să vrea…

Anna, spre deosebire de David, păta totul. Ştiai întotdeauna pe ce loc stătuse la masă.

Invitații erau atât de onctuoşi, atât de satisfăcuți de sine. Vorbeau cu uşurință şi, ei bine, abia conştienți de puterea lor de a captiva. Annei îi trebuise o viață de muncă şi ambiție pentru a intra în rândul lor, dar, privindu-le trăsăturile hogarthiene{15}, nasurile subțiri, pântecele rotunde, mâinile grăsulii, frunțile lucioase, îşi dăduse pentru prima oară seama că toți erau nişte paraziți, inclusiv ea însăşi. Ei, ea erau hiene într-o lume în care colcăie mizeria umană, îngrăşându-se de pe urma averilor sau a libertății pierdute de alții. De pe urma suferinței, disperării, instinctelor combative. Cât trebuie să fi detestat David toate acestea!

Realizase dintr-o dată, în ce măsură detesta şi ea, Anna, totul.

A doua zi, trecuseră pe la ea prin birou, mulțumindu-i pentru petrecere; pe care aproape toți o caracterizaseră drept „extraordinară”. Ce adjectiv modern, remarcă Anna. Doar Guy Samuelson, unul dintre cei cu care lucra direct, zâmbise în felul lui caracteristic, complice, ca şi când ar fi spus: „Da, rața avea un gust îngrozitor, nu-i aşa?” Iar Annei i se păruse că poate ar fi trebuit să înceapă să se scuze (specialitatea ei?), dar, în loc de asta, se trezise rostind agresiv: „Ar trebui să fii al naibii de recunoscător pentru o masă pe care nevastă-ta n-a trebuit să o gătească, iar

tu nu ai avut de spălat vasele după aceea” şi mai apoi savurând modul cum i se ofilise lui Guy zâmbetul pe față, ca şi când deodată şi-ar fi dat seama că persoana din fața lui este cam *outree*[{16}].

De toți aceşti oameni va avea nevoie când va ajunge la Londra. Erau cei care urmau s-o ajute să lupte cu copleşitoarea acuzație de neglijență profesională, de care se temea atât. Ei o vor apăra la Old Bailey[{17}].

— Eşti gata?

Glasul lui Gerhart o aduse înapoi în prezent. Se ridică în picioare, îndesându-şi maşinal cartea în geantă; apoi nu mai ştiu cu siguranță dacă într-adevăr o voia. Semăna prea mult cu una din acele maşinării fermecate ce au însuşirea de a chema imagini nedorite din trecut şi, cine ştie, poate şi din viitor.

— Da.

El îi luă valiza şi îi deschise uşa, făcându-i loc să iasă. Cum Anna nu ieşea, Kleist o luă înainte, păşind pe cărarea albă, prăfoasă, ca şi când s-ar fi simțit uşurat că a scăpat de un musafir nesuferit.

— Anna?

Kleist ajunsese la poartă. Îşi aşeză o mână pe placa de lemn, aceea din poza lui Robyn, pe care Anna o detesta atât şi se întoarse. Din uşa vilei, ea îl privea, era atât de înalt, puternic şi delicat, atât de neasemenea cu tot ceea ce lăsase în urmă ei, în Anglia.

Dintr-o dată, se auzi spunând:

— Cred că m-aş mai aşeza să citesc puțin. Numai puțin.

TREISPREZECE

Pe când David se îndrepta pe jos, prin Temple, către tribunalul Annei, soarele agonic stârnea reflexe sumbre, chihlimbarii, în ferestrele clădirilor întâlnite în drum. Reflexe care îl făceau pe David să se simtă urmărit; ceea ce, de altfel, era adevărat. Albert ştia că fixase o întâlnire cu Broadway marți seară, adică acum. De unde? Exista un singur răspuns posibil. Îi ascultau telefonul. Conştientizarea acestui fapt îl înfurie. În plus, îi era şi puțin rău.

Locul de muncă al Annei era o clădire cu patru etaje, datând din epoca georgiană, care făcea în mod curios notă discordantă cu celelalte construcții din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea care se găseau în centrul teritoriului londonez al legii. Afară se găsea o fântână fără apă, iar înăuntru – un lift care nu funcționa niciodată. Urcând scările cu trepte mărunte ce duceau la ultimul etaj, David reflecta indispus la ciudata relație cu trecutul în care se găseau biografia lui şi a Annei. Hotărârile guvernamentale şi sentințele emanau şi unele şi altele, din birouri dickensiene, înghesuite toate în acelaşi profan centru, anterior erei sistematizării, cam în felul în care un copil îşi adună la un loc, din capriciu, jucăriile pe care le-a avut la diferite vârste. Totuşi, cele mai moderne echipamente de birotică nu lipseau, nici aici, nici în Whitehall. Primul lucru de

care David dădu cu ochii când intră în secretariat fu un fax ce zbârnâia de zor. Se mai aflau acolo un copiator, unul dintre cele mai mari modele existente, care putea nu numai să execute reproduceri, ci şi colaje, un telex, o imprimantă cu laser. Carcasa era dickensiană, dar interiorul ținea de secolul al XXI-lea.

David se apropie de biroul secretarului-şef.

— Bună seara, Roger.

— Vă salut, domnule Lescombe.

Tânărul pe care îl numise Roger îşi goli îndemânatic ecranul calculatorului de lista de onorarii neachitate şi se ridică în picioare.

— Îl caut pe domnul Broadway.

— Este într-o „confe”. Probabil nu durează mult.

Cuvintele „într-o confe” erau prescurtarea pentru „într-o conferință”. Sau, mai pe înțeles, „într-o întâlnire cu clienții”. De obicei, expresia îi amintea lui David de „în chinuri”, ceea ce îl făcea să râdă, mai puțin astăzi.

— Aştept. Biroul nevesti-mii e liber?

— Cred că da. Fiecare din propozițiile rostite de Roger era urmată de o abia perceptibilă pauză, care lăsă loc unui „domnule” nerostit. David îi mulțumi şi porni pe coridor.

Biroul Annei avea vedere spre aglomerația din Temple{18}. După modificări, era doar o parte din ceea ce fusese cândva o încăpere imensă, acum împărțită în mai multe camere şi în el îşi făceau veacul încă doi avocați, care, slavă

Domnului, lipseau în acea seară.

Trei birouri identice, cum nu se poate mai incomode, ocupau aproape tot spațiul disponibil. În dreptul ferestrei era aşezată o masă, acoperită de rezumate, legate cu panglică roz, unele mai groase, altele mai subțiri, unele conținând câteva mape cu felurile hârtii deasupra şi părând a fi orice altceva în afară de un rezumat. Toată lungimea unui perete era acoperită de dulapuri de cărți cu comentarii la legi. Pe polița de deasupra căminului se găsea un ceas. Alături de acesta, jumătatea inferioară a unei sticle verzi de vin dădea pe dinafară de pixuri consumate şi cioturi de creion.

Era limpede că trei personaje foarte diferite lucrau aici. Unul dintre birouri era acoperit de un talmeş-balmeş de cărți. Cele închise lăsau să se vadă numele proprietarului, imprimat cu litere negre lăbărțate în josul coperții; cele deschise revelau dungi de marker galben şi note marginale dense, mâzgălite cu scris de doctor.

Al doilea birou, aflat față-n față, nu se putea făli cu mare lucru, cu excepția unui rezumat subțire, aşezat exact în centrul acoperitorii albe şi curate din hârtie de sugativă. David ghici că intarsiile de culoarea vinului de Burgundia fuseseră refăcute recent.

Cel de-al treilea îi aparținea soției sale. Pe el erau aliniate în şir câteva agende albastre cu extrase din procese, un dosar şi plicuri imprimate cu adresă, o jucărie sclipicioasă, cu mişcare perpetuă şi un telefon. Trei culegeri de texte de legi se

aflau la un capăt, cu cotoarele întoarse către locul unde şedea de regulă Anna, într-un scaun rotitor, de dactilografă, solid, simplu şi sănătos pentru coloana vertebrală. David puse mâna pe unul din tomuri. Asupra contractelor de navlosire. Făcu o grimasă şi aşeză repede la loc cartea.

Pentru că ştia că oricum nu se va putea abține, se aşeză la biroul Annei şi începu să deschidă şi să închidă sertarele.

La primele încercări, nu descoperi nimic deosebit. Prospecte vechi de reclamă, încă nedesfăcute; liste de cheltuieli; facturi; câteva plicuri pe care era scris de mână: „Personal”; genul de resturi şi mărunțişuri pe care le lasă în urmă o persoană prea ocupată cu profesia ei pentru a putea ține pasul cu toate nimicurile zilnice.

Când, ajungând la ultimul sertar din dreapta, trase de mâner, David auzi un clinchet. O sticlă de votcă aproape goală. Se uită la ea, încercând să tragă concluziile corecte. Tot felul de oameni țin băuturi la serviciu. În sine, faptul nu însemna nimic. Dacă priveai cu ochi răi un pahar băut la repezeală, în societatea colegilor, la ora şase seara, ai fi sfârşit prin a arăta cu degetul cea mai mare parte a guvernului, inclusiv miniştrii cu portofolii de mâna a doua.

Nu era nici urmă de apă tonică. Sau de vreun pahar, fiindcă veni vorba.

Anna bea. Adesea, bea destul de mult. Dar, acceptând că ar putea avea probleme cu băutura, David era obligat

să meargă un pas mai departe şi să accepte că de fapt nu-şi prea cunoştea soția sau poate nici nu îşi dorise s-o cunoască, pentru că a fi părtaş la momentele ei de cumpănă, ori, mai mult, a se implica activ în rezolvarea problemelor ei, ar fi cerut mai mult timp decât avea el disponibil.

Trebuia să admită că dragostea fusese lamentabil de oarbă.

Cel mai tare îl deranja faptul că nu găsise nici un pahar. „Ce-i de făcut?" rosti cu voce tare, iar asprimea propriului glas îl surprinse, făcându-l să priceapă că, la urma urmei, îşi adresase sieşi cuvintele.

Descoperise mai devreme că sertarul de sus, din stânga, nu voia să se deschidă. Încuietoarea părea şubredă. Înfuriindu-se brusc, David puse mâna pe un cuțit de tăiat hârtia cu care forță. „Trosc"-ul pe care îl scosese broasca păru să-şi răspândească ecoul în aer mult timp după aceea.

Sertarul conținea câteva caiete de socoteli, cotoare de cecuri şi, chiar în fund, unul din acele mici pliante de piele pentru două fotografii. Când David puse mâna pe el, atingerea pielii, roşie, lucioasă, împodobită cu bandă aurită, îl avertiză că era vorba de un lucru scump: genul de suvenir pe care nu l-ai cumpăra pentru tine însăți, dar i l-ai da unei prietene apropiate.

Îl deschise. Unul din locurile pentru fotografii era gol. În celălalt se afla un instantaneu în culori, puțin supraexpus, înfățişând o femeie ce se detaşa pe un

fundal alb. David îşi apropie fotografia de ochi: albeața era a unui zid de casă, în care fusese construită o uşă ornamentală, de pin, abia vizibilă peste umărul femeii. Italia, poate. Sau Spania. Undeva pe continent, în orice caz.

Femeia se afla aproape în mijlocul cadrului, poate puțin în stânga şi îşi înclina într-o parte chipul prelung. Mâna i se odihnea pe o placă de lemn masivă pe care se distingea un şir de litere. David privi imaginea mai de aproape şi îşi dădu seama că literele erau greceşti, ceea ce rezolva problema anterioară, a localizării în spațiu. Marginea cadrului lăsa pe din afară baza cuvintelor, dar primul dintre ele părea a fi *'i oikia',* „casa". Celălalt era greu de reconstituit. David presupuse că era vorba de *mikra,* „mică". Prin urmare, „căsuța".

Femeia avea părul închis la culoare, tuns scurt, după moda zilei. Purta o jachetă mare, lălâie, sub care putea fi văzut un tricou simplu. Îmbrăcămintea i se păru lui David prea cuminte în peisajul dat. Era posibil ca instantaneul să fi fost luat exact în clipa sosirii ei la vilă, în ținută de voiaj. Încercă să-i distingă mai bine trăsăturile, dar poza nu era perfect clară, iar chipul era excesiv scăldat în lumină. O femeie atrăgătoare, în orice țară din lume. Nu era grecoaică, decretă David.

Scoase fotografia de la locul ei şi o băgă în buzunar. Duncan Broadway nu se zorea să-l vadă. Să-l ia dracu', îi dispare o avocată de prima mână, iar el, şeful baroului, nici măcar nu

catadicseşte să fie punctual la întâlnirea cu soțul ei.

Când David se întoarse în secretariat, Roger ridică ochii fără vreun semn vizibil de simpatie.

— E încă în „confe”, spuse, ca pentru a preveni orice proteste.

— Cât mai durează?

— N-aş putea să vă spun. Îmi pare rău.

Roger îşi vârî din nou nasul în ecranul calculatorului, ținând deschis un registru cu mâna stângă şi tastând şiruri de cifre cu un deget al mâinii drepte.

Expresia de pe chipul lui David se înăspri. Începu să măsoare camera cu paşi mărunți, nouă dus, nouă întors, smucindu-şi repetat încheietura din manşetă, pentru a afla câte secunde trecuseră de ultima dată când se uitase la ceas. Cu un astfel de prilej, privirea i se întâlni cu a lui Roger. „Termină, spuneau ochii secretarului, mă scoți din sărite şi-aşa trebuia de mult să fiu acasă, la nevastă-mea, în fața televizorului.”

David făcu brusc stânga-mprejur, se repezi spre uşa încăperii unde Duncan Broadway îşi ținea „confe” şi o trânti de perete.

Broadway se opri la jumătatea frazei. „îngrozită” era prea puțin spus pentru grimasa de pe fața lui. Era şocat. Lumea din afară nu avea ce căuta la întrunirile avocaților. Profanii nu-şi aveau locul aici. David era un profan şi, ca urmare, lui îi era destinată chintesența mută, dar sugestivă a stuporii ofensate pe are o resimțea în acel moment Broadway.

— Am treabă, spuse acesta glacial. Nu vezi?

În încăpere se afla multă lume. David văzu dintr-o ochire un număr de bărbați cu mape şi blocuri de notițe pe genunchi, o fată într-un pulover roşu şi cu o fustă lungă, gri. Cu toții se uitau la el, reprezentantul lumii profane, pe care l-ar fi dorit dincolo de uşa închisă, astfel încât omul din spatele biroului, liderul, să-şi poată relua ritualul pe care-l oficia. Liderul lor.

— Văd că nu faci decât să baţi câmpii în fața ăstora, se repezi David. Ceea ce nu înseamnă tocmai „a avea treabă".

Urmă o tăcere desăvârşită, urmată de un fâşâit nervos. Discipolii se temeau ca nu cumva reacția maestrului să fie de asemenea proporții încât să le cauzeze şi lor prejudicii, lor, nevinovații care plătesc pentru vina altora. Dar Broadway se mărgini să zâmbească, coborându-şi glasul:

— Vin imediat, David. Îşi însoți spusele de o aplecare a bărbiei, mijindu-şi ochii conspirativ: „Tu şi cu mine suntem profesionişti, ştim că trebuie dat vulgului ce-i al vulgului, dar imediat ce termin cu prăpădiții ăştia, putem reveni în cercurile noastre înalte…"

— Vii acum, Duncan.

Roger se înființa neobservat în coasta lui David.

— E totul în regulă, domnule Broadway?

David se răsuci cu o sută optzeci de grade.

— Dispari!

Îşi puse palma la jumătatea cravatei Marks and Spencer's a lui Roger şi împinse cu toată puterea. Secretarul se împletici de-a-ndărătelea, sprijinindu-se de peretele opus al coridorului, cu mâinile întinse în lături în încercarea de a-şi păstra echilibrul. Ar fi putut protesta sau chiar riposta cu o lovitură, dacă n-ar fi fost handicapul psihologic inoculat de convingerea că asemenea lucruri nu se pot întâmpla într-un locaş al justiției, deci nu se întâmplau, ergo nu necesitau nici o ripostă.

— E un amestec nepermis…

Broadway stătea în picioare, bățos, în spatele biroului său. Dar, poate, tonul pe care începuse i se păru şi lui ridicol, căci renunță să-şi continue fraza, iar când vorbi din nou, vocea îşi recăpătase tonul obişnuit.

— Ei, oricum eram aproape gata.

David se dădu la o parte, lăsând discipolii s-o şteargă; aceştia evitau cu orice preț să-l privească, atunci când treceau prin dreptul lui. După ce ultimul dintre ei închise uşa, Broadway izbucni:

— Unde dracu' te crezi, să dai buzna aşa? Ce-ți închipui că au zis clienții, te-ai gândit vreun moment la asta? Trei din ei, trei, sunt parteneri în cea mai bună firmă de agenți comerciali din tot City-ul[19], iar tu intri peste noi şi te răsteşti ca un gangster… Se opri, pentru a-şi introduce degetele mari în buzunarele vestei. Stai jos, porunci.

David nu îl luă însă în seamă, ci se apropie de fereastră.

— Tu mi-ai dat telefon, spuse către

geam. Mi-ai cerut o întâlnire, tot tu ai întârziat dincolo de ultima limită a bunului-simț, după care am hotărât să-ți plătesc cu aceeaşi monedă. Ce e în neregulă în toată treaba asta?

— Doamne, ai un tupeu! Broadway se umflase ca un broscoi, abdomenul rotunjit îi apăsa stofa neagră a vestei, încercând cu disperare să-şi câştige libertatea, iar mojicia cu care m-ai tratat – se ambala tot mai tare – mojicia de care ai dat dovadă față de mine, e dincolo de orice limită a decenței, de-de-de-de…

— Duncan! exclamă David întorcându-se cu fața la avocat, soția mea a dispărut şi nimeni nu ştie nimic despre ea. În plus, gândeşte-te că s-ar putea să fi luat mult prea multe somnifere înainte de a pleca. Tot felul de oameni, care habar n-am cine sunt, încearcă să-mi spună că Anna a făcut şi a dres lucruri de care sub nici o formă nu o cred capabilă. Dacă ai fi în locul meu, nu te-ar apuca năbădăile?

Broadway se lăsă în scaun, continuând să-l scruteze pe David cu răceală. Avea nişte ochi mari, atât de mari încât uneori aminteau oamenilor de cei ai unui cal. Era chel pe creştet şi către ceafă, dar două zone bine pieptănate de păr negru se încăpățânau să rămână lipite de porțiunile laterale ale craniului, acolo unde peruca de avocat îi rămânea depărtată de cap. Avea o față rotundă, ca şi ochii şi o bărbie excesiv de voluminoasă, dar oamenilor care îl vedeau pentru prima dată le rămânea în minte pilozitatea lui facială. Barba îi creştea lui Broadway cu o iuțeală ieşită

din comun. La orice oră din zi, porțiunea inferioară a figurii îi arăta ca şi când ar fi fost recent tăvălită prin funingine.

David se aşează în fața lui Broadway. Scaunul era cald încă, de la unul din cele mai simandicoase funduri de agent comercial din tot City-ul. Privindu-l pe avocat, un gând răutăcios îi trecu prin minte; ce-ar spune Broadway dacă i s-ar adresa cu porecla pe care o avea? Ştia oare că, în lipsă, i se spunea „Bulbucatu'" de către colegi, de către secretari, chiar de către unii judecători? Uitându-se fix în ochii aceia de cal, David fu sigur că Duncan habar n-avea.

— Dat fiind că lucrurile sunt aşa cum sunt, spuse acesta, propun să închidem subiectul lipsei tale de politețe şi să trecem la fapte.

David nu răspunse. Bate fierul cât e cald, îşi zise. Omul acesta are costum şi cravată, dar e mai câinos ca ultimul vagabond. Nu te lăsa dus cu vorba.

— Am vrut să ne vedem, David, pentru că poliția a fost aici şi a pus tot felul de întrebări idioate despre Anna, pe care eu nu ştiu de unde s-o iau.

Spusele lui îl făcură pe David să se simtă pe jumătate furios, pe jumătate speriat. Poliția…

— Ştii de unde? continuă Broadway.

— Nu.

— Deci nu ai mai multe date ca noi.

David încuviință din cap.

— Poți să realizezi ce risc a însemnat să o luăm la noi? Nu a existat nici o femeie până la ea în acest barou. Dar, odată acceptată aici, s-a descurcat

nemaipomenit; a muncit de s-a spetit, i-a fermecat pe clienți, m-a fermecat pe mine şi, aş spune, că a ajuns un fel de favorită a completurilor de judecată. Acest dar al ei de a determina oamenii să facă tot felul de lucruri pentru ea… Apoi, dintr-o dată, îşi dă în petic şi tare aş vrea să ştiu pentru care motiv.

— Nu înțeleg. Anna îşi vedea de treabă.

— Şi da şi nu.

— Urma să promoveze în magistratură, chiar tu mi-ai spus, la petrecerea aceea.

— Asta era anul trecut, de Crăciun. Aşa era, atunci. Anna trecea prin una din perioadele ei bune. Îşi depusese dosarul pentru postul de judecător-adjunct şi, atunci, nu vedeam, nici un motiv pentru care nu ar fi căpătat postul. Avea vârsta potrivită, o experiență amplă de pledat la bară. Nici un fel de pată în dosar – un fior de dezgust îl cutremură pe Broadway – şi, Dumnezeu mi-e martor, nici măcar una din aceste condiții nu este îndeplinită de cel puțin jumătate din distinşii magistrați ai înaltei Curți.

— Atunci de ce…

— Pentru că nu era în stare să se țină de un lucru! exclamă Broadway cu o voce ascuțită. Erau perioade când totul îi intra pe o ureche şi îi ieşea pe cealaltă. Eşti soțul ei, aşa că trebuie să fi remarcat asta…?

David se simți din nou bulversat, iar privirea i se abătu de la chipul pe care îl avea dinainte.

— Ştiu că… uneori e puțin distrată. I

se poate întâmpla oricui, nu?

— E periculos să generalizezi, David, răspunse Broadway, care se hotărâse fără îndoială să ia un aer condescendent. Mai ales în cazul celor apropiați, despre care faci de regulă aceleaşi eterne presupuneri, când ar fi mai indicat să le acorzi mai multă atenție lor.

David îşi dorea din toată inima să-l pună la punct pe bombasticul personaj, dar dintr-o dată se simți sătul.

— Dacă spui tu…

— Au început să-mi ajungă la urechi şuşoteli ale unor persoane care-şi fac veacul prin această clădire, persoane care dintotdeauna o simpatizaseră. Anna începuse să sară peste cal în mod regulat.

— Stai puțin. Când s-a întâmplat asta?

— În mai multe rânduri, iar nemulțumiții au fost şi ei mai mulți. Unele dintre aceste plângeri se referă la fapte petrecute în urmă cu câțiva ani. Altele sunt de dată recentă. Unii dintre cei de-aici n-au avut niciodată ce să-i reproşeze. Era imprevizibilă.

— Şi ce-ai făcut cu… şuşotelile acelea?

— M-am făcut că nu le aud. Toate aveau la origine chestiuni minore. Anna a fost dintotdeauna irascibilă în unele privințe şi nu o blamez pentru asta.

David făcu ochii mari.

— Anna? Irascibilă?

— Trebuie să fii agresivă dacă eşti femeie şi vrei să reuşeşti în această meserie. N-ai de ales.

— Dar…

— Spiritele s-au încins cam în momentul în care a început să fie arțăgoasă cu colegii. Uneori părea să-şi fi pierdut orice urmă de simț al umorului. Păi, numai acum câteva luni, cea mai bună dactilografă a noastră a plecat pentru că se săturase de plângerile Annei.

— Doamna Mayhew?

— Da, ea. M-am mirat, Anna păruse până atunci în forma ei cea mai bună, apoi, brusc…

— Anna mi-a spus…

— Ce ți-a spus Anna?

Că doamna Mayhew suferise o cădere nervoasă şi că n-avuseseră încotro, o lăsaseră să plece…

— Nu… nu mai ştiu exact. Nu mi s-a părut că plecarea ei a avut vreo legătură cu Anna.

— Înțeleg. Pe de altă parte, ştii, nu trebuie să-ți închipui că nevastă-ta nu era deloc simpatizată. Cei de-aici puteau trece peste deraierile ei. Toți ştiau că nu-şi vede capul de probleme, îşi depusese candidatura pentru magistratură, era posibil să fie numită cu prima ocazie şi tocmai atunci s-a trezit cu citația aceea pe birou. Oricine în situația ei…

— Ce citație?!

— Pentru daune. Broadway manevră nişte hârtii pe masă, iritat de întrerupere. Trei milioane de lire înseamnă pretenții destul de mari în materie de neglijență profesională. Asigurarea e valabilă la noi şi până la douăzeci şi cinci de milioane, dar chiar aşa… îi aruncă lui David o privire, după care se schimbă la față.

— Nu ştiai?

David scutură din cap.

— Poți să-mi spui exact care e toată povestea? Te rog.

Broadway sărbători acest „te rog” lăsându-l pe David să aştepte câteva clipe.

— Povestea e destul de urâtă, spuse într-un târziu. Anna a trasat termenii unui contract, în urmă cu doi ani. Era vorba de vânzarea unei afaceri prospere, cu un număr de ramificații, către un concern public destul de înfloritor, în esență. I s-a cerut să includă o serie de garanții privind starea bilanțurilor companiei mai mici. A reieşit că ea – pocni din degete, furios pe sine – se pretinde că ea a omis nişte clauze esențiale, nu te plictisesc cu detaliile tehnice…

— Dar… vreau să spun, care e poziția ei?

— Poziția ei?

— Adică, va câştiga procesul? Sau îl vor câştiga ei? Cât…?

— Cred că e prea puțin probabil ca reclamantul să aibă câştig de cauză. Dar există… circumstanțe. Care nu sunt deloc roz. Amănunte care ar putea decide.

— Cum vine asta?

Expresia lui Broadway trăda o mare încurcătură.

— E contrar uzanțelor. Dar, cum eşti soțul ei – glasul i se înăspri – la dracu’, ceva tot ar trebui să ştii şi tu despre…

— De acord. Poți, te rog, să-mi spui cum stau lucrurile?

Avocatul descuie un sertar al biroului, folosind una din cheile de la capătul lanțului său de ceas şi scoase din el un caiet legat. David văzu imprimat cu auriu pe cotor: „1987”.

— Acum doi ani? întrebă.

— Da.

— N-au aşteptat cam mult ca să se sesizeze cu privire la ceea ce s-a întâmplat?

— Problemele au ieşit la iveală doar de curând. Vezi însemnarea asta de aici?

Broadway îşi deschisese agenda de birou la unul din multele semne şi o împinsese spre el.

— Zece şi jumătate, la sală, o conferință după-amiază… ceva a fost şters, silabisi David.

— Asta e. Avea în program să ia masa cu cineva în ziua aceea. Data e importantă.

— De ce?

— Deoarece conferința din după-amiaza aceea se leagă de tot ceea ce a urmat, de motivul pentru care a fost dată în judecată. Partea adversă va spune că a întârziat la înfățişare şi că părea… „distrată”, vor accentua, ca şi când mintea nu i-ar fi stat deloc la caz.

David îl privi lung.

— Şi ăsta e calul lor de bătaie, singura lor acuzație?

— Ar fi bine să fie aşa. *Toate* hârtiuțele acestea marchează datele când Anna a ieşit să ia prânzul, a lipsit multă vreme, iar ulterior a anulat întâlnirile de după-amiază.

David dădu mai multe pagini.

— Însemnările merg din mai până-n… octo*mbrie?*

— Da. Câteodată jongla cu întâlnirile pentru a-şi face timp pentru prânzurile acelea; odată l-a rugat chiar pe un alt avocat să rezolve o somație în locul ei, ca să-şi facă timp pentru întâlnire. Uită-te la 31 iulie.

Vara lui 1987. Trecuseră doi ani de atunci, dar David şi-o aminti cu uşurință. El şi cu Anna se certaseră, apoi nu putuseră să se împace. În aparență, cearta pornise de la Juliet, ce-ar trebui să facă ei doi în privința ei. Dar existase ceva mai adânc, ceva ce nu putea fi conceput pur şi simplu în termenii îngrijorării cu privire la viitorul unei adolescente care face părinților probleme.

Reveni la ultima zi a lui iulie. Cineva a scris nişte cifre… un număr de telefon?

— Aşa crede şi poliția.

— Ziceai că au fost pe aici. Ți-au spus ce s-a întâmplat cu Anna?

— Nu. Nici unul n-a suflat o vorbă.

— Nici unul?

— Erau doi. Cel mai bătrân a stat tot timpul aici şi a tăcut mâlc. Tipul celălalt mi-a pus tot felul de întrebări, dar n-a părut să-l intereseze vreunul din răspunsuri.

Privirea lui Broadway nu se mai întâlnea cu cea a lui David. Era uşor, chiar plăcut, să-ți imaginezi scena: semețul consilier regal luat la frecuş de sticleți. Broadway avea un repertoriu cu prinzător de cotcodăceli indignate.

— Cel care vorbea era tânăr, cu ochelari, s-a arătat foarte interesat de

toate însemnările astea. A luat cu el agenda, n-am primit-o decât azi, după prânz, de fapt.

— Ce fel de ochelari avea?

— Cum adică, ce fel de ochelari avea? Ce contează?

— Mă gândesc dacă nu cumva… nu, e prea puțin probabil.

— Îl cunoşti? Înalt, subțire, păr de culoarea nisipului, ochelari cu foarte puține dioptrii. Cred că nici nu are nevoie de ei, de fapt. Nişte drăcii de-alea colorate.

— Ce culoare?

— Roz, se strâmbă Broadway. A dracului mimoză!

— Albert, mimoză?!

— Albert?

— Nu s-a prezentat?

— Nu.

Urmă o lungă tăcere, pe care David o interpretă în sensul că Broadway îşi dădea abia acum seama de omisiunea lui Albert. Era ceva legat de acesta…

— Albert e genul de om care vorbeşte în doi peri.

— Cu siguranță. Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă? întrebă, holbându-se la David.

— Anna a dispărut. S-ar părea că a luat unul din dosarele mele cu ea. E un dosar pe care mulți ar dori să pună mâna. Îmi pare rău că nu-ți pot da detalii, dar măcar voi, avocații, ştiți ce-i aia confidențialitate.

— Doamne! Broadway aproape şoptise.

— Nimeni nu ştie unde este, cu cine, nimic. Nimeni nu-mi dă nici o mână de

ajutor.

— Dragul meu, începu Broadway pe un ton nu tocmai cald, dar oricum schimbat. E groaznic.

— Da. Iar eu… Duncan, ştii ce se spune, că nu prețuieşti ce ai până nu pierzi. David râse, încercând să-şi acopere stânjeneala, ei bine, cred că e adevărat.

Lui Broadway nu-i veni în minte nici un răspuns potrivit. Era obişnuit să vadă cum ies la iveală sentimentele cele mai ascunse ale oamenilor, la tribunal; însă poți suporta numai sentimentele celor pe care nu-i cunoşti.

— Uite, Duncan, îmi pare rău… mai este cineva în acest tribunal care să-i fi fost apropiat, cineva care ar putea şti unde este?

— Nu. Deja am întrebat – oftă adânc – poate doar Robyn ştie ceva.

— Cine e Robyn?

— Avocat. Din America.

— Şi avocatul ăsta e aici, în Anglia?

— Mai mult ca sigur că nu. Şi e o „ea”, nu un „el”. O doamnă avocat din New York. A stat un an aici, se documenta pentru o teză la care lucra. Drept comparat, cred.

— A, da, îmi amintesc. Anna a pomenit de ea. Dar de ce crezi că ar putea şti ceva?

— Pentru că erau foarte apropiate. Ea şi Anna împărțeau acelaşi birou. După ce s-a întors în America, a început să-i scrie. Anna ne citea unele pasaje în pauze sau după lucru.

David făcu o figură deloc inteligentă.

— Scrisori, adică?

— Da.

— Anna a stat în birou cu femeia asta un an întreg? Erau prietene, zici?

— Da. Ți se pare ciudat?

— Atâta doar că... Nu ştiam că erau atât de apropiate.

— Nu ți-a pomenit niciodată de Robyn?

— A vorbit de ea de vreo două ori. Dar ca despre o relație de serviciu, nu... David se lumină la față. Cum arată?... Uite, ea e?

Împinse fotografia pe care o găsise în biroul Annei către Broadway, care încuviință dând din cap. Şi mai spuse ceva despre tema de cercetare a lui Robyn, însă David nu mai asculta. Mintea îi era din nou la interogatoriul de dinainte de admiterea în Comitetul „Crisalida”, se gândea la modul degajat în care afirmase atunci despre cercul de prieteni al Annei că nu este acelaşi cu al lui. Rostise cuvintele într-o doară; acum, căpătaseră greutate într-un mod neliniştitor. Nu era obligatoriu ca prietenii Annei să fie şi ai lui, dar ar fi trebuit să le ştie măcar numele.

Crezuse că le ştie... până se uitase în agenda ei, acasă.

— I-ai spus lui Albert despre Robyn? îl întrebă pe Broadway. Despre scrisorile din care vă citea Anna?

— Nu. Nu mi s-a pus nici o întrebare în acest sens.

— Nu ştii dacă restul celor interogați au spus ceva despre ele?

— În mod sigur nu.

— De ce?

— Poliția m-a chestionat o dată cu ei; după aceea, i-am văzut cum se întorc la treburile lor.

David se simți satisfăcut, fără să ştie de ce.

— Nu mai pricep nimic. Citația, această doamnă avocat din America... de ce primea Anna corespondența personală aici şi nu acasă?

Îşi aținti ochii asupra lui Broadway, ca şi cum consilierul regal ar fi fost în posesia unui răspuns la această întrebare, deşi problema era evident a lui şi numai a lui şi nimeni nu-l putea ajuta cu nimic. Dacă soțul nu ştia..

Şi ce altceva nu mai ştia soțul?

— Le voi spune că Anna e bolnavă, rosti Broadway, țuguindu-şi buzele şi privind în tavan. Hepatită, să zicem. Mâncare alterată. I s-a prescris odihnă.

— Mulțumesc, bălmăji David.

Nici unul dintre cei doi nu mai spuse nimic, multă vreme. David îşi dădea seama că ajunsese la capătul drumului; şi o dată cu cele aflate i se strecură pentru prima oară în suflet un sentiment de ruşine.

— Uite, îmi... îmi pare rău că am dat buzna aici. N-ar fi trebuit să mă port aşa.

— Termină, David. Pe Broadway părea să-l supere gâtul, îşi suflă nasul, uitându-se în toate părțile, mai puțin la David. Nu ştiu cum să-ți spun, dar... în fine, e culmea, Anna să dispară aşa. Culmea culmilor. Dar... nu pot să-ți spun cât de mult aş dori s-o găseşti şi ca totul să se rezolve.

— Îți mulțumesc.

— Pentru că… sigur, au fost momente când… dar țineam cu toții enorm la ea. E o femeie minunată, un avocat excelent. Şi dacă s-ar întâmpla ceva rău…

Rostise cuvintele din ce în ce mai încet, fixând cu ochii acoperitoarea de sugativă de pe birou.

— Îți mulțumesc, repetă liniştit David. Dar… te rog, să nu mai vorbim de asta.

Cei doi bărbați îşi dădură mâna. Peste o clipă, David păşea pe coridor, trecând prin secretariat, apoi croindu-şi drum printr-un Temple golit de oameni. O şosea aglomerată. Zgomotul maşinilor, scârțâitul firmelor, o lume care nu avea nici o legătură cu el. Se trezi stând pe malul Tamisei, cu ochii ațintiți la zidul digului, încercând să recompună în minte trăsăturile Annei. Rămase acolo multă vreme, până când înserarea coborî liniştit peste Londra, obligându-l pe Albert să se mute pe o bancă apropiată pentru a nu-şi scăpa prada din vedere.

PAISPREZECE

Lucrurile pe care turiştii le detestă cel mai mult la Atena – poluarea, traficul intens, zăpuşeala – erau marile atracții ale oraşului pentru Iannis. Tocmai împlinise optsprezece ani, mai toți petrecuți pe mica insulă pe care prea puțin străini se aventuraseră vreodată; cel mai important eveniment era acolo culesul măslinilor, care se repeta în fiecare an.

Aşadar, pe când păşea alene pe Aghiou Konstantinou îndreptându-se către Piața Omonia, tânărul avea toate motivele să-i fie recunoscător generosului domn Kleist, ai cărui bani îi umpleau portofelul şi ale cărui dispoziții erau cât se poate de limpezi. În fiecare zi începând cu astăzi, Iannis avea un drum de făcut la biroul de telex şi fax aflat pe o alee ce pornea din Strada Zinonos; acolo, va întreba dacă a apărut vreun răspuns la faxul pe care-l trimisese azi-dimineață. În caz că răspunsul va apărea, instrucțiunile spuneau să-l contacteze pe Kleist (în fiecare zi la un alt număr) şi să i-l silabisească. Iannis nu ştia englezeşte, deşi cunoştea alfabetul latin. Se temuse la început că asta l-ar putea face inapt pentru comisionul pe care urma să i-l ceară lui Kleist, nerealizând că necunoaşterea englezei era o condiție strict necesară. Trebuia să schimbe hotelul în fiecare noapte şi să umble continuu în timpul zilei, până duminica

dimineața. Apoi putea să se întoarcă acasă.

Dar Iannis n-avea nici o intenție de a reveni pe mica insulă. Ceea ce nu ştia nici tatăl lui, nici Kleist, era că în timpul zilei îşi căuta de lucru. Slujbe nu se prea găseau în Atena; totuşi, Iannis nu se lăsa descurajat. Ştia că sezonul de-abia începuse. Hotelurile şi restaurantele vor avea nevoie în curând de personal suplimentar. Tot ce avea de făcut era să se țină pe-aproape. Şi, mulțumită ideii generoase pe care Kleist o avea despre cheltuielile aferente comisionului, putea hoinări prin oraş aproape la nesfârşit.

Se lăsase întunericul, dar căldura era încă sufocantă în Atena. Traversând strada şi apoi coborând cu scara rulantă până la al doilea nivel sub Piața Omonia, Iannis îşi făcea planuri pentru seara de marți. După ce va mânca, se va îndrepta spre Hotelul „King George", unde va trage de timp în speranța că va intra în vorbă cu vreo americancă singură. Până acum nu avusese noroc, dar pentru diseară avea presimțiri faste.

Îşi croi drum către şirul de cabine de telefon de lângă standul de ziare şi aşteptă să se elibereze una. Aruncă două-trei priviri înjur, aşa cum îl învățase Kleist, asigurându-se că nimeni nu îl urmărea. Inima începea să-i bată mai repede, plexul solar îi vibra. Nu avea nici o idee cu privire la planurile lui Kleist, dar flerul îi spunea că în nici un caz nu erau licite. Banii pe care îi avea în portofel îi confirmau intuiția: nimeni nu dădea atâția pentru comisioane cinstite.

Nefiind nimeni prin preajmă, care să pară interesat de persoana lui, Iannis se repezi în cabină şi scoase o sacoşă neagră de mătase din buzunarul pantalonilor. Fața îi ardea. Se simțea ridicol acoperindu-şi mâinile cu sacoşa pentru a forma numărul.

Ştiind că, dacă ar fi privit, s-ar râde de el, dar Kleist plătise, iar acum se afla departe, aşa că Iannis trebuia să-şi păzească singur pielea. Dată fiind stratagema cu sacoşa, nici un băgător de seamă n-ar fi putut vedea la ce număr suna.

În clipa în care Kleist răspunse, Iannis spuse: „L-am trimis; nici un răspuns încă", puse receptorul în furcă şi ieşi din cabină.

Îşi făcuse treaba pe ziua de azi, acum putea să se relaxeze, dar parcurgând traseul prestabilit se întrebă şi nu era pentru prima oară, ce Dumnezeu punea Kleist la cale. Scutură din cap enervat, amintindu-şi de încrederea oarbă pe care o avea tatăl său în străin. Oricine îşi putea da seama că era un pungaş. Nu că lui Iannis i-ar fi păsat. Kleist plătise totul În avans şi cu bani gheată, fără promisiuni şi fără cecuri.

Hotelul „King George" se găsea în apropierea Pieței Constituției, la câteva clădiri spre sud-est. În drum, va lua masa ceva uşor (lui Iannis îi păsa de propria siluetă) şi fără bere (pe aceasta avea s-o plătească turista mai târziu). Traversă spre Stadion şi începu să dea din coate prin mulțime.

Ajungând la intersecția cu Santarosa,

nimeri într-un grup de studenți care vorbeau nu se ştie ce limbă. Urmă un moment de confuzie, după care indivizii se risipiră. Iannis nu simțise absolut nimic atunci când acul îi pătrunsese în braț. De-abia după ce traversă strada fu cuprins de starea aceea ciudată. Nu pusese picătură în gură în acea zi, dar se simțea beat. Capul i se învârtea, picioarele nu-l mai ascultau. Se va îmbolnăvi. I se uscase gura.

Îşi apăsă stomacul cu mâinile şi reuşi să se sprijine de zidul unei clădiri ce adăpostea o bancă. Încercă să strige, dar cuvintele nu-şi găseau drumul prin nodul care i se pusese brusc în gât. Pe când o ambulanță oprea scârțâind strident în dreptul lui şi doi bărbați îl ajutau să se urce în ea, era aproape inconştient.

Ultimul lui gând lucid fu că avusese mare noroc cu salvarea, într-un oraş în care astfel de maşini treceau drept specie în pericol de dispariție.

Miercuri

CINCISPREZECE

Miercuri dimineață la ora opt şi un sfert, în Whitehall Place se aflau doar o mână de funcționari guvernamentali mai matinali, care se grăbeau spre locul de muncă. Jeremy Shorrocks păşi pe poarta Clubului Național Liberal, înclinându-şi capul în direcția portarului şi o luă în sus pe scara în arc de cerc ce pornea de la parterul clădirii. La primul etaj făcu la stânga, ca şi când ar fi avut ca destinație încăperea în care membrii clubului luau masa, dar înainte de a ajunge aici mai coti o dată strâns, acum urcând un şir îngust de trepte, care se curba la jumătate printr-o nouă întoarcere incomod de executat. La capătul şirului, intră pe o uşă pe care se afla inscripția „Gentleman" şi, în ciuda acestei tăblițe, se găsi în prezența unui american. A unui membru, cu alte cuvinte.

— 'Mneața, Louis. Cred că o să plouă.

— Vine vijelie, vrei să zici.

Redman era aşezat pe scaunul unui cântar, jucându-se distrat cu greutățile. Oftă.

— De-aici mă duc să beau o ciocolată şi-un gin. M-am hotărât.

— Îi dăm drumul? întrebă Shorrocks.

Redman încuviință din cap şi se ridică de pe scaunul aparatului. Cei doi bărbați pătrunseră în sanctuarul interior, unde inspectară rapid toate compartimentele. Locul era pustiu.

— Da ştiu că îți alegi momentele în

care să ceri o favoare, spuse Redman, lăsându-se să cadă din nou pe scaun. Chiar nu suferă amânare?

— Nu suferă, îl îngână Shorrocks, sprijinindu-şi spatele de peretele opus la încăperii. Chestia aia maro mi-a ajuns până mai sus de genunchi. Nu ştiu de ce sau cum am intrat în el, dar mă adâncesc tot mai mult şi, dacă nimeni altcineva nu e în stare să mă scoată, trebuie să-ți cer ție asta.

— Deci care-i problema?

— Problema este, Louis, că nu mi s-a permis să citesc „Crisalida". Americanul îşi ridică încet privirea către figura celuilalt bărbat.

— E banc, nu?

Shorrocks scutură vehement din cap.

— Dar când ne-am întâlnit la Crowborough, păreai să ştii o mulțime de lucruri despre dosar.

— Făceam pe grozavul. Atunci încă ne luptam să facem rost de un exemplar; apoi mi-au arătat un rezumat de o pagină, care m-a lămurit doar în linii foarte mari. Îți dai seama – nimeni din *Şase* nu a citit nici o pagină din „Crisalida". Nici directorul, nici eu, *nimeni.*

— Dar serviciile noastre de informații nu pun niciodată embargo pe un dosar.

— Dacă voi n-ați pus, atunci cine a făcut-o?

Redman strâmbă din buze, gânditor.

— Departamentul de Stat. E jucăria lor.

— Aşa mi-a spus şi ministrul nostru de externe. Aseară, directorul meu a mai

urcat o treaptă: până la Numărul 10{20}. Răspunsul a rămas tot nu. Nu avem voie să vedem dosarul. Pe de altă parte – Shorrocks se desprinse de zid şi făcu câțiva paşi prin anticameră în care se găseau – pe de altă parte, trebuie să ne facem luntre şi punte ca să-l aducem înapoi mai mult decât urgent. Şi, dat fiind faptul că tot circul ăsta e montat ca să vă simțiți voi bine, aveai dreptate cu ce-ai spus acum două minute, Louis, îți cer o favoare.

Redman făcu o grimasă.

— Să aud.

— Ai citit dosarul acela nenorocit?

— L-am citit.

— Atunci ce este „Crisalida”? Care e *exact* toată treaba?

Redman închise ochii şi dădu drumul aerului printre dinți, prelung.

— Crede-mă, aş prefera să faci o cerere ca la carte, prin canale…

— La dracu’, de ce crezi că ne aflăm aici? exclamă Shorrocks, vâslind prin aer cu mâinile. În toaleta unui club, la opt şi jumătate dimineața? Par *eu* cineva în măsură să treacă prin tot felul de canale?

În liniştea care urmă, auziră paşi pe scara cea îngustă.

— La ora trei, la Newbury, rosti Shorrocks tărăgănat. La ce preț?

— Zece, ține minte, viteza a fost constantă.

Uşa se deschise. Un venerabil gentleman îşi târşâi picioarele înăuntru şi, ajungând în mijlocul anticamerei, realiză surprins că nu e singur. Shorrocks dădu din cap amabil.

— Bună dimineața, Sebastian.

Bătrânul gentleman mormăi ceva. Salutul pe care-l schiță cu mâna aducea mai mult a gest de lehamite.

— A sosit a doua după Prince's Hamess, continuă Shorrocks.

— A, am văzut-o o dată galopând la Lambourn: Grozavă mânzişoară.

Sebastian intră în toaletă. În timp ce dădea ascultare chemării naturii, Shorrocks şi Redman îşi continuară conversația incoerentă despre perspectivele sezonului de galop fără obstacole. În fine, încă făcându-şi de lucru cu nasturii de la pantaloni, Sebastian îşi târşâi tălpile înapoi în anticameră, tocmai la timp pentru a-l auzi pe Redman spunând:

— Dar Mike a insistat pentru o triplă. Am urlat tot timpul, până a ajuns la potou.

— Doamne, ce ghinion!

Venerabilul gentleman câştigă bătălia cu greaua uşă batantă către coridor. Cei doi aşteptară până ce paşii nu îi mai putură fi auziți.

— Îți spun un lucru, începu Shorrocks, n-am de gând să-mi mai pun pielea la saramură pentru „Crisalida" de-acum încolo, fără să ştiu ce este.

— OK, bombăni Redman. Uite ce e „Crisalida". Dar nu ştii de la mine…

— Pentru numele lui…

— „Crisalida"… are două părți. Evangheliile şi Epistolele. E cunoscută sub numele de Noul Testament.

Shorrocks se sprijini din nou de perete.

— Spune mai departe, murmură.

— Evangheliile nu se prea schimbă în timp, sunt aproape bătute în cuie. Patru secțiuni…

— Aşadar Evanghelii?

— Da. În esență, e vorba de Planul NATO asupra Situației Generale, unde se află efectivele, ce forță au, de ce întăriri pot dispune. Inventar, liste, capacități de luptă…

Shorrocks se holbă la el.

— Şi pentru *asta* ne riscăm noi carierele? Pentru nişte informații pe care sateliții ruşilor le pescuiesc zi de zi, spunându-le celor de Moscova ce se întâmplă aici înainte ca noi înşine să ştim?!

Redman scutură din cap.

— Nu Evangheliile contează. Contează mai mult Epistolele.

— În care…

— În care se află detalii de felul: ce au de făcut generalii cu listele din Evanghelii, dacă războiul izbucneşte în următoarele douăzeci şi patru de ore. Ordinele. Aduse la zi trimestrial, în funcție de schimbările survenite. Ordinele *strategice,* Jeremy.

Shorrocks îl privi, fără să spună nimic.

— Strategice? întrebă într-un târziu. Vrei să spui, toată afacerea aceea cu pionii de sacrificiu? Părțile din Germania pe care suntem dispuşi să le lăsăm la voia întâmplării?

— Exact. Şi încă multe altele. Ținte pentru focoasele de război. Contralovituri. Contralovituri la contralovituri. Desfăşurări de trupe.

Redman se lăsă să alunece din scaunul cântarului, ridicându-se apoi în picioare.

— Gândeşte-te la Evanghelii ca la piesele de şah. Epistolele sunt partidele care se desfăşoară cu ele.

— Iar Comitetul „Crisalida”…

— Jucătorii, da.

Gura lui Shorrocks îşi pierdu expresia. Directorul-adjunct al MI 6 rămase cu ochii ațintiți în gol.

— Deci… deci Lescombe şi ceilalți…

— Datoria lor este de a plănui prima fază a următorului război de uscat din Europa. Da. Prin decelarea şi analiza datelor, prin păstrarea Noului Testament în stare de maximă utilitate şi eficiență.

— Înțeleg.

Vocea lui Shorrocks abia depăşea intensitatea şoaptei. După un timp, reveni în prezent, întrebând aproape într-o doară:

— Şi cum de ție ți s-a permis să citeşti dosarul, iar mie nu?

Redman îşi crispă buzele într-un zâmbet jenat, dar nu îi dădu nici un răspuns. Cel care vorbi după un timp fu tot Shorrocks, după ce făcuse mental câteva supoziții şi luase în considerare un număr de adevăruri dezagreabile.

— Vancouver… Cu aşa ceva în mânecă, Gorbaciov ar şti care sunt intențiile noastre în orice situație.

— Da.

— Deci la negocierile cu Bush…

— Ca să folosesc cuvintele lui Bill, preşedintele nostru ar juca pocher cu o oglindă în spate.

— Dar fără îndoială că – Shorrocks se lumină la față – Epistolele ar putea fi modificate!

— Nu e chiar atât de simplu.

— Totuşi, din timp în timp sunt aduse la zi, chiar tu ai spus asta.

— O mare parte din ce-i acolo respectă cu sfințenie premisele, esența gândiri Pentagonului, care nu se va schimba niciodată. Atitudinea față de Aliați, de pildă.

— Care este…

— Disprețul. Lipsa de încredere. Un sentiment adânc înrădăcinat că Europa e un teatru de operațiuni minor şi că de la armatele ei de soldați de plumb te poți aştepta doar să facă ceea ce nu trebuie în momentul cel mai puțin favorabil ție şi nici măcar asta în conformitate cu propriile intenții. Epistolele se apropie de sinceritate.

Văzând că Shorrocks nu spune nimic, Redman se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

— Desigur, răspunse maşinal Shorrocks. Îți mulțumesc. În uşă, Redman ezită, se întoarse. Un moment, păru că s-a răzgândit şi nu va mai spune nimic. Apoi:

— Jeremy, Epistolele îi spun inamicului cu cine va lupta în următorul război şi ce gândim de fapt. Puse o mână pe brațul lui Shorrocks, ca şi când i-ar fi fost teamă că englezul nu îi acordă întreaga atenție.

— Anna Lescombe nu şi-a trădat doar țara, conchise, rece. A acționat până şi împotriva propriei sănătăți mintale.

ŞAISPREZECE

Ziua de miercuri începuse cu una din acele dimineți superbe, tipice pentru Grecia, de care în mod obişnuit te poți bucura doar în mai sau iunie. Peisajul se desfăşura înaintea ochilor strălucitor, cu orizonturi largi şi nori impunători, cu apă cristalină şi adieri călduțe. Privind toate acestea de la fereastra dormitorului, Anna se înviorase. Gerhard propuse un picnic, ca unic fel de a profita de o asemenea zi minunată, iar ea acceptă pe dată, deşi ştia că ar trebui să se întoarcă la Londra.

— Te-ai răzgândit, începu el. Bun.

— Nu, pentru că în lumea reală, de dincolo, nu s-a schimbat nimic. La Heathrow au să mă aştepte ca să mă aresteze, nu-i aşa?

— Dacă te întorci acum, fără să aştepți rezultatele tratativelor mele, atunci da, mi-e teamă că au să te aştepte.

Ea zâmbi trist, încercând să privească realitatea în față.

— *Enibarrasse de riches*[{21}].

— Poftim?

— Nu un proces, ci două. Mai întâi pentru trădare, apoi, fără să mă lase prea mult să respir, plângerea aceea pentru daunele de trei milioane de lire, despre care ți-am vorbit, îți aduci aminte?

— Da.

— O… Când mă gândesc să intru din nou într-un tribunal şi să mă confrunt cu toți cei de acolo…

— Să-i înfrunți. Poți s-o faci.

— Mda… Nu m-am purtat chiar cum se cuvine cu ei. Nu tot timpul.

— Vai, ce fetiță obraznică!

Ea râse, apoi deveni din nou serioasă.

— Cu cât stau mai mult aici, cu atât va fi mai rău. Nu-i aşa? Expresia lui zeflemitoare o făcu să-şi dea seama la ce se gândea, drept care se hotărî să i-o ia înainte. Atunci de ce să mai stau? O… câteva ore de libertate în plus n-ar schimba nimic. Şi poate – făcu o grimasă – tratativele tale vor ajunge la un rezultat.

În maşina împrumutată de la Iorgos, ea şi Kleist se îndreptară spre malul vestic al golfului, unde, într-unul dintre cătunele de pe mal, el avea amarată o barcă. Annei îi plăcu plimbarea, începea să se îndrăgostească de acel loc izolat, încă nedescoperit de turişti. Piersicii erau o masă de alb, irişii şi margaretele îşi arătau la tot pasul preaplinul florilor, portocalii şi lămâii se încovoiau sub mulțimea de fructe tinere. Avea să fie un an al măslinilor, mugurii deja înfloreau pe tijele lor. Tot ce vedea o mişca: geraniacee, maci, ziduri coşcovite ce nu mai fuseseră de mult spoite; grădinile terasate luxuriante; cocoşii care cântau în miezul zilei… Cât de ademenitoare erau toate acestea, obsedante şi dătătoare de nostalgii precum parfumul de sare, ulei, tutun şi rozmarin, chintesență a oricărei insule mediteraneene.

Cu barca lui, *Medina,* se îndreptară către o insulă minusculă, nelocuită,

situată undeva spre sud. Acolo, înotară în apa adâncă, prin care se putea vedea fundul aflat la cinci-şase metri adâncime. Locul îi aminti Annei de o catedrală, cu săgeţile de lumină care coborau prin marea limpede până la nisipul de dedesubt. Râseră din belşug; iar o dată, când ea îl înşfăcă de umeri, el o scufundă mai întâi, apoi o strânse tare de mijloc. Anna îşi dădu capul pe spate, luptându-se până rămase fără răsuflare, iar el trebui s-o aducă la ţărm.

— Spune-mi ce ai de gând, îi ceru ea să-i spună după ce se şterse cu prosopul.

— Să luăm prânzul.

— Ce ai de gând cu mine, vreau să zic, rosti pe un ton care devenise serios. Totul a atât de complicat. Când vine David?

— Sâmbătă. Am luat deja legătura cu Londra. Nu putem face nimic până nu primesc un răspuns de la oamenii mei, aşa că ai face mai bine să te relaxezi şi tu şi să dai lucrurile astea uitării pentru un timp.

— Trebuie să-l sun pe David, vreau să fiu sigură că e bine.

— M-am gândit la asta. Telefonul vostru din Islington mai mult ca sigur că e ascultat. Ştii, dacă încerci să vorbeşti cu el, ai putea să-l bagi într-o mare încurcătură.

— Dar…

— Nici un dar. Gândeşte-te pur şi simplu că eşti în vacanţă. Gata. Acum deschide sticla asta, ca să mă ajuţi, te rog.

Prânziră simplu, cu fructe proaspete, brânză şi un savuros vin negru, înainte

de a se lungi la soare. Rămaseră astfel pentru mai multă vreme, cu aromele de iasomie şi răşină umplându-le nările şi cu zumzetul unor albine dintr-un stup aflat prin apropiere îndemnându-i la somn.

— Vacanță, murmură Anna adormită. Când era mică, nu îmi plăcea deloc în vacanță.

— De ce?

— Mi s-a părut dintotdeauna că seamănă cu apa din spatele unui stăvilar. Te gândeşti la ea luni şi luni de zile, aşteptând-o în fiecare clipă, până vine…

Adună cu degetele nişte nisip, pe care îl strânse tare în pumn. Mulți ani, nisipul i se păruse o materie care nu face decât să ți se cuibărească între degetele picioarelor, refuzând să se lase curățată cu apă şi săpun. Acest nisip, totuşi, era minunat, îi amintea de Juliet şi pasiunea acesteia pentru plajă…

— … Apoi, în prima zi, din stăvilar pică puțină apă, numai câțiva stropi, pentru că au mai rămas alte treisprezece zile. Iar mâine e la fel ca şi astăzi… dar cei câțiva stropi se fac un şuvoi… şi dintr-o dată, din apă au mai rămas doar lacrimile de pe fața ta şi s-a dus.

— Ce anume s-a dus?

— Momentul acela fermecat. Când eşti copil, în vacanță, totul e fără cusur, perfect. Afli că totul *poate* fi perfect, trebuie numai să ştii cum să ajungi la acea perfecțiune… dar imediat vine vremea să te întorci acasă, acolo unde nimic nu se leagă cap la cap. În vacanță

începi la un moment dat să-ți închipui că de data asta *se va întâmpla,* că nu există întoarcere la felul cum trăiai înainte, că vacanța va continua la nesfârşit…

Lovită de o revelație, Anna îşi înălță capul, pe prosop.

— Psihoterapia e un fel de vacanță pentru oameni mari, nu-i aşa? În timpul şedințelor totul devine perfect; apoi se evaporă. Se evaporă. Doar de data asta, aici, am avut acel sentiment ridicol, doar pentru o clipă… că va dura… o veşnicie.

Râse somnoros şi îşi lăsă capul la loc pe prosop.

După ce-şi făcură siesta, ea înotă din nou, privind canalele ciudate săpate în stâncă de curenții mării luminoase, turcoaz. Kleist aduse barca şi se aventurară încă mai departe, urmând linia unui recif, până când apele căpătară culoarea safirului.

El stătea la pupa, urmărind-o pe Anna cum înoată şi se scufundă, pe rând. Curentul o îndepărta încet-încet de el, dar către țărm, aşa că nu-şi făcea griji. Legănatul bărcii, plescăitul valurilor din preajmă, împreună cu vinul pe care îl băuse îl făcură să-i fie puțin rău. Gândurile i se întorceau la spusele Annei de după prânz.

Ea nu-şi aranjase niciodată vacanțele dinainte, nici măcar în epoca primelor lor întâlniri. *Mai ales* atunci, pentru că venise la el apăsată de dubla povară de a o creşte pe Juliet şi de a încerca să-şi croiască un drum în avocatură. Pe atunci, Anna îşi dorea mai mult decât orice pe lume să se răzbune pe ceea ce

îndurase în copilărie devenind o mamă desăvârşită; tot ce făcea, încerca, atingea trebuia să fie lipsit de orice cusur. Arăta de obicei groaznic când venea la el, ca şi cum nu dormise toată noaptea, ceea ce era adevărat, pentru că stătuse cu nasul în hârtii, ca să-şi facă timp pentru fiica ei, numai pentru ele două, fără doică, fără părinți, fără nici unul din subterfugiile de care trebuia de regulă să se servească în acele vremuri; şi obişnuia să-i spună: „Sunt atât de nefericită, de ce sunt atât de nefericită?”

Adesea, lui îi venea să răspundă: „Pentru că suntem în secolul douăzeci, iar tu eşti o femeie a veacului ăsta.”

Incursiunea în trecut îl făcu să se simtă fericit că în curând va termina o dată pentru totdeauna cu psihoterapia. Londra trebuia să marşeze. Răspunsul lor era pe drum către Atena, se putea chiar să fi sosit. Diseară, când Iannis va telefona…

Kleist era atât de departe dus în timp şi spațiu, încât nu auzi primul strigăt al Annei. Doar când ea țipă încă o dată sări în picioare, cu inima zvâcnindu-i. Strigătul era plin de apă sărată şi de spaimă. Înainte de a-şi da seama ce face, îşi armă Johnson-ul 50 şi cârmi brusc *Medina*…

Realiză situația în mai puțin de o secundă. Cincizeci de metri de apă îl despărțeau de plajă. Anna înota din toate puterile către țărm. Aproape, în urma ei, câştigând teren, se unduia o umbră lungă.

În barcă se aflau două sticle goale de

vin, rămase de la prânz. Din goana *Medinei,* Kleist le aruncă una după alta, țintind undeva în fața umbrei. Apoi luă o vâslă şi începu să bată apa cu ea.

Motorul urla. Azvârli vâsla pe fundul bărcii, puse mâna pe bidonul cu combustibil de rezervă şi îl aruncă în direcția umbrei cu toată forța de care era capabil, înainte de a reîncepe să plesnească apa cu vâsla. În clipa în care Anna se târa prin ultimii metri de apă, pentru el lumea explodă în bucăți; se auzi un pârâit brusc, iar Kleist căzu pe spate în barcă.

Se ridică, sprijinindu-se de o bancă. La mai puțin de trei metri de el, pluteau două bucăți de vâslă. Ceva îşi înfipsese dinții în lemnul impregnat, gros de aproape cinci centimetri, rupându-l de parcă ar fi fost o grisină.

Privi atent în apa dimprejur, dar nu văzu nimic. Umbra cea neagră dispăruse. Pe când bubuitul din urechi i se stingea, o auzi pe Anna cum începe să plângă cu sughițuri.

Ajunse la țărm, bălăcindu-se prin apa joasă. Ea veni în fugă spre el, ceea ce îi făcu pe amândoi să se prăbuşească pe nisip într-un nod de brațe şi picioare.

— Înotam acolo, lângă grotă, începu ea cu o voce joasă, egală, privindu-l fix. M-am scufundat de câteva ori. Când ieşeam la suprafață, am văzut – îşi muşcă pumnul – era îngrozitor… dinți… *fălci. Am simț*it *cum mă* apucă.

Kleist îi freca mâinile, rostea lucruri fără înțeles.

— *Ce* era? întrebă Anna.

— Cred… sigur… era o anghilă. În mod normal nu atacă dacă nu… Curios…

Ea îl strânse în brațe cu putere, tremurând încă. Kleist o depuse pe unul din prosoape şi începu să-i maseze umerii, cu mişcări ferme şi ample. Îşi plimbă mâinile pe spatele ei, înainte şi înapoi, până când obosi.

La început, Anna fremătа, incapabilă de a se relaxa. Nu numai întâlnirea cu anghila o tulbura înaintea atacului, ea şi Gerhard fuseseră apropiați. Acum, dintr-o dată, deveniseră intimi.

— De multă vreme nu ți-am mai făcut masaj, murmură Kleist. Îți aduci aminte de prima oară?

Ea nu spuse nimic.

— Era după una din primele tale întâlniri cu David…

La aceste cuvinte, Anna fu străfulgerată de amintirea acelei zile.

— La Operă.

— Când ți-ai petrecut toată seara întrebându-te cum e la pat funcționarul acesta guvernamental îmbătrânit înainte de vreme şi searbăd.

— Şi i-am zis… stăteam la nişte prieteni, pentru că îmi redecorăm apartamentul… L-am pus să mă ducă cu maşina la…

— La mine, în Hampstead.

— Şi am intrat…

— Şi te-am luat imediat, râse el încet. Mi-ai spus după aceea că toată seara făcuseşi mental dragoste cu David… cu trupul lui, dar cu fața mea.

— Da, şopti ea. O, da. Atunci mi-ai făcut masaj pentru prima oară?

— M-hm.

Glasul îi era dezmierdător, numai o idee mai sonor decât al ei. Când Anna îşi înălță capul pentru a-i zâmbi, Kleist îi prinse între degete închizătoarea sutienului ei minuscul.

Ea se crispă.

— Nu.

Kleist începu să-i maseze interiorul coapselor. Anna se trase la o parte, îndepărtându-se de ispită şi se ridică în capul oaselor.

— Sigur nu? întrebă el, ațâțător. *Sigur?*

— Cu asta s-a terminat, demult. Când m-am hotărât să mă mărit cu David. Ştii foarte bine.

Pe chipul ei se putea citi foarte bine cât era de furioasă.

— Dar n-ar conta nici cât negru sub unghie dacă am face dragoste. Am fi două corpuri şi-atât. Numai două corpuri, râse el, în felu-i uşuratic.

— Dar mințile noastre? Emoțiile noastre? Ce s-ar întâmpla cu ele?

El ridică din umeri.

— Nu-ți vine să crezi că oamenii se mai şi schimbă, nu? ripostă ea, fixându-l cu nişte ochi insondabili. Tocmai ție, psihoterapeutul, nu-ți vine să crezi.

— Te-ai schimbat.

— Mă bucur să aud asta.

— Te-ai schimbat destul ca să-ți petreci aici, pe insulă, câteva zile. Puțini dintre cunoscuții mei au avut privilegiul de a fi invitați aici…

— Zău? Dar cu celelalte femei? Dar…

Văzând-o că nu îşi continuă fraza,

Kleist şopti:

— Robyn.

— Cea mai bună prietenă a mea! gemu Anna. Doamne!... De parcă-ar avea vreo importanță, conchise, schimbând brusc tonul.

— Sigur că n-are nici o importanță. Când te-ai măritat cu David, m-ai făcut să înțeleg limpede că nu doreşti ca legătura noastră să continue. Prieteni spuneai: hai să rămânem prieteni buni. Ceea ce am reuşit să facem, cu mult succes, cel puțin aşa mi s-a părut dintotdeauna. După aceea, era normal să fac ce doresc din viața mea. Iar povestea cu Robyn e mult mai recentă, s-a întâmplat prin 1987.

— Au mai fost şi altele între timp, adică?

— Nu te priveşte. Întrebarea ta e la fel de lipsită de tact ca şi cum te-aş întreba eu dacă îl iubeşti pe David.

Kleist căscă extravagant, îmbrățişând leneş cu privirea idilicul decor în care se aflau, înainte de a se întoarce din nou către ea.

— Apropo, îl iubeşti?

Ea înțelese ce se ascundea în spatele privirii lui Kleist; iar întrebarea o făcu să se simtă jignită într-un asemenea grad, încât nu-şi mai putea găsi cuvintele.

— Vrei să insinuezi, spuse ea într-un sfârşit, că am aranjat totul? Că... tot ce s-a întâmplat în apă a fost un joc sadic de-a seducția? Că am pus la cale totul?

Hohotele lui se transformară într-un zâmbet nesigur.

— Nu spun decât că te-ai schimbat.

— Da. Sunt matură. Am învățat să mă respect pe mine însămi.

— Şi eu nu am nici o contribuție la asta?

— Ştiu foarte bine care a fost rolul tău.

Expresia ei, în acelaşi timp sfidătoare şi tristă, nu semăna cu ceea ce aşteptase Kleist să vadă pe fața ei.

— Bineînțeles, începu el, te-am învățat să…

— Să fac dragoste – îşi şterse ceva din colțul ochiului, cu dosul palmei – să fac sex.

Anna smulse prosopul de pe nisip şi porni de-a lungul plajei, fără a arunca o singură privire în urmă.

Când plecară spre casă, soarele începuse deja să coboare într-un paner de nori mov şi portocalii, care păreau să plutească pe suprafața mării din ce în ce mai întunecate. Ajungând la vilă, Anna, complet epuizată, adormise imediat, strângând la piept păpuşa de doi bani a lui Juliet. Dormi douăsprezece ceasuri în şir.

La trezire, îşi regăsi camera joasă, scăldată în alb, acum inundată de savoarea caldă a dimineților mediteraneene. Îşi mişcă somnoros capul, privind în jur. Patul ei se afla în partea opusă ferestrei. Cineva pusese pe pervazul acesteia o vază cu clopoței proaspeți.

Văzu florile, îşi dădu seama cine le culesese şi, brusc, îşi aminti tot ce se petrecuse cu o zi înainte. Se ridică în capul oaselor. Ce căuta aici?

Brusc, nu mai avu importanță pentru

ea decât să ia avionul înapoi acasă. Sări din pat, trăgându-şi precipitat hainele pe ea. Intrând în hol câteva clipe mai târziu, îi ajunseră la urechi nişte sunete ciudate ce veneau din dormitorul lui Gerhard. Se simți intrigată. Îşi scoase sandalele şi păşi pe lângă masa unde luau micul dejun, apoi pe coridorul ce ducea spre partea din față a vilei. Uşa de la camera lui era întredeschisă.

Anna se strecură spre ea, lipită de zid, până când putu privi prin crăpătură. Între timp, Gerhard se ridicase de lângă pat, unde stătuse în genunchi. Era cu spatele la uşă, deci nu putea să o vadă. Tocmai punea ceva în buzunar. Ea porni repede pe acelaşi traseu pe care venise, neîndrăznind să se oprească până când nu ajunse din nou în sufragerie, unde se simțea într-o relativă siguranță.

Era prizonieră. Kleist nu avea nici o intenție de a-i da drumul. Dacă îl silea, ar fi folosit chiar pistolul care acum îi umplea atât de unt buzunarul.

ŞAPTESPREZECE

David străbătu cu maşina drumul până în Cornwall fără probleme. Era într-o miercuri şi prea devreme în an pentru aglomerația caracteristică vacanțelor. Ieşi de pe şoseaua A 30 cu cincizeci de kilometri înainte de Bodmin, lăsând în dreapta Hawk's Tor. Aproape imediat opri la un restaurant de pe marginea şoselei, prânzind devreme. Când ieşi din parcare, privi în oglinda retrovizoare şi văzu un Audi care se apropia din spate în mare viteză. David crezu că şoferul vrea să-l depăşească, dar Audi-ul încetini şi se mărgini să păstreze o distanță de câteva sute de metri față de el.

David simți cum îi creşte pulsul. Nu tot un Audi se aflase în urma lui şi pe A 30? Năluciri... dar, conducând, îi reveneau în minte priviri, sau jumătăți de priviri, sau limuzine mari, negre, poate aceeaşi maşină de fiecare dată, toate, văzute în oglindă.

Îşi concentra atenția asupra drumului, dar şi asupra stării de spirit în care se afla. *Aşa începe nebunia...*

Pământul acoperit cu iarbă neîngrijită şi arbuşti mărunți se întindea în toate direcțiile. Întâmplător, îi căzură de câteva ori sub ochi nişte oi murdare care păşteau pe marginea drumului sau se fereau din calea vântului printre lespezile de piatră neregulată, dar masivă. Deasupra lui, cerul de un albastru palid cobora pentru a se întâlni cu pământul

acoperit de arbuşti, într-un tiv de roz şi galben. Nori pufoşi dansau neîncetat, cu fuioarele lor albe, subțiate de boare ca nişte mingi de vată, rupte în fâşii. Acum, soarele te orbea, dar lui David nu-i păsa. După întunecata Londră, peisajul nu putea să-i provoace prin contrast decât o stare de beatitudine.

Audi-ul se păstra la o distanță constantă în spatele lui, fără să încetinească şi fără să accelereze. David făcu o experiență. Apăsă pe pedala Rover-ului până când trecu de o sută de kilometri pe oră. Audi-ul îl urmă, la aceeaşi distanță. Trecu atunci la viteza melcului, invitându-l pe şoferul celeilalte maşini să depăşească. De astă dată, umbra – David se gândea acum limpede la Audi ca la o umbră – trase pe stânga. David acceleră din nou, cu ochii în oglinda retrovizoare. Fără prea mari probleme, după vreo jumătate de kilometru, Audi-ul cel negru îşi reluase locul în spate.

Parbrizul lui era fumuriu. David nu vedea deloc chipul şoferului.

O dată ce ajunse în satul St. Breward, semnele de circulație încetaseră să-i mai fie de vreun ajutor. David îşi consultă harta, fără alt rezultat decât acela de a se simți strivit de masa „Tre”-urilor: Tregarrick, Treveighan, Treburgett, Trenewth, lista părea fără sfârşit. Ceru îndrumări la Oficiul Poştal şi trebui să asculte un pomelnic întortocheat de „la stânga, după poarta aia mare de fermă” şi „prima după ce vezi Şanțul Dracului sub pod”, presărat cu „n-ai cum să treci

de ea fără s-o vezi, drăguță". Avu cum, totuşi. Mai trebui să întrebe de două ori până nimeri drumul spre St. Marry Abbott.

HVA-ul îl ajunse când se afla la numai un kilometru de destinația sa, Ferma „New Pendoggett".

Tocmai cobora pe o vale îngustă, sinuoasă, atent să-şi ferească vopseaua de piatra parapetului abrupt, îngroşat de muşchi, al şoselei abia mai late de un singur sens. Dintr-o dată, Audi-ul negru îi umplu oglinda retrovizoare, făcându-l să apese brusc pe frână. În timp ce-l depăşea, Audi-ul îl împinse în parapet, a cărui piatră scrâşni strident la contactul cu tabla; David fu atât de uluit, încât uită până şi să se mai gândească la prețul unui strat nou de vopsea, căci Audi-ul parcase în diagonală, de-a curmezişul drumului, la câțiva metri în față, iar acum portiera şoferului tocmai se deschidea.

Un bărbat ieşi încheindu-şi haina costumului la un singur rând. Purta ochelari de soare. Apoi, se deschise şi cealaltă portieră, iar lângă Audi apăru un al doilea bărbat şi el în costum şi cu o pereche de mănuşi. Cei doi făcură câțiva paşi în direcția Rover-ului lui David. Nu se grăbeau, dar păreau puşi pe treabă.

David îşi coborî fereastra.

— Ce vreți?

Cei doi continuară să se apropie. Brusc, David se simți sătul de toată povestea. Motorul Rover-ului nu se oprise. Aruncă o privire în oglindă; drumul era liber. Băgă în marşarier şi

coborî frâna de mână. Când maşina începu să se deplaseze cu spatele, David întoarse capul de la cei doi şi îşi aşează mâna stângă pe spătarul scaunului din spate. Nu era uşor să manevreze maşina în sus pe deal. Mai ales că se temea tot timpul să nu vadă vreun alt vehicul apărând de după prima cotitură a drumului, pentru a închide ceea ce lui i se părea ario capcană. Cât timp păstră o viteză scăzută, se descurcă. Dar imediat ce făcu greşeala de a apăsa din nou pe accelerație, maşina se lipi din nou de parapet, cu o a doua serie de scârțâituri şi scrâşneşte.

David îşi înfipse piciorul în pedala firmei. Mâinile îi tremurau transpirate, cauzându-i probleme la schimbatul vitezelor, iar în gură simțea un gust ca de metal. Trase de schimbător prea tare, băgând în a treia în loc de a-ntâia. Maşina se smuci înainte, cu motorul la un pas de a se cala. *Fii calm!*

Debreie, lăsându-şi Rover-ul să alunece la vale, pentru a-l desprinde de zid. Ridicându-şi ochii de pe schimbătorul de viteze, văzu că şoferul Audi-ului păşea încă spre el. Celălalt bărbat se oprise în mijlocul drumului cu picioarele depărtate şi mâinile întinse în față, unindu-se într-un punct. Un punct butucănos şi negru, cu o țeavă şi o cătare…

Pentru o fracțiune de secundă, David se holbă prin parbriz la omul cu armă, convins că nu mai avea cale de ieşire din situația creată: cei doi nu-i dădeau nici un ordin, nu-i cereau să facă nimic, mai

puțin poate să stea locului un răstimp îndestulător pentru a-i permite unui ucigaş să-i facă țeasta să explodeze în aşchii de os. Muşchii de pe spate i se crispaseră, pricinuindu-i o durere extremă; tot trupul păru să i se strângă în sine, ca un covrig imens, spasmodic.

Şoferul Audi-ului ajunse în dreptul lui.

— Dă-te jos!

Cuvântul fusese pronunțat ciudat. David nu credea că bărbatul e englez.

— Cine dracu' eşti ca să-mi spui să…

Străinul smuci de portieră şi îşi înfipse amândouă mâinile în reverele lui David, trăgându-l afară. David se simți luat pe sus de parcă ar fi fost o păpuşă de paie şi nu un bărbat voinic, de patruzeci şi doi de ani. Şoferul îl răsuci cu fața spre Rover, trântindu-l de portiera din spate a acestuia.

— Fă ce-ți spun, zise aceeaşi voce. Dacă faci altceva decât îți spun eu să faci, ai să fii împuşcat. Ai înțeles?

David, încă nereuşind să respire normal, clătină din cap afirmativ.

— Ridică-te de pe maşină! *Stai!* îți spun eu când să te mişti. Ridică-te de pe maşină, pune-ți mâinile pe cap, mergi spre Audi. Nu te uita la mine. Nu te uita la celălalt bărbat. Uită-te drept înainte până ajungi la Audi. Pe urmă te opreşti. Ai înțeles?

— Da.

— *Mişcă*!

David îşi puse mâinile pe creştet şi se răsuci în loc.

— Nu te uita la mine, îl avertiză şoferul încă o dată; vocea îi crescuse în

intensitate, părea iritat.

David porni către cealaltă maşină. Trebuia să-şi potrivească paşii cu ai bărbatului, pentru că acesta făcu tot timpul ocoluri în spatele lui, astfel încât să nu-i intre nici o clipă în câmpul vizual. Rămăseseră zece metri până la Audi. Acum nu-i mai vedea pe nici unul dintre cei doi, aşa că inima îi zvâcni: ce *se petrece*? Cinci metri…

— Stai. Pune-ți mâinile pe maşină. Desfă-le mult.

Se conformă. Auzi paşi ce se apropiau încetişor şi închise ochii, strângând tare din pleoape, convins că din clipă-n clipă ceva greu avea să i se abată asupra țestei, după care va veni durerea…

În spatele lui, se auzi un claxon. Ca şi când ar fi avut tampoane în urechi, David mai auzi un scârțâit îngrozitor, al treilea, dar acesta părea a fi diferit de celelalte; metal pe sticlă, mai curând decât pe piatră. Apoi, paşii pe care-i auzise până cu o clipă în urmă porniră din nou doar că acum fugeau, fugeau îndepărtându-se de el. Deschise ochii la timp pentru a-i vedea pe cei doi agresori cum se aruncă în scaunele din față ale Audi-ului. Din țeava de eşapament apăru o dâră de fum, cauciucurile scrâşniră şi, brusc, limuzina se puse în mişcare. David de-abia avu timp să se dezlipească de maşină înainte ca aceasta să dispară după prima curbă.

Nu se simțea în stare să facă nici o mişcare. I se părea că e plin de toxine şi dureri şi suferință. Auzi o voce, dar nu se putu concentra asupra ei; apoi apăru şi un braț în stofă bleumarin, care se lăsă

pe mâneca lui şi îl răsuci.

— Po' să ştiu şi io ce naiba faci aci?

David întoarse capul. Lângă el se afla un polițist dolofan. Sudoarea i se prelingea de sub şapcă pe un chip brăzdat de mici vase de sânge sparte, în centrul căruia ieşeau în evidență un nas borcănat şi o gură strâmbată de iritare. Porii enormi şi culoarea aprinsă a feței îl făceau să semene cu o căpşună obeză, înfuriată.

— Şi cine scoate banu' pă chestia asta? Mâna grăsună îl smuci din nou de mânecă. David privi în susul drumului. Cea mai mică maşină de poliție pe care-o văzuse în viața lui se înfipsese în aripa din spate a Rover-ului. Erau şi câteva cioburi de plastic portocaliu pe asfalt, pentru că un semnalizator se făcuse praf. David bombăni ceva.

— Ce?

— Caz de forță majoră. Maşina din fața mea a frânat brusc. Ne-am şi certat.

Deschise gura pentru a continua. Avu intenția să-i spună polițistului că încercaseră să-l ucidă, dar, dacă nici lui nu-i venea să creadă, cui i-ar fi venit? În plus – David începea din nou să se simtă el însuşi – pămpălăul ăsta n-ar fi în stare să-l ajute cu nimic. Ar însemna timp pierdut, declarația şi tot restul.

— Se grăbeau? Polițistul aruncă o privire încruntată în josul şoselei, dar imediat se răzgândi: de ce să dai cioara din mână…

— Dacă vreți să-mi spuneți cum vă cheamă, domnu', începu, descheindu-şi buzunarul de la piept.

David îşi dădu numele şi adresa, îi înmână permisul, ca şi certificatul de asigurări. Dar, tot timpul, mintea îi era la cu totul altceva. Trebuia să ajungă la fermă, să o vadă pe Juliet. Dacă îl aşteptau, după prima curbă? Cu lucrul acela butucănos care probabil era o armă..

Poliţistul terminase cu David.

— De-acu încolo n-ar fi rău să fiţi mai atent unde opriţi.

Samavolnicia îl umplu pe David de fiere – tembelul ăsta de ce nu era atent pe unde merge, doar se găsea pe coclaurile proprii? – dar reuşi să se stăpânească. Avea nevoie de ajutor şi nu de şicane de la poliţist.

— Îmi pare rău. Puteţi să-mi spuneţi cum ajung la Ferma „New Pendoggett”?

— Drept înainte. La o sută de metri, pe mâna stângă.

— Mergeţi tot încolo?

Poliţistul încuviinţă din cap.

— Atunci pot să mă ţin după dumneavoastră?

Omul îl privi cu dispreţ, dar clătină afirmativ din cap. Dramul era lat doar cât să permită minusculei maşini de poliţie să-şi facă loc pe lângă Rover. David porni şi el încet. Nici urmă de Audi-ul cel negru. Încet-încet, sufletul îi veni la loc. Bărbaţii din cealaltă maşină credeau cu siguranţă că poliţistul îşi notase numărul lor. Presupunând că erau puşi pe rele, ar fi trebuit să se fi făcut nevăzuţi cu cea mai mare viteză... oare?

Apoi, după cincizeci de metri, David văzu o placă, pe care era scris cu

pensula: Ferma „New Pendoggett”. Maşina de poliție se afla tot în fața lui. Ce era de făcut? Să se pună sub protecția legii sau să-şi vadă de treabă?

Să-şi vadă de treabă îşi dădea seama că risca mult. Dar conştiința faptului că cineva încerca să-i pună bețe în roate îl îndârjea. Când maşina de poliție acceleră el n-o urmă ci coti pe drumul ce ducea la fermă, parcă în curte, apoi ieşi din maşină şi încuie. Pulsul îi revenise la normal, nu mai simțea nici un fel de crampe în muşchi. Vântul era năprasnic. Mirosea a mare. Pescăruşii planau la mică înălțime, chemându-se unii pe alții cu strigăte repetate, ascuțite. Un miros puternic de balegă de cal se ridica dintr-o grămadă aburindă de paie aflată într-un colț al curții, lângă intrarea într-un şopron de tablă ondulată. Două pisici, una de culoarea marmeladei, alta gri ca straiele clericilor, erau tolănite la soare, pe treptele casei, etalându-şi indiferența totală şi ostentativitatea față de vizitator.

David păşi peste el şi ridică mânerul de fontă al uşii. „Bang”-ul păru să se difuzeze, amuțind pe dată, în zidurile de piatră gri. Nu răspunse nimeni.

Exact în partea opusă a curții se ridica o clădire cu două etaje care părea să fi fost cândva un staul de vaci, construit fără economie de materiale. Un ciocănit monoton se auzea dinăuntru. David se îndreptă către singura intrare ce părea a exista, o uşă din două bucăți suprapuse şi împinse jumătatea de sus. Rotindu-se, aceasta dădu la iveală un fel de grajd dezafectat, în ieslea nefolosită din fundul

încăperii se mai afla o legătură de paie.

David intră. În zidul din stânga fusese făcută o gaură. Prin ea, putu vedea o cameră mare, luminată slab de două ferestre ce dădeau spre tăpşanul din spatele clădirii. Un bărbat cu un şorț de piele stătea călare pe o bancă, continuând să ciocănească. Era tânăr, iar obrajii şi bărbia îi erau acoperite de o barbă țepoasă şi rară. Sub şorț avea o vestă şi o pereche de blugi uzați, albi, iar în picioare mocasini. David privi în jos pentru a descoperi că bărbatul cârpea un pantof ce era băgat într-un cal de cizmărie.

— Bună ziua.

Omul continua să ciocănească. David mai făcu un pas. Când umbra îi căzu peste pantof, omul privi în sus, fără însă a da vreun semn de nelinişte.

— Bună ziua, repetă David circumspect.

Fața cârpaciului era urâtă. Acneea îşi lăsase urmele pe un chip deja desfigurat de semne din naştere. Paloarea pielii era accentuată de roşeața pleoapelor şi a buzelor, acestea din urmă, acoperite de cruste de sânge. Brațele îi păreau groase, musculoase; şi, chiar sub vestă, David îi vedea pieptul umflându-se la fiecare mişcare.

— Iartă-mă că te deranjez. Ştii cumva…

Omul începu însă să scoată un număr de sunete: gemete şi nişte mici gâfâieli sonore, plescăituri, toate fără nici un înțeles, îşi arătă propria gură, apoi, cu câte-un deget al fiecărei mâini, urechile.

Gesticulația era însoțită de un rânjet golit de sens.

Un surdomut.

David îşi compuse cu greu un zâmbet stupid şi încercă să-şi dea seama ce era de făcut. Dar nu putu, gândindu-se la faptul că Juliet trăia şi cu handicapatul acesta şi Dumnezeu ştie cine încă. Maşinal, făcu un pas înapoi, ca un animal care evită un teritoriu care nu e marcat de nici o specie, dar nici nu miroase a bine.

Cârpaciul se îndreptă către una din ferestre, se îți prin ea şi scoase o serie de strigăte nearticulate. La puțin timp după aceea, un pas sigur călcă pragul şi se auzi o voce de femeie:

— Cine sunteți?

David ştia la ce să se aştepte. Trăieşte într-un soi de falanster, spusese Anna. Arte şi meserii. Îi stipendiază cineva. Ea rostise toate acestea pe un ton pur şi simplu disperat, iar el îi împărtăşise îngrijorarea. Lesbiene care fumează marijuana şi se îndoapă cu aspirină – sau poate nu ajunsese lesbiană, poate rămăsese gravidă…

Oricum ar fi stat lucrurile, acum, în fața lui se afla o tânără atrăgătoare, cu ochi strălucitori, care, evident, se spălase pe cap la o dată recentă. Purta nişte cercei simpli şi de gât îi atârna un şiret de piele ce susținea o cruce de lemn. Un şal indian îi ajungea aproape de cizmele de piele moale, abia lăsând să se vadă fusta de lână ecosez. David îi identifică accentul pe dată, cu uşurare şi deja calm, ca fiind *în regulă.*

Numai sprâncenele făceau notă discordantă. Erau groase şi piezişe, formând un unghi ascuțit. Le pensase repetat, până când ajunseseră să formeze doar o porțiune scurtă, mediană, deasupra fiecărui ochi. Efectul era brutal.

David, liniştit în ciuda sprâncenelor, spuse:

— Vreau să vorbesc cu Juliet.

— De ce?

— Sunt tatăl ei vitreg.

— Vreau un motiv, nu un arbore genealogic.

Sentimentul de uşurare dispărea rapid.

— Sunt câteva lucruri care vreau să le discut cu ea.

— Câteva lucruri *pe* care…

— O vreau pe Juliet, nu o lecție de engleză.

— Toți cei care trăiesc aici au un motiv ca s-o facă, începu fata pe un ton agresiv. Motivul este: să scăpăm de oameni ca tine.

— Ca mine? începuse s-o îngâne.

— Ca toată lumea care aşteaptă de la noi lucruri pe care nu suntem pregătiți să le dăm. Nu suntem *obligați* să le dăm. Rostise „obligați” împingându-şi bărbia înainte, provocator.

— Am noutăți pentru Juliet.

— N-ai decât să-i scrii un bilet, dacă vrei.

— Sau să mă întorc cu un polițist.

— Nu, zău? ricană ea, sprijinindu-se de tocul uşii, pentru a-şi arăta disprețul. Nu e nici o crimă să nu vrei să vezi pe cineva. Nu încă.

— E încă minoră.

— Aşa că n-ai decât să obţii un ordin din partea unui tribunal. Care să-ţi dea voie să intri aici. *Apoi* să te întorci.

— Ca să n-o mai găsesc, presupun.

— Începi să înţelegi cum stau lucrurile.

David îşi examină posibilităţile şi văzu că erau foarte puţine. Lumea în care se mişca el era una foarte ordonată, bazată pe reguli şi regulamente de care oamenii ascultau nu pentru că erau obligaţi, ci pentru că ştiau că, dacă nu li s-ar conforma, totul s-ar duce de ripă. Dar, de cum făceai un pas în afara ei, fiecare mişcare implica o mare luptă.

— Bine, se domoli. Nu pierd timpul cu un bilețel. Transmite-i doar un mesaj, eşti bună?

— Nu semnez cecuri în alb. Spune-mi ce ai de comunicat. Dacă nu e ceva rasist, sexist sau abuziv am să-i transmit.

— Spune-i: Anna a dispărut, poliţia o caută, sunt îngrijorat. Mă întorc în maşină. Dacă nu apari într-un sfert de oră, plec şi nu mă mai întorc. Ăsta-i mesajul. Asta-i tot.

Se îndreptă spre uşă, iar fata se dădu la o parte pentru a-i face loc să treacă. Nu privi înapoi până când nu se urcă în Rover, tremurând de mânie şi frustrare.

— Bună.

David îşi smuci capul spre stânga. Prin fereastră se vedeau doar un tors îmbrăcat în negru şi un braţ. Braţul se termina cu o mână care încerca să deschidă portiera din partea opusă lui.

David scoase siguranța.

— Bună, Juliet. Ce mai faci?

— Bine.

Torsul se aplecă, în continuarea lui apăru un cap.

— Vrei să ne plimbăm puțin? întrebă Juliet.

David coborî.

— Unde mergem?

— Pe plajă.

Cuvintele ei abia se auzeau, ieşind cu greu din trupuşorul slab. În ciuda vremii călduțe, de primăvară, îi era probabil frig, pentru că îşi pusese un pulover pe gât, negru, cu fermoar şi nişte ciorapi groşi de lână, tot negri. Avea şi o pereche de jambiere, sau mai bine zis genunchiere de un turcoaz care-ți lua ochii. Cizmele scurte, cu vârfuri ascuțite, îi întregeau asemănarea cu un spiriduş malnutrit.

— O luăm peste câmp. Fermierul nu se supără.

Juliet porni înainte, pe lângă staulul dezafectat, către un pârleaz. Câțiva pari fuseseră sprijiniți de acesta pentru a-l întări, iar Juliet trase de unul dintre ei, dându-l la o parte. David, îmboldit de simțul său înnăscut al ordinii, aşează parul la loc înainte de a o urma.

Dincoace de pârleaz, dinspre mare adia un vânt rece. Juliet îşi strânse brațele în jurul pieptului plat, ascunzându-şi mâinile în subsuori, pentru a şi le încălzi. Se poticnea în urmele lăsate de vaci, ca şi când cizmele ar fi strâns-o.

— Am primit mesajul tău, spuse într-un sfârşit. Vocea egală, subțire,

dezmințea orice emoție pe care ar fi putut-o simți.

— Bun. Cine e fata cu care am vorbit?

— Fergie? Te-a speriat? O cheamă Sarah, de fapt. Dar noi îi spunem Fergie. Sau Ducesa{22}. Deşi nu prea semăna la față.

— Mi s-a părut că nu prea are simțul umorului.

— Nu, oftă Juliet. Nici tu nu l-ai avea, dacă ai fi trecut prin ce-a trecut ea. Dar cu mama ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Aici nu a fost?

— N-a mai fost de la Crăciun.

Ajunseră la zidul de piatră care mărginea câmpul, iar fata se pregăti să sară un al doilea pârleaz, dincolo de care se întindea un alt câmp. Călare pe gard, se opri şi spuse:

— Joe ține un taur aici. N-ar trebui, pentru că lumea trece prin locul ăsta, dar îl ține. Ți-e frică?

— Dar ție?

— Nu.

David o urmă peste pârleaz. La o distanță ce părea mare, un animal uriaş îşi înălță capul, privindu-l lung, gânditor.

— Ăsta-i taurul?

— Da. E bun, pentru că nu lasă oamenii să se apropie de plaja noastră.

Juliet o luase însă la trap, iar David observă că evita să privească în direcția taurului.

Păreau că au pornit-o spre capătul lumii, ca lemingii{23}. David avea în față doar cerul albastru, care se termina într-o linie neagră, acolo unde se unea cu pământul. Până la urmă, ajunseră la o

scară de lemn, zdravănă şi spoită.

— Ai grijă, stâncile sunt ascuțite, îl avertiză Juliet, când ajunseră jos. David îşi scoase pantofii şi ciorapii fără o vorbă.

Bolovani imenşi, de două sau trei ori mai înalți decât statura unui om, erau risipiți pe o fâşie de nisip lungă şi îngustă, de culoarea griului. Tăvăluguri de apă se striveau de țărm, pentru a se desface într-un mozaic de spumă, lăsând în urmă o plajă udă şi lucitoare. David uitase cât de agasantă poate fi marea, atunci când îşi interpune vuietul intens între tine şi gândurile tale sau între tine şi ceilalți. La jumătatea plajei, se afla o stâncă rotundă, turtită. Juliet se aşează pe ea, cu fața spre mare şi aşteptă până când David i se alătură pentru a începe.

— Ai reuşit, până la urmă. Privea drept înainte, dar David văzu că trage cu coada ochiului.

— Nu prea funcționăreşte şi nici guvernamental, continuă Juliet.

— Te-ar surprinde să afli ce s-a întâmplat de fapt.

— Zău? În traducere, asta înseamnă: nu, n-aş fi surprinsă, nu de tine.

David ştia că n-are nici un rost să se grăbească. Timp de cinci minute, nu făcu decât să privească marea, aşezat pe piatră, savurând uscăciunea sărată pe care o simțea în obraji şi freamătul adânc al apei în mişcarea ei constantă, asemenea maselor care se pregătesc pentru o revoltă. Un zgomot mânios, nerăbdător. Se gândi la Nicholson-ul 38 al lui şi se întreba când va mai avea ocazia să navigheze. Nu concepea să o

facă fără Anna, care nu se va mai întoarce…

De ce credea asta?

— Nu sunt ceea ce ți-ai fi dorit să fiu, nu-i aşa? După ce rosti aceste cuvinte, Juliet continuă să se uite în gol, iar vocea ei de fetiță se luptă o clipă brav cu vântul şi marea. Îmi pare rău.

Atunci, David se întoarse şi o privi, întrebându-se ce-şi dorea el şi cum de ştia Juliet că nu ea era acel ceva. Părul roşcat îi ajungea fetei aproape până la talie; reflecta lumina după-amiezii târzii în miriade de tonuri, de la cel al cuprului proaspăt şlefuit şi până la al aurului stins. Tenul ei rămânea palid, în ciuda vieții sănătoase, în aer liber, pe care o ducea, dacă era să te iei după rarele cărți poştale pe care le trimitea. Figura prelungă, nervoasă îi trăda emotivitatea pe care i-o remarcase David pe când ea avea cinci ani, în epoca în care destinele li se încrucişaseră pentru prima dată.

— Ajunsesem să cred că ne înțelegem destul de bine, rosti David încet.

— Nu te-ai agitat să mă găseşti, atunci când am plecat din porcăria aia de şcoală.

— Ai fi vrut s-o fac?

Juliet se mărgini să ridice din umeri.

— Am avut o groază de discuții care te priveau cu Anna, weekenduri la rând.

— Sunt convinsă.

— Anna voia să vină după tine.

— Şi ai convins-o să nu vină, asta voiai să zici, nu?

— *Ne-am* convins amândoi. Am căzut de acord că faci o greşeală. Dar ne-am

hotărât să te lăsăm să perseverezi puțin.

— În speranța că am să mă maturizez. Am să mă maturizez şi am să renunț la toată povestea asta.

— Că ai să creşti şi ai să faci ceea ce e mai bine pentru tine, orice-ar fi. Cum merge aici, în orice caz?

— Păi… trăim. Vara e bine, zice Sarah. Oamenii cumpără ceea ce lucrăm noi. Țesăturile. Pantofii lui Timmy. Ceramica – ezită un moment – dar nu prea sunt bani.

— Şi asta e o problemă, iubito?

— Nu sunt „iubita" ta, nu iubesc pe nimeni. Juliet sări de pe bolovan şi se îndreptă cu paşi mărunți către linia mării. Nimeni nu mă iubeşte.

David se forță să rămână aşezat, urmărind-o cum se fereşte din calea valurilor, până când în fine se sătură de singuraticul joc şi se întoarse să se aşeze la câțiva metri de piedestalul lui, nici privindu-l, dar nici ignorându-l, stând la îndoială dacă mai era ceva de spus sau nu.

— Anna nu a fost pe-aici, atunci? David trebuise să-şi ridice glasul, pentru a acoperi marea.

Juliet scutură din cap.

— Nici n-a dat telefon?

— Nu. De ce, te aşteptai?

— Mă gândeam doar că era posibil. Nimeni nu ştie unde se află.

— Deci te-a părăsit până la urmă.

În glasul lui Juliet se putea citi o nota de satisfacție: ți-am spus eu…

— Sau a fost răpită – David îşi aminti de bărbații din Audi-ul negru şi se înfiora

– cu maşina, poate. Ai spus „până la urmă”…

— Îmi pare rău, nu m-am putut stăpâni.

— Chiar nu-ți pasă?

Juliet, simțindu-i asprimea din glas, îl privi pentru prima oară de când sărise de pe piatră şi se dusese la apă.

— Nu mai mult decât îi pasă ei de mine.

— Îi pasă de tine cu adevărat. Te iubeşte.

— De asta a fugit, fără să-mi spună nimic – pentru că mă iubeşte? Foarte mulțumesc.

Se apropie de stânca pe care stătea el, scuturând disprețuitor din pletele lungi.

— Pe tine te iubeşte?

David nu spuse nimic.

— Vezi? Nu ştii ce să zici. Pentru că habar n-ai dacă te iubeşte sau nu – şi, după încă o pauză: Nu te iubeşte. Altfel nu te-ar fi părăsit.

David îşi muşcă buzele, reuşind să păstreze tăcerea.

— Cine ştie, cu mama. Dintotdeauna a…

— Spune.

Juliet ridică din umeri.

— Am auzit-o vorbind singură, odată. Noaptea. După ce v-ați cunoscut.

— Ce zicea?

— Se întreba ce va face cu corpul ei, care era o pacoste.

— Cu corpul ei?

— Are chestia asta cu corpul ei. Nu voia să i-l găsească nimeni. Dacă se va sinucide.

Toate cele din jur tăcură, încremeniră, dispărură şi marea şi vântul. Chiar şi respirația lui David. Toate.

Apoi, încet-încet, reapărură. Mai întâi zgomotul obstinat al valurilor spărgându-se pentru a răscoli nisipul, după aceea țipătul unui pescăruş, rău-prevestitor şi întunecat pe cerul însorit şi, în cele din urmă, vântul.

— Anna vorbea despre sinucidere?

— A vorbit o dată.

— Eşti sigură că nu faci o confuzie? Vreau să spun, e multă vreme de când…

— Nu e genul de lucru pe care îl uiți, nu? Sunt sigură, cât se poate de sigură.

— Povesteşte-mi totul. Şi, mai apoi, când îşi dădu seama că îl priveşte cu dispreț şi ostilitate: Te rog.

— Îşi dorea pur şi simplu să… dispară. Nu-şi dădea seama de valoarea ei. Niciodată nu a ştiut câte parale face.

— Nu, îşi aminti el. Nici în vremea în care am cunoscut-o.

— Crezi că ai reuşit să schimbi ceva de atunci?

— Aşa cred. Am iubit-o. Tăcu. După care, aproape cu umilință. O iubesc.

— Poate. N-am prea stat prin preajmă, ca să-mi dau seama. Poate că a… nu ştiu. Dintotdeauna a fost atât de complicată. Îl privi ca şi când ar fi încercat să rezolve mental o problemă complicată de aritmetică, în care el era doar o cifră. Îl ştii pe psihiatrul ei?

— Pe cine?!

— Psihiatrul ei. Psiho-nu-ştiu-cum.

David înghiți în sec.

— Anna se ducea la psihiatru? Înainte

de a mă cunoaşte?

— Da.

— Dar… de ce?

Juliet ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Pentru a doua oară în acea după-amiază, vântul şi valurile se retraseră, pentru a lăsa loc tăcerii de vată de după şoc. Când David îşi veni în fire, Juliet spunea:

— … uitat prin agendele ei, într-o vacanță. Ea nu ştie. Avea tot timpul întâlnire cu un „G”, întotdeauna, în după-amiezile de joi. La început, am crezut că e o prietenă. Apoi mă enerva că nu ştiam nimic despre el. Într-o zi, am găsit un număr de telefon în dreptul „G”-ului. Cred că se mutase sau aşa ceva.

David aşteptă, dar Juliet părea să considere că spusese tot ce avea de spus.

— Şi?

— Am sunat la numărul acela. A răspuns o femeie. „Cabinetul de consultații al doctorului Cutare”, aşa a spus.

— Nu îți mai aminteşti numele?

Juliet scutură din cap.

— Secretara l-a spus repede. „Cine sunteți?”, m-a întrebat. I-am zis că vreau o consultație. A vrut să ştie cine e medicul meu curant şi dacă am trimitere. Şi i-am spus că nu, deocamdată. Şi ea zice, dacă vrei să mergi la un psiho-nu-ştiu-cum, îți trebuie trimitere şi am auzit „psiho”, asta mi-era de-ajuns, aşa că am închis. Mama e scrântita, mi-am zis. Suspină din rărunchi.

David coborî de pe stâncă şi făcu

câțiva paşi spre mare.

Respingea tot ceea ce spusese Juliet. Soția lui era un avocat de succes, cu o minte întreagă în lumea aceasta nebună. Avea un autocontrol perfect. Era cât se poate de realistă. Şi ei doi nu aveau nici un fel de secrete unul față de celălalt, de nici un fel. Francheța cu care se tratau reciproc era aproape jenantă. Dacă Anna ar fi consultat un psihiatru înainte ca ei doi să se fi cunoscut, el ar fi trebuit să ştie. Oare?

Cu siguranță, dar un psihiatru ar explica totuşi multe. Anna nu avea cum să fie o trădătoare. Dacă era foarte bolnavă?...

Motiv care ar justifica prezența sticlei de vodcă în sertarul biroului ei, citația...

De ce nu-i spusese niciodată?

David se răsuci în loc, pentru a descoperi că stânca pe care stătuseră el şi Juliet era acum cu desăvârşire goală.

— Juliet! strigă.

Vântul îi acoperi vocea. Apoi îşi zări fiica vitregă la baza treptelor care urcau faleza şi o luă la fugă în direcția ei. Trebui însă să facă un ocol pentru a-şi culege din nisip pantofii şi ciorapii, astfel încât, atunci când o prinse din urmă, ea traversa deja câmpul.

De astă dată, taurul părea că se află mai aproape de drumul lor.

— Juliet, ascultă-mă. Trebuie să vorbim. Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți merge un pic mai încet?

Ea scutură din cap, menținându-şi ritmul.

— Juliet, trebuie să asculți ce-ți spun. Mama ta…

Brusc, îşi simți glezna răsucindu-se periculos şi se poticni.

— Când a plecat, mama ta a luat ceva cu ea. Ceva ce-mi aparținea. Un dosar…

Juliet începuse să alerge. Pentru o clipă, David nu pricepu de ce fugea. Apoi auzi un zgomot de copite lovindu-se de pământ şi, fără să-i pese de glezna care îl durea, o luă şi el la goană.

Fata sări pârleazul sprijinindu-se în mâini, aterizã ghemuită şi se rostogoli strângându-şi genunchii la piept. David, aflat încă la vreo douăzeci de metri de gard, nici nu îndrăznea să privească în jur. Gâtul i se uscase de frică. Pieptul îl durea. Încerca cu disperare să-şi dea seama cât de aproape se află taurul după zgomotul copitelor, dar îşi auzea sângele pulsând cu asemenea intensitate, încât înăbuşea orice altă senzație auditivă. Încă zece metri. Cinci. După care înhață bârna de sus a pârleazului şi îşi strivi burta de ea. Când îşi trecu şi piciorul stâng, ultimul, peste gard, întâlni cu vârful pantofului o traversă, se agăță de ea şi căzu grămadă peste Juliet, izbindu-se cu fruntea de pământ.

Numai schimonosindu-se îngrozitor se putu abține să nu înceapă să se smiorcăie ca un copii. Avea o întindere la unul dintre muşchii coapsei drepte, iar mâna îl durea în zona cu care se lovise de pământ.

Se ridică. Dincolo de pârleaz nu văzu nimic. Nici urmă de taur. Nu fără dificultate, se îndreptă din şale. Taurul se

mutase mai încolo, iar acum jumulea cu buzele o porțiune de iarbă, de parcă n-ar fi fost preocupat în acel moment decât de ceaiul de după-amiază. David îşi dădu seama că în cea mai mare parte a timpului fusese urmărit de o nălucă.

Se răsuci, pentru a descoperi pe chipul lui Juliet o grimasă încruntată. Fata dădu înapoi, cu pumnii strângându-i-se şi desfăcându-i-se, lângă coapse.

— Zici că mama a luat un dosar. Că a furat, adică.

— Uite…

— Cu alte cuvinte, e o hoață, a furat huriile guvernului – clipi de câteva ori, două lacrimi îi țâşniră în obraji – nu ți-e ruşine, David?! Eşti… un raha*t.* O luă la goană, plângând în hohote. Când încercă să se ia după ea, David fu săgetat de o arsură în picior şi se împletici. În fața ochilor îi jucau pete mov. Înjură, apoi porni şchiopătând în direcția fermei.

Când ajunse acolo, soarele se îndulcise, devenind un disc portocaliu ce scălda curtea într-o lumină de foc. După ce ocoli poarta, se trezi față-n față cu un trio furibund: Juliet, fata care răspundea la numele de Fergie şi Timmy, surdomutul.

— Înăuntru, exclamă Fergie, îndreptându-şi marțial un deget în direcția Rover-ului. Nu te opri până nu ajungi la şosea.

Clocotea de mânie.

— Dacă mai apari pe-aici vreodată, chemăm poliția.

— Vreau să vorbesc cu fiică-mea, o ațâță David.

Sarah îl bătu pe Timmy uşurel pe braţ şi, când acesta îşi întoarse capul spre ea, arătă către David. Cârpaciul făcu câţiva paşi, lent; avea încă asupra lui ciocanul.

— Mă ameninţi?

— Nu facem decât să ne exercităm dreptul de a-ţi cere să părăseşti proprietatea noastră.

— Proprietatea *voastră?!* Mă faci să râd!

— Ne-am săturat de tine. Şi de amicii tăi nemţi. Spune-le că n-au ce să caute aici, ai înţeles?

— David! spuse Juliet, cu un glas speriat. De ce nu… pleci?

— Nici nu mă gândesc, până când nu terminăm de vorbit tot ce-avem de vorbit.

Timmy era la jumătate de metru de David, acum. Se opri şi dădu drumul unui şir de mormăieli oribile, ce culminară cu un geamăt prelung. Ochii îi erau lipsiţi de expresie, reci. Părea o brută.

— Vreau să vorbesc cu Juliet, spuse David calm, dar foarte hotărât; iar Timmy îl lovi.

Nu folosise ciocanul, care l-ar fi ucis pe David. Aruncase unealta cât colo şi îl plesnise pe David peste falcă. Acesta văzuse pumnul şi vru să se ferească, dar lovitura lui Timmy i se oprise în arcada stângă, declanşându-i un nou şir de explozii sub ţeasta şi aşa vătămată. Se clătină, pe punctul de a cădea, încă o dată incapabil de a vedea clar.

Timmy veni din nou spre el, repezindu-se cu capul în stomacul lui. David încasă buşitura cu un geamăt şi

căzu în genunchi. Luptându-se să-şi revină în simțuri, se descoperi privind în sus, țintă, la Timmy, care se profila pe fundalul cerului. Surdomutul îşi împreună mâinile şi-şi le ridică deasupra capului.

Înainte de a-şi putea atinge ținta, lovitura fu însă interceptată.

O a doua siluetă întunecată se profila acum pe fundal, având ceva lung în mână. Obiectul descrise un arc de cerc, în plan orizontal, oprindu-se în şalele lui Timmy. Spatele acestuia se dizolvă în aer, îşi reveni, apoi ciomagul apăra din senin pentru a coborî vertical pe umărul stâng al lui Timmy. David auzi un pârâit. Timmy căzu în genunchi pe caldarâm, ducându-şi ambele mâini la gât şi legănându-se înainte şi înapoi. Deasupra lui…

Deasupra lui, Albert îşi exersa musculatura mâinii drepte cu un elan debordant; folosea drept bâtă acelaşi țăruş de gard care tocmai rupsese clavicula lui Timmy.

— Bună, spuse, prinzându-i privirea lui David. Treci în maşină, te rog. Fii băiat bun. Împleticindu-se către Rover, David îl auzi pe Albert rostind îmbietor:

— Mai doreşte cineva? Da' nu vă îmbulziți.

Cele două fete dădură însă înapoi, reduse la tăcere de violența controlată, precis dirijată care emana de la acest necunoscut. Albert aruncă parul şi ocoli botul maşinii pentru a se urca şi el în ea.

— E-n regulă, oftă pe când se lăsa să cadă pe scaunul din stânga lui David.

Artă şi precizie, nu?

David băgă Rover-ul în viteză. Ultimul lucra pe care-l văzu prin oglinda retrovizoare fii că Juliet alerga să-l ajute pe Timmy, în timp ce Sarah părea să fi prins rădăcini; priveliştea îl făcu să simtă un fel de mândrie perversă, ale cărei resorturi nu şi le-ar fi putut explica.

— Ai un talent de a te băga în toate prostiile... Au! Ca şi mine. Ce Dumnezeu...?

Albert simți ceva sub el. Mâna lui scoase la iveală o pungă albă de hârtie.

— Bomboane de ciocolată?

— Da, marca preferată a lui Juliet.

Oftă.

— Nici măcar n-am apucat să...

— Nu contează.

Până în acest moment, David fusese pe pilot automat. Acum începea să revină la realitate.

— Dar... tu nu ai maşină?

— Ba da, am lăsat-o la poartă. Uite-o, lângă cutia poştală.

David opri lângă Morgan-ul lui Albert şi stinse motorul.

— Ai apărut tocmai la timp.

— Grozavă coincidență.

— Te-au trimis ca să vorbeşti cu Juliet?

— Nu. Dar acum nu mai prea are rost, nu-i aşa?

Oftă.

— David, David, David, ce-o să ne facem cu tine?

David îl privi. Purta pantaloni de călărie cu țesătura în diagonală, o cămaşă pepit, o cravată tricotată şi o

jachetă uzată, iar pe cap îşi înfundase bine o şapcă de tweed, al cărui cozoroc îi acoperea toată fruntea, odihnindu-se aproape pe rama ochelarilor lui plați, de forma sâmânței de platan. Lui David îi veni în minte că membrilor falansterului le-ar fi foarte greu să furnizeze poliției o descriere a semnalmentelor lui Albert.

— Ce-o să vă faceți cu mine? îl întrebă. Nu înțeleg. Am căzut de acord că trebuie să întreprind tot ce pot s-o găsesc pe Anna şi să fac cât mai multe în acest sens.

— Da, dar nu utilizând tortura.

— Ei m-au atacat pe mine! Şi nici măcar n-a fost prima oară pe ziua de azi.

— Ce?

David îi povesti întâlnirea lui cu Audi-ul. Albert îşi supse un dinte câtăva vreme.

— Te iubeşte din ce în ce mai multă lume, rosti în fine.

— Ce aveți de gând să faceți în privința asta?

— Am să fac un raport.

— Şi mai departe?

— O să vedem.

— Asta este tot ce poți să-mi spui?

— Da. Ce-ai apucat să scoți de la Juliet, înainte să înceapă tot tărăboiul?

David se holbă la el. Era evident că Albert nu avea nici un chef să continue discuția despre cei doi bărbați din Audi.

— Prea puțin, răspunse în fine. Nu ştie nimic de Anna.

Eşti sigur că nu te-a mințit?

— Da. Deschise gura pentru a-i povesti lui Albert episodul cu doctorul cel

misterios pomenit de Juliet, dar spre propria-i surpriză se auzi rostind:

— De ce a spus fata aceea „nemți”?

— Mă întrebam dacă ai remarcat. Pentru tine are vreun sens?

— Nu. David ştia că ar trebui să-i relateze lui Albert istoria cu „psiho-nu-ştiu-cum”, după expresia lui Juliet. Era important Dar pentru că era atât de important, trebuia să se gândească puțin mai întâi. La ambalajul în care îi va furniza totul lui Albert. Să-şi imagineze un mod de a debita informația obținută care să nu-l facă să pozeze într-un idiot desăvârşit, dat fiind că nu ştiuse nimic, atâția ani.

— N-am nici un fel de prieteni nemți.

Dar Anna avea. Preşedintele comisiei care îl interogase pentru, „Crisalida” afirmase acest lucru.

— A spus Juliet dacă a mai apărut cineva la fermă, pentru a pune întrebări?

— Nu.

— Au mai avut oaspeți azi-dimineață, foarte devreme.

— De unde ştii?

Albert se mulțumi să râdă.

— Au plecat în grabă. Fata cealaltă, cerberița, i-a mirosit foarte bine. *Nemți.* Mă întreb dacă sunt aceiaşi ca derbedeii tăi cu Audi-ul. Ei puteau fi nemți?

David ridică din umeri.

— Anne Lasecombe, ce ai de gând?

David vru să-l întrebe ce-i trece prin minte, dar Albert nu-i dădu timpul s-o facă, ci coborî din maşină brusc.

— La revedere, îi spuse, prin fereastra Rover-ului.

Privindu-l cum îşi porneşte Morgan-ul, se hotărî dintr-o dată să nu spună nimănui nimic despre psihiatrul Annei.

Joi

OPTSPREZECE

Albert ştia o mulțime de lucruri despre meseria de măcelar. Studia problema de ani şi ani, cu intermitențe.

Cuțitele contau cel mai mult; trebuie să-ți cumperi unul bun şi să ai grijă să fie tot timpul ascuțit. Al său îl salvase la escadron din diverse buclucuri. Şefilor le plăceau tot felul de jocuri cum nu se poate mai drăguțe, de felul: se trimite o mână de oameni în Libia, fără bilet de întoarcere şi pe urmă, ajungeți înapoi cum ştiți, ultimul e un fătălău... „Două săptămâni de soare şi nisip, domnilor, o să vă distrați de minune...” într-adevăr, era o viață de bărbat în armată. Cât timp aveai asupra ta o lamă de oțel călit, totuşi, nu riscai să mori de foame. Albert nu se despărțise de Sabatier-ul său încă din epoca Oxford-ului, deşi cuțitul se subțiase foarte mult de atunci. Îl ținea destul de ascuțit pentru a putea omorî, jupui şi tranşa cu el un şarpe, dar astăzi în meniu figurau *ossi buchi,* iar vițelul se tăia uşor. Albert cumpăra de la acelaşi măcelar de ani de zile. Putea fi sigur că vițelul avusese mai puțin de trei luni la tăiere. Mai târziu, avea să folosească acelaşi cuțit pentru a tăia pătrunjelul care trebuia pus în *gremolata,* ceea ce, la drept vorbind, era împotriva regulilor; un Sabatier bine ascuțit nu se va revolta însă.

Tocmai vărsase un rest de Soave dintr-o sticlă peste carnea rumenită şi se

concentra asupra supei de pui pentru *risotto alia Milanese* când se auzi soneria de la intrare.

Fox ridică din sprincene văzând că Albert îşi pusese un şorț de plastic.

— Te-au plătit cei de la Lea & Perrins ca să le faci reclamă la sosuri cu chestia asta?

— Pe ce lume trăieşti? Pun pariu că n-ai cumpărat în viața ta un şorț.

— Şi nici nu mi-am pus vreunul. Te deranjez? întrebase firoscos, ca şi când l-ar fi bănuit pe Albert că poartă lenjerie de dantelă sub pătratul de plastic.

— Nu. Aşteaptă-mă un minut. Albert se întoarse în bucătărie, acoperi farfuria cu un capac şi o îndesă în frigider, refuzând să dea rasol o rețetă doar pentru că trebuia să aibă grijă de un oaspete neaşteptat.

— Te distrezi grozav, nu-i aşa?

Fox îl urmase şi îl privea cu abia disimulată admirație.

— Nu. Dar – îşi scoase şorțul – îmi place să mănânc şi nu am coordonarea motrice necesară pentru a mânui un deschizător de conserve.

Reveniră amândoi în sufragerie.

— Frumos, spuse Fox, lăsându-şi ochii să rătăcească prin cameră. Acuarele… frumos. Asta ce este?

— E un Callow. John, din păcate. Nu William. Peisaj marin, secolul al nouăsprezecelea.

— Dar aceea de lângă ea? Cu adevărat impresionantă…

— Eu am pictat-o. Am un hobby. Mi-ai citit raportul despre Cornwall?

— L-am citit cu toții.

— Cum şi yankeii?

— Bineînțeles. Cer mereu copii după toate hârtiile noastre. Nu sunt foarte încântați că nu am găsit dosarul.

— Închipuie-ți!…

— Eşti cam sceptic.

— „Crisalida”? se strâmbă Albert. E autentică, bănuiesc.

— Ceea ce nu s-ar putea spune despre David Lescombe.

— E bine intenționat.

— Bine intenționat? Fox reflectă o clipă asupra cuvintelor. Să înțeleg de aici că ai încredere în el?

Pe ochelarii lui Albert se aşezaseră, în timp ce prăjea vițelul, o mulțime de punctulețe de grăsime. Ofițerul luă un pătrățel de hârtie creponată pentru şters lentilele dintr-un pachețel aflat pe servantă şi îi curăță.

— E greu de crezut că e un trădător sau complice al soției lui. Ea e putredă până-n măduva oaselor, bineînțeles. Cu el însă avem altă problemă: mi-a stat în drum de câteva ori.

— Atunci vrei să-ți facem cale liberă?

— Nu e nevoie. Încă. În orice caz, concurența s-ar putea să ne scutească de osteneală.

— Cine? A, tipii din Audi, vrei să zici.

— Presupunând că Lescombe n-a inventat tot, răspunse Albert. Şi nu cred că a inventat.

— Nici Cinci-ul nu crede. De-acum, îi vom asigura spatele, dar cu discreție. Pentru orice eventualitate.

— Bună idee. Sunt de acord.

— Am avut o discuție cu medicul curant al doamnei, spuse Fox.

— Şi?

— El i-a prescris pastilele din cutiuță. Mi-a zis că Anna Lescombe a cerut somnifere numai o dată, acum mai bine de un an.

— Şi înainte de asta?

— Nimic. E pacienta lui de vreo nouă ani, de când s-a mutat în casa din Islington. Şi-a schimbat doctorul când s-a măritat.

— Şi medicul de-acum nu are fişa ei dinainte?

— Nu. A făcut o cerere, dar n-a primit-o. Se întâmplă mereu. Cel puțin, aşa susține.

Fox pufni, după care întrebă:

— Ştiai că doctorii sunt pe undeva prin capul listei alcoolicilor?

— E genul acela de doctor?

Fox încuviință din cap.

— Nu pari surprins.

— Nu sunt, rosti Albert cu răceală. Puteam să ne bizuim pe profesionişti în țara asta, înainte. Acum au ajuns o apă şi-un pământ cu toți ceilalți.

— Deci şi tu eşti din aceia cu „totul se duce de râpă”? Curios, mi s-a părut că eşti într-o oarecare măsură un optimist.

— Şi ce-aveți de gând cu bețivul ăla de doctor?

— O să punem mâna pe fişă, până la urmă – Fox oftă – dar nu azi-mâine. Incompatibilități între codurile internaționale ale asigurărilor şi tot restul.

— Atunci pot să mă las pe tânjală?

— Nu. Faci treabă bună. Se pare că domnului Hayes îi place stilul tău literar. Fox devenise cât se poate de malițios. Zice că îți merge mintea.

— La ce îmi merge? Cu ajutorul lui Lescombe, nu mai putem afla nimic de la fiică-sa vitregă; doamna şi-a îmbrobodit confrații într-ale legii... cazul e ca şi clasat. Anna Lescombe s-a dus. Dincolo de Cortina de Fier. Împacă-te cu ideea.

— Deci crezi că nu e la Paris?

Albert îi aruncă o privire lui Fox, care îi aştepta răspunsul plin de speranță şi scutură din cap compătimitor.

— Rămâne totuşi pista ateniană, reluă Fox.

— Chiar crezi că merită s-o urmărim?

— Da, de ce nu?

— Pentru că în privința asta Hayes a avut dreptate. Ca şi cu Parisul. Un bluf. O cacealma. Ce dispoziție au dat cei de la Şase rezidenței din Atena?

— Le-au cerat să afle cine vine şi întreabă de faxuri în fiecare zi, să-l urmărească şi să obțină un nume.

— Fără să se atingă nici măcar cu un deget de acel cineva. Doar să observe.

— Nici măcar cu un deget.

— Pentru că Anna Lescombe e în pericol? Chiar crezi?

— Trebuie să avem în vedere şi această posibilitate, pentru moment.

— Pierdere de timp.

— Ce bine că avem ceva mult mai important pentru tine.

— Adică?

— Un prânz.

— Ce?

— Îmi pare rău că-ți stric aranjamentele culinare. Fox îşi întoarse capul în direcția bucătăriei. Departamentul îți cere ca astăzi să iei masa de prânz. Astăzi, joi. A, indiferent de ce-ai fi putut auzi, e aproape gratis.

NOUĂSPREZECE

Kleist avea o armă; asta înseamnă că intenționa să o țină prizonieră. O clipă, Annei nu-i veni să creadă că ceea ce văzuse era adevărat. Apoi evidența faptelor o copleşi şi îşi dădu seama că îi rămăsese un singur lucru de făcut. Trebuia să evadeze. Imediat.

Se întoarse în dormitor să-şi ia geanta. Cu grijă, aruncă o privire pe hol. Gerhard nu apăruse nici acum. Se îndreptă în vârful picioarelor către ieşire, apăsă fără zgomot pe clanță şi se strecură afară. Dacă o prindea acum, ar putea încă susține că avea de gând să facă o plimbare. O porni pe cărare... atenție, la poartă...

O luase la fugă pe drum.

Încotro?

La stânga după ce ajungi la şosea, în direcția satului. Nu privi înapoi.

Deşi soarele încă mai ardea pe un cer lipsit de nori, Anna abia îl simțea. Ceea ce simțea erau primele valuri de greață. Începuse să-i fie rău numai când se hotărâse să fugă de Gerhard; acelaşi lucru se întâmplase şi alaltăieri. Kleist îi implantase ceva rău în subconştient.

Se şterse pe față. Dosul palmei era ud, sudoare sau lacrimi, nu-şi dădea seama ce. Unde era David? Orice-ar fi spus Gerhard, soțul ei nu ştia unde se află ea.

Îşi dădu seama că nu se poate bizui decât pe ea însăşi, ajutorul nu are de unde veni.

Când îi atrase atenția zgomotul unui motor, privi în urmă, plină de speranță. Îşi dădu seama că zgomotul venea de pe o porțiune a drumului aflată mai sus şi paralel față de cea pe care se găsea ea. Văzu o licărire de vopsea roşie. Fiat-ul lui Iorgos avea această culoare. Gerhard pornise deja în căutarea ei...

Coborî în fugă povârnişul şi se ascunse în spatele unor copaci, respirând cu putere. Auzi cârâitul unei cutii de viteze; apoi maşina apăru pe fâşia de şosea pe care tocmai o părăsise, trecând pe deasupra capului ei înainte de a dispărea în direcția portului. Anna se lăsă să alunece mai departe pe pantă, pentru a ajunge la următoarea porțiune dreaptă de drum. Continuă să coboare prin pilcul de măslini, traversând şoseaua de încă două ori înainte ca serpentinele să se termine, iar apoi alergă prin împrejurimile portului. Văzu cheiul; în continuarea lui, o linie îngustă de apă neliniştită, albastru-cobalt şi, la distanță, un deal verde şi mov.

Dar Gerhard era undeva, în fața ei.

Anna se prăbuşi pe marginea şoselei, speriată că va leşina. Când îşi va da seama că a trecut de ea, ce va face?

Răspunsul la întrebare veni pe dată. Anna auzi un motor de maşină pornind. O luă la fugă perpendicular pe direcția drumului, îmbrățişând mai apoi un zid ce mărginea o curte, pentru a se ascunde în spatele casei cuiva. Îşi înălță capul peste zid la timp pentru a vedea Fiat-ul cum ambalează pe drum şi dispare în sus pe deal. Aşteptă până când se făcu din nou

linişte, înainte de a ieşi din ascunzătoare.

Obscur, în mintea ei se conturară liniile mari ale unui plan. Bacul pleca la ora cinci, Gerhard îi spusese acest lucru în urmă cu câteva zile. Trebuia să aştepte ascunsă până la fără zece, iar apoi să alerge către bac.

Poți să ajungi ia bac, dar şi el poate.

Nu va trage de față cu atâta lume.

Anna se gândi să se îndepărteze cât mai mult de şosea. Pe când privea în jur speriată, trei grecoaice bătrâne apărură în susul dealului. Erau îmbrăcate în ceea ce Annei începuse să i se pară o uniformă: două, numai în negru, din cap până-n picioare, iar a treia, în albastru întunecat. Nu erau cocoşate şi nici şchioape; fiecare avea mersul ei caracteristic, dar nici una nu păşea într-un fel cât de cât armonios.

Femeile aveau câte o sacoşă de plastic; din una dintre ele ieşea un prosop. Se duceau să se scalde!

O componentă a trioului o cercetă pe Anna cu o privire pătrunzătoare, inchizitorială, a ochilor ei negri şi strălucitori, apoi îşi înclină capul.

— *Kalimera!* hârâi, cu o voce guturală.

— *Kalimera.*

Celelalte două femei cântară şi ele cuvântul, dar nu la unison, ci fiecare în felul ei:

— *Ka-lii-mei-raa!*

— *Kalim'ra!*

Apoi prima bătrână o chemă cu un semn.

— *Baie!* proclamă, cu aceeaşi voce guturală. *Tu. Mergi!*

Îi făcu din nou un semn cu mâna, de astă dată zâmbind, dar la fel de imperativ. Arma făcu un pas înainte.

— Mulțumesc, răspunse. *Efharisto.*

Grecoaicele porniră. O luară pe un drum lăturalnic, care ocolea piața centrală. Nu peste mult timp, spre negrăita-i uşurare, Anna urca pe o potecă bătută de vânturi dealul aflat în partea opusă cheiului, ascunsă privirilor curioase de omniprezenții măslini, care păreau să acopere fiecare centimetru pătrat al acestei insule. După un timp, poteca se înfundă, astfel încât Anna singură habar n-avea încotro ar fi trebuit s-o apuce, dar, din fericire, cele trei ghide ale ei nu păreau deloc tulburate. Urcuşul era abrupt, dar chiar când crezu că nu va mai putea face măcar un pas, ajunseră în vârful dealului şi începură să coboare către malul mării. Portul rămăsese departe în spatele lor. Pentru prima dată de când părăsise vila, Anna se simți aproape în siguranță.

La baza dealului începea o plajă plină de pietriş. Cele trei bătrâne găsiră o pată de umbră, pe care îşi aşezaseră lucrurile, apoi dispărură, fiecare în spatele altui măslin, pentru a reapărea peste numai o clipă, cu nişte costume de baie şi pălării surprinzător de înzorzonate şi pline de contraste. Una după alta, se aruncară în mare, fără să-şi scoată tichiile cu floricele. Cea mai bătrână se agită viguros către Anna, care clătină din cap, folosind limbajul gesturilor pentru a-i arăta că nu are costum de baie. Se aşeză sub un copac şi le privi cum se bălăcesc: trei

hipopotami greceşti drăguți.

În ciuda temerilor ei, Anna se trezi visând la ce însemna să fii bătrână pe această insulă, fără să fi cunoscut vreodată o altfel de lume. Născută aici, curtată de băieți aici, mai târziu soție, într-o zi îngropată, totul în cercul aceleiaşi societăți închistate. Poate că bărbații lor le dăduseră fii buni, zdraveni, ca să aibă grijă de ele când vor îmbătrâni; păreau să aibă copii cu toatele.

Undeva, poate, mama ei mai trăia încă. Acum, privindu-le pe cele trei bătrâne, Anna simți cum o cuprinde dorința ei cea mai puternică şi mai familiară: să o caute, să îi ia mâinile întrale ei şi să o întrebe: De ce? De ce m-ai părăsit, tu, care aveai datoria de a mă iubi cel mai tare pe lumea asta? Cu ce ți-am greşit?

Justiția ar ajuta-o să o găsească. Dar era un lucru pe care justiția nu l-ar fi putut face: să-i dea curajul să înceapă, curaj pe care nu-l avea.

Grecoaicele pluteau către țărm şi, într-un sfârşit, ajunseră pe plajă. Îi oferiră Annei fructe, pe care ea le refuză, acceptând doar o înghițitură de apă. Apoi începură să o dădăcească, iar ea zâmbi şi încuviință din cap, fără a înțelege un cuvânt. Totuşi, după un timp, tustrele tăcură şi, ca la un semnal, adormiră.

Anna rămase trează, prea speriată pentru a se destinde. Acum timpul părea să se scurgă încet, peste o clipă, foarte repede. Aştepta din tot sufletul bacul şi totodată se temea să-l vadă apărând. Trebuia să fugă, dar Gerhard va fi acolo…

Cine *era* Gerhard? Ce avea de gând cu ea? De ce o adusese aici – pentru a o seduce, aşa cum încercase cu o zi înainte? Pentru a o viola, la asta îi servea arma? Gerhard, psihoterapeutul, devenise deodată Gerhard, violatorul…

Nu. Toate acestea puteau fi aranjate şi la Londra. Era pe o pistă falsă. Atunci, *de ce?*

Brusc, una dintre femei se întinse, căscă şi se rostogoli cumva pentru a ajunge în capul oaselor. Murmură câteva cuvinte, privind marea. Anna cercetă linia orizontului. Un vălătuc de fum apăru departe, la gura golfului, un vălătuc care era vârful unei dâre.

Anna se uită la ceas. Patru şi un sfert.

Grecoaicele îşi făceau bagajul, slavă Domnului! Asta însemna că va putea rămâne cu ele până la sfârşit. Le urmă, în drumul lor spre casă. În vârful dealului se opri, examinând portul, care se întindea jos ca macheta unui cătun. Nici urmă de Fiat-ul cel roşu.

Porni grăbită, curând depăşindu-şi tovarăşele care cloncăniră şi bombăniră câteva onomatopee de despărțire pe când ea trecea de ele. Ajunse în port când acesta se trezea din siestă. Două motorete gălăgioase, conduse de doi Zorba tineri, neraşi, umplură cheiul de praf. Proprietarul unei prăvălii îşi expunea marfa. Mai devreme, în aceeaşi zi, Anna descoperise un birou aflat în aceeaşi clădire ca şi prăvălia; în fața lui, pe o tablă, erau mâzgălite cu cretă tarifele unor excursii pe continent şi alte frânturi de informații ce aveau ca scop

să-i ademenească pe turiştii inexistenți.

Anna păşi încet, trecând de rafturile noduroase ale prăvăliei şi de un stand cu cărți de duzină, ajungând în uşa biroului de turism. Funcționarul, unul din acei bărbați între două vârste care încearcă să se păstreze în formă, o văzu, îşi adună tot curajul şi zâmbi.

— Vorbiți englezeşte?

— Desigur.

— Trebuie să mă întorc în Anglia. Astăzi. Puteți să mă ajutați?

— Bineînțeles. Da.

Funcționarul se ridică în picioare, dându-şi în lături mâna dreaptă într-un gest pe care l-ar fi vrut de bun-venit, dar care îl făcu să semene cu un polițist în intersecție. Începu să spună ceva despre bacuri şi avioane, că orarele nu se potriveau. Anna încerca din răsputeri să-i înțeleagă engleza poticnită.

— Deci vreau... un bilet la vasul de Corfu, apoi un taxi până la aeroport, aşa este?

— Da. Ticitu' di avion tlebui să cumpâlați la ailupol.

— Acceptați cărți de credit? American Express?

Când scutură din cap, Anna îl privi îngrozită. N-avea nici un ban în monedă grecească. Panica reapăru. *Nu putea să plece de pe insulă.*

Văzându-i expresia, grecul zâmbi.

— Aveți Iile? Lile englezesc?

— Da! – scotoci în poşetă – poftim, luați-le. Ajung?

Funcționarul numără bancnotele, strâmbă din buze şi îi vându biletul cu

suficientă reținere pentru a-i sugera că îi face o favoare şi nu că este în curs de a-şi face un comision de trei sute la sută din valoarea călătoriei. Anna porni aproape în fugă prin piața acum trezită la viață şi răsunând de zgomotul vocilor, încotro s-o ia?

Cheiul de beton era practic o prelungire a drumului, care la rândul lui se transformase în piață. Acolo unde se sfârşea, pentru a lăsa loc mării, fusese aşezată o rampă în formă de pană, folosită pentru urcarea şi coborârea vehiculelor atunci când bacul trăgea la țărm. Alți câțiva pasageri se aşezaseră deja pe rampă, gata de îmbarcare. Urletul motoarelor crescu din nou în intensitate; apoi cei doi Zorba începură să îşi pregătească maşinăriile de îmbarcare. *Buuun!* Oameni, vehicule, era şi un cărucior pe trei roți cu o stivă de cutii de carton, cu cât mai mulți, cu atât mai bine…

Anna se uită la ceas. Mai rămăsese un sfert de oră. Sigur că da, prăvălia! Va intra în magazin şi va rămâne acolo până când bacul va fi efectiv legat de mal, până la momentul în care vor fi pe punctul de a ridica apuntamentul, apoi se va repezi pe punte. Dar de ce întârzia să apară bacul acela? Anna se răsuci în loc şi văzu prora unei nave, a cărei vopsea albă era pătată de rugină, depăşind promontoriul. *Minunat!*

Totuşi, ajungând la uşa prăvăliei, auzi o maşină şi cu coada ochiului prinse o străfulgerare roşie. Gerhard era aici! Dădu ocol mesei din mijlocul prăvăliei,

răsucind nervos şaibele elastice şi anvelopele aflate pe ea. După o clipă, îşi dădu seama că este privită.

Îşi ridică brusc ochii. Proprietara magazinului, o femeie având în jur de treizeci şi cinci de ani, avea pe nas o pereche de ochelari mari, rotunzi. Ramele acestora i se intersectau deasupra nasului, dându-i un aer de bufniță. Continua să se holbeze la Anna, tăcând demn, mişcându-şi din când în când capul ca şi cum ar fi vrut să-şi focalizeze mai bine pe ea lentilele rotunde, imense.

O portieră se trânti. Anna tresări. Lentilele se mişcară puțin, remarcând faptul. Strecurându-se prin spațiul strâmt dintre grecoaică şi capătul mesei, Anna putu să arunce o privire pe fereastră, fără a-şi deconspira gestul. Ceea ce văzu îi făcu genunchii să se înmoaie. Bacul tocmai se lipea de chei. Dar între ea şi salvare, se afla Gerhard, care privea mulțimea cu coatele sprijinite de capota maşinii.

O auzi pe femeie foindu-se. Iisuse, îl cunoaşte pe Gerhard, îşi spuse.

Femeia îşi croi drum pe lângă ea, cu intenția evidentă de a ieşi în stradă.

— Scuzați-mă... Anna rostise cele două cuvinte în şoaptă, iar proprietara prăvăliei nu o auzise. Scuzați-mă!

Vocea i se transformase într-un țipăt de astă dată. Femeia se întoarse, cu ochelarii mărindu-i ochii ce se deschideau larg, surprinşi. Asemănarea cu o bufniță deveni aproape comică.

— Scuzați-mă, bundița asta, bundiță îi spuneți? N-am mai văzut niciodată aşa

ceva…

Anna ridică piesa de îmbrăcăminte, interpunându-se între ea şi fereastră pentru cazul în care Gerhard s-ar întoarce. Nu se putu opri să rânjească asemenea unui ghid ţicnit aflat în aşteptarea unui bacşiş. Proprietara ezită un moment, apoi se întoarse cu evidentă reticenţă.

O mişcare de cealaltă parte a ferestrei îi atrase Annei privirile. Gerhard pornise către cea mai mare *tavernă* din piaţă. Anna lăsă baltă bundiţa şi se repezi către uşă, călcând-o pe grecoaică pe picior. Nu se opri până când nu se găsi în siguranţă, în spatele rampei de beton. Acolo, se ghemui, încercând să-l descopere pe Gerhard în pădurea de picioare care se mişcau deasupra capului ei. Nu reuşi să-l vadă.

Placa de la pupa bacului se lovi de ţărm zgomotos. Pădurea de deasupra se legăna, ca atinsă de o boare. Anna se ridică în picioare, pregătită să o ia la fugă. Trebui să aştepte ca două maşini să iasă din cală. Se enervă la gândul că o asemenea manevră, extrem de simplă, putea lua atât de mult timp, dacă era executată de nişte incapabili. După care îşi croi drum, încercând să ajungă în fruntea mulţimii.

În cală, mirosea îngrozitor a motorină şi a gaze de eşapament. Oamenii încercau să ajungă în partea stângă, unde o scară de metal urca spre lumină. Anna puse piciorul pe prima treaptă. Cureaua poşetei i se prinse în balustradă. În spatele ei, pasagerii

începeau să devină nerăbdători. Reuşi în cele din urmă să-şi smulgă geanta şi şi-o strânse la piept.

Treptele erau aproape verticale. Singurul mod în care puteai să le urci liniştit era să-ți păstrezi privirea ațintită înainte, motiv pentru care, atunci când se lovi de cineva care cobora, îi putu vedea doar pantofii grosolani, în două culori, alb şi maro, perforați, apoi pantalonii crem. Fără nici o legătură se gândi, crichet, ce caraghios, nimeni nu mai poartă aşa ceva în ziua de azi, de ce poartă pantaloni de crichet? Apoi ochii îi ajunseră în dreptul cămăşii de flanel, ca şi pantalonii şi tot crem, pe o asemenea căldură, ar trebui s-o lase mai moale… mâna închizându-se în jurul brațului ei, cafenie, ca şi pantofii, degete subțiri, cu încheieturi osoase…

— *Sprechen Sie Deutsch!*

Şoapta şuierată venea de undeva, de deasupra capului ei. Privi în sus şi văzu o gură cu buze cărnoase. Ochii îi coborâră pe un măr al lui Adam proeminent. O mustață neagră şi şatenă, ca şi perii care ieşeau din ambele nări. Şi, încoronând totul, o pălărie decolorată, cu banda neagră întinată de ceea ce părea a fi pudră de talc.

Totul dispăru în jurul Annei, lumea, contextul, nu mai exista.

— Anna!

Trebuie să fie Gerhard. Dar nu era vocea lui Gerhard.

— Ce bine că te văd! Ce coincidență, *ja!*

Anna scutură din cap, cu intenția de a

nega prin viu grai, dar rămase mută de revoltă.

— Haide să bem o bere.

Acum o împingea pe trepte în jos, folosindu-i trupul ca berbec împotriva pasagerilor nemulțumiți de mai jos. Străinul, îşi dădu seama Anna, era extrem de înalt, avea peste doi metri şi era atât de subțire, încât trupul nu părea să poată să-i cuprindă toate organele vitale. Domina mulțimea aflată în cală şi Anna, silită să îi privească în față peste poşetă, realiză că puterea lui izvora nu din hainele asemănătoare cu uniformele din marina comercială, ci din adâncul ochilor lui cenuşii-deschis.

— Nu! reuşi să îngaime. Trebuie să prind avionul. Nu te cunosc.

Cum străinul continua să o împingă în jos pe scară, Anna îşi dădu seama că timpul politețurilor trecuse. Deschise gura ca să strige „Ajutor!”, cu intenția de a fi auzită până la Atena. Dar chiar când trăgea aer în piept, o altă mână o bătu pe umăr, iar o voce familiară rosti:

— Anna, draga mea, unde-ți închipui că pleci?

Se răsuci brusc, pentru a-l vedea pe Gerhard, cu un polițist alături şi pentru o clipă îşi imagină, cu inima zvâcnind, că acesta din urmă îl va aresta. Apoi însă Gerhard spuse câteva cuvinte în greceşte, iar polițistul traduse:

— Sunteți bolnavă, aşa zice medicul dumneavoastră. Vă puteți face singură rău.

— Şi altora, adăugă Kleist, cu un zâmbet compătimitor.

DOUĂZECI

Fox identificase restaurantul cu ajutorul stenogramei interogatoriului lui David de la Comitetul „Crisalida”. Situat la granița dintre Londra afacerilor şi cea a avocaților, localul reuşea totuşi să atragă şi clienții din clasa de mijloc, iar decorațiunile conservatoare îi stârneau lui Albert asociații plăcute. Aşezându-se şi pregătindu-se să se cufunde în lectura meniului mare, dar nu exagerat, se întrebă cine trebuia să fii pentru a putea rezerva una din cele mai bune trei mese, situate la o distanță mai mult decât îndestulătoare una de alta şi toate urcate într-un soi de nişă semicirculară care dădea într-o grădină. Restaurantul avea un aer prosper, dar nişa rămânea goală. Una din cele trei mese fusese pregătită pentru două persoane. Şi oricine s-ar fi aşezat la ea i-ar fi putut privi în linişte pe ceilalți meseni, păstrând însă discreția asupra persoanei proprii.

Se cufundă în lectura meniului cu neumbrită plăcere. Locul ăsta, realiză instinctiv, era o fundătură în privința cazului Lescombe. Nici un fir nu putea duce dintr-o ambianță atât de plăcută în inima întunericului.

Comandă un pateu de peşte afumat, apoi continuă cu o friptură la grătar simplă, acel Becher’s Brook care constituie un test pentru orice local. Bărbatul care îi adusese lista de vinuri purta o cravată roşie ce contrasta cu

costumul gri; contrastul, împreună cu felul de-a fi politicos, dar nu servil, îl convinsese pe Albert că omul e chiar proprietarul.

— Se întâmplă să aveți un Barolo din 1985?

— Mi-e teamă că nu. Avem însă din 1986.

— Din recolta aceea cu grindină?

— Într-adevăr… ştiți ceva, nu l-am trecut încă pe listă, pentru că nu l-am gustat eu însumi, dar mai am un Piedmont. Un Carema DOC. Ultimul transport a fost cât se poate de satisfăcător.

— Luigi Ferrando?

— Da.

Expresia preocupată a bărbatului se îndulcise într-una entuziasmată.

— În acest caz, voi risca.

Ochii lui Albert rătăceau în continuare pe mesele din nişă. Cea pentru două persoane rămăsese neocupată. Pe fața de masă, pe jumătate ascunsă de vaza cu flori de primăvară, era o plăcuță cu „Rezervat”, dar chiar după ce ora unu şi jumătate veni şi trecu, nimeni nu o luă. Vreun patron respectabil, la care te puteai aştepta să întârzie…

Şi care nu apăra deloc, până la urmă. Albert bău un coniac, mai ceru unul, pe care-l sorbi cu înghițituri mici. Pe la două şi douăzeci şi cinci era ultimul client rămas şi, cum sperase, proprietarul se apropie pentru a-şi petrece timpul cu el.

— V-a plăcut masa?

— Excelentă. Iar cu Carema, v-ați dovedit la înălțime.

— E prima oară când veniți aici?

— Şi nu ultima, sper. Ați deschis de multă vreme?

— De treisprezece ani.

— Cu siguranță, nu sunt atât de în temă pe cât credeam cu ceea ce se întâmplă în Londra.

— Ne-am schimbat numele cu puțin timp în urmă. Asta îi derutează pe oameni.

Albert cocheta cu ideea de a renunța la restul întrebărilor, dar îşi aminti că, în ciuda afirmației lui Fox, prânzul nu era chiar gratis.

— Beți cu mine ceva pentru digestie?

Bărbatul aruncă o privire împrejur, pentru a vedea dacă mai avea ceva de făcut.

— Sunteți prea bun. Poate o bere de malț?

Luă el însuşi băuturile de la bar şi se întoarse, trăgându-şi un scaun de la una din celelalte mese, pentru a se aşează față în față cu Albert.

— Mă numesc Seppy Lamont. Puțină lume îmi mai spune acum Septimius.

— Mama avea simțul umorului, cum avea maică-mea?

— Tata, de fapt. Tu ce cruce porți?

— Albert.

— Nu e rău. Cel puțin, Victoria te iubeşte.

Albert chicoti.

— Ai fost în armată?

— Ți-ai dat seama, nu-i aşa? În Garda Scoțiană. O plictiseală sinistră, sincer vorbind. Apoi tatăl nevesti-mii a murit şi ne-a lăsat câte ceva. Ea găteşte fantastic,

sincer, deşi eu sunt cel care-o spun.

Îl privi pe Albert lung, rece.

— Şi unitatea ta militară care este?

— Se vede, nu-i aşa?

— Mda.

— Paraşutişti.

— În serviciu activ, încă?

— Nu. Albert îşi scoase portofelul, iar Seppy Lamont, înțelegând greşit, rosti:

— Îți fac nota.

— Imediat. Dar uită-te la asta, mai întâi.

Seppy privi legitimația îmbrăcată în plastic, îi confruntă fotografia cu figura celui aşezat în fața lui şi spuse:

— Scoate-o pe cealaltă, prietene. Din Divizia Specială nu eşti. Ştii ce, suntem cam la vedere aici, hai să trecem în birou. Aş vrea să ți-o prezint pe nevastă-mea.

Albert se ridică şi îl urmă, trecând de la o uşă aflată în spatele barului, pentru a se regăsi într-un birou nu prea amenajat. Încăperea era lungă, dar abia mai lată decât un pat pentru o singură persoană, ca şi când, pentru a ajunge la masa aflată la capătul opus, ar fi trebuit să treci printr-un aparat abraziv, care să-ți reducă dimensiunile.

La masă, era aşezată o femeie, având în jur de patruzeci şi cinci de ani. Stătea cu picioarele încrucişate, oferindu-şi generos privirii lui Albert ciorapii – plasă de nailon şi pantofii de lac, foarte franțuzeşti; când însă femeia se întoarse de la socotelile la care lucra, ofițerul îşi dădu seama că de la mijloc în sus era cu totul altceva. Buzele roşii aveau aceeaşi culoare lividă cu cravata lui Seppy,

chipul îi era acoperit de cantități impresionante de fond de ten, iar părul, nu prea lung, era evident închis la origine şi fusese vopsit în blond, neîndemânatic şi în urmă cu multă vreme. Unguroaică, poate. De undeva din Blocul de Est.

— El e Albert, draga mea. De-al nostru. Albert, ți-o prezint pe soția mea, Racine.

— Încântat de cunoştință.

Racine se descolăci de pe scaunul pe care stătuse. Întinse o mână cu o încetineală studiată, care îi caracteriza toate gesturile, ca şi felul de a vorbi. Vocea îi era scăzută, iar cuvintele şi le alegea după deliberare.

— Mii de mulțumiri pentru o masă minunată. Găteşti chiar tu?

— Da. Am ajutor, desigur, dar trebuie să fii cu ochii pe tot ce se întâmplă. Gătesc. Cumpăr ingredientele. Aranjez mesele. Aleg florile.

Albert nu-i putea localiza accentul, dar îşi dădu seama că venea de undeva, mai din vestul continentului. Din Austria, poate.

Femeia îşi dădu capul pe spate şi râse, prea teatral pentru gusturile simple ale lui Albert.

— N-am absolvit nici o şcoală de specialitate, dar am avut un tată căruia îi plăcea să mănânce numai ceea ce e mai bun – capul îi reveni la orizontală – şi o mamă care a murit când eram mică. Înainte de a scăpa de Est, tatăl meu avea un local în Brno. M-a învățat… totul!

— Eşti cehoaică?

— Da.

— Numele tău m-a derutat. Racine.

— Mi l-am schimbat când am ajuns aici. Nu-mi plăcea cel pe care mi-l dăduse tata. Am deci ceva în comun cu Septimius. Dar tații sunt... Ai fost poate în Cehoslovacia?

— În trecere.

Seppy mârâi. Avusese intenția să râdă, dar scoase un sunet mult mai puțin ilar. Lui Albert începea să-i displacă acest om, care pricepea ceva mai mult decât era nevoie.

— Albert are nevoie de ajutor, draga mea.

— Şi cum v-am putea ajuta, domnule Albert?

— O cunoşti pe această femeie? Albert îi întinse o fotografie a Annei, aceea pe care o luaseră din album, iar apoi, dând curs unui impuls subit, întrebă:

— A rezervat o masă pentru astăzi? Pentru două persoane, cumva?

— O, Doamne, strigă Racine şi izbucni în râs, ducându-şi amândouă mâinile la gât. Îşi vopsise unghiile, remarcă Albert, într-o nuanță neatractivă de verde.

— Credeam că femeia asta e moartă, continuă ea. El s-a ținut după ea atâta vreme! Şi, când am văzut că nu vine, m-am gândit că e chiar moartă, cel puțin.

Albert se întrebă în treacăt ce putea fi „mai mult" decât moartea, în context; nu era însă timp de speculații.

— Ştii cum o cheamă?

Seppy privi insistent fotografia înainte de a trece în sens invers prin aparatul abraziv, cu mâinile în buzunare.

— E doamna Lescombe.

Dintr-o dată, deveni mai puțin sigur pe sine ca cineva care aşteaptă, temător şi cu nerăbdare, să vadă dacă toată povestea va duce undeva sau nu.

— Venea aici des?

— Acum câtăva vreme – familia Lamont schimbă o privire uşor batjocoritoare, care-l excludea pe Albert – au trecut peste doi ani de atunci.

— Masa aceea liberă nu era a ei?

— Nu, răspunse Racine. Nu era a ei.

— Era aproape a ei, mai exact. Rezervarea a fost făcută…

— Septimius, scuză-mă, dar… cine e domnul Albert?

— A, iartă-mă. Eşti amabil…

Septimius ridică din sprincene şi, de astă dată, privirea uşor batjocoritoare o excluse pe Racine. Albert îşi scoase la iveală legitimația.

— De la poliție?

Părea speriată. Albert îşi aminti de unde venea. Ştia că va trebui să ceară relații la Ambasada Cehoslovaciei despre Racine, ceea ce îl agasă, pentru că Ambasada Cehoslovaciei se va cutremura până-n temelii şi va începe să scotocească prin dosare în care nu se găsea nimic.

— Un fel de poliție.

Soț şi soție se priviră câteva momente, schimbând un număr de mesaje. Când Seppy spuse în fine: „Sigur, facem ce putem”, Albert îşi scoase pălăria mental dinaintea lui Fox, care îi recomandase o abordare oblică şi un atac frontal. O comportare agresivă nu i-ar fi impresionat pe aceşti oameni. Care se

îmbracă în fiecare dimineață în hainele lor, dar nu-şi dezbracă niciodată armura.

— Spuneți-mi tot ce ştiți despre această clientă a dumneavoastră, vă rog. Despre Anna.

— Dintotdeauna mi-a plăcut, răspunse Seppy. A fost cea mai bună din tot lotul. Şi cu ea a durat cea mai multă vreme.

— N-am înțeles niciodată, interveni Racine. Părea o persoană atât de ştearsă. Toate toaletele acelea negre, ciorapii aceia negri.

— E avocat, explică Albert.

— Mi-am dat seama că e un soi de jurist, spuse Seppy. Foarte precisă. Şi, cu toate acestea, maniere încântătoare.

— Şi din felul cum vorbiți reiese că nu venea singură. Venea întotdeauna cu aceeaşi persoană?

— Da.

— Cum se numea?

Septimius nu răspunse imediat. Albert fu atins de o altă intuiție, pe care însă nu şi-o putea exprima în cuvinte, iar lucrul acesta îl irită. Era ceva extrem de evident care avea să-i vină în minte imediat…

— Cum se numea? repetă scurt.

Cea care răspunse fu Racine.

— Gerhard Kleist.

— Kleist.

Amintindu-şi un alt detaliu din interogatoriul pe care i-l luase Fox lui Lescombe, Albert se cutremură.

— Neamț?

— Da.

— Şi lua masa de obicei aici cu Anna?

Atmosfera din biroul cel strâmt devenise cât se poate de glacială.

— Septimius, dragul meu, trebuie neapărat să vorbesc cu Vanessa despre bluzele acelea, poate poți tu să îl ajuți pe domnul Albert…

— Aş prefera să mai rămâneți.

Zâmbi abia după un timp.

— Şi acest domn Kleist este tot avocat?

— Nu, răspunse Seppy. Este psihoterapeut.

Albert încremeni.

— Poftim?

— Psihoterapeut. La un moment dat, a devenit client regulat al restaurantului nostru. Apoi ne-am împrietenit.

Albert se gândi la masa cea goală şi la aşezarea ei specială.

— Trebuia să ia prânzul astăzi aici?

— Da.

— Dar n-a venit, deşi rezervase o masă. A telefonat?

— Nu.

— S-a mai întâmplat aşa ceva?

— Uneori nu poate veni din cauza câte unui pacient. Racine aproape şoptea. Nu întotdeauna…

— Se deranjează să ne dea de ştire, termină Seppy propoziția începută de soția lui.

— Cina aici şi cu alte femei, am dreptate când presupun acest lucra?

— Lua prânzul. Nu obişnuia să cineze aici, răspunse Seppy.

Albert îşi dădu seama că îi răspunsese într-un anume fel la întrebare.

— Bănuiesc că nu aveți, din întâmplare, o adresă a domnului Kleist?

Septimius îşi aţinti privirea către podea. În cele din urmă, Racine şopti:

— Ba da – deschise un sertar – în agenda mea… una veche. Asta e.

Albert îşi notă adresa.

— Mai putem să vă ajutăm cu ceva?

— Aş dori să arunc o privire în registrele dumneavoastră, din ultimii cinci ani. Nu, e exagerat. Dintr-o perioadă care începe în prima zi din care le aveți şi se termină în ziua când doamna Lescombe a luat masa aici ultima oară.

Registrele apărură, după o căutare. Albert le frunzări, încercând să vadă dacă datele la care Kleist făcuse rezervări se potriveau cu cele din agenda Annei de la tribunal şi nu fu surprins să afle că erau aceleaşi.

— Vă puteți lipsi de ele pentru o vreme?

Seppy încuviință din cap.

— Bineînțeles.

— Va trebui să le analizăm în detaliu, dar poate mă puteți ajuta… Exista un tipar prestabilit al întâlnirilor lor?

— Un tipar?

— Vreau să zis: prânzeau aici de două ori pe an, ceva de genul ăsta? Sau de trei ori pe săptămână, timp de şase luni, după care urma o pauză… înțelegeți la ce mă refer?

Seppy reflectă câteva clipe.

— La început, în urmă cu câțiva ani, erau un cuplu. Apoi s-a schimbat. A urmat o pauză lungă, din câte-mi amintesc.

— O ceartă sau aşa ceva?

— N-aş putea să spun. După doi sau trei ani, ea a reapărut dintr-o dată. Mai

departe însă, lucrurile s-au întâmplat cum spuneai, luau prânzul de două ori pe an. Zile de naştere, poate. Se puneau la curent cu ce mai făcuseră între timp.

— Şi au ținut-o tot aşa, până…

— Acum doi ani. Aproximativ.

— După care, s-a terminat. Dar Kleist a rămas în continuare un client permanent.

— A, da. Ştii ce, toată povestea a cam… mai ai ceva?

Albert tăcu, concentrat, câteva clipe.

— Numai nota, te rog.

Seppy o întocmi în cea mai mare viteză. Albert plăti cu bani gheață. Banii lui Fox, la care adăugă un bacşiş rezonabil, dar nu generos.

— Te conduc, rosti Seppy şi, ajungând la uşa restaurantului: Dacă trebuie să te întorci aici, n-ai să uiți poate să vorbeşti cu mine întâi, de fiecare dată?

— S-a înțeles.

— Vezi, nevastă-mea… a fost pacienta lui Kleist. După ce a murit tatăl ei – Seppy făcu o grimasă – timp de doi ani. Ne-a costat o avere.

— Îmi pare rău, Albert îşi ciocăni fruntea cu arătătorul – iar eu am fost de-a dreptul pisălog.

— Anna Lescombe n-a fost singura, ştii. Kleist avea o mulțime de femei.

— De iubite, vrei să zici?

— Aşa cred.

— Anna şi Kleist…

— Dacă erau amanți? N-am fost niciodată de față, aşa că nu am de unde să ştiu. Dar pun pariu că da, la început. În branşa noastră, ajungi să-i miroşi pe

oameni de la un kilometru.

— Şi după aceea?

Seppy ridică din umeri.

— I-ai auzit discutând despre… ceva anume, la drept vorbind?

— Nu, regula de bază în meseria noastră este: nu trage cu urechea. E treaba lor ce vorbesc.

— Dar Racine – i-a auzit vreodată discutând despre una sau alta?

Seppy izbucni în hohote, apoi îl tratã pe Albert cu o privire compătimitoare, nu lipsită de o undă de dispreț.

— „S-a-nțeles”, rosti liniştit, punând cuvintele între nişte ghilimele evidente, aşa ai zis, omule. S-a-nțeles…

Atunci, în fine, se făcu lumină, Albert realiză ce-i scăpase mai devreme, acel „ceva” atât de săritor în ochi. „Ne-am împrietenit”, fuseseră cuvintele lui Racine, atunci când se referise la relația cu Kleist. Ce fel de prieten, se întrebă Albert, cât de apropiat, la un milimetru de apropiat, in*tim, s*-ar putea spune? O imagine neaşteptată îi apăruse în minte iritant de veridică: Racine Lamont sprijinită în uşa biroului ei lung şi îngust, cu ochii ațintiți pe masa de pe platforma ce dădea în grădină, săptămână de săptămână, una din fețe e de fiecare dată alta, cealaltă, întotdeauna aceeaşi, cu ochi numai pentru *l'amie du jour*[24] *şi* niciodată pentru ea. Niciodată, pe viitor, pentru ea.

— Iertare, glăsui Albert. Am şi eu ordinele mele. Îmi pare rău.

DOUĂZECI ŞI UNU

Anna încercase să se opună, dar o împinseseră în maşină. Gerhard şi necunoscutul de pe bac, desigur şi, pe deasupra şi polițistul. Când strigase, în prima clipă oamenii din jur ridicaseră din sprâncene. Apoi, la vederea uniformei de poliție, indignarea se transformase în zâmbete. Anna se trezise aşezată pe bancheta din spate a Fiat-ului. Cineva îi legase mâinile, era cu totul lipsită de apărare. Prizonieră a celui în care avusese cândva mai multă încredere decât în oricine pe lume, cu excepția soțului ei, David.

— Aşadar, Kleist, mă bucur că eşti încă în viață.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte în engleză pe care le auzise pentru multă vreme. Nu îşi amintea nimic din călătoria înapoi spre casă, cu excepția unui nesfârşit schimburi de replici într-o limbă guturală, urâtă, pe care nu o înțelegea, dar despre care presupusese că trebuie să fie germana. Apoi, aşezată la masa din bucătărie, privindu-l pe Kleist cum scoate nişte sticle de bere din frigider.

— Dezleagă-mă, îi ceru ea.

— Promiți să nu faci gălăgie?

— Du-te la dracu'.

Kleist ridică din umeri şi se îndepărtă:

— Treaba ta.

Anna se luptă un timp cu legătura, care însă fusese înnodată artistic. Nu reuşi decât să-şi rănească încheieturile.

— Am să stau liniştită, rosti cu voce joasă. Numai dezleagă-mă, da?

Kleist tăie legătura cu un cuțit de bucătărie. Se aşează dinaintea ei, alături de necunoscut şi pentru o vreme amândoi sorbiră din sticlele de *Hellas,* tăcând. Bărbatul în crem avea mania de a-şi suge amândouă buzele după ce trăgea o duşcă, mai întâi cea de jos, apoi cea de sus, curățindu-şi grijuliu cu limba capetele mustății de ultimele urme ale prețioasei substanțe.

— Nu ai de gând să faci prezentările? îl întrebă ea pe Kleist, sfidător.

Psihoterapeutul se uită întâi la necunoscut, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea, iar asta o şocă într-adevăr pe Anna. În lumea lor, cea în care trăise cu Gerhard până acum, el era cel care drămuia permisiunile. El îi dăduse consimțământul să practice avocatura, să se culce cu el, să se mărite cu David. Îşi aminti ziua în care tatăl ei îşi vânduse magazinul rețelei de supermarket-uri şi îi invitase acasă, la cină, pe cumpărători; în acea seară, pentru prima dată, Anna îşi dăduse seama că tata nu mai era şeful, ci că *avea* un şef.

— Ți-l prezint pe Jurgen Barzel.

— Îl cunoşti?

— Îl cunosc.

— Cine e? Ce caută aici?

Kleist o privi perplex. Era ca şi cum o oaie şi-ar fi întrebat în mod miraculos păstorul cum îşi câştigă existența măcelarii.

— E un fel de… reparator.

— De ce o spui pe tonul ăsta? Sunteți

duşmani?

De ce? reflectă Kleist. Pentru că HVA-ul a aflat despre vila asta şi nu ştiu de unde. Nu ştiu ce anume ştiu, nu ştiu nimic, decât că sunt îngrozit. Din cauza asta mi se contractă gâtul şi mi se usucă saliva, Anna.

— Doamnă Lescombe… am pronunțat corect?

Anna se trezi că se scufundă în ochii lui Barzel, în timp ce aceştia se dilatară până ajunseră să-i umple întregul câmp vizual.

— Da.

— E o plăcere să vă cunosc. Ne-ați stimulat! S-a lucrat până la miezul nopții pentru tine, Anna… aş dori să-ți spun Anna, îmi permiți?

Raporturile de forță se schimbară din nou, lucru care o zăpăci.

— Da…

— Iar mie spune-mi Jurgen. Povesteşte-mi despre tine, Anna.

Anna se holbă la el, neînțelegând ce-i cerea. Barzel îşi dădu seama probabil de starea ei de spirit, pentru că zâmbi şi rosti:

— Nu te speria, te implor. Îți sunt prieten. De asta mă şi aflu aici – pentru a te ajuta pe tine şi pe Gerhard.

Pe naiba, gândi Kleist.

— Şi-atunci, ce vrei să ştii de la mine?

— Povesteşte-mi despre tine. Despre David. Şi despre fiica ta, Juliet.

— Ştii… ştii o mulțime de lucruri despre mine.

Când Anna începu să vorbească, Kleist o imploră în gând să fie precaută. Dacă

HVA-ul descoperea că el trimisese un fax la Londra, l-ar omori. Execuție, aşa ar numi-o ei, pentru că asta se făcea cu trădătorii; n-avea nici un rost să-şi mai facă planuri despre o viață nouă în America de Sud, era prea târziu... Şi, pentru că Anna era martor la toată povestea şi ea ar trebui să moară.

Când o luaseră lucrurile razna? Planul pe care îl gândise părea atât de simplu şi de sigur. Deja, de destulă vreme, îşi dorea ca totul să se termine odată, într-un soi de finală mare, care să însemne sfârşitul carierei sale de psihoterapeut şi mare spion, combinație atât de ruinătoare pentru nervii lui. Ani la rând îşi cultivase contactele de la Lima şi Asuncion, ştiind că odată şi-odată va trebui să fugă de toată această nebunie. Chiar dacă astfel şi-ar distruge propria soră, cu tot cu familie, putea să-şi asume asta. Putea să-şi asume asta, pentru că fiecare nouă însărcinare dată de HVA ajunsese să reprezinte ultimul episod al unui coşmar în serie care va sfârşi prin a-l nimici, iar când ajungea la acest punct al raționamentului, lucrurile arătau absurd de simple: el era mai important decât lisa.

Teama de a fi descoperit şi apoi întemnițat nu îl descurajase pe Gerhard Kleist. Încurcăturile cu „Crisalida" fuseseră picătura care umpluse paharul; ştia că nu va uita niciodată acel moment de groază când, după ce ajunsese acasă la Anna, descoperise că David avea să revină dintr-un moment în altul. Nici măcar viața pe picior mare pe care o

dusese în Anglia nu putea compensa asemenea orori.

Toate fuseseră bune şi frumoase pe când era mai tânăr şi tensiunea în care se afla mereu îl afecta mai puțin. Pe atunci, putuse să se piardă în muncă, în băutură, în femeile culese la întâmplare ca dintr-un joben. Dar, mai apoi, dintr-o dată, deşi nu împlinise încă cincizeci de ani, îşi dăduse seama că îmbătrâneşte. Pielea i se rida în dreptul tâmplelor. Tenul încetase de a-i mai fi neted şi căpătase o textură asemănătoare cu a cojii de portocală. Se trezea la trei, în fiecare noapte şi nu numai după excese, pentru a merge să urineze; apoi, nu mai putea să adoarmă până în zori. După care cădea într-un somn de moarte, până când soneria ceasului îl readucea la trezia bruscă, împovărătoare. Poseda o agendă plină de nume şi numere: unele dintre pagini se desprindeau, ca şi cum mulțimea de adrese nu mai încăpea în legătură. Nu avea însă pe nimeni lângă el, tot timpul. Pe nimeni care să răspundă la telefon, în cazul în care mulțimea de persoane din agendă ar fi sunat şi să spună: „E ocupat, e bărbatu-meu, e al meu, du-te dracului!”

În ultima vreme, ajunsese să viseze la o femeie care să stea aşezată dinaintea lui. În visuri, ea avea chipul strălucitor, animat de inteligență, tineresc chiar. Ea îl uitase pe Gerhard Kleist, după ce se măritase cu David. Sau cel puțin aşa crezuse, până alaltăieri, când, întinsă pe plajă, trupul ei spusese mâinilor lui, care o masau, o cu totul altă poveste. Ieri,

pentru prima oară, Kleist începuse să cocheteze cu o fantezie, desigur, era o nebunie, dar totuşi… dacă ea l-ar urma, ar îngropa trecutul şi ar alege să trăiască numai clipa prezentă…

Da. O nebunie.

Gerhard reveni la realitate, pentru a-l auzi pe Barzel rostind:

— Şi-acum, spune-mi – zâmbea ca un crai care smulge o mărturisire intimă – scoate-mă din inocența în care mă aflu. După ce am vorbit, am înțeles totul. Dar de ce trebuie ca toată Europa să se îndrăgostească de tine în acelaşi timp cu mine? Mm? Spune-mi?

Râsul nervos al Annei îl alarmă pe Kleist. Fii precaută, Anna. Stăpâneşte-te, ca întotdeauna; e cel mai rău moment pentru a-ți ieşi din fire. Câtă vreme ai un secret, oricât de banal, viața ta nu e în pericol.

— Oriunde mă duc, dau peste iubiții mei colegi. La gară. La aeroport. Peste tot, acelaşi lucru. Englezii. Francezii. *Ceilalți* nemți. Până şi – Doamne, iartă-mă – italienii.

Ochii Annei licăriră, dar nu fu în stare să-şi întoarcă privirea.

— Chiar la Corfu, la aeroport, am dat peste nişte veterani în branşă, stăteau toți acolo şi încercau să pară nişte turişti inocenți. Îți venea să te întrebi dacă au bani măcar pentru o sticlă de loțiune de plaja contrafăcută. Din fericire, nu m-au văzut, pentru că, până la urmă, ar fi trebuit să-i gratulez măcar cu o înclinare din cap. Nu poți fi nepoliticos cu colegii. Dar, Anna… în *Corfu!*

Anna începuse să se închidă în sine sau aşa i se părea lui Gerhard.

— Despre ce e vorba? Să vedem: o alertă NATO de gradul zero. Eşti „fierbinte”, Anna, aşa spunem noi. Aş putea face o friptură pe tine şi ar ieşi prea prăjită. Şi de ce? Poate pentru că tu ai ceva ce toți acei oameni îşi doresc din toată inima, ya?

Anna înghiți în sec. Urmă o lungă tăcere, pe care o sparse tot Barzel:

— Poate pentru că ai dosarul „Crisalida”?

— Nu, răspunse Anna. Apoi, nevenindu-i să creadă: *Ştii* despre el?

— Ştiu.

Când Barzel se întoarse către el, Gerhard realiză cu uşurare că zâmbea.

— Unde e?

Gerhard trecu în revistă rapid răspunsurile posibile. Să mintă, să pretindă că dosarul se afla încă la Londra? N-ar fi avut nici o şansă. Barzel ar fi întors casa cu susu-n jos şi ar fi găsit „Crisalida”, în care caz i-ar fi omorât pe amândoi. Sau, dacă nu, ar fi folosit mecanismul HVA-ului pentru investiții la Londra, pentru investigații care până la urmă ar fi scos la lumină adevărul. Caz în care el şi Anna ar fi fost iarăşi morți. Să spună adevărul şi să termine cu toată treaba? Dacă avea „Crisalida”, Barzel nu ar fi avut nici un motiv de a-i mai lăsa în viață…

— Dosarul e în dormitor la mine, rosti. Mă duc să-l iau.

— Ce?! Anna se ridicase în picioare, albă la față.

— Dar mi-ai zis… mi-ai zis că ai să-l laşi pe…

Expresia lui Gerhard sfârşi ce aveau de spus cuvintele, iar Anna îşi simți picioarele înmuindu-se sub ea şi se lăsă în scaun. Mai întâi, îşi acoperi fața cu mâinile, apoi păru să-şi piardă toate puterile, deoarece capul îi căzu în față, iar ea şi-l sprijini în mâini înfrântă.

Gerhard se ridică în picioare, cerându-i lui Barzel din priviri să o supravegheze; doar când acesta încuviință din cap se îndreptă către dormitorul său.

Închise uşa şi se repezi la pat. O clipă mai târziu, îşi băga în buzunar Luger-ul. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul unei mâini care tremura, doar pentru a simți că i se umple imediat la loc de broboane. Nu era deloc momentul potrivit pentru un puseu de laşitate. Ai o armă, îşi spuse. *Foloseşte-o!*

Când se ridică de lângă pat, telefonul sună. Gerhard se holbă la el. Cine Dumnezeu…?

Apoi îşi aminti. Iannis.

Chiar când punea mâna pe receptor, auzi paşi pe hol. Prins între nevoia de a face să tacă telefonul şi aceea de a ascunde arma, scrâşni din dinți, incapabil de acțiune. În secunda următoare, azvârlise Luger-ul sub pat şi îşi lipea receptorul de ureche cu atâta forță, încât simți o durere.

— *Ne!* se răsti, în timp *ce* Barzel intra în dormitor.

— Am fost şi astăzi, răspunse băiatul. Nimic.

După care Gerhard auzi doar pârâitul

unei linii goale.

— Cine era? întrebă Barzel.

— Nimeni. Unde-i Anna, nu trebuia să…

— Cum adică, „nimeni”? *Cine*?

— Greşeală. Se întâmplă mereu, telefoanele sunt o porcărie aici.

Barzel îl privi lung, tăcând, ca şi cum ar fi cântărit adevărul din spusele lui.

— Unde-i dosarul? întrebi într-un sfârşit.

Pentru a doua oară, Gerhard dădu patul la o parte şi scotoci în nişă.

— Poftim.

Cei doi bărbați se întoarseră în bucătărie, Gerhard îşi mai turnă un pahar de bere, conştient că pierduse o ocazie mai mult decât unică de a rezolva problema oaspetelui nepoftit; pierduse teren şi asta îl putea costa viața. Orice gândise Barzel când sosise aici, acum nu mai avea încredere în el. Lua-l-ar dracu’ pe Iannis…

Băiatul avusese o voce ciudată. Ca şi cum n-ar fi fost singur, ci cu cineva lângă el, ascultându-l. O fată? Gerhard spera să nu fie cazul; ultimul lucra pe care şi l-ar fi dorit era ca Iannis să se înhăiteze cu necunoscuți.

Necunoscuți. Dacă Barzel îl descoperise cumva pe Iannis şi… nu, era imposibil. Dacă ar fi fost aşa, Barzel ar fi venit pe insulă cu întăriri şi cu suficientă muniție pentru a face față chiar şi unui război. *Păstrează-ți calmul*, îşi spuse Kleist ferm, nu *intra în panică tocmai acum.*

Barzel răsfoi în fugă dosarul înainte de

a începe să-l studieze mai atent. După ce termină, rămase aşezat mai multă vreme, privind în gol. Într-un sfârşit, se întoarse către Gerhard şi rosti în engleză:

— Cred că, dacă Anna ne scuză pentru câteva minute, trebuie să avem o discuție serioasă…

— E în stare să fugă? întrebă, când ajunseră pe terasă.

— Mă îndoiesc. Chiar dacă fuge, nu va ajunge departe.

— Spre deosebire de tine. Tu, Kleist, pari să fi ajuns foarte departe şi fără să ne spui un cuvânt! Eşti surprins să mă vezi, nu? Credeai că nu ştim despre cuibuşorul tău de nebunii?

— De unde dracu' ați…?

— A, o păsărică, ne-a ciripit o păsărică, ştii? Cu mult, mult timp în urmă. Râdeam pe săturate când ne gândeam. „Imaginează-ți ce mutră o să facă! Aşa spuneam, când o să-ți dea seama că ştim".

— Şi ce v-a făcut să credeți că sunt aici?

— Vogel a declanşat o alarmă când tu şi femeia ați dispărut. Tot felul de oameni vă caută în acest moment în tot felul de locuri. Eu am nimerit Grecia.

Barzel aruncă o privire spre uşa terasei.

— Ea ştie nemțeşte?

— Nu.

— Bine, atunci vom vorbi nemțeşte. Barzel se uită la ceas. Părea un om ocupat, care, grăbindu-se să prindă avionul, se lăsase abătut din drum de un comis-voiajor.

— Eşti un idiot.

— De ce?

Kleist se lăsă să cadă în canapeaua-balansoar.

— Îți aduc cel mai mare premiu pe care l-ai fi…

— În primul rând: Nu ne-ai adus *nimic!* Ai aşteptat aici, liniştit, să te găsim. O să mai vorbim despre asta, îți promit. În al doilea rând: dosarul ăsta e prea de tot. Un asemenea dosar nu a ajuns niciodată până la noi, Kleist.

— Dar…

— Venind încoace, m-am gândit: da, s-a făcut un asemenea tărăboi, sunt o mulțime de mişcări de trupe, orice-ar avea Kleist, nu e un bluf. Dar acum, că l-am citit, mă-ntorc şi zic: Nu. În nici un caz. Nu poate fi autentic.

— Cum de eşti aşa de sigur, de la prima lectură?

— Hai să zicem că ai fi preşedintele Statelor Unite. Imaginează-ți că ar veni cineva la tine, chiar înaintea unei întâlniri la vârf de importanță crucială şi ți-ar spune că ea se află în posesia unor documente, a unui rezumat care cuprinde esența tuturor liniilor strategice ale Pactului de la Varşovia, în întregul lui. L-ai crede? Desigur că nu. De ce? Mai întâi, pentru că una din modalitățile de a te apăra de spioni este să desfaci informația într-o sumă de părticele; apoi, fiindcă oricum n-ai crede ce ți se spune în fierberea care prefațează o conferință.

— Nu intră în uzanțele Angliei să…

— Intră în uzanțele *tuturor,* tovarăşe!

— Atunci cum…?

— E o cursă, Kleist. Ei se aşteaptă să citim toate prostiile astea, să mutăm o duzină de divizii în Polonia şi tot restul. E un bluf, iar tu ai marşat. Îți spun, Kleist, eşti un om mort. Un om mort.

— Dar Vogel mi-a cerat să pun mâna pe dosar: „Anna e pacienta ta, s-a măritat cu un tip aflat în vârful ierarhiei unui minister şi care e foarte interesant pentru noi, ia «Crisalida»!”

— Exact – Barzel se întoarse, pentru a-l putea privi în față pe Kleist – tocmai despre asta-i vorba. Cineva din MI 5 a aflat ce se întâmplă. Astea-s manevre de contraspionaj înaintea întâlnirii la vârf. De unde concluzia că acoperirea ta s-a dus. Ca şi a lui Vogel, probabil. Nu mai avem ce face cu nici unul din voi doi.

Apoi, spre uimirea lui Gerhard, zâmbi:

— Doamne… dacă aş mai şi crede ce spun…

Kleist se holba la el, cu perplexitatea întipărită pe față, iar Barzel chicoti.

— Ori englezii sunt foarte deştepți, ori… Se mută pe canapeaua-balansoar alături de Kleist, aşezându-şi un braț pe perna spătarului, după care continuă. Uneori, răsplata e atât de mare, puterea pe care ai avea-o dacă datele ar fi exacte ar fi enormă… Nu poți să vezi „Crisalida” zăcând în rigolă şi să treci pur şi simplu pe lângă ea. Lupul nu poate să nu țină seama de mielul ăsta, acum când Vancouverul e la doar câteva săptămâni…

— Lupul…

— Da, da. Ordinele vin din Normannenstrasse.

Kleist simți cum speranța începe să-i încolțească în suflet. Generalul Markus Wolf, numărul unu în HVA, nu se preocupa personal de prostii. Dacă ar putea să convingă HVA-ul că a dat lovitura, să-l facă să nu se gândească o clipă la trădare… în acel moment, Barzel întrebă:

— Dar femeia? De partea cui e?

— De partea nimănui. Nu pricepe o boabă din ce se întâmplă.

— Poate că da, poate că nu. Noi am făcut săpături, dar deocamdată n-am obținut mai nimic. Oamenii pe care i-am trimis ca să-i ia la întrebări pe soțul şi fiica ei nu au ajuns la nici un rezultat. Nu avem încă o imagine clară a stimatei doamne Anna Lescombe. Imaginea e cețoasă, trebuie făcută mai clară.

— Şi cum pot să te ajut eu?

— Ea îşi dă seama că tu i-ai făcut cunoştință cu actualul ei soț?

— Nu. Ştie că ne aflam într-o croazieră şi că Lescombe s-a întâmplat să se afle la următorul chei.

— Coincidență?

— Da.

— În acest caz, trebuie să fie într-adevăr naivă. Barzel scutură din cap, râzând. Spune-mi, Kleist, cum faci să nu te divulgi niciodată oamenilor? Şi, în orice caz, de ce ai cărat-o până aici?

— Pentru că a dat totul peste cap.

— Explică-te.

— Ştiam că soțul ei e plecat în weekend, aşa că am programat-o să deschidă seiful, să-mi aducă dosarul, să aştepte să fac o copie, să-l ia, să-l ducă şi

să-l pună în seif, după care să uite totul.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A avut un fel de cădere. Şi-a clădit o rezistență interioară la sugestiile mele.

— Nu ți-ai dat seama de asta la început?

— Nu, părea aceeaşi dintotdeauna.

— *Aaah,* nu înțeleg – Barzel se ridică şi începu să se plimbe pe terasă – ai încercat imposibilul. Toată lumea ştie că nu poți să obligi un om să facă sub hipnoză lucruri pe care nu le-ar face în stare de veghe.

— Zău? râse Kleist. Atunci „toată lumea", tovarăşe, nu mai e la curent de douăzeci de ani cu ce se întâmplă.

— Vrei să zici, dacă i-ai induce acestei femei o transă şi i-ai cere să se culce cu mine, ar face-o?

— Nu, n-aş putea să-i cer aşa ceva. Dar există alte mijloace.

— Ca de pildă?

— Dacă am timp suficient să o transport într-o transă suficient de profundă, aş putea s-o conving că eşti medic şi că actul e un fel de examen medical. Aş putea s-o ațâț, strecurându-i sugestii erotice.

— Şi ar merge? întrebă Barzel, incredul.

— Cum crezi că am obținut cifrul seifului de la ea, în primul rând?

Barzel se aşează din nou pe canapeaua-balansoar, alături de Kleist.

— Cum?

— Am convins-o că asupra carierei soțului ei planează un mare pericol, pentru că el nu mai poate să deschidă

seiful şi trebuie ca cineva să-i reamintească cifrul.

— Şi a luat de bună toată povestea asta?

— Bineînțeles. Văzând că Barzel arborează o expresie sceptică, Gerhard continuă: Nu uita că femeia asta mi-a fost pacientă, cu întreruperi, timp de şaisprezece ani. Are încredere în mine. M-ai iubit, cândva.

Barzel reflectă un moment la cele spuse de Kleist.

— Şi-atunci, cum de a avut căderea aceea? se repezi. Cum de a dat chix?

— Nu ştiu sigur, răspunse Kleist întorcându-şi privirea de la el. Am mers mult prea repede. Nu ne mai văzuserăm de doi ani, influența mea, ca să-i spun aşa, trebuie să se fi diminuat între timp.

— Ai avut norocul să ieşi teafăr din toată povestea.

— Da. Ce ai de gând să faci cu ea?

— Tu ce crezi?

Pentru prima oară, Kleist se întoarse şi îl privi pe Barzel drept în ochi.

— Ai s-o omori.

Mâna lui Barzel rătăci pe perna balansoarului, pentru a apuca umărul lui Kleist. Brusc, surâse.

— Nu.

— Ce?

— Fără ea, nu pot să aflu care este importanța „Crisalidei”. Dosarul ăsta e ca o pictură veche: poate e a unui maestru, poate a fost realizată doar de un elev talentat sau poate, la urma urmei, e chiar un fals. Trebuie să ştim de unde *provine*. Prin urmare, trebuie să-i punem

un număr de întrebări *negustorului de tablouri.* În plus, dacă nu dăm drumul din mână femeii, cum am putea pierde?

— Nu înțeleg.

— Păi, nu e limpede? Ori e sursa dezinformării, pentru că a furat un dosar aranjat la porunca ta, ori se află în posesia adevărului. O ducem la Berlin. Acolo, pot s-o interogheze cum trebuie şi cât timp vor dori. Dacă blufează, se pot afla o mulțime de lucruri despre metodele englezilor. Dacă nu minte, ne va spune tot ce ştie despre afacerile soțului ei: nu numai despre acest dosar, ci şi, poate, despre multe alte documente. Acum înțelegi?

Kleist începea să-şi recapete siguranța. Când îi picaseră ochii pe Barzel, care cobora de pe bac, încremenise. Şi totuşi, HVA-ul nu ştia despre faxul pe care îl trimisese la Londra, asta era clar. Iar acum, îi propuneau s-o ducă pe Anna la Berlin, unde, fără îndoială, lui însuşi i s-ar rezerva un rol major în scena interogatoriului. Puterea pe care o dobândise asupra ei, ca psihoterapeut şi în cursul şedințelor de hipnoză, era pentru ei neprețuită. Dar după ce vor termina cu ea…

Va rămâne cu mine, îşi spuse. Mă iubeşte deja, undeva, în profunzime. Pot s-o fac să-l uite pe David. Îmbătrânesc; există o femeie pe lumea asta care să mă iubească.

— Şi cum intenționezi să aibă loc mutarea? întrebă.

— Da, asta e o problemă. Sunt prea mulți băgători de seamă prin preajmă.

Cu o ambarcațiune, poate. Sau chiar un submarin... Se poate aranja, dar va dura o zi sau două. Trebuie să dau raportul, după care mai vedem.

— Ce trebuie să fac eu?

— Rămâi pe poziție, ai grijă de *negustorul nostru de artă.* Şi, mai ales, nu-ți pierde influența pe care o ai asupra ei.

— Asta nu e o problemă.

— Bun! Am să-mi găsesc o cameră prin apropiere. De acum vei fi supravegheat, tot timpul. Nu face pe deşteptul din nou. Ți-am spus o dată că eşti un om mort. Poate am exagerat puțin. Dar o a doua şansă nu există pentru tine. E clar?

Lumina cădea din spatele lui Barzel, transformându-i chipul într-o mască întunecată. Doar după ce se ridică în picioare, Kleist putu să-i citească privirea. Nu era crudă, nici măcar foarte rece, era doar *dezinteresată;* iar psihologul din Gerhard îşi dădu seama că omul dinaintea lui ar putea înfăptui orice crimă ar fi fost necesară.

În pragul uşii, Barzel se întoarse şi spuse:

— Totuşi, femeia mă îngrijorează. Dacă încearcă să fugă din nou?

— Am s-o hipnotizez. Am să-i dau şi nişte medicamente.

— Ce fel de medicamente?

— Un amestec de pentothal de sodiu şi dezoxină. Care va elimina orice rezistență pe care ar mai putea-o opune sub hipnoză.

— Fă-i acum injecția, până nu plec.

— Dacă vrei. Dar te previn: e mult mai probabil să opună rezistență în prezența ta.

— Nu-ți fă griji, Kleist. Un zâmbet visător juca în colțurile gurii lui Barzel. Cred că sunt suficient de solid pentru a avea grijă de doamna Lescombe. Pot să mă descurc, *ja!*

DOUĂZECI ŞI DOI

Uşa casei se deschise şi mirosul apăru, atotputernic, pătrunzător, aer parfumat şi închis precum tămâia într-un *chedi,* însă David ştia că nu poate fi vorba de tămâie, pentru că părinții Annei nu ar fi îngăduit aşa ceva în casa lor. Mirosul era de Ronuk{25}.

Ronuk-ul nu făcuse niciodată parte din copilăria lui, gândi pe când o urma pe doamna Elwell pe hol, apoi în ceea ce ea numea „salonul". La el acasă nu existase nimic de lustruit şi chiar dacă ar fi existat, nimeni nu şi-ar fi pierdut timpul cu o asemenea activitate. Maică-sa era plecată mai tot timpul undeva, poate chiar să mânjească cu Ronuk mobila altora. Dar, imediat ce o cunoscuse pe Anna – sau nu, imediat ce-i cunoscuse *părinții,* mai bine-zis, pentru că pe atunci Anna fugea deja de samavolnicia a cărei victimă fusese la vârsta de numai o lună şi jumătate – Ronuk-ul devenise o parte a existenței lui, un cuvânt-cheie pe care îl foloseau de câte ori voiau să evoce imaginea completă şi perfectă a unei lumi meschine.

Astăzi miroase şi a altceva, reflectă David, încercând să-şi dea seama a ce. Prăjeală rânceda… nu, mai curând, bătrânețe.

— Ce drăguț că ai venit, David. Să-ți fac o cafea, ca să-ți revii puțin după drum?

În gura ei, călătoria către coasta de

sud devenise un urcuş pe Himalaya.

— Accept cu mare plăcere. Mulțumesc. Şi, cum doamna Elwell încremenise, părând că uitase de propunere: Doar dacă nu e nici un deranj, Lydia.

Asta, evident, era formula magică, pentru că mama Annei se ridică imediat şi dispăru la bucătărie. David ştia că e mai bine să nu o urmeze. Bucătăriile, în casele celor din clasa de mijloc, aveau acelaşi statut ca şi dormitoarele şi toaletele, anume acela de inviolabilitate. Ca şi cum n-ar fi existat.

Privi în jur, conştientizând din nou decorul în care familia Elwell îşi trăia viața de zi cu zi. Casa se afla într-o fundătură a unui drum care dădea într-un altul cu puțin mai larg; pe acesta, pornind către sud, ajungeai la strada principală, aşa-zisa promenadă a orăşelului numit Ferring. Locuința era de mari dimensiuni, izolată, prea mare pentru a fi ținută de o pereche trecută de şaptezeci de ani, dar familia Elwell simțea un fel de mândrie, locuind aici. Cât timp ai casa ta, izolată, nu se poate spune că eşti bătrân. David înțelegea acest lucru, fără însă ca ataşamentul celor doi față de casă să i se pară demn de admirație.

Domnul Elwell câştigase ceva bani fumizând materialele necesare pictorilor amatori şi decoratorilor, într-o vreme în care seminția acestora începuse să se răspândească, dar nu să prolifereze încă. La aniversarea a cincizeci de ani, primise, din senin, o ofertă care părea prea atrăgătoare ca să fie adevărată. Aşa se şi dovedise a fi, până la urmă. Rețeaua

proaspăt formată care îi preluase cele patru magazine îl numise manager regional; postul său era stipulat în contract. Regiunea lui ocupa însă numai două pătrățele pe o hartă la scară foarte mare a Direcției Cartografice şi, nu după multă vreme, domnul Elwell – Elwell „Tălică” cum i se spunea, David nu-şi putea aminti de ce – îşi dăduse seama că ajunsese pe linie moartă şi era sortit unui fel de viață cum nu se poate mai searbăd şi deprimant. Nu mai avea nici măcar avantajele financiare şi emoționale pe care i le conferise fosta calitate de patron, pentru a-l ridica în ochii proprii şi ai familiei. Aflase ce înseamnă să trăieşti dintr-un salariu, din salariu şi numai din salariu. Lunile „bune” care-ți asigurau o vacanță în Jersey, se duseseră şi ele – acestea se întâmplau pe timpurile când dividendele şi primele stimulative deveniseră mențiuni indispensabile în orice ofertă de slujbe bine formulată – ca şi cele „rele”, zilele negre pentru care economiseai. Lunile erau acum numai luni. Care începuseră să se îngrămădească. Până la urmă, îl îngropară pe domnul Elwell sub un morman de timp irosit.

Soția lui supraviețuise.

— O vrei neagră?

— Mm? David, pierdut în amintiri şi în contemplarea harnaşamentelor cu inele de alamă lucitoare care flancau şemineul, era surprins.

— A, puțin lapte, dacă eşti drăguță.

Ca de obicei, nu ştia ce se aşteaptă de la el. Acolo de unde venea, acolo unde

lucra, nu ți se servea cafeaua în ceşti din porțelan chinezesc, dintr-un recipient de argint şi cu o linguriță cu mâner de fildeş, pentru zahăr nerafinat, fără cristale zgrunțuroase. Se trezi aşezat pe muchia scaunului. De ce? Se temea oare să nu-i murdărească Lydiei cu pantalonii mobila, de curând ştearsă de praf, lustruită cu Ronuk, aşa cum era frecată în fiecare dimineață, de cincizeci de ani încoace? Jumătate de veac, jumătate de tonă de lac... Câte zile însorite se scurseseră în acest fel?

Îşi aminti expresia cu care Anna îi povestise despre serile de vară în care era obligată să se întindă sus, în camera ei, urmărind soarele cum coboară, pentru că era trecut de şapte, iar şapte era ora de culcare pentru fetițe...

— „Tălică", e bine?

Doamna Elwell îşi luă ceva de tricotat şi, o clipă, tăcu. Mânuia andrelele a la Madame Defarge, împingându-le în împletitură cu aceeaşi hotărâre şi vigoare cu care o împinse pe Anna în valurile vieții. Astăzi, mişcările degetelor ei osoase, pe cât îşi putea da seama David, spuneau: „Tălică, da... sunt unele lucruri care te-ar şoca, dacă aş fi atât de lipsită de minte încât să ți le povestesc..."

În schimb rosti:

— *Foarte* bine, mulțumesc. Îi pare foarte rău că n-a putut să fie aici în dimineața asta. E ziua lui de popice.

— Nici o problemă.

— Nu prea mai poți să-l scoți din ale lui.

— Transmite-i toate cele bune din

partea mea.

— Bineînțeles.

Doamna Elwell se opri din tricotat exact atâta timp cât să-şi împingă ochelarii cu ramă de agat înapoi pe şaua nasului. Oftă ascuțit, pe nas.

— Nu treceți pe-aici decât când aveți necazuri. Chiar îi spuneam lui Tălică, la micul dejun.

Tălică-n sus, Tălică-n jos... Domnul Elwell intra şi ieşea din casă ca mirosul țigărilor Players pe care le fuma, intangibil şi totuşi real.

— Da. Îmi pare rău. Efectiv, nu prea avem timp de vizite şi distracții.

— Bineînțeles. Preocupați de carieră, amândoi.

— Ciudat, se gândi David. Sunt aici, în casa ei, de douăzeci de minute, eu, ginerele ei, iar ea n-a zâmbit niciodată.

— Ei bine, Lydia, am apucat să-ți spun ceva la telefon. Trebuie să-ți mărturisesc că aproape mă aşteptam să o găsesc pe Anna aici.

Doamna Elwell îşi lăsă lucrul în poală, fără a da drumul andrelelor.

— Aiurea.

David aproape se sufocă.

— Chiar crezi că a venit la noi? răutatea ei sclipitoare, logoreică, ieşise la iveală brusc, în perfect contrast cu formalismul cu care îl primise. Nu, David, după ce s-a măritat cu tine, Anna a terminat-o cu noi.

Începu din nou să împletească, gratulându-l în acelaşi timp cu un zâmbet de recepționeră.

— Era timpul să vorbim deschis, nu?

— Aşa aş dori şi eu.

— Anna nu era deloc aşa.

— Aşa, cum?

— Secretoasă. Ne spunea totul, mie şi lui Tălică. Mai ales mie, nu cred că ea şi tatăl ei se aflau chiar pe aceeaşi lungime de undă.

„Să vorbim deschis”? Să-i spună şi el, atunci, că Anna fusese obligată să-şi mintă părinții încă de când crescuse destul pentru a-şi da seama că avea un secret al ei, lăuntric? Sau poate să-i amintească Lydiei că dintotdeauna îi reproşase Annei că nu era suficient de deschisă față de ea, în adolescență, cu mult înainte ca el, David „Strică-tot” Lescombe, să fi apărut în scenă? Sau faptul că Anna îi mărturisise că e gravidă doar când devenise prea „grasă” pentru ca Lydia să-i mai ignore starea? „Să vorbim deschis” despre toate astea şi despre încă o serie de lucruri pe care fiica dumitale mi le-a dezvăluit aproape imediat ce ne-am căsătorit, stimată doamnă?

Nu. Îşi reprimă furia care clocotea înlăuntru şi îşi modelă fața într-o expresie de deferentă politicoasă, singurul mod în care putea să obțină rezultatele dorite.

— Lydia, ascultă-mă, îmi pare sincer foarte rău de ce s-a întâmplat, dar…

— Ce s-a întâmplat? Asta aş dori să ştiu, David.

— Anna a dispărut, pur şi simplu, luând cu ea unul din dosarele mele – tăcu o clipă – poate e mai bine să-ți spun că asupra ei planează nişte acuzații de-a

dreptul stânjenitoare.

— Te cred. Când un dosar dispare…

— Acuzațiile sunt cu totul şi cu totul nefondate. Nefondate şi infame. Anna nu e o trădătoare şi nimeni nu mă va convinge de contrariu.

— Bine că măcar în privința asta suntem de acord. Dar nu mai ştii nimic de ea, de când a dispărut?

— Absolut nimic. Tu?

Lydia Elwell îşi scutură buclele virginale.

— Cred că nu mai suntem într-o relație la fel de strânsă cu ea ca înainte.

— Ca înainte de a se mărita cu mine, vrei să spui.

— Dacă doreşti. Era un copil atât de drăguț, de ascultător…

Ochii femeii căzură pe o fotografie înrămată a Annei, care servea de podoabă şemineului. Poza înfățişa un chip țeapăn, prevăzut cu ochelari, cu o robă neagră abia vizibilă şi tocă ținută cu ifos, exact aşa cum o instruise fotograful de la studio s-o țină.

— Atât de ascultător… şi de *proaspăt,* reluă Lydia. Îi străluceau ochii ori de câte ori îi îndeplineai o dorință Copilăroasă Nevinovată..

— Iar tu îi îndeplineai toate dorințele, nu-i aşa?

— Dorințele pe care orice părinte i le-ar fi îndeplinit fiicei sale. Ceea ce într-un fel a însemnat o risipă trebuie s-o recunosc. Când Juliet era foarte mică şi Anna căpătase o slujbă… nu făceam decât să cheltuim, să cheltuim şi iarăşi să cheltuim, în acele zile. Doici. Bilete de

tren până la Londra pentru Tălică şi pentru mine. Nu că ne-ar părea rău de toate astea, deşi, când mă gândesc la cât am avut de tras fără…

— S-a întâmplat ceva deosebit în ultima vreme? o întrerupse David.

— Deosebit? Îl măsură cu privirea, peste ochelari.

— Vreau să spun… necunoscuți, telefoane ciudate. Orice.

— Aici suntem la Ferring.

— V-a sunat Juliet?

— Niciodată – doamna Elwell îşi rotunji buzele într-un cerc de neiertătoare dezaprobare – niciodată. Îi trimiteam cărți poştale şi cadouri de Crăciun şi de ziua ei. Nu s-a întâmplat să ne răspundă, până acum.

Biata Anna, gândi David. Prinsă în falia dintre generații, felia din sandviş, cu două femei atât de dificile flancând-o. O adevărată capcană.

— Dar tu unde crezi că este? o întrebă pe Lydia.

— N-am nici o idee.

— Şi cam ce crezi că pune la cale?

— De unde să ştiu?

— Păi, a stat aici atâția ani, ai putea să ai măcar o idee vagă despre ce se petrece înăuntrul… Iartă-mă. Te rog, iartă-mă, de data asta am zis-o.

Clic, clic, clic, făcură andrelele.

— Am nervii foarte întinşi, Lydia. Ca şi tine, cred.

— Dacă ai probleme cu nervii, David, poate ar trebui să te duci la doctor.

Era clar, după felul cum vorbea, că „nervii” şi „doctorul” erau pentru ea parte

dintr-unul din cercurile exterioare mai puțin plăcute ale lui Dante.

— Anna a avut vreodată probleme cu doctorul, înainte de a o cunoaşte eu?

— Bronşite, răceli, ca toată lumea.

— Nu, mă refer la un psihiatru.

Lydia Elwell îşi lăsă din nou mâinile în poală, fără a da drumul andrelelor şi îl privi tăcând, ca şi cum ar fi rostit un cuvânt obscen.

— Deci nu mergea la psihiatru?

— Anna a obținut rezultate strălucite la liceu şi, după aceea, la Oxford. Este un avocat de succes. Astfel de oameni nu recurg la serviciile unui psihiatru.

David îşi dădu seama că evitase să-i dea un răspuns direct.

— Juliet zice că maică-sa mergea la un astfel de doctor, insistă.

Doamna Elwell îşi strâmbă gura într-o parte, o dată cu nările largi.

— Juliet e un temperament artistic. Copiii de felul ei au de obicei o imaginație debordantă. N-aş da *prea* multă importanță poveştilor ei.

— Deci, în nici un caz nu ai motive să crezi că Anna ar fi avut nevoie de un psihiatru, oricum.

— Anna era fericită, se simțea bine pe lumea asta şi nu-i lipsea nimic. A fost singură la părinți, aşa că a beneficiat de toată dragostea de care eu şi cu Tălică am fost în stare – se înroşi puțin, iar vasele de sânge sparte din pielea uscată a feței se înnegriră – ştii că noi doi nu am putut...

Face copii, ar fi vrut să spună. Dar David, care se întâlnise cu Tălică Elwell

de o mie de ori şi totuşi nu-şi putea aminti figura lui, se întrebă dacă fraza n-avea şi un înțeles mai adânc, mai întunecat. N-am putut niciodată să facem copii. Să procreăm.

Care dintre ei nu putea?

— I-am oferit o copilărie model. Mai puțin istoria aceea de la St. Clare's, iar atunci cred că Anna şi-a făcut-o cu mâna ei, nu a fost niciodată, dar niciodată nevoie să o sfătuim, sau să o consolăm, sau cum se numeşte asta.

Cumva, David îşi dădu seama că mințea. Dar nu vorbele în doi peri ale Lydiei Elwell îl frământau acum. Istoria aceea de la St. Clare's… Deşi nu avea nici cea mai mică idee la ce se referise Lydia, se decise să nu-i spună asta. La fel ca familia Elwell, îşi avea şi el mândria lui.

— A, chestia aia de la St. Clare's, rosti pe un ton frivol. Care e acum o poveste încheiată pentru ea, nu?

— Da, dar a trebuit s-o mutăm. *Cheltuielile…*

— A, da, la altă şcoală. Nu mai ştiu exact, câți ani avea?

David, bâjbâind în întuneric, începuse să improvizeze.

— Şapte.

— Credeam că opt… nu, sigur că şapte. La drept vorbind, n-am înțeles niciodată clar de ce a făcut ce a făcut atunci.

— Zău? Dar nu se ştie că şcolile de la mănăstire sunt întotdeauna severe? Bineînțeles, Anna nu ştia că e adoptată şi atunci când toate acele îngrozitoare catolice mititele au început să-i spună că

e nelegitimă…

Ridică andrelele, apoi le lăsă să cadă din nou, privindu-l pe David fix, aşteptând ca acesta să o aprobe în ceea ce avea să spună:

— Mă întreb cum a răbdat un an întreg fără să ne spună totul nouă, părinților ei?

— Poate că-i era… frică.

— Frică?! Denot?

David îşi drese glasul.

— Şi cum ați aflat ce s-a întâmplat?

— Nu ți-a spus Anna?

— Nu în amănunt, la drept vorbind.

— Într-o zi, a început să plângă din senin şi nu s-a mai oprit. A plâns patru ore în şir. Doctorul a trebuit să-i facă o injecție. La spital… ne-au chemat la spital. Acolo am aflat. Lydia îşi acoperi brusc ochii. Îmi pare rău, încheie, după ce tăcuse o clipă. Copiii pot fi atât de răutăcioşi uneori.

— Da.

— Până atunci, nu am ştiut nimic, Tălică şi cu mine. Nu ne-a zis. Şi-a închipuit că se arată curajoasă.

— Înțeleg.

— Au exmatriculat trei fete. Instigatoarele, cum le-a numit maica superioară.

— Şi Anna a aflat de exmatriculări?

— Da, desigur. Doamna Elwell trase adânc aer în piept. Am primit după aceea scrisorile acelea infecte, de la părinții uneia dintre cele trei fete. Dacă asta înseamnă să crezi în Dumnezeu… Bineînțeles, Anna a găsit scrisorile.

— Şi le-a citit?

Doamna Elwell încuviință din cap.

— N-a fost frumos din partea ei, dar… dar e o prostie să vorbeşti despre psihiatru, nici nu s-a pus problema, generalistul nostru a stat de vorbă cu ea şi atât. Asta-i bună, psihiatru!

Era prima dată când David auzea povestea. Îşi dădu seama totuşi că doamna Elwell ştia exact ce se întâmplase *şi că mințea.* Nu era genul de femeie care minte cu uşurință. Ce secret i se păruse atât de teribil încât să se decidă să-l păstreze cu orice preț, chiar dacă asta însemna să-l dezamăgească pe însuşi soțul Annei?

— Mutarea la altă şcoală a trecut cu bine, spuse David cu greutate. Nu era totuşi aşa. Doar Anna nu îi povestise nimic.

— Sigur că a trecut cu bine.

— Poate că totuşi ceea ce s-a întâmplat a afectat-o… a lăsat unele urme, nu crezi?

— Deloc. Căsătoria cu tine a schimbat-o, dacă a schimbat-o ceva.

— A schimbat-o? În ce sens?

— A făcut-o mai puțin comunicativă. Cu excepția primei perioade. Ne suna foarte des, chiar la început.

Doamna Elwell se apucă din nou de lucru. Clic, clic, clic.

— Ne suna când erai plecat. Sau seara, târziu, când se întorcea de la birou. Clic. Când se întorcea de la birou, se simțea nefericită.

David se holbă la ea. Lydia nu-l privea, dar cumva simți intensitatea privirii lui, deoarece continuă:

— Priveați lucrurile în feluri foarte diferite. Avea nevoie să fie îndemnată, dacă voia să ajungă undeva, oriunde. I-am spus să termine cu prostiile. I-am amintit că de multe ori tinerilor căsătoriți le vine să-şi ia câmpii.

— *Să-şi ia câmpii*?

— Mi-a spus de mai multe ori că nu mai poate suporta. Să trăiască cu tine.

— A spus ea asta?

— A lăsat să se înțeleagă, să zicem.

Un lung răstimp, David nu fu conştient decât de zgomotul andrelelor, cu care doamna Elwell tricota un pulover decent, într-un ton delicat de verde.

— Ce nu-i convenea la mine?

Cât de stângaci şi lipsit de suflet o spusese!

Doamna Elwell trase aer în piept şi-i dădu drumul pe nări, cu nestăvilită putere.

— O mulțime de lucruri, cred.

— Ca de pildă?

— Îşi dorea un copil. Cu disperare.

— Ți-a spus ea ție aşa ceva?

— O mamă îşi dă întotdeauna seama.

— Şi eu îmi doream un copil.

— Nu la început, din câte ştiu.

— Din cauză că... amândoi aveam slujbele noastre.

— Nu înțelegi ce mult ar fi însemnat pentru ea? Pentru moralul ei? E totuşi un copil adoptat, deşi a trecut peste asta. Juliet a fost dintotdeauna o... ei bine, cred că se poate spune c-a fost un copil-problemă. Anna voia să dreagă lucrurile. Nu ți-ai dat seama de asta?

Râmase cu privirea ațintită asupra

ginerelui ei, până deveni limpede că acesta nu avea de gând să răspundă la întrebare.

— Un copil adevărat al ei, de la tine, născut într-un cămin solid, ar fi însemnat pentru ea o asemenea… în fine, de fapt, nu eu trebuie să-ți spun toate astea.

— Anna nu a adus niciodată vorba de aşa ceva. Niciodată.

— Zicea că e greu să vorbească cu tine, despre anumite lucruri. Nu ştiai?

David scutură din cap. Apoi, dintr-o dată, gândul i se întoarse la întâlnirea cu Duncan Broadway şi chiar mai demult, la vara lui 1987, anul când se certaseră. Neînțelegerile apăreau pe atunci la tot pasul şi nici unul dintre ei nu era în stare să facă un compromis onorabil. Aparent, motivul certei fusese viitorul lui Juliet. Acum, pentru prima oară, recunoscu că totul pornise de la ceva cu totul diferit.

Ar fi fost ridicol ca Anna să mai conceapă un copil, la vârsta pe care o avea deja. Nemaivorbind de cariera ei… Putea să-şi ia adio de la roba de mătase, de la postul de judecător… Şi totuşi, în subconştient, David ştia că era adevărat: Anna voia o a doua şansă de a deveni mamă, pentru a-şi compensa eşecul cu Juliet. Nu, nu „voia”. Avea nevoie.

— Proveneați din medii atât de diferite, reluă doamna Elwell. Nu aveați deloc aceleaşi concepții asupra vieții. Ceea ce a dezorientat-o foarte tare, presupun.

— Sunt un tip banal, vrei să zici? Îmi lipseşte accentul cultivat?

Lydia zâmbi şi-şi ridică ochii, ca şi când ar fi spus: „Vezi?”

— Iartă-mă, n-am vrut să ridic tonul. Ştiu că eşti de părere că am urmat o universitate de doi bani. Ştiu că eşti de părere că funcționarii de stat sunt demni de tot disprețul. Ca şi furnizorii profesorilor de pictură, vru să adauge; slavă Domnului, însă, că n-o făcu. Lydia, m-am îndrăgostit de fiica ta şi s-a întâmplat ca şi ea să mă iubească.

— Ce ştiu fetele tinere despre iubire?

— Când s-a măritat cu mine, Anna avea aproape treizeci de ani!

— A crezut că-l iubeşte şi pe omul acela îngrozitor, pe Eddy. Iubire! Vrei să te faci mare, fata mea, aşa îi spuneam tot timpul.

Anna avea douăzeci şi unu de ani când se măritase cu Eddy.

— Puncte de vedere apropiate, continuă Lydia. Premise comune. Toate astea sunt mult mai importante într-o căsătorie decât orice cantitate de ceea ce tu numeşti dragoste.

— Păi tu cum ai numi-o? David îşi aținti privirea în ochii ei, incapabil de a clădi o punte peste prăpastia care-i despărțea şi rămase aşa până îi veni în minte că situația devenise prea absurdă pentru a putea fi descrisă în cuvinte. Confruntându-se cu o fiică necomunicativă care o trădase, măritându-se nu numai o dată, ci de două ori, doamna Elwell îşi construise o minciună ridicolă, pentru a nu mai simți durerea. Lui David aproape îi părea rău pentru ea.

— Extremele se atrag, rosti încercând să fie glumeț. Nu aşa se spune?

— Un bărbat şi o femeie sunt şi-aşa două lucruri destul de diferite.

— Prin urmare… David se lăsă pe spate în scaunul său, pentru prima dată nemaipăsându-i dacă îi va strica tapiseria, după care rosti: M-a părăsit pentru că e nefericită, asta vrei să zici?

Clic-clic-clic.

— Şi totuşi, remarc că nu a fugit să plângă în brațele mamei ei.

— Pari să te bucuri din cauza asta.

— Sunt în extaz.

— Eşti neînchipuit de răutăcios, David. Aşa zicea şi Tălică, chiar aseară.

— Şi de asta m-a părăsit? Are şi ea doza ei de răutate, ştii.

— N-are de ce să fie rea. Era aşa un copil dulce.

— Un copil dulce, dar din nefericire a rămas gravidă şi a trebuit să se mărite cu Eddy…

— E groaznic să…

— Dacă *zici* tu.

Doamna Elwell lăsă lucrul deoparte şi rămase aşezată, cu mâinile împreunate în poală. Putea să lupte să se stăpânească sau la fel de bine putea să se roage în gând.

— Ai spus un lucru înfiorător, josnic, rosti aproape în şoaptă.

— Nu s-a simțit niciodată iubită. Niciodată. Asta a chinuit-o. Îi dădeați toate lucrurile pe care şi le dorea, nu v-ați zgârcit la pungă, ați îndemnat-o să-şi facă un drum în viață, dar cumva toată această iubire a voastră a ajuns în neant.

— Şi-atunci, de ce nu s-a plâns niciodată?

— Cum să se plângă, dacă îi înăbuşeați orice pornire? Şi chiar atunci când spunea răspicat ce vrea, rareori, voi pretindeați că lucrul pe care-l voia ea era ceea ce doriserăți şi voi.

Când doamna Elwell vorbi din nou, vocea îi era minată de o câtime de îndoială.

— A ieşit pe uşa acestei case, a ajuns în lumea largă... crezându-se plină de răutate.

— Ți-a spus ea asta?

— Adesea. Nu ştiam de ce, dar acum încep să-mi dau seama, îşi închipuia că e vina ei că acele trei fete au fost exmatriculate, nu-i aşa? Dacă ar fi fost mai tare şi ar fi tăcut, fetele n-ar fi avut nici o problemă. Numai ea era vinovată, pentru că era nelegitimă.

Urmă încă o tăcere prelungită. Doamna Elwell o curmă luându-şi andrelele şi reîncepând să împletească. De data aceasta, clic-clic-ul scăzuse în intensitate.

— Mă bucur că ai venit, spuse.

David realiză că acea câtime de îndoială îi dispărea din glas, iar moralul îi scăzu pe dată.

— De ce? întrebă.

— Îmi dau seama mai bine acum ce s-a întâmplat. Părea satisfăcută de propriile concluzii. Ce s-a întâmplat între voi doi, vreau să spun. Dacă vorbeşti cu ea... cum ai vorbit cu mine...

David reflectă la spusele ei în tăcere. Nu-i plăcuse niciodată femeia care era

acum aşezată în faţa lui. Pornirea efemeră de simpatie pe care o simţi faţă de ea nu dură decât o clipă. Acum o detesta cu pasiune. Dar nu s-ar fi coborât până la ea. Aşa că se ridică şi ieşi din încăpere, fără a spune la revedere şi închise în urmă uşa casei cu toată deferenţa respectuoasă, pe care i-o putu insufla sufletul lui de joasă extracţie.

Cartierul era curăţel, dintre cele în care oamenii îşi construiesc garaje şi le folosesc chiar în scopul destinat. În afară de Rover-ul lui David, pe stradă mai era parcată doar o singură maşină. Auzi motorul ei pornind chiar în momentul când închidea uşa casei şi îşi aminti că MI 5, aidoma celor săraci, era de-a pururi cu el.

Vineri

DOUĂZECI ŞI TREI

Albert ştiuse că lucrurile vor căpăta o turnură supărătoare imediat ce ostrovul îi va cădea sub ochi.

„Ostrov” era doar un cuvânt pentru „insulă”, iar în lumea lui, nu avea nimic de-a face în mod special cu marea, ci însemna o poziție înconjurată de numeroase lumini şi cu un mecanism de apărare bine pus la punct. I se spunea „ostrov” şi nu pur şi simplu „insulă” poate pentru că cineva, la un moment dat, codificase noțiunea cu cifra 8{26}, după care primise un alt nume, aşa cum se întâmplă.

Drumul dintre sediul londonez din Vauxhall Bridge Road al MI 6 şi Cubitt Town, localitate de pe Isle of Dogs, nu era, descoperi Albert, deloc uşor. Pe când se târa pe artera de trafic greu, oprind la fiecare semafor, o asculta pe Kate Bush dădăcindu-l pe Peter Gabriel: „Don’t give up”{27}, îndemn neconvingător pentru el. Adjunctul lui Fox îi spusese să se uite după o pancartă de carton… iat-o: „Stripteuze joia şi vinerea, ziua-n amiaza mare”. Ce țară afurisită devenise Anglia…

„Iar acum, punctul de destinație se dovedea a fi un ostrov.

O casă singuratică, pe imaginea lui Manchester Road, cu vederea spre Debarcaderul Delta, aflat pe malul Tamisei şi un rezervor gol de petrol, cu silueta profilându-se pe fundal, imensă precum coşul pentru zahăr candel al

unui cofetar. Clădirea era victoriană, cu fronton şi mansarde: faţada fusese realizată din cărămizi roşii de argilă, iar acoperişul de ardezie părea nou. Mai exista şi un zid pe care fuseseră presărate cioburi de sticlă, la umbra căruia parcă Albert.

Poarta dublă era deschisă, deşi după căderea întunericului avea să se închidă formând o baricadă greu de depăşit, fără îndoială conectată la genul de dispozitiv de alarmă sofisticat pentru care de regulă se montează la vedere o plăcuţă: „Atenţie”! Incinta era păzită zi şi noapte, plus sigla companiei de securitate cu silueta unui câine (lup?) profilându-se deasupra.

Dincolo de porţi se găsea şi o porţiune de gazon, dar cea mai mare parte a terenului era acoperită de pietriş. Pietricele crocante, îşi zise Albert, ai fi putut vinde cereale pentru micul dejun sub acest nume, oamenii le-ar cumpăra, se naşte câte unul în fiecare minut… la uşa casei apare un oaspete, cranţ, cranţ, cranţ. Un ostrov. Un ostrov nenorocit. „Don’t give up”, îl consilie din nou Kate Bush.

— Hai, *lasă,* răspunse Albert, scoţând caseta din aparat cu o maliţie plină de adversitate.

Ar fi putut paria că pe latura casei va găsi o alee cu un Porsche 944 parcat pe jumătate urcat pe trotuar, cu uşa şoferului în dreptul unui oblon de oţel, în spatele căruia se află o cameră video cu circuit închis. O cameră de felul celei care se găsea probabil la intrarea din

față.

Pe când se apropia, văzu că imobilul şi cele înconjurătoare suferiseră unele schimbări. Emblematice pentru reamenajare erau interfonul, una din acele jucării de ultimă oră care sunt montate atunci când renovarea e grăbită, ca şi vopseaua albă care nu ascundea defectele lemnăriei noi pe care fusese aplicată şi amprentele de chit de pe fereastră. Butoanele interfonului erau făcute dintr-un material ieftin, aranjat să arate ca alama. Nu existau nici un fel de etichete în dreptul lor.

Albert aruncă o privire în sus, pentru a vedea că, aşa cum se aşteptase, spre el se îndreptă, cu aparentă indiferență, o cameră. Se strecură între obiectiv şi placa plină de butoane. O carte de credit American Expres îi apăru în mâna dreaptă. Uşa din față avea o încuietoare obişnuită, care cedă în câteva secunde.

Pe hol erau etalate reproducerile unor lucrări moderne, în rame subțiri ca biscuiții, dar colorate, care îşi dădeau osteneala să acopere zidurile goale. Undeva, în apropiere, o maşină de scris țăcănea intermitent şi, tocmai când Albert trăgea cu urechea, începu să piuie un telefon. Scările se găseau undeva în fundul casei. Urcă trei etaje repede şi fără zgomot, luând notă că diferiții chiriaşi nu voiau să ştie unii de alții şi se opri pe ultimul palier.

Dintr-o dată, instinctul i se ascuțise. Nu era vorba numai de rutină. Avea premoniția unui pericol clar. Urcă următorul etaj în vârful picioarelor,

lungindu-şi gâtul pentru a explora cu privirea coridorul care acum îi apăruse dinaintea ochilor în stânga, de cealaltă parte a balustradei.

Se opri când mai avea cinci trepte de urcat. Pe etaj erau trei uşi, una în dreapta palierului, una în faţa lui şi ultima în capătul holului, către partea din faţă a clădirii. Albert urcă şi cele cinci trepte şi rămase nemişcat, cu capul întors într-o parte, ascultând. Aici nu existau maşini de scris, nu sunau telefoane. Pe uşa din faţa palierului fusese fixata o placă minusculă de abanos, cu inscripţia: „Asiatica Limited".

Victorie!

Îşi lipi mâna de uşă, deasupra plăcuţei. Degetele mângâiară clanţa, vibrară la un centimetru deasupra ei, se retraseră. Pentru că era preocupat numai de uşa din faţa lui, fu aproape prea târziu.

Când uşa aflată în dreapta lui se deschise rapid, simţi curentul de aer şi se întoarse, bâjbâind deja cu mâna după un buzunar interior al hainei. În faţa lui, creştea o pată de negru şi maro. Ceva lung cobora iute, în stânga lui. Om, bărbat, barbă, înalt, zdravăn. Pe negândite, Albert îşi aruncă în sus mâna stângă, pentru a intercepta lucrul acela care era pe punctul de i se opri în ţeastă.

Simţi un şoc în lungul braţului, nu se rupse nimic, tendoanele erau şi ele în regulă, înapoi, *atenţie la afurisitele alea de scări!*

Agresorul părea a fi arab. Dând doi paşi înapoi, Albert văzu că avea un *black-*

jack[{28}], nu era de mirare că mâna îl durea ca dracu'...

Arabul se ghemui, sări, fentă la stânga. Albert citi corect seria de mişcări şi se învârti pentru a-şi lipi spatele de zid, oferindu-i atacantului o țintă cât mai restrânsă. Graba îl adusese pe acesta față-n față cu el şi nu cu capul în bărbia lui cum intenționase. Albert ridică piciorul. Arabul văzu, încercă să sară într-o parte, dar reuşi doar să-şi prindă una din mâini între vergelele balustradei. Strigă de durere, apoi vru să îşi reia atacul, descriind cu trupul un semicerc, pentru a se găsi din nou fața-n față cu Albert, care era încă cu spatele lipit de perete. De data asta, însă, situația era alta. Arabul se repezea din nou spre el, când văzu arma pe care o ținea în mână şi încremeni.

Uşa cu plăcuță se deschise mai întâi de două degete, apoi încă puțin. Ieşi un al doilea tip originar din Orientul Mijlociu, mai corpolent, păşind precaut şi întorcându-şi capul în stânga şi în dreapta ca o pasăre aflată în căutare de rime. Şi el îl văzu pe Albert, remarcă arma şi tresări caraghios. Armata celor doi musculoşi pierduse partida.

— O, Doamne, se auzi în engleză o voce tărăgănată, în încăperea din care tocmai ieşise grăsanul. *Iarăşi!*

Albert flutură arma, îndemnându-i pe cei doi arabi să o ia înainte. Avu grijă să lase o distanță între el şi agresorul lui, care îşi scosese din buzunarul de la piept o batistă de mătase şi îşi tampona încheieturile degetelor zdrelite de

balustradă.

Albert nu-şi închipuise că asemenea birouri existau şi în afara lumii publicității. Camera era largă de vreo trei metri şi lungă de două ori pe atât. În ea, vopseaua albă se găsea într-adevăr în largul ei, reflectând totodată lumina rece, nordică, ce se insinua prin fereastra imensă şi intensificând negrul mobilierului aruncat cu furca – efectiv era singura expresie potrivită – în spațiul disponibil. Un număr de scaune țepene, cu tăblia tare, aşezate pe laturile mesei de sticlă pentru conferințe, îşi găseau pandantul în sacii de piele pe jumătate umpluți, aruncați pe jos şi pe aceştia era de presupus că se şedea. Televizorul enorm din fundul camerei era în întregime negru, ca şi aparatul video de lângă el. Un singur crin alb se arcuia într-o vază neagră, cu gâtul înalt, aşezată pe biroul negru pe care îl aveai în față de cum intrai pe uşă şi la care era aşezat un bărbat. Acesta era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o cămaşă de un alb aproape fluorescent şi cu o cravată de mătase de culoarea vinului de Burgundia.

— O, *Doamne!* rosti bărbatul pentru a doua oară, fără îndoială dezgustat de încercările la care îi era supusă răbdarea zi de zi. Nu versiunea Browning!

Pentru o clipă, Albert fu surprins. Pistolul lui era, de fapt, un Browning.

— Bănuiesc că ai să-mi spui că ai venit să citeşti contorul. Bărbatul încerca să etaleze o aroganță de Oxbridge{29}, dar Albert îşi dădu seama imediat că nu

făcuse parte din crema promoției sale. Interlocutorul său oftă, lung, teatral şi rosti:

— Tocmai ai violat o proprietate, ştii asta.

Cu cât îşi dădea mai mult silința, cu atât vocea îi semăna mai mult cu un behăit subțire, efeminat. Stătea cu mâinile în poală, astfel încât Albert nu i le putea vedea. Ceea ce nu-i plăcu.

— Palmele pe masă, te rog.

Încă un oftat teatral. Mai întâi degetele trecură de muchia biroului, apoi ieşiră la iveală mâinile, alunecând pe tăblie şi oprindu-se cu palmele în jos, la jumătate de metru una de alta.

Albert le făcu semn celor doi arabi să se îndrepte spre celălalt capăt al camerei, în timp ce se concentra asupra chipului din spatele biroului. Chipul era palid, proaspăt bărbierit, cu o gură subțire, prea lungă pentru obrajii înguşti care o străjuiau. Părul bărbatului era pieptănat pe spate, perpendicular pe cutele care îi brăzdau adânc fruntea. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, chiar vârsta lui adevărată.

— Domnul Eddy Clapham? Sau aveți un alt nume acum? O cascadă de oftaturi. Mâna dreaptă se ridică la câțiva centimetri de suprafața biroului, flutură o dată pentru a atrage atenția şi se lăsă la loc. Eddy se întoarse, arătând un profil de care era mândru.

— Edward Clapham, la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă putem ajuta, domnule…

— Albert.

— Zău?! – lui Eddy nu-i venea să creadă – nu pari a fi un Albert. Am încercat să scriu un roman, odată. Ştii de ce m-am lăsat?

Albert nu spuse nimic.

— Am renunțat pentru că, e stupid, dar n-am putut alege nume pentru personaje. Scriam să zicem despre un John şi, la un moment dat, îmi dădeam seama că nu era deloc un John. Nu ceea ce-ți închipui de obicei când te gândeşti la un John. Personajele mele nu se simțeau niciodată în largul lor, pe undeva. Eşti sigur că eşti un Albert?

Un telefon negru scoase un tril. Eddy ridică receptorul.

— Du-te-n mă-ta. Îl lăsă jos, după care îl ridică din nou şi îl apropie de ureche suficient timp pentru a rosti: Du-te-n mă-ta de-acum şi până la prânz, să nu te mai aud până atunci, ai înțeles?

Se aşternu liniştea. În cameră plana un aer de resemnare generală asupra incidentului, care părea a fi curent în branşa celor trei, oricare ar fi fost acestea.

— Aş vrea să-ți pun câteva întrebări, începu Albert.

— O, Doamne. Uite ce e – încă un oftat – dacă eşti de la Fisc… nu, ei n-au arme, trebuie să fii de la Vamă, pentru cifra de afaceri. Dacă e vorba de TVA…

— E vorba de prima ta nevastă, Anna Elwell.

— Zău?! Pentru prima oară, Eddy părea mai puțin sigur pe sine. Despre Anna?!

Albert remarcă trecerea de la Oxbridge

la Redbrick{30}.

— Eşti cam greu de găsit. Nimeni nu răspunde la telefon, iar noi nu avem posibilitatea să iniţiem contacte cu tine la – îşi ridică ochii în tavan – Teheran, Damasc, Beirut, Sana, Bagdad…

— Bine, bine, am înţeles. Am fişă la voi, sunt pe calculatorul vostru.

— Şi Tel Aviv. Cum te descurci cu vizele, fiindcă veni vorba?

Gura şi-aşa prea mare a lui Eddy se lăţi încă mai mult.

— Las-o jos, că măcăne!

Arabul cel gras chicoti. Probabil, cei doi i se părură dintr-o dată lui Eddy la fel de dezgustători ca şi lui Albert, pentru că se răsti la ei:

— Gura! Afară, amândoi, hai, afară!

Agresorul lui Albert porni în frunte, semeţ şi suplu, iar grăsanul se clătina pe urmele lui, încercând să ţină pasul ca un remorcher care nu a fost dezlegat de crucişător.

Urmărindu-le defilarea, Albert fu lovit de amintirea a ceea ce văzuse în curte.

— Ai un Porsche 944?

— Ştii ce, l-am achitat… Ce-ar fi să ne înţelegem?

— Să ne înţelegem?

— Dacă e vorba de aurul din Singapore…

— Nu e vorba despre aur. Şi nici despre arme. Şi nici despre cocaină. De data asta.

— Bine, atunci spune-mi de unde vii.

— Ţi-am spus, vreau să ştiu…

— Ce-i cu Anna? Nu-i datorez nici un sfanţ. Plătesc pentru Juliet, până la

ultimul penny, în fiecare lună, cu vârf şi îndesat.

— Anna a dispărut.

Liniştea care urmă fu îndelungată.

— Cine eşti de fapt? întrebă Eddy.

Albert aşeza pe masă Browning-ul şi scoase la iveală o legitimație. Eddy o ridică în lumină, ca şi cum ar fi bănuit că e falsă, înainte de a i-o înapoia, cu comentariul:

— Nu eşti în Divizia Specială.

Nu era nici nelămurit, nici furios. Ci numai convins, la fel de convins pe cât fusese Seppy Lamont.

— Hai să ne mutăm la fereastră. Nu-mi place să am biroul între mine şi invitații mei. Înseamnă un „nu" cât se poate de clar, în lumea în care mă mişc eu.

Cei doi se apropiară de lumină. Eddy trase unul din scaunele negre, austere, ale mesei de conferințe şi se aşeză pieziş. Albert rămase în picioare, în poziția lui favorită, cu cotul drept în palma stângă, în timp ce dosul celeilalte mâini îi acoperea gura.

— Şi ce vrei să ştii despre Anna?

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Cu ani în urmă.

— Ți-a scris sau i-ai scris de atunci?

— Niciodată. Ne-am despărțit de-a binelea, când ne-am despărțit. *Finito.* Nu *au revoir,* ci *adieu.*

— Dar cu Juliet?

Expresia lui Eddy se îndulci pentru o fracțiune de secundă.

— Ne mai vedem din când în când. E undeva în Cornwall, vai de capul ei, zic

eu.

— Şi când v-aţi văzut ultima dată?

— Acum două luni. Pot să mă uit în agendă…

— Nu e nevoie. Aţi vorbit despre Anna?

— Puţin. Fleacuri, nimic important.

Albert începu să păşească, încet, înainte şi-napoi. Eddy î privi o vreme, apoi întrebă:

— Ce a făcut nevastă-mea? A părăsit-o David?

Albert continuă să se plimbe.

— Te-ar surprinde?

— Nu tocmai. Îşi avea şi ea pasele ei nevrotice.

— De asta v-aţi despărţit?

— Are vreo importanţă?

— Vrem să ştim unde se află, ce mişcare ar putea face, cu cine s-ar putea întâlni.

Se întoarse către Eddy.

— De ce este capabilă.

— De nimic rău, dacă asta vrei să zici. Anna este pe de-a-ntregul o fată bună.

Încă o tăcere îndelungată.

— De ce ne-am despărţit? rosti Eddy brusc. Ei bine, dintr-o mulţime de motive. Motive blonde. Motive brunete. Roşcate.

— Erai afemeiat, iar ea era geloasă.

— Aşa s-ar zice. Nu e vina mea că era frigidă, nu? Numai pe nenorocita aia de maică-sa poţi s-o acuzi pentru asta. Pentru asta şi pentru o mulţime de alte lucruri.

— Doamna Elwell, dar domnul?

— Nu. Nu era niciodată acolo, vreau să spun „acolo”, în sensul unei prezenţe, al

unei forțe, înțelegi?

— Era un om slab?

— Nu putea fi altfel, dacă trăia cu doamna. Nu era ea femeia care să tolereze o împotrivire cât de mică, crede-mă.

— Am cunoscut-o pe doamna Elwell.

— Atunci ai şi înțeles-o pe jumătate pe Anna. Ştii că e adoptată?

Albert încuviință din cap.

— Cei doi Elwell n-au putut avea copii. Aşa că au adoptat-o pe Anna şi au copleşit-o cu iubirea lor. Mă mir că a supraviețuit. Când mi-am dat seama cât de puternică e în realitate, m-am simțit contrariat.

— De ce te-a contrariat? Nu se presupune că un cămin iubitor e cea mai bună pregătire pentru viață?

— Pe naiba. Cea mai bună pregătire pentru orice pe lumea asta sunt dificultățile. Opoziția. Tot restul e o cocoloşeală stupidă.

— De ce te-ai însurat cu ea în primul rând?

— Tu de ce te-ai însurat cu nevastă-ta?

Albert ignoră întrebarea.

— Anna era gravidă.

— Şi?

— Era gravidă, tocmai terminaserăți amândoi Oxfordul, ea cu un *first*{31} la Drept, tu cu un *third*{32} la Economie. Ai distrus-o, maică-sa a aflat, a început să facă presiuni.

— Presiuni! Doamne-Dumnezeule, parcă a fost la inchiziție.

Eddy îşi dădu poate seama că spusese

mai mult decât intenționa să spună, pentru că urmă pe un ton iritat:

— Ce contează de ce ne-am căsătorit? Am făcut-o după toate regulile, unirea noastră a fost consfințită şi de Sfânta Biserică.

— Cât a durat?

— Ce, căsătoria? Vreun an, cred.

— Apoi ați divorțat.

— Ea a divorțat de mine. Vocea lui Eddy avea o notă de mâhnire, părea chiar puțin surprins. Dar anul acela n-a fost de la un cap la altul rău, spuse Albert.

Privi râul pe fereastră. Uneori era posibil să vezi până foarte, foarte departe, chiar în zile cenuşii ca aceasta.

— Şi nu te-ai însurat cu ea doar pentru că era însărcinată, continuă, te-ai însurat şi pentru că era o femeie pe care te puteai bizui, cu care te puteai distra, care avea perspective frumoase, n-am dreptate?

Un potop de oftaturi.

— Acum spune-mi… în anul acela, cât ați fost împreună, cum era ea – Albert se întoarse de la fereastră – pe atunci?

Eddy îşi aşează un cot pe masă, iar pe celălalt, pe brațul scaunului pe care stătea, împletindu-şi degetele dinainte-şi.

— Cum era? întrebă după o lungă tăcere. Era…

Albert încercă zadarnic să ghicească cuvântul pe care Eddy întârzia să-l rostească. O încântare. Rece. Veselă. O scârbă.

— Era o zeiță, pe atunci, continuă Eddy. Iar Albert, auzindu-l, dându-şi seama ce zăcea în spatele vorbelor lui, fu

aruncat din reveria în care se afla, într-un concert la care nu se aşteptase.

— Explică-mi, te rog, ce înseamnă asta.

— La Oxford, ea mi se părea mai presus de mine. Eu eram un nimic, apărut de nicăieri. Ea…

— Da?

— Ea… răspândea lumină în jurul ei. Mereu cu câte-o glumă, gonind necazurile. Am văzut oameni ridicându-se în picioare când Anna intra undeva. Ca şi când ar fi fost o prinţesă, ştii? Şi toţi voiau s-o vadă mai bine, să fie mai aproape de ea. Îi încânta pe toţi. Se preocupa de oameni. Scotea tot ce-i mai bun din tine, numai ascultându-te.

Albert îşi aminti de fotografia Annei pe care o văzuse în salonul familiei Lescombe.

— Înţeleg.

— Era… inocentă, continuă Eddy. Un trup de femeie închizând un suflet de copil. Am crezut…

— Da?

— Of, nu ştiu. Când mi-a zis că se culcă cu mine, m-am gândit, asta-i, hai s-o facem şi să murim, mi se părea tot ce poţi avea pe lumea asta – mârâi – bineînţeles că n-a fost aşa.

— Şi din partea ei… ce i-a plăcut Annei la tine? mă întreb.

Eddy scoase un râs artificial, elegant.

— E uşor de zis.

— Atunci, luminează-mă şi pe mine.

— Erau vremuri minunate la Oxford – bine, ştiu, fiecare generaţie spune asta. Dar pentru noi, a fost chiar o trezire la

viață. Dintr-o dată, au apărut femeile, marijuana, gazonul, îți pierea orice chef de toceală. Eu purtam hainele acelea fistichii, făceam pe durul, îmi lăsasem barbă. Anna... a rămas paf când m-a văzut. Niciodată nu stătuse de vorbă cu cineva ca mine înainte. Nu i *se dăduse voie, de* parcă putea lua purici, ştii?

— Şi te-a luat drept cine nu erai?

— Păream un tip periculos. *Viu.* Preocupat – n-o să-ți vină să crezi, dar pe vremea aceea avem ceea ce se cheamă conştiință socială. Poporul. Declarațiile de dragoste, după marijuana. Eram băgat până-n gât în toate astea.

— Dar ea?

— Numai de dragul meu. Nu că n-ar fi avut o conştiință, avea chiar mai dezvoltată decât a mea. Nu-i păsa de, cum să spun, efectele scenice.

— Dar până la urmă te-a găsit... irezistibil?

Eddy ridică din umeri.

— Eram amândoi tineri, hormonii urlau, iar blugii erau prea strimți, ştii cum se întâmplă.

Albert fu lovit de un gând.

— Ai *vrut* s-o laşi însărcinată?

Eddy râse, preocupat de sine.

— Mă întreb şi eu. Poate, da.

— Oricum, ai fost fericit că vă căsătoriți.

— Da. Numai că...

— Numai că?

Pentru că Eddy scuturase din cap şi rămăsese cu ochii ațintiți în podea, Albert sugeră:

— Muncea prea mult, pentru că voia

să ajungă avocat pledant.

— Examenele erau dure.

— Şi apoi a venit copilul… Ce făceai pe vremea aceea?

— Mai nimic. M-am gândit să mă fac expert contabil, dar…

— Examenele alea erau dure.

Eddy înălță din umeri.

— Şi, pe urmă, cineva ți-a spus despre aur. O lume în care din timp în timp, de două sau trei ori pe an, oamenii trebuie neapărat să cumpere acest metal, în lingouri. Şi pentru că se găseşte atât de puțin şi pentru că nimeni nu prea ştie de unde să-l ia, există un club exclusiv, nu-i aşa, care rezolvă problema, nu? Rezolvă totul, de la avionul închiriat şi mita pentru vameşi, până la numărul de puşti-mitraliere Heckler and Hock necesare pentru o incursiune în Benin. Sau Belize.

— E o lume plină de riscuri, amice.

— Nu mă îndoiesc. Dar profitabilă, extrem de profitabilă.

— Dacă ştii să te descurci.

— Şi te-ai descurcat, cu toate întrevederile tale şi cu chefurile de prin cluburi de noapte, la ora la care Anna tocmai alăpta, înainte de a se pune pe tocit?

— Ce-i cu toată morala asta? Eşti în vorbă cu Anna sau ce?

Albert se mărgini să zâmbească.

— Să trecem peste asta, spuse în fine. Anna a ieşit cu bine din examene, nu-i aşa?

— Da.

— Şi a început să aibă nevoie de

ajutor, de cineva care să stea cu copilul când ea era la tribunal. A divorțat de tine. Nu ți-a convenit, poate?

Eddy înălță din nou din umeri, refuzând să-l privească pe Albert în ochi.

— Pentru că o iubeai şi numai când ai pierdut-o ți-ai dat seama cât o iubeai, nu?

Eddy vru să spună ceva, dar renunță.

— Iar copilul era cu totul aparte.

— Copilul era o pacoste. Aşa cum e şi-acum.

— A, tatăl devotat…

— Uite…

— Mă uit.

— Nu e vina mea că Annei a început să-i fie teamă că se va sinucide. Nu de la mine a luat DPN, să ştii.

Nu te gândi, nu te opri, vorbeşte, fă-l să creadă că ştii la ce se referă, îşi spuse Albert.

— DPN, adică depresie postnatală?

— Îhî. Când s-a născut Juliet, între mine şi Anna nu mai era mare lucru. Aşa că nu e vina mea.

— Nu? Dar ți-a reproşat-o, la timpul respectiv.

— O luase razna. În urmă cu multă vreme, încă înainte de a apărea eu. Se chinuia de mult din cauza adopției, a poveştii cu mutatul de la şcoala catolică şi tot restul. Pe urmă, după ce s-a născut copilul, a avut acea cădere îngrozitoare pe care o au unele femei. Zicea tot timpul: „Am s-o omor pe Juliet, am să mă omor şi pe mine, dacă nu mă ajută cineva.”

— Crezi că ar fi făcut-o?

— Nu. În mod sigur, nu. Avea prea mult curaj pentru asta. Dar era lipsită de discernământ, dacă e să ne luăm după ce-a spus doctorul.

— Lipsită de discernământ… aşa că te-ai hotărât s-o părăseşti.

Spre surprinderea lui Albert, Eddy nu făcu nici o tentativă de a-i evita privirea.

— Încearcă şi tu să trăieşti aşa, rosti liniştit. Pe urmă vino să mai vorbim.

— Şi ce-a făcut Anna după aceea?

Acum, Eddy se uita la Albert, îl privea într-adevăr, făcând supoziții.

— Am auzit că se ducea la un psihiatru.

— De la cine ai auzit?

— De la doamna Elwell. Mi-a băgat totul pe gât, ca să mă învinovățească – schimbă tonul, maimuțărind-o: „Eddy, am considerat că ai dreptul să ştii, Tălică mi-a interzis să-ți spun despre asta, dar…” Doamne, Doamne, Doamne. Oftă pentru a mia oară.

— Ştii la ce psihiatru se ducea Anna pe vremea aceea? întrebă Albert.

— Nu. Adică, Lydia Elwell s-ar putea să-mi fi zis cum îl cheamă, dar acum pe loc, nu ştiu.

— Te-ar surprinde să afli că, atunci când am vorbit cu ea, nu a pomenit nimic despre episod? Deşi i-am pus multe întrebări colaterale.

— Nu mă surprinde nici cât negru sub unghie. Lydia nu şi-ar dezvălui în ruptul capului tarele familiale dinaintea… cum ziceai că se cheamă… Diviziei Speciale?

— Psihiatrul – se numea cumva Kleist?

Eddy strâmbă din buze.

— Nu-mi sună a nimic cunoscut.

— Dacă-ți amințeşti, dă-mi un telefon.

Albert începu să se caute prin buzunare, după o bucată de hârtie, dar Eddy îl opri.

— Poftim, scrie pe asta. E potrivită.

„Asta" era o fotografie pe care Eddy o scosese din portofel. Albert o răsuci cu fața-n sus, pentru a descoperi o replică în culori a jumătății superioare a Annei. Ținea în brațe un copil, zâmbindu-i, nepreocupată de obiectivul aparatului. Culorile erau şterse, într-o dominantă asemănătoare cu rugina, iar colțul din stângă, sus, era rupt.

Albert mâzgăli un număr şi îi înapoie poza lui Eddy.

— Un singur lucru mai vreau să ştiu: cum ies fără ca amicilor tăi să le vină cheful să se răzbune.

— Îi chem aici.

Eddy ridică receptorul şi rosti câteva cuvinte într-o arabă catifelată. Uşa se deschise, pentru a le face loc celor doi bărbați.

Albert îşi pipăi Browning-ul din buzunar, dar nou-veniții se concentrară asupra stăpânului lor, ca doi câini care aşteaptă o comandă sau un biscuite, nu se ştie ce.

Când Albert ajunse la uşă, Eddy spuse:

— Dacă o găseşti – scoase un râs subțire, bătându-şi joc de sine însuşi – poți… să-i transmiți toată dragostea mea. Sau ceva de genul ăsta… mhm.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Anna se trezi târziu vineri, cu o migrenă îngrozitoare cauzată fără îndoială de substanța aceea infectă pe care Kleist i-o injectase cu o seară înainte. În casă era o liniște nefirească. Imediat ce se îmbrăcă, porni spre bucătărie. Acolo îl găsi pe Barzel, care, lângă chiuvetă, ştergea un pahar. Băuse desigur votcă, pentru că o sticlă pe jumătate plină se afla încă pe masă. Anna se uită la ea, torturată de nevoia de a bea din alcoolul alb. O duşcă, numai una...

Nu. Asta n-ar ajuta la nimic. Dacă va scăpa cândva cu viață din toată povestea asta, nu se va întâmpla cu ajutorul unei sticle.

Barzel ridică paharul în lumină pentru a vedea dacă rămăsese vreo pată; şi ceva, în gestul lui aferat, aproape de gospodină, o înfioră pe Anna. Ochii nu i se dezlipiră de pahar până când Barzel nu-l aşeză pe bufet; aici îi fură atraşi de un alt obiect.

Anna îl privea fix, fascinată. Suprafața armei avea un luciu stins, ca şi cum ar fi fost unsă cu ceva. Frapa metalul din care era făcută. La televizor sau la cinematograf, pistoalele pot fi la fel de bine şi bucăți de lemn, în ciuda impresiei de real pe care o lasă. Această armă era diferită. Funcționa.

Îşi ridică privirea, pentru a-l vedea pe Barzel cum o examinează cu detaşare,

cam în felul unui îngrijitor dintr-o toaletă selectă pentru doamne, care aşteaptă să-ți înmâneze prosopul; ştiind clar ce făcuseşi în spatele uşii încuiate, dar cu desăvârşire impasibil.

Anna simți că el aştepta să-i ceară voie înainte de a face ceva. Ocoli aragazul şi înhăță ceainicul. Când Barzel se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă, se simți la fel de încântată ca atunci când marca un punct, la tribunal, împotriva unui oponent din cale-afară de antipatic.

Aşteptă ca apa să dea în clocot şi îşi făcu o ceaşcă de ceai fără a spune un cuvânt şi fără a se uita deloc la Barzel. Bău ceaşca în tăcere. În timp ce Anna îşi dădea seama că nu putea sta aşa la nesfârşit, că trebuia să facă ceva, intră în bucătărie Gerhard.

— Bună dimineața.

Vorbea în engleză, aşa că era de presupus că salutul i se adresa ei. Înclină din cap, scurt.

— Am nevoie de aer, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Mergem pe terasă? Aş dori să vorbesc cu tine.

— Ieşim la plimbare. Şi – făcu un semn cu capul în direcția lui Barzel – cred că lăsăm câinele acasă. Pentru casă a fost dresat. Ştie să spele şi vasele, l-am văzut eu.

— Termină, şopti Gerhard când ieşeau din casă. Nu te joci cu omul ăsta, Anna.

— E un porc. Şi tu eşti un porc. Du-mă la biserica din partea cealaltă a golfului, cea la care m-am uitat pe fereastră. Vreau s-o văd.

— E prea departe.

— Deci, ce ai de gând cu mine? Se opri brusc, făcându-l pe Kleist să se ciocnească de ea. Ai să mă împuşti?

Kleist o privi lung.

— Nu, rosti într-un sfârşit. N-aş vrea să fac asta, n-aş putea. Dar…

— Dar Barzel ar fi în stare, da, ştiu. Nu-ți fie teamă, îmi dau seama care sunt regulile jocului. Mergem la biserică. Dacă ne întâlnim cu cineva nu încerc să intru în vorbă. N-am să încerc să fug. Îți dau cuvântul meu. Poftim. Eşti satisfăcut?

Ea era cea satisfăcută, realiză că tocmai a făcut o promisiune pe care nu avea nici o intenție să o respecte. Prin asta, păşea în lumea lui, după tipicul lumii lui, purtându-se deci în unicul mod care îi putea asigura şanse de reuşită. Când Kleist încuviință din cap în silă, Anna o porni înainte, fără a-i arunca măcar o privire.

Cărarea către biserică se despărțea mereu în mii de ramificații, care mai apoi se reîntâlneau, închizând insule de pământ nebătătorit. Iar biserica se ridica în mijlocul unui crâng de chiparoşi. Două sau trei capre trăgeau cu dinții de iarba subțire răsărită între zidurile umede ale gardului locaşului, ca şi în pământul din jur. Anna nu ştia cum trebuie procedat cu animalele. Văzându-le ochii amenințători, îi fu teamă că o vor călca în picioare, dar, după ce statură o vreme nemişcate, caprele se întoarseră la prânzul lor.

Între biserică şi coasta dealului, descoperi un cimitir ascuns de chiparoşi

şi de un mesteacăn umbros, de dimensiuni impresionante. Putu număra numai cinci morminte. Două dintre ele erau vechi, aproape nişte movile acoperite cu iarbă, dar celelalte păreau recente. Cel mai mare era din marmură. Aşchii de piatră de un verde sumbru şi, gândi Anna, extrem de nepotrivit, erau presărate pe suprafața orizontală a pietrei funerare scunde şi masive. Stela, deasupra căreia se afla o cruce ortodoxă, conținea fotografia ofilită a defunctei: o femeie în vârstă, al cărei păr cărunt fusese înnegrit suficient pentru a arăta îngrozitor, obrajii nu îi erau supți, ci de-a dreptul prăbuşiți înăuntru, făcând-o să pară deja moartă. Ochii, însă, îi erau larg deschişi şi cât se poate de plini de viață. Aveau ceva provocator şi totuşi nu erau lipsiți de umor. Propria ei mamă avea uneori o astfel de privire.

Se aşează pe placa de marmură, copleşită brusc de amintiri. Când, într-un târziu, o descoperi, Kleist se învârti o vreme în jurul ei, timid, neştiind cum să înceapă.

— Pari dusă departe, îndrăzni în cele din urmă.

Anna îşi ridică brusc capul în sus şi îl privi, iritată de întrerupere.

— Mă gândeam la bunica. O mai ții minte?

— Bineînțeles.

— Cum m-a ajutat. Şi toată povestea aceea oribilă de la şcoală.

— Da.

— Numai că a murit la puțină vreme după aceea.

— Of, Anna..

— Lasă-mă în pace. Vreau să mă gândesc.

Bunica o scosese într-o oarecare măsură din situația infectă de a fi copilul unic al familiei Elwell. Îi ținuse partea dintotdeauna, cu hotărâre, ceea ce o scotea din minți pe doamna Elwell. Apoi, într-o zi, Lydia apăruse la şcoala cea nouă, aceea unde fusese trimisă Anna după dezastrul de la mănăstire. Era ora prânzului; Anna se trezise ridicată de la masă şi dusă în biroul directoarei, întrebându-se ce fărădelege avea să-i mai fie pusă în cârcă. Nu i se reproşase nimic şi totuşi fusese pedepsită. Bunica murise dimineața, devreme, de un atac de inimă. Anna putea să se ducă acasă.

Din locul unde era aşezată, la umbra chiparoşilor şi cu briza răcoroasă dinspre mare răvăşindu-i părul, nu putu rechema parfumul acelei zile, oricât încercă. Aşteptase cu groază orele de după-amiază, pentru că era şi una de volei, iar ea nu putea să sufere voleiul. Se gândise, la masa de prânz, că ar face orice numai ca să scape de el. Orice… dar nu s-o omoare pe bunica. Acum se simțea confuză, la fel cum se simțise atunci. Ştia că moartea bunicii avusese loc înainte ca ea să-şi facă planuri pentru a scăpa de volei, ştia şi că probabil îşi dăduse seama de asta şi în momentele respective. Totuşi, ceva mai puternic decât logica se încăpățâna de fiecare dată să amestece apele. Dacă ea n-ar fi vrut să fugă de ora de sport cu orice preț, bunica n-ar fi murit.

Bărbatul aşezat acum cu spatele la ea, cu mâinile în buzunare, îi explicase răbdător, în repetate rânduri, că reacția ei era normală. Dar, totodată, realiză Anna, de fiecare dată îi luase uşor în derâdere sentimentele față de cele petrecute cândva, încălcându-şi obişnuința de a privi tot ceea ce spunea ea cu preocupare şi seriozitate.

Anna avea acum un singur lucru de făcut: să evadeze de pe această insulă, să fugă de blestematul ei Prospero. Nimic altceva nu conta nici cât negru sub unghie.

— Trebuie să punem câteva lucruri la punct, spuse Anna brusc.

Gerhard se întoarse către ea.

— Desigur. De asta mă şi aflu aici…

— Ba nu. Eşti aici ca să încurci lucrurile. Asta a fost treaba ta tot timpul.

— Nu cred că…

— Când te-am cunoscut, sufeream de depresie postnatală, aşa este? Un caz greu.

— Da.

— Şi mi-ai zis că toate problemele mi se trag de la sentimentul de vinovăție. Şi că tu ai să mă vindeci de acest sentiment. Mă simțeam vinovată că mama mă dăduse imediat după ce mă născuse şi credeam că eu sunt responsabilă pentru asta.

— Da, încuviință Kleist din nou. Te simțeai, într-un sens destul de propriu, vinovată pentru că te-ai născut. Pentru că te-ai născut altfel decât ceilalți.

— Şi a fi vinovată, pentru mine, devenise o obişnuință. Eram distrasă

fiindcă mă credeam responsabilă pentru exmatricularea acelor fete. Şi pentru moartea bunicii, îți aduci aminte?

— Sigur. Ştii că aşa îți spuneam şi eu, atunci.

Îi spusese atâtea, atunci şi în nenumărate rânduri. Ar fi trebuit să ia toate afirmațiile lui la puricat, pentru a vedea care dintre ele, stăteau în picioare şi care contribuiseră la crearea vălului de decepție pe care îl țesuse în jurul ei. Dar asta mai putea aştepta. O amintire anume se lupta să pună stăpânire pe ea…

După moartea bunicii, avusese loc înmormântarea, la care Anna fusese prezentă fără a fi prezentă. Nu i se dăduse voie să intre în capela crematoriului, ci rămăsese afară, în maşină, cu tatăl ei, incapabilă să-şi ia la revedere de la bunica aşa cum ar fi trebuit, marcată, pe viață, de impresia că moartea e ceva ruşinos de care copiii trebuie ținuți departe.

După incinerare, se îndreptase cu părinții ei spre Grădina Reamintirii{33}. Parcul era plin de oameni. Unii dintre ei erau mâhniți, dar Anna remarcase că mulți erau relaxați şi mulțumiți. Aceştia, presupusese ea cu perspicacitate, pierduseră pe cineva cu mai multă vreme în urmă, iar acum îl comemorau. Veseli sau trişti, toți cei care se plimbau prin grădină păreau părtaşi la ceva anume, la un ritual de importanță socială care îi adunase la un loc. Era, îşi dăduse seama mai târziu, unul dintre rarele cazuri când în Anglia familia se găseşte strânsă la un

loc. Numai că ea, Anna, fusese exclusă din această familie, ca şi din cealaltă. Nu plânsese deloc la moartea bunicii ei. Nici măcar acum nu putea să plângă.

Marmura rece îi făcea rău la partea din spate a gambelor. Revenind fizic în prezent şi gândurile îi luară alt curs, făcând-o să vadă că exista o legătură între dispariția bunicii şi una din intuițiile cele mai perspicace şi mai dureroase ale lui Kleist.

— Vreau să te întreb ceva, spuse. Să verific ceva, dacă vrei.

— Da?

— Îți aminteşti ce mi-ai spus despre cea mai grea problemă cu care se confruntă un psihoterapeut?

— Acum, nu. Spune-mi tu.

— Moartea fără cadavru.

— A, da. *Asta.*

— Cineva dispare pentru totdeauna. A murit? E amnezic? Sau şi-a părăsit pur şi simplu familia, apăsat de fapte şi lucruri pe care ceilalți nu le înțeleg. Da?

— Da. Psihoterapeutul nu are de ce să se agațe în acest caz, nu?

— Iar supraviețuitorii se simt întotdeauna *vinovați,* aşa este? Se învinuiesc pe ei înşişi, îşi închipuie că ei au dus la pieire persoana care a dispărut, pentru că au fost neatenți şi insensibili.

— Şi unde vrei să ajungi cu asta? întrebă Kleist sincer nedumerit.

Neştiința era cea care-i adusese la Kleist pe toți, nefericiți şi oropsiți de o soartă mai rea decât moartea însăşi. Anna începea să realizeze un lucru până acum nerevelat: exact aşa cum bunica se

dusese fără ca ei să i se dea voie să-şi ia la revedere şi mama ei „murise” pentru ea fără a-i lăsa putința de a o plânge.

Atunci, se întrebă Anna, cum am putut eu să-mi trădez mama cea adevărată? Eram prea mică pentru a şti ce e rău şi ce e bine, cu atât mai mult pentru a face rău…

Exista un singur răspuns. Nu-şi trădase mama.

Nu era vina ei că fusese adoptată, la fel cum nu era nici vina mamei ei.

Rămase multă vreme concentrată asupra propriei revelații.

— N-ai încercat niciodată să faci să-mi dispară sentimentul de vinovăție legat de moartea bunicii, nu-i aşa? îl întrebă brusc. Dimpotrivă, l-ai *hrănit!*

— Nu lăsa necazurile să te orbească până la punctul la care…

— M-ai *nenorocit* cu bună ştiință.

— Te-am nenorocit?! Gerhard se apropiase de ea şi intenționase s-o prindă de umeri, dar la auzul cuvintelor rostite, încremeni de parcă Anna ar fi fost însăşi Gorgona.

— Cu toate scamatoriile tale, ai făcut din vina *mea* vina mamei mele, continuă ea.

— Spui numai şi numai prostii şi ştii bine asta.

— Nu. Îmi dau seama ce s-a întâmplat. Mă trezesc, în sfârşit. Mama m-a dat imediat după ce m-am născut şi asta a fost trădarea ei față de mine, aşa ziceai. N-a fost greşeala *mea,* ci a *ei.* Şi tot ce-am făcut până acum a fost o continuă încercare de a face ca trădarea să nu mai

aibă loc niciodată.

— Pentru numele lui…

— Trădează-l pe cel care vrea să te trădeze, zâmbi Anna fragil. Citez: „Dacă ți-e teamă să nu fii trădată, trădează tu însăți. Fă-o mai repede decât celălalt, fă-o prima.” Sfârşitul… *citatului.* Doamne, ce proastă am fost. Să-ți uşurez într-o asemenea măsură sarcina!

— Anna!

Ea sărise însă de pe piatra de mormânt şi începuse să păşească, îndepărtându-se de biserică. Ştia, în sufletul ei, că Gerhard îi este duşman. Dacă voia să aibă o cât de mică şansă de a se salva, trebuia să lupte cu el, exact aşa cum luptase el cu ea. Perfid, cu rea intenție, până la ultima suflare.

Ea nu-şi putea permite să ia prizonieri, în războiul pe care-l începuse cu Gerhard Kleist.

DOUĂZECI ŞI CINCI

David nu-şi putu da seama ce-l trezise. Afară era încă întuneric. Căută ceasul deşteptător şi apăsă pe butonul care lumina ora. Un minut sau două peste unu. Bătăile inimii i se liniştiră. Se ridică în capul oaselor, ascultând. Tăcere. Şi totuşi, era sigur că fusese sculat de un zgomot, că nu mai era singur în casă.

Urmă un moment de speranță paroxistică şi de mare uşurare. Anna! Ştia el că se va întoarce. Imediat Anna îi va explica de ce lipsise timp de patru zile încheiate, îi va spune acea unică poveste credibilă, posibilă, cât se poate de scuzabilă, iar el se va blestema că nu s-a gândit la aşa ceva deja…

Dar ideea abia îi trecu prin minte, că o şi respinse. Anna ar fi intrat direct în dormitor. Dezamăgirea fu aproape prea mare pentru a fi şi suportabilă, dar David reuşi cumva să treacă peste ea. Oricine-ar fi fost jos, constituia un pericol. Tipii din Audi-ul negru. O, Doamne, şopti David. Doamne-Dumnezeule…

Să sune la poliție.

Se strecură afară din pat, îmbrăcându-şi halatul şi se îndreptă către uşă. O deschise de două degete, pentru a asculta. În casă era o linişte totală. Dar, în afara camerei, întunericul părea diluat. Pentru că era la el acasă, îşi dădu seama de unde venea senzația. O lumină fusese aprinsă în biroul său, situat în fundul casei, cu un etaj mai jos.

Cunoştea desigur locul tuturor obiectelor din dormitor pe pipăite. Telefonul se afla pe noptiera lângă care dormea el. Se întoarse pe bâjbâite în locul de unde plecase. Lampa… ceasul… mâna i se îndreptă instinctiv către locul unde îşi închipuia că se afla telefonul.

Nimic.

Îşi simţea gura uscată. Începea să-şi piardă stăpânirea de sine. *Calmează-te.* Ai visat urât, te-ai zvârcolit în somn, telefonul a căzut pe jos. David se aşează în patru labe. Nu e sub masă. Vezi sub pat. Îşi făcea iluzii, totuşi pipăi prin praful care acoperea locul unde covorul se întâlnea cu lambriurile.

Puţină lumină. Avea nevoie de puţină lumină. Era pe punctul de a intra în panică. Se ridică brusc, lovindu-se de noptieră. Aceasta se clătină, făcând obiectele aflate pe ea să zdrăngăne. Auzi un mormăit speriat şi în clipa următoare îşi dădu seama că îl scosese chiar el.

Găsi în fine veioza. O aprinse. Nu văzu telefonul nicăieri.

Cineva furase telefonul. Se aşeză pe pat, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai văzuse. Sau, mai exact, ce nu văzuse. Telefonul se aflase fără putinţă de tăgadă la locul lui, de cu seară, când se culcase. Ceea ce însemna că cineva intrase în cameră, în timp ce el dormea şi, fără a-l trezi, luase aparatul.

Se sili să raţioneze coerent. Era singur, fără posibilitatea de a cere ajutor. Nu, nu tocmai singur. Lumina ardea în continuare jos…

Sub pat, de partea Annei, se găsea, în

afară de praf şi o bâtă de crichet. Anna o pusese acolo pentru nopțile când David nu dormea acasă. Curios cum se inversează rolurile uneori.

Coborând pe scări, cu bâta în mână, văzu că cineva lăsase uşa biroului deschisă – nu el, în astfel de lucruri era scrupulos – şi că lumina era într-adevăr aprinsă. Aproape ajunsese în pragul uşii când auzi şi zgomotul. Nişte glasuri, vorbind încet. Se strecură de-a lungul peretelui până când putu vedea prin deschizătura uşii.

Erau doi bărbați, dintre care unul – negru. Acesta era aşezat pe scaunul lui David şi ținea într-o mână o foaie de hârtie în lumina lămpii de pe birou. În cealaltă mână avea un reportofon. Buzele i se mişcau, astfel încât David îşi dădu seama că imprimă pe bandă conținutul hârtiei. Celălalt bărbat se plimba prin cameră, dictând şi el cu voce înceată. Singurul lucru pe care David mai avu timp să-l remarce fu că, în mod curios, erau amândoi îmbrăcați în costume gri-închis, de oameni de afaceri.

Hainele îl edificară. Nu era o spargere, ci spionaj. Începu să dea înapoi, cu intenția de a ieşi din casă prin orice mijloace, doar de a ieşi, apoi de a se refugia la un vecin şi de a telefona… de a telefona cui?

Întrebarea se dovedi a fi fără scop practic. Dintr-o dată, o pereche de mâini i se uniră în jurul mijlocului, lipindu-i brațele de corp. Lui David îi ieşi din plămâni tot aerul.

— Hei, Bill, se auzi o voce coborâtă

lângă urechea lui stângă, stăpânul a coborât să ceară ceva.

Apoi David se trezi îndrumat spre propriul birou, pentru a-l găsi pe negru, adică pe Bill, în picioare şi afişând o expresie dezaprobatoare. Pentru o clipă nesfârşită nu se mai petrecu nimic.

— E-n regulă, rosti în cele din urmă negrul. Lasă-l.

— Cine sunteți? întrebă David.

„Bill" scoase la iveală o legitimație învelită în plastic, pe care i-o ridică în dreptul ochilor, astfel încât David să poată vedea scris: CIA.

— *Ce?!*

— Te surprinde?

— Dacă mă sur… Vă furişaţi aici ca hoții, în mijlocul nopții, îmi scotociți prin hârtii, îmi furați telefonul şi vreți să ştiți dacă mă s*urprinde!* Cretini ca voi n-am mai văzut, în orice caz.

Bărbatul de culoare se aşează din nou pe scaunul lui David, pornindu-şi reportofonul.

— Zi, zi, eşti meseriaş. Ultragiu. Indignare. Ia ascultă, unde-ai învățat figura? La Moscova? Cum e sacul, e şi peticul.

— Ştii ce, ia ascultă!

— Ascult – Bill îşi ridică o mână alene, arătându-i pe cei doi colegi ai lui. Te ascultăm toți.

— Sunteți de la CIA?

— Tu ai spus-o.

— Bun. Unde-i mandatul?

Bill arboră o expresie mirată.

— Mandatul? întrebă, privindu-şi neajutorat cei doi tovarăşi. Bă, voi ştiți

ceva de vreun mandat?

Pentru că răspunsul întârzia să apară, Bill se întoarse din nou spre David.

— Îmi pare rău. Asta-i o chestie serioasă. Mandatele-s pentru cine n-are ce face. Noi vrem să ştim exact unde s-a dus nevastă-ta, cu cine-i acuma, ai cui sunteți, ce primiți în schimb, de câtă vreme sunteți pe state, ce le-ați ciripit. Asta din prima. La alte chestii, trecem mai târziu. A şi apropo de „mandat", dacă-i de extrădare, atunci poate ne interesează. Codul vostru penal ni se pare apă de ploaie.

David se holbă la el.

— Afară din casa mea, rosti după o clipă. Mâine-dimineață am să fac un scandal…

— Şi cine-o să te asculte, Lescombe? Eşti suspectul numărul unu. Am ştiut dintotdeauna că or să fie scurgeri de la Comitetul „Crisalida". O vreme, nu s-a-ntâmplat nimic. Pe urmă, apari *tu* şi Noul Testament dispare. Pe voi ce vă-nvață la şcoală? Doi şi cu doi fac tot patru, ca în State, sau cât? Hai, zi, crăp să ştiu.

— N-am ce să discut cu tine. Dacă vreți să mă interogați, vorbiți cu avocatul meu. Şi, fiindcă veni vorba, cum îndrăzniți să-mi umblați prin hârtii?

David îşi îndreptă marțial un deget în direcția teancului care se afla pe birou, *pe propriul lui birou, lua-i-ar dracu'!*

— Puneți-le imediat la loc.

— Da' tocmai hârtiile sunt treaba noastră, Lescombe – chicotitul lui Bill suna aproape a scuză, ca şi când nu şi-ar fi dat seama ce-l supără pe David în aşa

hal – ia zi, ai făcut mitologie la gimnaziul unde te-au trimis ai tăi? Sigur, că doar ai absolvit limbile clasice. Ai fost la lecția cu regele Midas şi urechile de măgar? Da' ştii care-i morala? Informația e de interes public, asta-i. Dacă nu vrei să se ştie, ține-ți gura. Şi, mai ales, să nu te pună dracu' să scrii – se întinse să ia din teanc o hârtie la întâmplare – citez: *Duc dorul îmbrățişării tale atât de mult, dragul meu… De parcă lumea întreagă a rămas pustie când ai plecat, azi-dimineață…*

— Dă-mi-o! Tot sângele i se strânsese lui David în obraji, iar stomacul i se contractase. Dar când se repezi înainte, pentru a-i smulge lui Bill scrisoarea Annei, acesta se feri, iar David se trezi încă o dată strâns în brațe.

— *Dă-mi-o!* țipă.

— După ce ne cărăm, rosti Bill calm. Ceea ce-o să şi facem. Nu ne place să fim deranjați, aşa c-o să ne întoarcem când nu eşti acasă – zâmbi urât – şi poate aducem şi-un mandat data viitoare, nu se ştie.

Se ridică în picioare, îndreptându-şi haina şi porni spre uşă. În drum, se opri.

— O singură chestie mai vreau să-ți zic, Lescombe. Nevastă-ta. E curier, nu? Atunci află de la mine: curierii mai şi trag clapa uneori. Joc dublu. Vrei să ştii ce cred? Cred că Anna s-ar putea să fi descoperit că viața cu tine e, pe bune, *al dracului* de plicticoasă. Numai dacă n-ai vreun amic bun în Atena, cu care să se fi gândit să-şi petreacă sfârşitul de săptămână.

— Vorbeşti prostii.

— Nu, zău?

— Îmi iubesc soția. Şi ea mă iubeşte. Nu e deloc o trădătoare sau o hoață. De ce nu pot să vă fac să înțelegeți asta? – vocea lui David se transformase aproape într-un geamăt – a fost răpită. Este în pericol. Discuțiile cu Juliet şi Lydia Elwell îi veniră în minte. Ce *fel de pericol?* Şi le scoase din minte imediat. *Să nu afle că are probleme cu psihiatrul!* E amenințată şi nimănui nu-i pasă, mai rosti.

— Bietu' domnu' Lescombe, biata doamna Lescombe, spuse fără a încerca să-şi ascundă disprețul. Hai să-ți zic altceva. Dovezile împotriva neveste-tii sunt clare. Şi nici tu n-ai o situație prea grozavă. Da' să zicem că nu *tu* eşti vinovat. Deşi asta s-o crezi tu. N-ar fi cazul să-nceapă să-ți pese cât de cât de cariera aia a ta? Pentru când se termină toată chestia asta?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Te-a apucat grija de nevastă-ta. Ai sunat după ea la prieteni, numai ieri am monitorizat optişpe telefoane. Adică optişpe oameni, plus neveste, bărbați, amici, care ştiu că ea a dispărut. Asta nu-i o scofală, Lescombe. Chiar dacă faci cumva să scapi basma curată, toți ăia au să-şi aducă aminte prin ce-ai trecut. Fii băiat deştept. Las-o baltă. Mai gândeşte-te şi la interesul tău. Ar cam fi cazul.

Bill ieşi. Cei doi asistenți ai săi îl urmară. Pentru o clipă, David rămase nemişcat. Bill ajunse în capul scărilor. Atunci David îşi reveni. Fără să-şi dea seama ce face, se repezi înainte, cu mâinile împreunate în față. Însoțitorii lui

Bill îl auziră, dar nu avură decât timpul de a se întoarce pe jumătate înainte ca David să se izbească de spatele acestuia, cu toată forța.

Cel de la CIA se rostogoli de-a lungul celor paisprezece trepte, într-un vârtej de brațe şi picioare. David îl privi şi trăi un moment de curată satisfacție ce cuprindea multe elemente: ochelari sparți, sânge, gemete de durere… Apoi un pumn, venind cu puterea şi viteza unui ciocan cu aburi, bufni în plexul lui solar, iar el se prăbuşi, icnind.

Când fii în stare să se ridice, casa era din nou goală. Ultimul lucru pe care-l făcu înainte de a se târî din nou în pat fu să împăturească scrisoarea pângărită a Annei şi să o pună în buzunarul de la piept al pijamalei.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Cam la ora la care Hayes subtiliza telefonul din dormitorul lui David, Albert le ținea calea lui Fox şi lui Shorrocks pe păşunea de la Crowborough, când aceştia coborâseră din elicopter şi se îndreptau către casă.

— Progrese!

Fusese nevoit să urle, pentru a se face auzit în zgomotul rotoarelor Bell Jet Ranger-ului.

— Spune-mi repede despre ce e vorba, zbieră Shorrocks. Acolo, înăuntru, ne aşteaptă țopăind de nerăbdare jumătate de Europă.

— Nu da drumul elicopterului, ar trebui să termin repede. Fox îi făcu pilotului un semn cu cele două degete mari îndreptate în jos, iar zgomotul motorului se stinse.

— E şi Redman aici? întrebă Albert.

— Nu, a rămas la Washington, slavă Domnului, „pentru consultări”.

— Dar celălalt…?

— Hayes s-a potolit, dintr-o dată. Nu mai poți să-l stârneşti. Hai să mergem la grajduri…

Ferma adăpostise odată o crescătorie de cai, aşa că era destul loc pentru întruniri *ad hoc.*

— Ați putea să-mi spuneți de ce toți glorioşii noştri aliați s-au adunat aici astă-seară? întrebă Albert, trântindu-se într-un maldăr de paie.

Cel care răspunse fu Fox.

— Au înnebunit de-a binelea. Li se scurg ochii după „Crisalida”, ar vrea să ştie toți ce conține. Le-am cerut să găsească o femeie, dar nu le-am spus că dosarul ar putea face Pactul de la Varşovia să-şi stingă computerele tactice şi să facă economie de energie electrică.

— Şi până la urmă, te-ai mai liniştit?

— Am încercat. Dar suntem într-o altă fundătură.

— În care?

— Redman a fost obligat să anunțe Departamentul de Stat, care a fixat un termen de patra zile pentru limpezirea apelor. În caz contrar, intenționează să contramandeze întâlnirea la vârf de la Vancouver. S-au iscat rumori în sensul ăsta, dar restul celor de la NATO nu ştiau ce se află la originea poveştii. Iar nouă ni se interzice să le spunem despre ce e vorba.

— Înțeleg, rosti Albert cu ochii în covorul de paie. Şobolani, oftă, nereferindu-se la nimic în special. „Crisalida” – un nume tâmpit pentru un dosar tâmpit. Oare de ce-or insista de fiecare dată yankeii ca totul să fie scris negru pe alb?

Shorrocks se uită la ceas, nerăbdător.

— Care sunt noutățile tale?

— Despre ce e vorba: există un psihoterapeut numit Kleist. Anna s-a tratat la el multă vreme, dar se pare că s-a oprit cu doi ani înainte de a dispărea în ceață. Erau în relații amicale şi, poate, dar nu sigur, aveau şi altceva în comun. Fostul ei soț mi-a spus azi-dimineață că problemele ei sunt mult mai vechi. După

prânz, au apărut şi fişele medicale. Şi, mai mult ca sigur, i s-a făcut bilet de trimitere către acelaşi Gerhard Kleist.

— Când?

— În 1973.

— Iisuse! – Shorrocks făcu o grimasă – acum şaisprezece ani. Şi nimic din toate astea n-a apărut pe tapet la interogatoriul soțului ei?

— Ba da. În mod indirect, a apărut.

— Adică?

— Îți mai aminteşti acea notă de la dosar despre prânzurile pe care le-a luat Anna Lescombe la un restaurant cu un neamț? La acelaşi restaurant. Neamțul era Kleist.

— De ce *dracu'* nu s-au ocupat cei de la Cinci de treaba asta?

Shorrocks îi adresase întrebarea lui Fox, dar cel care răspunse fu Albert.

— Sau s-a întâmplat prea de mult ca să se mai poată face săpături, sau fişele ei medicale dintr-o perioadă mai veche dispăruseră deja în acel moment, sau nu ştiu. Se întâmplă destul de des. Bănuiala mea e că, după ce Kleist a vindecat-o de boala de care suferea, s-au împrietenit, au devenit amanți, în orice caz au intrat într-o relație alta decât aceea doctor-pacient.

— Agent-control, de exemplu?

— Începe să arate a aşa ceva.

— De ce i s-a făcut trimitere către Kleist?

— După „fostul" ei, o depresie postnatală.

— Zău? se încruntă Fox. Multor femei li se întâmplă. Nu toate ajung la

psihiatru.

— Nu, aşa este, scutură Albert din cap, impacientat de propria lipsă de agerime. Nu m-am gândit la asta. Deci, ceea ce avem de făcut în continuare e să studiem însemnările lui Kleist despre caz.

— Poți să aranjezi asta? întrebă Shorrocks.

— Ar trebui să se poată. Nici nu e prea greu, probabil; Kleist s-a evaporat. Am verificat. Trebuia să ia masa la restaurantul lor, ieri, când am fost acolo. N-a apărat deloc. Puteți căuta pe calculatoare, să aflați unde a plecat?

— La liniile aeriene, vrei să zici? răspunse Fox. S-ar putea să dureze ceva vreme.

— N-avem timp. Anna Lescombe e undeva cu Kleist, aş paria pe orice.

— E undeva în Grecia, spuse Shorrocks.

Albert îşi întoarse privirea la el.

— De ce?

— Au venit ştirile de la Imigrările greceşti. Un avion particular închiriat în Franța, a aterizat la un aeroclub din apropiere de Igouminitsa. Care se află în vestul peninsulei greceşti, față-n față cu Corfu. În avion erau pilotul şi doi pasageri, un bărbat şi o femeie. Conform graficului de zbor, se aflau în drum către Atena, dar pilotul a anunțat că are probleme cu motorul şi a solicitat permisiunea pentru a ateriza de urgență. Apoi a reieşit că femeia era bolnavă, aşa că au primit în mod excepțional permisiunea de a sări peste formalitățile de intrare în țară, cel puțin pentru

moment.

— Anna Lescombe fiind persoana bolnavă?

— Exact, confirmă Shorrocks. Celălalt pasager călătorea cu un „confetti". Paşaportul lui era eliberat pe numele unui mort.

— Ăsta e Kleist.

— Probabil. A pretins că este medic şi vorbea de minune în jargonul psihiatrilor.

— Şi a afirmat că o duce la spital, presupun.

— Ai înțeles despre ce e vorba, încuviință Shorrocks. Dar noi ştim că femeia n-a ajuns la spital, pentru că grecii au verificat.

— La dracu'!

— Şi încă un lucru: cineva *s-ar putea* să-i fi văzut urcându-se într-o ambarcațiune rapidă şi îndreptându-se către vest.

— Adică încotro?

— Spre Corfu sau alte câteva insule mai mici. Bineînțeles, s-ar putea să fi făcut cale-ntoarsă. Grecii răscolesc perimetrul în momentul de față, dar… Shorrocks înălță din umeri.

— Dacă nu mai ai nimic pentru noi…

Fox îşi examinase nervos ceasul în câteva rânduri, în ultimele cinci minute. Ochii îi erau înconjurați de cearcăne de oboseală, pe care Albert nu le observase până acum.

— Numai un lucru. David Lescombe.

— Apropo – Shorrocks îşi îndoi brațele şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de o grindă – americanii cred în continuare că era băgat până-n gât în toată povestea

asta încă de la început.

— Eu nu. Cinci-ul şi-a definitivat raportul asupra lui?

— În după-amiaza asta, răspunse Fox. Poveşti de adormit copiii. Vecinii nu ştiu nimic. Lescombe nu este apropiat de familie şi se pare că n-a discutat niciodată despre munca lui cu ei. Colegii îl descriu ca pe un om extrem de perseverent, care din când în când îşi iese din pepeni. Nu poate să-i sufere pe proşti. Se comportă poate chiar prea ireproşabil pentru binele propriu. Nu se simte ca peştele-n apă la serviciu. E reticent. Uneori, devine de-a dreptul rău – asta a zis-o chiar mama lui. Ea nu cunoaşte preţul untului în Safeway, el îl ştie – lucruri de genul ăsta. Navighează, dar Paza de Coastă afirmă că n-a ieşit niciodată cu barca lui din apele teritoriale. Cam asta-i tot.

— Şi americanii îl consideră pe omul ăsta un *trădător!*

— Îl vor, ne-au spus-o pe un ton tăios, neutralizat. Shorrocks făcu un semn cu capul în direcţia casei. Unii dintre cei de-acolo sunt obligaţi să le ţină isonul.

— Neutralizat… dar nu crezi că în spatele atacului care a avut loc asupra lui în Cornwall se găseşte CIA?

— Nu, răspunse Fox. Presupui prin urmare că a fost atacat?

— A fost foarte convingător.

— Totuşi, istoria îl acoperă de minune. Un prăpădit terorizat de criminali. E bună.

— Nu vă pierdeţi încă încrederea în Lescombe.

— Mai avem numai patra zile, îi aminti Fox. Vrei să-l lăsăm să fugă în continuare?

Albert încuviință din cap.

— Dacă e vinovat şi face o gafă, îl luăm ca din oală. Dacă nu, s-ar putea, s-ar putea doar, să ne ducă la femeia pe care o căutăm cu atâta ardoare. Ce nu ne convine?

— Îți spun eu ce, răspunse Fox, uitându-se din nou la ceas. Putem să-l pierdem pe *el,* asta nu ne convine.

— În nici un caz, spuse Albert, e doar funcționar, la urma urmei.

— Şi, poate, un funcționar necredincios, care tocmai a fost trădat de tovarăşa lui de nelegiuiri, scutură din cap Fox, neîncrezător. În orice caz s-ar putea să facă vreo prostie. Prin urmare, dat fiind modul cum merg lucrurile, e posibil ca NATO să se facă bucăți, pur şi simplu.

Ajunseseră afară şi se îndreptau către casă.

— Lasă-i pe ceilalți să-şi bată capul cu familia Lescombe, rosti Albert. Dacă e al lor, amicii de dincolo s-ar putea să fie la fel de îngrijorați ca noi, întrebându-se unde dracu' au dispărut şi el şi ea. Nu-ți face plăcere să te gândeşti la asta?

— De fapt… nu, se strâmbă Shorrocks, după care zâmbi. Mi-e teamă că Germania Democrată ştie exact unde se află şi Lescombe şi nevastă-sa.

— Zău?

— Îți aminteşti de faxul care a venit ultima dată când ne aflam aici.

— Sigur.

— A stârnit ceva panică. Linia albastră

de fax pentru coordonarea legăturilor a MI 6, cunoscută de inamic, îți dai seama ce-a fost.

— Şi?

— Nici mai mult, nici mai puțin decât Numărul Zece ne-a cerat să aflăm cum au făcut toată şmecheria. În toată zăpăceala, stația noastră din Atena s-a dovedit sclipitor de eficientă. În minutul în care le-am transmis ştirea cu privire la faxul acela, au şi pus pază la biroul de unde fusese trimis.

— Când se întâmpla asta?

— În după-amiaza zilei cu faxul.

— Stația din *Atena?* Doamne-Dumnezeule.

— L-au auzit pe grecul acela tânăr întrebând de un răspuns în aceeaşi seară. Imediat ce l-au identificat, a fost răpit, pe stradă.

— Cu alte cuvinte, am rămas fără singura noastră persoană de contact.

— Da. Se pare că HVA-ul a pus la cale operațiunea.

Ajunseseră la intrarea în casă. Un tip din poliția militară le deschisese deja uşa, când Albert încremeni în loc.

— Vorbeşti *serios,* rosti răspicat, când spui că Berlinul de Est chiar ştie unde se află Anna Lescombe şi cu cine este?

— Dacă a vorbit grecul, da, se pare că da, confirmă Shorrocks. Trebuie să pornim de la premisa că a primit ordinele de la Kleist în persoană şi că ştie unde să-l găsească pentru a-i da raportul. Aşa că, numai dacă HVA-ul nu şi-a pierdut între timp puterea de persuasiune…

— Băiatul a vorbit deja.

— Poți să fii sigur de asta.

Albert începuse să facă speculații.

— Reiese că HVA-ul va dori să vorbească cu *David* Lescombe, să scoată de la el tot ce ştie… aşa că tipii aceia din Cornwall…

— Puteau fi de la HVA, da, e posibil.

Ultimele cuvinte rostite de Shorrocks şi auzite de Albert pe când cel dintâi intra în casă au fost:

— Prin urmare, Germania Democrată ştie totul despre nenorocitul acela de fax. Ce se spune în el şi aşa mai departe. Ceea ce nu s-ar putea spune că ne convine, nu?

Al doilea weekend

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Robyn Melkiovicz. Ciudat nume. Genul pe care-l întâlneşti doar în lumea de vis a filmelor, pe genericul din final, în acele şiruri de litere care-ți obosesc ochii. Băieții buni, patronii, ei erau cei care răspundeau la numele de Melkiovicz pe această lume. Ei şi doamnele avocat din New York...

Pentru a suta oară, David privi fotografia pe care o luase din biroul de la tribunal al Annei, dorindu-şi ca personajul înfățişat în ea să prindă viață, măcar atât cât să înceapă să vorbească. Era oare Robyn? Exista, oare, vreo legătură între cuvintele acelea greceşti de pe placă, *Căsuța* şi Atena? Bill, negrul de la CIA, pomenise de Atena ca şi cum David ştia de ea. Dar el, David, nu ştia.

Şeful baroului îi furnizase numele de familie al lui Robyn, ca şi adresa din New York a acesteia. David voia să vorbească cu ea. Nu la telefon, pentru că cineva îl asculta, Bill îl edificase pe deplin în privința asta. O întâlnire față în față era indispensabilă. Dar... îşi puse din nou aceeaşi întrebare sâcâitoare: îl vor lăsa să plece?

Telefonul îi era aranjat. El era urmărit. Renunțase să încerce să dea de urma Annei prin rețeaua lor de prieteni comuni, temându-se că le-ar putea face rău. Pentru că familia Lescombe, se pare, începuse să aibă o proastă reputație. Oaspeții nocturni din partea CIA-ului îl

făcuseră să înțeleagă acest lucru limpede şi brutal. Ei îşi închipuiau că exista o înțelegere, o cârdăşie cu Anna, având ca scop trădarea aliaților occidentali.

Încercase să facă o plângere referitoare la Bill şi ceilalți doi. Descoperise jignit că nimănui nu-i păsa de nemulțumirea lui. Asta însemna că bănuielile CIA-ului erau împărtăşite şi de propriii lui concetățeni, MI 5 şi ceilalți. Această revelație îl făcu pe David să simtă un nod de mânie grea, fizică aproape, chiar sub stomac. Pentru prima oară realiză sensul adevărat al cuvântului „deprimat". Erai împins în jos, cu putere, strivit de o stâncă.

Trebuia să facă ceva, dacă nu voia să se ducă de râpă. Dar, dacă încerca să se întâlnească cu Robyn, *aveau să-l lase!*

Îşi făcuse un plan. Odată ajuns în Statele Unite, l-ar putea pune în aplicare. Dar cum să plece din Anglia? Asta era problema. La Heathrow, ca şi în toate celelalte aeroporturi ale Regatului Unit, autoritățile țineau o listă cu cei care nu aveau voie să iasă din țară. Oare numele său se afla pe acea listă? Dacă da, nu-şi putea părăsi țara, pentru că, asemeni majorității oamenilor, poseda un singur paşaport. Poate că l-ar aresta chiar la poartă, cu sute de călători curioşi privindu-l şi un fotoreporter gata să-i imortalizeze ruşinea. Sau poate tipii din Audi ar pune primii mâna pe el…

Ar fi vrut să-i telefoneze, poate chiar să-i facă o vizită mamei sale, dar i-ar fi putut face necazuri şi David nu voia să rişte acest lucra. Nu era o femeie foarte sănătoasă, emfizemul… tatăl lui David

murise cu câțiva ani înainte, ar fi putut să-l ajute într-un fel sau altul. Sau Natalie, dar Natalie se găsea în Australia, cu Bob. Nu se descurcase chiar aşa de rău, dacă era să se ia după ultima fotografie, piscina, copiii, cel mai mare împlinise nouă ani…

David îşi dădu seama că îşi lăsase gândurile sa rătăcească, pentru a-şi amina deciziile. Bagajul era pregătit, una din acele valize pliante pentru costume pe care le iei cu tine în weekend. Nimic complicat, care să-i trădeze intenția de a lipsi mai multă vreme. Îşi petrecuse cea mai mare parte a unei zile în secțiunea de referință a bibliotecii locale, unde îşi stabilise traseul. Mai avea de cumpărat un singur lucra, de la Dixon's.

Se uită la ceas. Era timpul să plece.

Tocmai încuia uşa casei, când auzi o voce în spate:

— David Lescombe?

Se îndreptă din şale încet, ca nu cumva să se creadă că avea ceva de ascuns. Astfel, pasagerii cu mănuşi ai Audi-ului n-ar avea nici un motiv să deschidă focul. Divizia Specială avea nevoie de un mandat sau puteau…

— Nu ne-am cunoscut. Sunt Eddy. „Fostul" Annei. Pare bine.

O clipă, până când îşi dădu seama ce se întâmplă, David se holbă la el.

— Mă grăbesc, fu singurul lucra care-i veni în minte.

— Mergi undeva? Te duc cu maşina.

Aruncând o privire peste umăr, David văzu un Porsche negru, parcat pe jumătate pe trotuar.

— Nu e tocmai…

— Cadrul ideal pentru o discuție liniştită, dar ai putea afla ceva care să-ți fie de folos.

— N-avem ce să ne spunem unul altuia.

— Îl avem pe Albert.

David trecuse pe lângă Eddy, pornind în jos pe scări, dar la auzul cuvintelor lui, se opri.

— Cine?

— Puțin trecut de treizeci de ani. Ochelari de care nu are nevoie în realitate. Puternic. Foarte îngrijit.

— Îl cunoşti?

— Da, da. N-am avut de ales. Te duc cu maşina, nu vrei?

David ezită.

— Mă duc la aeroport. Trebuie să…

— La Thiefrow{34}?

David încuviință din cap.

— Hai să mergem atunci.

Conducea într-o manieră foarte asemănătoare – cel puțin aşa bănuia David – cu felul cum răzbea prin viață. Cu cea mai mare viteză, periculos de nepăsător față de siguranța şi interesele celorlalți.

— Ştii ce, începu Eddy, sunt convins că n-a fost o idee grozavă să dau buzna aşa peste tine.

— Da, încuviință David cu o privire cruntă.

— Cum însă ea are probleme, probleme mari de tot… Nu-ți cer să vorbeşti cu mine. Dar cred că asta ar ajuta.

— Cui i-ar ajuta?

— Annei.

Eddy îşi întoarse ochii de la drum şi îi aruncă lui David o privire care dură un răstimp periculos de lung.

— Am divorțat. Dar aici, suntem căsătoriți încă. Îşi lovi cu degetele fruntea, apoi pieptul.

— Şi crezi că ea e de aceeaşi părere în privința asta, aşa-i?

— Nu. Nu, în nici un caz.

— Atunci nu înțeleg…

— Vizita lui Albert m-a pus pe gânduri. Aş vrea să o ajut cumva. I-am zis câteva lucruri.

Îi mai aruncă lui David o privire, condescendentă şi un pic batjocoritoare, la fel de nepăsătoare față de pericolele străzii.

— Care însă nu-i ajung pentru a se pune pe treabă, adăugă.

— Ți-a spus exact care e rolul lui în toată istoria? David nu voia să pară nerăbdător, dar pusese deja întrebarea.

— Nu. N-a fost nevoie.

— De ce?

Eddy se concentra asupra şofatului o bună bucată de drum, tăcând. Când vorbi din nou, păru că uitase întrebarea lui David.

— Am fost la Juliet, de curând.

— Ştiu. Ştiu ce…

— Ea mi-a zis de Kleist.

— De cine? Apoi, îşi dădu seama: Psihanalistul?

— Psiho-ce-o fi el, mhm. Juliet avea adresa şi telefonul.

Mie nu mi-a spus că ştie cum îl cheamă, gândi David, m-a mințit. N-are

încredere în mine, dar are în Eddy. Sângele apă nu se face, îşi aminti, aruncându-i tovarăşului său o privire scrutătoare.

— Tu i-ai spus lui Albert că Anna se trata? întrebă acesta.

— Nu.

— Foarte bine. Nici să nu-i spui.

— De ce?

Pentru că Eddy nu răspundea, David izbucni, plin de resentiment:

— *De ce?*

— Pentru că e destul de în ceaţă. Ştie câte ceva, dar nu e lămurit.

— Şi ce nu-ţi convine la el?

— La care poartă?

— Te-am întrebat ceva.

— Şi eu. Ai de gând să pleci azi sau nu? La care poartă?

David dădu drumul aerului printre dinţi.

— Patru.

— Bun. Nu e cazul să te înfurii. Nu-i mai spune lui Albert nimic despre Anna, ai înţeles?

— Nu primesc ordine de la tine.

— N-ai decât, David. Dar presupun că ţii la Anna. Ezită, dintr-o dată mult mai puţin sigur pe sine. Că ţii mai mult decât am ţinut eu vreodată la ea.

— Da, o iubesc. David îşi privi mâinile. Simţi că îl înţeapă ochii, i se păru că e puţin penibil… apoi însă stânjeneala de moment dispăru şi rosti cu o voce fermă, conştient de cuvintele lui: N-am ştiut niciodată că o iubesc atât.

— Te cred. Dacă lucrurile ar fi fost altfel – Eddy înălţă din umeri – pe vremea

aceea mă interesa numai patul. Nu avusesem de-a face cu femei frigide până când a apărut Anna. Acum sunt mai răbdător. Dacă i-aş fi lăsat mai mult timp…

— *Ascultă.* Dacă m-ai căutat doar ca să mă baţi la cap cu eşecurile tale de amant…

— Bine, bine, calmează-te.

— Spune-mi doar care e treaba lui Albert, da? Numai atât.

— Chiar nu ştii? Uite, am ajuns. Unde te las?

Eddy încetinise, căuta un loc de parcare. David se simţi disperat, *nu avea timp.*

— Ce face Albert?

— Dacă nu ţi-ai dat seama deja… începu Eddy frânând brusc. Nu eu trebuie să-ţi spun, omule. Mi-e frică. Îmi pare rău.

— Ţi-e *frică?!*

Pe când David se lupta încă să-şi găsească cuvintele, Eddy se întinse peste el pentru a-i deschide portiera. David se uită la ceas, dacă mai stătea, pierdea avionul.

Mai ezită un moment, apoi se repezi către intrarea în aeroport.

Scoase o mulţime de bani gheaţă de la un bancomat, înainte de a-şi cumpăra un bilet pentru Washington, recunoscător Departamentului pentru că îl obligase să fie la zi cu viza pentru Statele Unite. Fu lăsat să pătrundă în sălile de aşteptare, dar asta nu însemna că trecuse cu totul de primul obstacol. Ceea ce avea să urmeze conta. Se aşeză în coada unui şir

de călători, cel mai scurt, făcu un pas, doi paşi. Se opri. Paşapoartele erau controlate de o femeie între două vârste, cu ochelari groşi. Oare îşi dăduse seama că o alesese deliberat? Erau instruiți să descopere astfel de lucruri?

Trei paşi. Inima îi bătea cu furie, respira repede, apăru şi crisparea familiară în stomac.

— Bună dimineața.

Femeia dădu din cap neatentă. *Grozav*! Apoi privi la ceva aflat în spatele pupitrului ei. În fine, închise paşaportul cu o pocnitură şi i-l dădu înapoi, ațintindu-şi deja ochii miopi asupra celui din spatele lui. David Lescombe n-o interesa.

Se sili să meargă înainte fără a-i arunca nici o privire. Îşi aşeză valiza pe role, păşi prin poarta detectoare. *Biiip!*

— Scoateți tot ce aveți în buzunare, vă rog. Mulțumesc…

În clipa următoare, David se găsea în sala imensă, luminată cu neon, a Porții Patru. Acum, picioarele îi tremurau în aşa hal, încât se repezi spre cel mai apropiat rând de scaune, trântindu-se pe unul dintre ele înainte de a-l lăsa genunchii. Se găsea în Anglia, dar greul trecuse.

În avion, fu cuprins de dorința arzătoare de a bea ceva. Cu cât se lupta mai tare, cu atât îi era mai greu să se abțină, dar până la urmă reuşi să se oprească la al doilea whisky. Băutura nu reuşise să-l binedispună, dar îi potoli într-o oarecare măsură mânia pe care o simțea împotriva lui Juliet. Până la urmă,

reuşi să se convingă că nu-i dezvăluise numele lui Kleist pentru că se temuse că i-ar putea face rău Annei.

O altă afirmație a lui Eddy îl îngrijorase peste măsură. „Frigidă" spusese, din câte-şi amintea. Sau ceva asemănător. Totuşi, David nu-şi putea imagina un cuvânt mai nepotrivit pentru Anna. Atunci, ce se întâmplase între ziua când divorțase şi aceea când îl cunoscuse pe el? Cine o schimbase?

Kleist?

În ce consta, exact, terapia lui?

David se întoarse şi aruncă o privire pe fereastră. Era o zi însorită, va putea vedea zăpezile polare numai peste două ore…

Sosirea în Statele Unite se dovedi a fi la fel de uşoară ca şi plecarea din Anglia. David ceru unui şofer de taxi să-l ducă la un hotel aflat în Dupont Circle, în nord-vestul oraşului. Nu ştia nimic despre acest hotel, mai puțin faptul că, dacă era să te iei după ghidul străzilor, se afla în imediata vecinătate a unei stații de metro. Pe când taxiul se lipea de bordură, David văzu pilonul cafeniu, pătrat, care avea în vârf o plăcuță cu „M" şi simți un fior euforic. Se descurca.

Se simți satisfăcut când îi cerură un extras din cartea de credit, înainte de a-i înmâna cheia. Faptul îi linişti conştiința.

Imediat ce uşa se închise în spatele lui, făcu o comandă la *room service,* apoi îşi deschise valiza şi îi vărsă conținutul pe unul din cele două paturi duble. Chelnerul sosi cu un hamburger şi cartofi-pai, intrând într-un decor care

arăta că vizitatorul avea în mod clar intenția de a rămâne în hotel un timp mai îndelungat. Tocmai vorbea la telefon, interesându-se de un tur de două zile prin Hilwood Museum. Chelnerului, care primise o serie de instrucțiuni fără nici o legătură cu *room service-ul,* nu i se păruse că arată a iubitor de artă rusească. Dar, poate, le spuse celor doi agenți CIA care-l aşteptau jos, tipul voia să viziteze grădinile.

După ce îi dăduse bacşişul şi individul plecase, David numără până la cincizeci. Se duse să ia din valiză reportofonul pe care îl cumpărase de la Dixon's şi îl porni. Apoi înhăță un parpalac verde, cu totul diferit de costumul gri pe care îl purta la venire. Ieşi fără nici un zgomot.

Coborând câte două treptele scării de incendiu, îşi trecu din nou în revistă calculele, asigurându-se că sunt realiste. Contrar părerii astăzi încetățenite, alimentată de romanele polițiste, CIA-ul şi FBI-ul nu aveau resurse umane nelimitate. Habar n-au la ce hotel ai de gând să tragi, îşi spuse, pentru că nu ți-ai rezervat camera dinainte. Aşa că le va trebui timp ca să-şi trimită oamenii în locul respectiv. Te afli aici de mai puțin de douăzeci de minute. Aşa *că fugi!*

La capătul scării, se opri pentru a-şi înfăşură parpalacul în jurul umerilor şi pentru a-şi pune o pereche de ochelari de soare. Se zori pe o arteră comercială, ajungând în Connecticut Avenue, în clipa următoare, ajunsese în piață şi tropăia pe scările intrării de la metrou.

Îşi plăti călătoria şi se urcă în primul

tren Red Line care apăru. Execută toate trucurile pe care le văzuse în filme de-a lungul anilor: aşteptatul până-n ultimul moment dinaintea închiderii uşilor pentru a sări în vagon, metroul în sens contrar, schimbarea magistralelor. La nodul dintre străzile 12 şi G luă un Blue Line până la Cimitirul Arlington. Apoi lăsă să treacă două sau trei taxiuri înainte de a opri unul.

— Poți să faci o cursă lungă?

O pereche de ochi suspicioşi se materializară în oglinda retrovizoare.

— Ce înseamnă „lungă”?

— Până la Baltimore.

— Baltimore?! Omule, ştii la ce distanță se află Baltimore?

— Nu. La ce distanță?

— La două sute de dolari de aici.

— O sută, după harta mea.

— Nu ştiu… Ai bani gheață?

— Da.

— Să-i văd.

David scoase la iveală un şomoiog de bancnote.

— Bine, bine, e-n regulă.

Şoferul tăcu şi nu mai scoase o vorbă multă vreme, oarecum spre uşurarea lui David, căruia îi era foame şi somn, dar nu se încumetă să se destindă până nu ajunse la Baltimore, în trenul Amtrak, îndreptându-se spre New York. Apoi reuşi să se odihnească.

Aşa procedase şi Anna când fugise? se întrebă, pe când peisajul i se derula dinaintea ochilor obosiți. Oare era singură în acele clipe? Dar acum? Sau cu Kleist?

Se descurca oare la fel de bine ca propria lui soție – se pare *frigida* lui soție (Doamne, cum îl mai ura pe Eddy!) – atunci când era vorba despre minciună şi tertipuri, despre fugă?

Va reuşi.

DOUĂZECI ŞI OPT

Sâmbătă după-amiază, Anna vizită din nou biserica, dar, de astă dată, singură. Trecuse prin bucătărie, unde Barzel şi Kleist luau prânzul. „Mă duc să mă plimb”, rostise degajat, fără a-i privi cu adevărat. După ce mersese vreo sută de metri, aruncase, o privire în urmă şi, spre surpriza ei, descoperise că nici unul dintre cei doi nu o urmează. Se încruntă. Oare ce însemna asta?

Acum nu se mai opri la morminte, ci se îndreptă direct spre uşa bisericii. Când o deschise, aceasta scârțâi din balamalele ruginite, în semn de bun venit. Frunze uscate, răvăşite de vânt, se învârteau pe podea trosnind cu un zgomot sec. În fund, se ridica altarul, cu o cruce simplă şi două sfeşnice. Deasupra lui, Anna putu distinge cu greutate urmele unei fresce altădată colorate ce-i înfățişa pe apostoli. Singurul chip pe care fu sigură că-l recunoaşte fu al lui Ioan, gândindu-se că Iisus îl iubea şi că era aşezat lângă figura centrală.

Mai exista o cutie de lumânări votive, cu un suport de alamă care le aştepta. În biserică însă nu se afla nici un credincios, aşa că locaşul nu era însufleţit de nici o flacără, în afară de licărirea roşie din lanterna atârnată de tavan, care, presupunea Anna, trebuie să fie Dumnezeu.

Înfipse o lumânare în suport, dar îşi dădu seama că nu avea cu ce să o

aprindă. Într-o parte atârna o draperie, care ascundea pe jumătate deschizătura din zid ce ducea către sacristie. În această odăiță, descoperi un bufet şubred, în care nu se afla nimic, cu excepția – minune a minunilor – unei cutii de chibrituri.

Se aşează turceşte pe jos, privindu-şi lumânarea cum se dizolvă în înalt, având ca singură companie doar prearoşul ochi al Domnului. Nu te lăsa dusă, îşi zise. Foloseşte timpul pe care-l mai ai înainte ca *el* să vină…

La început, Kleist încercase să o ajute să-şi găsească adevăratele răspunsuri la întrebări. Dăduse greş. Anna ar fi vrut să poată spune că vina era a lui. Meseria ei era legea, grămezi de vină ajungeau la ea cu uşurință, una ție, o infinitate pentru mine… Dar aici, în mijlocul frunzelor moarte, îşi luă adio de la toate acestea fără regret. Îşi clădise o carieră pe certitudinea că vinovăția putea şi trebuia să fie distribuită. Ceea ce era, îşi dădea seama acum, un fals panaceu. Vinovăție, răspundere, greşeală… toate sunt droguri cu care omenirea se amețeşte pentru a uita de cea mai dureroasă certitudine: aceea că fiecare fapt îşi are încărcătura lui singulară de semnificație. Moare un copil. Poți să-i găseşti ucigaşul şi să-i dai drumul printr-o gaură din podea, cu o frânghie înnodată în jurul gâtului. Mai moare un copil. Autopsia dovedeşte existența unui cancer, iar părinții îl blestemă pe Dumnezeu. În ambele cazuri, copilul tot mort rămâne.

Ca avocat, eşuase nu pentru că nu era

conştientă de aceste lucruri, ci pentru că se lovise zilnic de ele, dar refuzase să le acorde credit.

La fel se întâmplase şi cu Juliet. Da, acum trebuia să privească în față acel episod. Poate ar fi mai uşor aici, în biserică, cu sprijinul Domnului…

Când uşa se deschise cu zgomot, Anna se întoarse pentru a-l vedea pe Kleist profilat pe fundalul strălucitor de afară.

— Îmi pare rău, te-am deranjat.

Anna îşi înclină capul în semn de iertare. La urma urmei… nu era vina lui. Dar, când Kleist vru s-o atingă, se ridică în picioare, dându-i mâinile la o parte şi se duse să închidă uşa. Când ajunse la ea, ceva o făcu să-şi ridice ochii, mai sus de cărare. Pe coasta dealului, la vreo zece paşi de aceasta, aştepta un bărbat pe care nu-l mai văzuse până acum, cu o mână pe trunchiul unui eucalipt, iar cu cealaltă, în buzunar. Înțelese de ce o lăsaseră să plece singură de acasă: cineva o aştepta deja la biserică. Trânti uşa şi se sprijini de ea.

— Încă un Barzel? întrebă.

— Anna, avem ceva de vorbit.

Se aşează pe podea, invitând-o cu un gest să facă acelaşi lucru.

— Te ascult, răspunse, dar nu se aşează.

— Ai avut ghinionul să dai peste cineva care nu este ceea ce pare a fi.

Se opri.

— E foarte greu să-ți spun ceea ce am de spus.

— Dă-i drumul.

— Lucrez pentru o organizație numită

Haptverwaltung Aufklarung, HVA, care e serviciul secret al Germaniei Democrate.

— Şi ți-au ordonat să furi dosarul lui David. Folosindu-te de mine.

— Anna, ascultă-mă…

— Spune-mi numai un lucru, îl întrerupse ea, neluându-l în seamă, iar hotărârea pe care o avea în glas îl surprinse. De ce ai făcut-o, Gerhard?

— De ce?

— Este o întrebare chiar atât de grea? Ne cunoaştem de şaisprezece ani, ne-am iubit şi acum, dintr-o dată, îmi zici că eşti spionul nemților. Aşa că, da, te întreb: de ce? Ce te-a apucat?

Kleist ezită un moment.

— Am o soră. O cheamă Ilsa.

La orice s-ar fi aşteptat Anna, mai puțin la asta. Mai întâi, spion, apoi spion cu o soră până acum inexistentă.

— N-ai pomenit niciodată de ea. Nici măcar o dată.

— Sunt o mulțime de lucruri despre care n-am pomenit niciodată.

Oamenii sunt închişi în ei. Anna crezuse că îl cunoaşte pe Gerhard, la fel cum crezuse că îi cunoaşte pe David şi pe Juliet. Trăia sprijinindu-se cumva pe asemenea presupuse certitudini, însă, în realitate, nu îi cunoştea pe nici unul din ei. De fapt, nu cunoştea pe nimeni şi, cel mai puțin, se cunoştea pe ea însăşi. Gerhard avusese grijă de asta.

— De exemplu, continuă Gerhard, ți-am spus că m-am născut în Germania, iar tu ai crezut că în Germania Federală, dar nu e adevărat. Tatăl meu deținea un loc înalt în ierarhia partidului comunist.

El m-a ajutat să ajung în vest.

— De ce a făcut-o?

— Eram… favoritul lui. N-a putut niciodată să mă judece şi să creadă că greşesc, când greşeam. Ilsa… vezi, mama a murit la naşterea ei. Tata n-a iertat-o niciodată pe Ilsa. Pe mine, în schimb, m-a răsfățat.

Râse, fără nici un pic de veselie.

— Îmi doream cu tot sufletul să merg la studii în vest, unde plănuiam să mă şi distrez. Şi, deşi n-am ştiut la acea vreme, asta a convenit de minune unor persoane importante care aveau nevoie de un psihoterapeut docil la Londra, Paris sau New York.

— Unor persoane din HVA?

— Da. Dar când pun astfel de lucruri la punct, aceşti oameni îşi rezervă întotdeauna unele garanții. Cineva apropiat rămâne în țară şi devine pentru tine un soi de magnet. O asigurare că te vei mai întoarce acasă şi că, în timp ce eşti plecat, vei face ce trebuie.

— Şi magnetul tău era Ilsa?

Kleist încuviință din nou din cap.

— E mai tânără decât mine. Dintotdeauna am fost extrem de apropiați. Când tata a murit, am rămas singuri, numai noi doi. Ilsa este medic pediatru. Un medic foarte bun. Plin de dăruire.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton care amesteca în mod curios resentimentul şi admirația.

— Înainte ca tu şi cu mine să ne cunoaştem, continuă, cei de la HVA au venit într-o zi la mine. Una din pacientele

mele era dactilografă într-un birou secret. Era îngrozită de gândul că şefii ei ar putea afla că face psihoterapie. HVA-ul mi-a cerut să mă ocup de ea, să pedalez pe această temă a ei. Râse precipitat. „Fă-o să se îndrăgostească de tine", aşa mi-au spus.

— Şi tu te-ai conformat.

— Am refuzat.

— Dar…

— Mi s-a… sugerat să mă mai gândesc. Dacă vreau ca Ilsa şi ai ei să aibă de lucru. Să aibă ce mânca. Să continue să umble pe stradă. Înțelegi ironia, Anna? Dacă eram de acord, m-aş fi prostituat profesional, împotriva tuturor principiilor deontologice. Iar dacă refuzam, singura urmare a gestului meu ar fi fost distrugerea carierei surorii mele, care nu se prostituează profesional, ci ia lucrurile cât se poate de în serios.

— Şi ce ai făcut? întrebă Anna cu răceală.

— Amărâta aceea, secretara, mi-a zis câteva lucruri pe care le-am transmis mai departe. Şi care au fost suficiente pentru a satisface HVA-ul.

— Şi când m-am măritat cu David, au venit din nou la tine.

— Da.

Urmă o pauză lungă.

— Vezi, Ilsa şi cu mine… aveam un fel de conspirație. Împotriva tatălui nostru. Încă înainte de a deschide primul manual de şcoală mi-am dat seama cât de tare greşea învinuind-o pentru moartea mamei. Acum, ea e măritată, are copii şi e încă şi mai vulnerabilă. Anna, nu poți

face cumva să înțelegi ce am simțit?

— Şi, ce-ai dori de la mine – era sincer curioasă – simpatie, iertarea păcatelor, ce?

Ar fi putut să-i spună: „Te obişnuieşti cu propriile greşeli, după o vreme. După o viață.” Însă, pe undeva, ar fi sunat ieftin. Aşa că, în cele din urmă, rosti:

— Înțeleg.

Expresia de pe fața lui o lămuri pe Anna că nu-i venea să creadă. Şi ei îi veni greu să-şi imagineze întreaga situație: dacă HVA-ul i-ar avea sub control pe Juliet sau pe David… „Dacă nu faci ce-ți spun…”, ar fi avertizat-o, iar ea li s-ar fi conformat, cu siguranță…

Kleist începu să-şi ceară iertare, Dumnezeu ştie de ce, poate pentru tot, dar ea i-o refuză:

— Nu te mai scuza atâta, n-ai de ce, orice familie e până la urmă o catastrofă. Mai ai ceva să-mi zici, Gerhard?

Multă vreme, Kleist continuă să privească în jos, la podea, ca şi cum mecanismul secret al motivațiilor lui era ascuns sub lespezi. Se întreba cum să-i spună Annei că se hotărâse, până la urmă, să o sacrifice pe lisa. Că, în final, ajunsese să o considere tot o marfă de negociat, ca pe toate celelalte femei din viața lui. Ea sau eu: în momentul respectiv, i se păruse că face ceea ce trebuie să facă. Acum însă…

— Vor trimite un submarin, ca să ne ia de pe insulă, rosti în sfârşit. Asta voiam să-ți spun. Un submarin rusesc.

Anna îi aruncă una din acele priviri calme pe care Kleist le detesta peste

măsură, pentru că se ascundea în spatele lor.

— Desigur.

— De ce ai zis „desigur”?

— Vor să mă interogheze. Să afle tot ce ştiu despre munca lui David. Dar de ce un submarin? Le-au ruginit toate celelalte mijloace de transport?

— Berlinul e de părere că nu e sigur să fii luată cu un vas de suprafață. Ai rămâne pe mare prea multă vreme, ai putea fi văzută, eşti expusă.

— Şi va trebui să mă hipnotizezi din nou, nu-i aşa? Să-mi scoți ceea ce mi-ai băgat în minte la început, ca să mă opreşti să plec.

— Ştiai despre asta?

— O, mi-am dat seama de o mulțime de lucruri. Când mă hipnotizai?

Kleist nu-i răspunse imediat. Anna se simțea ca un condamnat care afla că i-a fost respins apelul la clemență şi că nu mai rămâne decât de însemnat o dată în agendă.

— *Când?*

— Luni.

— Dar asta înseamnă poimâine.

— Anna, ceea ce ai spus e adevărat: ți-am implantat într-adevăr o sugestie în sensul că nu trebuie să încerci să pleci de aici. Aşa că acum chiar trebuie să încercăm să te pregătim de călătorie, să te aranjăm.

— Dar asta faci de ani de zile! De asta suntem aici, nu? Amărăciunea ieşea acum la iveală. Pentru că m-ai tot aranjat şi m-ai amestecat, ca pe un pachet de cărți de joc, iar acum au ieşit deasupra

atuurile.

— Anna… Psihoterapeuții nu-şi modelează pacienții. Le arată numai alternativele pe care le au în față. Poți influența alegerea cuiva. Dar nu poți să alegi în locul lui.

— Cu alte cuvinte, vrei să zici că totul s-a întâmplat numai şi numai din vina mea! Ce porcărie! Doamne, ce porcărie!

— Dacă nu încerci să faci efortul de a…

— Ai să ce? Hai, spune-mi, nenorocitule! Întoarce-mă pe toate fețele, subjugă-mă şi lansează-ți sugestiile tale, poate-poate am să cred că eu m-am gândit întâi la ele. Hai, doar te pricepi la treaba asta! La urma urmei, cu concursul tău am ajuns o *trădătoare!*

Anna îşi ridică mâinile la ochi, dorindu-şi mai mult ca orice să doarmă sau chiar să-şi piardă cunoştința. Nu conta cum, numai să uite, să nu mai fie. Apoi însă îşi reaminti: acest om, pe care se bizuise permanent în ultimii cincisprezece ani, nu făcuse în acest timp decât să lucreze împotriva ei. O învăluise în straturi succesive de minciuni, iar acum ea trebuia să-şi croiască drum cu forța către realitate, pentru că, dacă nu reuşea să se salveze ea însăşi, nimeni altcineva nu putea s-o facă.

Era în posesia unei singure, dar solide şi utile informații: ştia cum o zdrobise. Ştia care sunt metodele lui.

— Gerhard, începu ea, ştergându-şi ochii.

— Da?

— Mi-a trecut. Se lăsă pe podea,

alături de el, aşezându-se în aşa fel încât să nu-i poată vedea faţa,

— Mă bucur.

— Dar aş vrea să te mai întreb ceva.

— Ce anume?

— După ce vor termina cu mine la Berlin sau oriunde mă vor duce, presupunând că voi coopera…

— Ei bine?

— Mă voi putea întoarce acasă? La David?

Kleist nu răspunse.

— Doar asta-i singura realizare a ta. David e tot ce mi-am dorit, ce am visat şi îl iubesc.

Îşi privi mâinile împreunate în poală.

— Îl iubesc, repetă şi acum cred că se simte peste măsură de dezolat.

— E un om rezonabil. Se va împăca în cele din urmă cu situaţia.

— Nu se va împăca. Nu-ţi dai seama ce trebuie să *simtă*? Îşi închipuie că l-am părăsit – se opri. Tot moarte fără cadavru. Îţi aduci aminte, vorbeam ieri. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

Deoarece Kleist nu răspunse, îşi ridică ochii, privindu-l cercetător.

— Dacă îmi garantezi că pot să mă întorc la David, am să fac tot ce doreşti. N-am să încerc să fug.

Kleist era aproape convins.

— Îmi promiţi?

— Da. Îţi dau voie să mă hipnotizezi, dacă vrei. Dacă asta te face să te simţi mai… mai în siguranţă. Numai, te rog, nu-mi mai da medicamentele acelea, sunt îngrozitoare. Bagă-mă în transă şi atât. Relaxează-mă! Acum!

— Aici?

— Da. E linişte aici.

Dar, înainte ca el să se poată hotărî, uşa bisericii se deschise şi amândoi îl auziră pe Barzel rostind:

— Kleist!

— Ce este?

Nu încerca deloc să îşi ascundă mânia. Barzel rămase cu privirea aţintită undeva, între el şi Anna, multă vreme, cântărind situaţia. În cele din urmă, spuse:

— Vreau să vorbesc cu tine.

Kleist îl urmă la lumina zilei închizând uşa bisericii după el.

— Da?

— Am vorbit la Berlin, acum o jumătate de oră. Soţul ei începe să devină supărător.

— Dar credeam că oamenii noştri din Anglia urmau să-i sugereze să părăsească ţara.

— Să-i sugereze s-o părăsească, să vorbească cu el, să afle ce şi cât ştie.

— Atunci de ce…?

— Pentru că au dus totul de râpă! Lescombe i-a alertat pe cei de la MI 5 şi este acum de două ori mai precaut decât înainte. Nu e uşor de speriat. Acum e în drum spre America. Îţi închipui de ce?

Robyn Melkiovicz, cea mai bună prietenă a Annei. Kleist văzu pericolul imediat. Totuşi, cât de mult ştia Barzel?

— Nu, se răsti. Şi-ţi faci prea multe griji. Lescombe n-are să dea niciodată de mine aici.

— Ai dreptate. Problema asta e în atenţie.

— Cum adică?

Barzel ignoră întrebarea. Făcu un semn din cap în direcția bisericii şi spuse:

— Îți pierzi controlul asupra ei. Nu este deloc momentul să ți-l pierzi. M-ai auzit?

Kleist se uită lung la el.

— Da, răspunse în cele din urmă înțeleg.

Barzel o luă pe cărare în jos. Kleist aşteptă câteva clipe, câte îi trebuiră pentru a se aduna, înainte de a se întoarce în biserică,

— Anna? o chemă încetişor. E timpul să mergem acasă

— Ce voia Barzel?

— Nimic. Absolut nimic important.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Era noapte, iar străzile New York-ului gemeau de maşini şi pietoni. David făcu primul tur repede, întâi examinând faţada clădirii aflate pe celălalt trotuar al lui Park Avenue şi în care se găsea apartamentul lui Robyn, apropiindu-se apoi suficient pentru a putea arunca o privire edificatoare uşierului, care purta o pălărie înaltă şi îşi îndesase mânuşile albe sub epoletul hainei. Făcu calentoarsă pe bulevard şi se înfundă în primul bar pe care îl găsi. Comandă un *scotch* fără gheaţă, descoperi singura masă neocupată şi scrise un bilețel. Apoi ieşi din nou în Park Avenue, păşind repede şi îl abordă pe uşier, care tocmai condusese o femeie înfofolită în vizon de la un Mercedes până la uşă.

— Pentru Robyn Melkiovicz, rosti, înmânându-i biletul. Vrei să fii atât de bun şi să-i spui că e destul de urgent?

David nu-şi imaginase că avea la dispoziție asemenea resurse de accent neaoş britanic.

— Şi sper că ai să bei un pahar în sănătatea mea astă seară. La revedere.

În jurul biletului era înfăşurată o bancnotă de douăzeci de dolari.

Porni, fără a se uita înapoi, făcu la dreapta la prima intersecție şi o luă la fugă. Alergă în josul străzii, apoi din nou la dreapta, în jurul blocului, bucuros de înghionteala trecătorilor, pentru că aceştia îi asigurau acoperirea de care

avea cea mai mare nevoie.

FBI-ul se apropia, probabil, acum. Poate că interceptase deja bilețelul. David trecu pragul aceluiaşi bar în care intrase mai devreme şi mai comandă un *scotch.*

Cincisprezece minute, scrisese în bilețel. Cutare bar, în cincisprezece minute. Nu telefona nimănui, nu spune nimic vecinilor, eşti urmărită, telefonul tău este ascultat, te-ai putea afla în mare pericol. Semnase: „Soțul Annei Lescombe, David" şi alăturase fotografia găsită în biroul Annei, neştiind dacă va merge, dar rugându-se, rugându-se tot timpul…

Se uită la ceas. Chiar dacă CIA şi FBI erau organizații cu posibilități limitate, aceste posibilități erau totuşi mari. David fugea deja de şase ore. De-acum, oamenii erau pe urma lui. O mulțime de oameni. Iar Robyn întârzia. Nu venea. Nu primise bilețelul lui, era plecată din oraş. Ar fi trebuit să-i telefoneze, *nu, n-ai cum să-i telefonezi, telefonul ei poate fi ascultat.*

De unde stătea, vedea uşa. Din când în când, aceasta se deschidea, lăsând să pătrundă un val rece din stradă în aerul închis, fierbinte al barului, iar David se crispa, convins că venise poliția. Simțind încă o adiere răcoroasă, îşi ridică privirea, pentru a vedea cum intră un trio zgomotos de bărbați. Uşa se închise.

Se ridică pe jumătate de pe scaun. Cu o clipă înainte de a se închide uşa, zărise afară un chip. Femeie cu mâinile îndesate adânc în buzunarele unei jachete scurte, deformate de acest gest. Nu se clintea din loc, nu vorbea cu nimeni, nu făcea decât să aştepte acolo.

Era ea, ştia că trebuie să fie ea. Dar dacă anunțase poliția: „Alo, un bărbat încearcă să mă agreseze”? Dacă arătase cuiva bilețelul? „Du-te la bar, i-ar fi răspuns, convinge-l să iasă în stradă, acolo avem noi grijă de el.”

Ce să facă?

La bar se afla un bărbat lângă o femeie care părea mult mai tânără decât el. Cei doi se ridicară şi îşi luară la revedere zgomotos de la barman. Păreau să se afle în mijlocul unei discuții amiabile.

— Ştii ce, zicea bărbatul, luni… luni, spun*e-le şi* gata, da?

— Doar ştii, nu poți să le spui aşa…

— Nu. Stai. Uite, intri pur şi simplu şi spui: „Oameni buni…”

Ajunseseră la uşă. Când bărbatul o deschise, David mai zări o dată femeia de pe trotuar. Nu se clintise din loc. David se ridică şi se strecură în spatele cuplului care ieşea, de aşa manieră încât oricine s-ar fi găsit afară să-şi închipuie că toți trei alcătuiau un grup. *N-o speria. Orice s-ar întâmpla, n-o speria.*

După ce ieşiră tustrei, David se desprinse de antemergătorii lui, care nu-i remarcaseră existența şi se opri la doi sau trei metri de silueta cea răzleață.

— Nu te apropia, strigă ea, ridicându-şi ambele mâini. Rămâi unde eşti.

David încremeni în loc. Lumea se nărui în jurul lui. Îi păcălise! Acum trecătorii îi vor sări în ajutor, poate că cineva avea o armă, ce prostie, să te apropii atât…

— Uite, dacă ai de gând să…

— Ştii ce, uite, nu vrei să mă asculți

puțin…?

Ecourile altercației dintre bărbatul şi femeia care ieşiseră se stingeau. David îşi dădu seama că nici unul dintre pietonii aflați pe stradă nu se oprise; nimeni nu-i privea. Oamenii îşi vedeau de drumul lor, grăbiți.

— Robyn Melkiovicz?

— Nu te apropia!

— Ți-am trimis un bilețel.

De astă dată, femeia nu răspunse. David făcu un pas înainte, iar ea se retrase, fără însă a rosti un cuvânt.

— Sunt David Lescombe.

Vorbea repede, ştiind că nu avea decât câteva secunde la dispoziție.

— Sunt soțul Annei. Anna e în pericol, nu ştiu unde se află acum. Vreau să o ajut.

Se opri, aşteptând o reacție, orice reacție, de la femeia din fața lui.

— Tu eşti ultima mea şansă.

— O, Doamne, o auzi rostind încet.

Avea un defect de vorbire?

— O, Doamne, repetă şi David îşi dădu seama dintr-o dată că era ceva în neregulă cu ea, începuse să plângă, la capătul puterilor…

— Hai să intrăm, să bem ceva, îi spuse încetişor. Te rog.

Robyn îşi ridică mâinile strânse în pumni la ochi.

— Stai puțin. În sfârşit, îşi coborî mâinile şi şopti: Să plecăm de pe trotuar. Simt că… îşi întregi spusele scuturând violent din cap.

David o duse înăuntru. Erau mai puțini clienți acum, se făcuse târziu.

Găsiră un loc, între două mese goale, chiar în fundul localului. David comandă un al treilea *scotch* pentru el şi se întoarse către Robyn.

— Perrier… nu, Canadian Club, cu gheață.

Stătea cu mâinile împreunate în jurul paharului, privindu-l peste masă. David încerca să-şi contureze o impresie asupra ei, dar Robyn era un amestec indecelabil. Potrivit de înaltă, zveltă, fără un bust care să merite aceste nume. Era îmbrăcată într-o jachetă neagră, largă şi pantaloni de culoare închisă. Părea că se duce la o întâlnire târzie, dacă n-ar fi fost părul ei roşcat pe care şi-l încolăcise în vârful capului, în cosițe. Strâns protocolar, mai potrivit pentru o doamnă avocat care se află la lucru decât în timpul liber. Avea trăsături miniaturale delicate şi umbre în jurul orbitelor adânci. Nasul îi era răsucit în sus, lucru care i-ar fi dat un vino-ncoace copilăros, dacă n-ar fi fost gura, o gură cu care era greu să pronunți cuvintele, chiar foarte greu, din cauza rujului închis, aplicat într-o bandă groasă. Avea o figură ovală şi ochi cu adevărat frumoşi, cu o privire cețoasă care te făcea să o bănuieşti în posesia unei intuiții atotştiutoare.

Ea era femeia din fotografie. Era încântătoare. Şi, de asemenea, foarte speriată.

— Am fost atenționată să nu am nimic de-a face cu tine, rosti Robyn. Să nu am nimic de-a face cu nimeni.

David o privi lung, încercând să-şi dea seama ce însemna asta. Cum puteau să-

şi închipuie că el reprezenta o ameninţare?

— Atenţionată? Cine te-a atenţionat?

— Au spus că sunt de la CIA.

— Şi atunci, cum de ai venit la întâlnire?

— Pentru că…

Vocea îi tremura, ca şi mâinile, când vru să ia o înghiţitură din pahar. David auzi buza acestuia zăngănind pe dinţii ei.

— Pentru că sunt cumplit de speriată în privinţa Annei…

Ultimul cuvânt fu înecat de un potop de lacrimi prea multă vreme ţinute în frâu.

— Ca şi mine, răspunse David.

— Oamenii aceia care au venit să mă vadă – Robyn înghiţi în sec de câteva ori – nu păreau… americani. Am un prieten în FBI. L-am rugat să afle dacă sunt în vizorul lor.

— Când ai vorbit cu el?

— După-amiază. Cu puţină vreme înainte de a-ţi citi bileţelul. Prietenul meu mi-a zis că mă ajută. Îl aştept la un pahar, mai târziu, la mine acasă.

David se lăsă pe spătarul scaunului. Nu trebuie să fie prin preajmă când apare tipul de la FBI. În aceste momente, persoana lui este fără îndoială cea mai vânată de pe ambele maluri ale Atlanticului.

— Vreau să vin să mă aşez lângă tine, îi spuse încet. Mă scoate din sărite că nu pot să văd uşa. E-n regulă?

Robyn ezită, privindu-l cercetător.

— Bine.

David se mută pe scaunul de lângă ea.

— Oamenii aceia de care ziceai mi-ar putea face mult rău.

Dintr-o dată, îi apăru în minte Albert.

— Unul dintre ei era tânăr, cu ochelari roz?

— Nu. În nici un caz. Toți erau între două vârste. Mutre de slavi. Sau poate de nemți. Foarte neciopliți, în orice caz.

Nemți. Ruşi.

— Au pomenit de mine?

— Nu. Mi-au cerut doar… să nu răspund nimic oricui ar veni şi ar începe să-mi pună întrebări despre Anna Lescombe.

— Şi să îi suni dacă apare cineva?

Robyn scutură din cap.

— Nu ți s-a părut ciudat?

— Toată povestea mi s-a părut ciudată. Asta voiam să-ți zic. Sunt atât de speriată!

— Şi eu.

Era adevărat. Dacă Anna ajunsese dincolo, „ei”, misterioşii urmăritori care sălăşluiau la granița imaginației lui, nu se mai reduceau la Albert şi toată armata lui. „Ei” ar fi putut fi trimişi pentru a-şi apăra cea mai proaspătă achiziție. „Ei”, acei „ei” recent intrați în scenă, intenționau să o păstreze pe Anna. În nici un caz nu vor fi de acord ca un amărât de soț să le pericliteze investiția.

Îşi aminti de bărbații din Audi, de pe acel drum îngust din Cornwall. Cei doi, de asemenea, păruseră „foarte neciopliți”.

— Nu cred că ție are de ce să-ți fie frică, spuse în cele din urmă. Nimeni nu vrea să-ți facă nici un rău.

— Nu înțeleg! Pentru Anna sunt

speriată. Are necazuri, iar eu ştiu că are necazuri, asta-i tot. David, eram atât de *apropiate*! Dacă Annei i se întâmplă ceva, simt, aici, înăuntru, ca şi când cineva cântă la un instrument muzical în pieptul meu.

— N-am ştiut că – propriile cuvinte i se părură prosteşti – vreau să zic… n-am ştiut.

În bar era cald şi înăbuşitor, dar David fu cuprins de un fior până-n măduva oaselor. Tremura.

— Nu te simți bine? Robyn îl privea cu nişte ochi ciudați.

— Nu.

David făcu semn să mai vină un rând. În tot acest timp, gândurile i se învârtiseră în aceeaşi arie binecunoscută: era urmărit, supravegheat probabil chiar şi în clipa de față, viața lui era în pericol.

Examină celelalte mese, una câte una. Filfizonii aceia de la bar erau de la CIA? De la KGB? Oare cele două femei din firidă, care vorbeau în limbajul surdomuților, aveau în geantă câte un pistol?

Robyn tresări când David izbi cu pumnii în masă, respirând agitat şi cu ochii strâns închişi.

— Ce s-a întâmplat?

David scutură din cap.

— Ai vreo problemă?

David îşi coborî fruntea, cu emfază, de trei ori la rând.

— Cu Anna? Da.

Alte trei aplecări energice din cap.

— Trebuie să-mi spui şi mie. E cea mai bună prietenă a mea.

David nu fusese convins de asta. Acum, văzând cum Robyn îşi strânge paharul în mâini de parcă ar fi lut şi ar putea să-l modeleze după dorință, simți un rest din mânia familiară, veche. Ceea ce nu dură însă mai mult de o clipă. Tot ce conta era să o găsească pe Anna. Aşa că îşi înăbuşi furia şi rosti:

— Sună incredibil, dar…

— Poate am să te cred.

— Anna a plecat. Se pare că a luat nişte hârtii de-ale mele. Hârtiile, în orice caz, lipsesc. Sunt genul pe care ar dori să le citească oamenii aceia cu mutre de nemți sau de ruşi.

— O, Doamne.

Robyn abia mai şoptea.

— Am început să o caut. Dar, dacă o caut prea tare, s-ar putea, s-ar putea doar, ca ei să încerce să mă oprească. Nu-şi putu înfrâna un chicotit care o făcu pe Robyn să se cutremure. Doamne, ți-am spus că sună incredibil!

— Ba nu. David, nu înțelegi? Vreau să te ajut. David îi povesti ce i se întâmplase în ultimele câteva zile: vizita la tribunal, fiica şi mama Annei, Albert, Eddy, zborul până în America, şmecheriile de care se folosise pentru a se ține la un pas înaintea „lor”.

— Şi-acum nu mai ştiu ce să cred, conchise. Broadway spunea că Anna are un proces, pentru o sumă imensă de bani, iar cariera ei e în pericol. Ştiai că bea?

— Se putea stăpâni.

— Da, bineînțeles! Se putea stăpâni când eram eu prin preajmă, în orice caz.

Pe urmă, Juliet mi-a zis că Anna se ducea la nu ştiu ce psihiatru. Eddy voia să mă facă să cred că nevastă-mea e frigidă.

— Calmează-te.

— E uşor de zis, dar eu nu ştiam *nici unul* dintre lucrurile astea! Îți imaginezi ce înseamnă să fii căsătorit timp de nouă ani cu cineva pe care dintr-o dată nu-l mai recunoşti, *nici măcar după descrierea pe care ți-o fac cei din propria ei familie?*

Robyn scutură din cap.

— Pe urmă, să-l luăm pe tipul acela, Albert. În el am avut încredere. Şi ştii de ce? Pentru că, în ziua aceea când am ieşit din biroul şefului meu, mă aştepta acolo, pe coridor. Nici nu mi-a trecut prin cap să *nu* am încredere în el! Era acolo. Era de-al locului.

— La fel aş fi gândit şi eu.

— Dar nu e ce pare a fi, iar Eddy a fost destul de grăitor... cine este, la urma urmei?

Îşi frecă fruntea cu mâna.

— Robyn, poți să-mi spui măcar un singur lucru care m-ar ajuta s-o găsesc pe Anna?

— E greu. Iisuse, nu ştiu, trebuie s-o luăm de la început... Am venit la Londra. Povestea veche. Firma la care lucrez m-a trimis, pentru a câştiga experiență pe viu în lumea comercială a Londrei.

— Da.

— Ea... Anna a fost atât... atât de *bună* cu mine. Ştia ci n-am prieteni în Anglia, aşa că îmi sugera mereu să fac câte ceva. Lucram în acelaşi birou.

— Pe mine mă depăşeşte faptul că nu

te-a adus niciodată acasă.

Robyn trase aer adânc în piept după care îi dădu drumul cu putere.

— Aici se începe totul.

— Robyn. *Te rog…*

— Eu şi Anna aveam ceva în comun. Trecusem printr-o perioadă proastă la New York. Făceam psihoterapie. Asta ne-a legat.

— Nu înțeleg.

— Aşa l-am cunoscut pe Gerhard. Dar apoi ea mi-a spus că nu ştii despre el… Şi… în fine, credea că tu şi cu mine nu ne potriveam, oricum. Ne vedea ca pe doi oameni foarte diferiți şi se temea că aş putea să trântesc ceva despre Gerhard pe negândite – mi se întâmplă. Aşa că ne-am gândit că, într-un fel, aveam de ales: ori să fac parte din viața de acasă a Annei, ori din istoria cu Gerhard. Şi – oftă din nou – ne-am hotărât pentru a doua variantă. Îmi pare rău. Cred că asta te enervează din cale-afară.

Lui David îi venea, să urle de frustrare.

— N-am înțeles nimic din tot ce-ai zis. Cine e Gerhard?

— Gerhard Kleist, psihoterapeutul Annei.

— Kleist… Eddy a spus ceva despre un Kleist.

— Anna se ducea la el, cu întreruperi, de treisprezece ani. Asta se întâmplă în 1986.

— Treisprezece ani.

Robyn încuviință din cap. Când îşi puse o mână peste a lui, David abia îşi dădu seama.

— Voia să te protejeze. Îşi închipuia că

nu te merită. Credea că, dacă vei afla vreodată că are nevoie de un psihoterapeut, e posibil s-o părăseşti. Nu voia să rişte asta.

David îşi trase mâna de sub a ei.

— Dar asta a complicat lucrurile pentru ea. Nu avea pe nimeni cu care să discute despre tratament. Nici măcar pe tine, în nici un caz pe tine. Aşa că, atunci când am apărut în viața ei, a început un fel de primăvară pentru ea. Dintr-o dată, putea să-şi discute trăirile cu cineva care trecuse prin aceleaşi stări.

— Vreau să-mi spui cinstit ceva. În primul rând, de ce avea Anna nevoie de psihoterapie? Cum a ajuns la Kleist?

— Nu pot să-ți spun asta.

— Trebuie să-mi spui.

— Nu. Era secretul ei. Era îngrozită că ar putea ieşi vreodată la suprafață. Ştia că i-ar fi putut ruina cariera şi distruge căsnicia: ea a zis-o, nu eu.

— Mi-ai spus tot ce mi-ai spus şi acum, că am ajuns la ceea ce contează într-adevăr, refuzi să mă ajuți.

Robyn ridică din umeri. Gura rigidă i se întinsese într-o linie dreaptă. David nu remarcă nici un început de consimțire.

— Dar Kleist, psihoterapeutul, rosti el în cele din urmă, ai vreo idee despre locul unde…

— Da. Ştiu unde s-ar putea afla.

— Ştii! Dar asta-i grozav!

— Nu, nu e. David, mai trebuie să afli nişte lucruri. Anna şi cu mine ne-am certat. Nu ştiu dacă mai suntem certate sau nu.

David îşi simți gura uscată. Ororile

descrise de această femeie trebuie să aibă un sfârşit. *Chiar trebuie?*

— Nu ştiam ce... ce simțea față de Gerhard. Aşa că el şi cu mine am devenit apropiați. A fost frumos. E un bărbat foarte atrăgător.

Atunci, lui David începu să-i bată inima prea tare pentru propriu-i sistem vascular. Înăuntrul corpului lui păreau să se petreacă o mulțime de lucruri, nici unul dintre ele plăcut.

— Am avut o idilă, rosti Robyn. M-a dus la vila lui, pe țărmul Mediteranei. O insulă. Anna a... înnebunit de supărare.

David se uită la ea, refuzând în prima clipă să priceapă ce voia să spună.

— Adică... e posibil ca ea şi Gerhard să fie...

— Împreună. Da.

— Anna... simțea ceva pentru acest om?

Robyn nu spuse nimic.

— Îl iubea? Era nebună după el – vocea îi crescu în intensitate – îi sucise capul?

— David, te rog!

— Ei bine, care din toate astea?

Robyn trase aer adânc în piept.

— Cu ani în urmă, înainte de a te cunoaşte, Anna şi Kleist au fost împreună. Şi, cu toate că istoria s-a terminat, a rămas cu o fixație pentru el.

David se aşteptase la aşa ceva, totuşi cruda realitate îl dobori. Trecură minute întregi înainte ca el să poată vorbi din nou.

— Istoria s-a terminat? reuşi să spună în cele din urmă.

— Da. Mi-a spus-o Anna, mi-a spus-o şi Gerhard, iar eu i-am crezut. David, te iubeşte foarte mult. Eşti lucrul cel mai bun care i s-a întâmplat vreodată.

— Dar crezi că se poate să fi fugit cu el?

— E posibil.

— De ce? o întrebă, cu o voce care i se înăsprise. De ce ar face asta, dacă istoria s-a terminat?

— Pentru că, de câte ori a dat de greu, de câte ori a avut necazuri, s-a întors la el, pentru psihoterapie.

— Vrei să zici că a continuat să-l vadă timp de... câți ani?

— Prima oară s-au întâlnit în 1973, cred. El a vindecat-o de problema pe care o avea, iar după aceea au devenit amanți.

— Cât a durat?

— Nu ştiu exact. Tot ce ştiu e că se terminase, când v-ați cunoscut.

— Dar a continuat să-l vadă?

— Ca medic, da. Şi doar când avea nevoie de ajutor, nu în mod regulat.

David încerca să adune cifre în cap.

— După ce te-ai întors la New York... când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani.

— Doi ani... 1987. După 1987, ştii dacă s-a mai dus la vreo consultație la Kleist?

— N-a pomenit niciodată de el în scrisori. Cred că ar fi făcut-o, dacă s-ar fi văzut cu el. Voia să scape de dependența pe care şi-o formase față de Gerhard. Simțea că acest lucru nu îi face bine.

— Şi totuşi, susții că acum e posibil să fi plecat cu el din nou?

— Din toată istoria pe care mi-ai relatat-o, trag concluzia că s-ar putea să fi avut un soi de cădere. Dacă e adevărat, la Gerhard s-a dus.

David rămase tăcut pentru o vreme, încercând să se acomodeze cu faptul că Anna putea foarte bine să-şi împărtăşească problemele nu propriului soț, ci unui alt bărbat, pe care el nu-l cunoştea deloc. Unui bărbat care se aflase în acelaşi pat cu ea. Care, aflându-se în pat cu ea, o învățase…

— Ziceai că v-ați certat, rosti în cele din urmă. De la ce?

— În relația lor, Gerhard şi Anna reuşiseră să ajungă la un anumit echilibru. Dar, când ea a aflat că eu şi cu el… A fost groaznică. De-a dreptul groaznică. Ştia că nu e deloc rezonabilă, ba chiar recunoştea că nu este. Dacă mi-aş fi închipuit ce iese de aici, n-aş fi plecat cu Gerhard.

— Dar ai plecat. Pe insulă. Brusc, David realiză veriga lipsă. Acolo ți-ai făcut fotografia.

— Da. De la fotografie a început cearta. Atunci şi-a dat seama că mă dusesem cu Gerhard pe insulă.

— Ai mai primit vreo veste de la Kleist în ultima vreme? De la el ştii unde e Anna?

— Nu *ştiu.* Dar bănuiesc, asta-i tot Şi – nu, n-am nici o veste de la el. Vorbind, Robyn scosese fotografia din geantă, cu bilețelul lui David încă înfăşurat în jurul ei. Îl desfăşură şi citi încă o dată numele de pe placa de lemn.

— Ştii greceşte? o întrebă David.

— Nu.

— Nu ştii ce scrie aici?

— Gerhard mi-a spus că aşa se numeşte vila, *Căsuța.*

— Şi te-ai descurca să ajungi acolo din nou?

— Da.

— Poți să-mi spui cum?

— Nu ştiu, David.

Acum îl privea în față, scrutându-l cu răceală.

— Sincer vorbind, mi-e teamă să nu faci vreo prostie.

David nu-i putu întoarce privirea. Îndoielile ei rămaseră fără răspuns.

— David, ascultă-mă. Te rog. Simt că Anna şi cu mine suntem... ei bine, croite din acelaşi aluat. E totuşi prietena mea cea mai bună dintotdeauna. Ne-am certat, e adevărat, dar suntem aproape împăcate şi ştii ceva? Mă blestem tot timpul pentru greşeala de a o fi înfuriat. Şi dacă i s-ar întâmpla ceva rău pentru că am făcut sau am zis ceva...

— Înțeleg. Dar şi tu trebuie să înțelegi că o iubesc pe Anna şi sunt soțul ei. Aflu despre ea lucruri care mă şochează şi, ei bine, da, mă şi înfurie. Dar ştiu că e în pericol şi că are nevoie de ajutor. Asta e tot ce vreau să fac: să o ajut.

Îşi aținti privirea asupra lui Robyn, punându-şi la bătaie şi ultimul dram de sentiment, până când ea începu să şovăie.

— Promite-mi că n-ai să-i faci nici un rău.

— Îți promit că am s-o ajut din toate puterile. Şi dacă, după ce voi vorbi cu ea,

mă voi convinge că a făcut ceea ce a făcut numai şi numai pentru că aşa a vrut, dacă preferă să rămână cu Kleist, atunci – inspiră adânc – n-am să mă opun.

Mersese prea departe. Dar, imediat ce pronunțase ultimele cuvinte, ştiu că era capabil să o facă.

— Vorbeşti serios? Chiar atât de mult o iubeşti?

— Da.

Un lung răstimp, Robyn rămase nemişcată. Apoi se întinse după geantă şi scoase un stilou.

— Ai o bucată de hârtie?

— Nu-mi scrie nimic negru pe alb, nu vreau să am aşa ceva la mine în cazul în care sunt oprit. Spune-mi numai şi am să-mi amintesc.

Ezitant, ea începu să-i dea îndrumările cerute.

— Mai întâi, trebuie să ajungi în Corfu. Apoi, te îndrepți spre cealaltă insulă. Există un om cu o barcă rapidă, care e preferabilă bacului. Îl cheamă Amos, cred. Da, Konstantin Amos, cu K… El te va duce pe coasta de vest, până în locşorul acela, e chiar minuscul, numit Avalki, acolo e numai un debarcader…

Când în sfârşit terminase, iar David repetase de câteva ori fiecare etapă a călătoriei, pentru a şi-o întipări în memorie, ştiură amândoi că era timpul să plece.

— Un singur lucru, rosti David ridicându-se în picioare. Prietenul tău din FBI. Ce-ai să-i spui – despre mine, adică? Despre discuția asta… şi despre Gerhard.

— Ce-am să-i spun?

— Am nevoie pentru început de un avantaj. Poate că n-am să răzbesc nici până la aeroport, dar aş vrea să încerc măcar să ajung la Anna înaintea tuturor. Te rog, nu-i spune nimic despre vilă.

— Nu ştiu cât pot să tergiversez. Am să fac tot ce pot.

— Îți mulțumesc.

Uşa se deschise, lăsând să intre o gură de aer din stradă, iar David privi afară temător. Era doar un bărbat între două vârste, însă care se aşează la bar, unde comandă o bere şi se adânci în lectura ziarului său.

Robyn se crispă. Nu-şi putea lua ochii de la nou-venit. David o privi fix.

— Ce s-a întâmplat?

— David… O, David…

Acesta văzu cu uimire că pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Îmi pare rău… Îmi pare atât de rău.

David încă nu pricepuse.

— N-am fost cinstită cu tine. I-am zis prietenului meu din FBI că mă întâlnesc cu tine şi că e vorba de barul ăsta. Eram atât de speriată. Nici nu-ți poți închipui. Eram atât de speriată.

Bărbatul care se aşezase la bar îşi împături ziarul cu îndemânare. Luă o primă înghițiră, degustând băutura, din pahar. De-abia apoi se răsuci, pentru a-şi înălța sprincenele ironic în direcția lui David.

TREIZECI

Shorrocks se lăsă pe spate, sprijinindu-şi coatele pe brațele scaunului pe care stătea, cu mâinile împreunate dinainte-i.

— Vrei să-mi mai rezumi o dată toate astea? rosti moale. Hayes tuşi, aşa cum face cineva când e nervos şi vrea să ascundă acest lucru.

— Lescombe, ăăâ, a apărut duminică în jur de ora trei şi a lăsat în cameră un casetofon. A făcut tot felul de zgomote ca un tip care mănâncă, furculițe, cuțite, pe urmă, un duş lung, lung. Imprimări trucate, acustică.

— Trucate pe dracu', spuse Albert. Oricine putea s-o facă. Cât a trecut până v-ați dat seama?

— O oră, să zicem.

— O ora?

— Caseta avea patra'ş'cinci de minute. După aia nu s-a mai auzit nimic şi băieții noştri au intrat la bănuieli.

— Şi apoi, interveni Shorrocks, l-ați pierdut. Pe acest funcționar. Pe acest... amator.

Toate acestea se petreceau duminică dimineață, imediat după răsăritul soarelui, la şase zile de la dispariția Annei Lescombe.

Hayes, Redman, Shorrocks şi Albert se aflau într-o odăiță abia mobilată, fără nici o fereastră, de la ultimul etaj al Ambasadei Americane la Londra. Un bâzâit care se auzea în fundal se

presupunea că descurajează pe cei care puneau microfoane, dar Shorrocks nu avea încredere în tehnica modernă. O văzuse dând greş prea adesea.

Redman şi cei doi englezi stăteau pe scaune uşoare, care fuseseră dispuse în jurul unei mese pentru servit cafeaua. Fiecare avea câte o copie a raportului lui Hayes. Ar fi putut la fel de bine fi actori la o repetiție cu text. Numai Hayes se afla aşezat pe un jilț zdravăn, de plastic şi metal, mai înalt decât celelalte. Asta ar fi trebuit poate să îi confere siguranță de sine, ceea ce însă nu se întâmpla. Cocoțat acolo, semăna mai degrabă a şcolar luat la întrebări de superiorii lui. Prelegeri în camera de zi a internatului, poate, conducând o anchetă inițiată *adhoc,* pe tema insultelor aduse elevilor din clasele mai mici.

— Îmi pare rău, Jeremy, rosti Redman melancolic, nimeni nu e infailibil.

— Curios – Shorrocks era amuzat – curios, îmi închipuiam că acesta e punctul forte al oamenilor tăi, Louis, infailibilitatea. Sau aşa am fost lăsați să credem.

— Lescombe unde se află acum?

Albert nu aştepta un răspuns concret, dar voia ca întrebarea lui să fie consemnată în procesul-verbal.

— Dăm noi de el, la sigur. Hayes îşi aținti privirea înainte în timp ce vorbea, neîntâlnind ochii nimănui. E numai o chestiune de timp. Probabil că ştie nişte indivizi prin State, o să dăm noi de ei.

— Atunci, veți avea mai mult noroc decât am avut noi, rosti Shorrocks pe un

ton care îi submina surâsul politicos.

— Măcar ştim cum stăm, glăsui Redman, se dovedeşte că Lescombe era amestecat în toată povestea de la început.

Se lumină la față.

— Aşa cum v-am sugerat noi, din câte îmi aduc aminte.

— Într-adevăr, recunoscu Shorrocks. Deşi, dacă aş fi atacat în cine ştie ce fundătură din Cornwall şi Hayes ar da buzna, noaptea, în casă la mine, după câteva zile poate şi eu aş fi tentat să fug.

— Da, dar… eşti măcar de acord că e greu de crezut ca Lescombe să nu fi ştiut nimic despre psihiatrul la care s-a dus soția lui atâta vreme?

— Nu e psihiatru, interveni Albert, cu tendențioasă preocupare pentru acurateţe. Este psihoterapeut şi hipnotizator şi, în plus, psiholog cu diplomă.

— Îți mulțumesc, Albert. Zâmbetul de ambasador al lui Redman fu singura răsplata a ofițerului.

— Să reluăm, totuşi, continuă americanul. Lucrul asupra căruia trebuie să ne concentrăm acum este: cu cine are de gând să se întâlnească şi unde are intenția s-o facă? Nevastă-sa pare logic prima pe listă.

— Nu prea cred, Louis, îndrăzni Shorrocks. *Ea a luat-o spre est, el – spre vest. Niciodată ei doi nu s-or întâlni, mă tem.* Kipling şi tot restul. Pare o şmecherie casnică, la urma urmei.

— Bine, bine, Jeremy. Redman îşi scutură o scamă invizibilă de pe

genunchiul drept. Se încrâncenă asupra ei, aplecându-se pentru a-şi privi atent pantalonii după fiecare trecere a mâinii, dar scama se dovedi a fi dintr-o specie rezistentă. Poate ai vreo sugestie, atunci?

Shorrocks şi Albert schimbară o privire înainte de a-şi aținti simultan ochii asupra lui Hayes. Era evident că amândoi aveau cel puțin una.

— Cheia întregii probleme, începu Shorrocks, pare să fie Kleist. Albert, eşti mai la curent decât mine cu acest subiect.

— M-am întors înapoi la restaurant, cu o fotografie pe care am descoperit-o pe formularul pentru cererea lui de şedere permanentă. Destul de veche, dar l-au recunoscut imediat. Deci, există o legătură evidentă, îndelungată, între el şi Anna Lescombe. În plus şi el a dispărut. Trimitem fotografia la Atena, pentru ca să ajungă la funcționarii de pe aeroportul acela… cum se numea?

— Igouminitsa.

— Da, Igouminitsa. În plus, l-am pus şi pe consulul nostru la treabă, dar nu ne aşteptăm la mare lucru de la el.

— De ce nu? întrebă Redman.

— În primul rând, deoarece consulatul nostru din Corfu nu este conectat la rețeaua care se ocupă cu astfel de lucruri. În al doilea, pentru că sezonul turistic de-abia începe şi locul e plin de turişti. Organizarea grecilor nu e grozavă, bineînțeles. A încerca să obții concursul KYP-ului într-o poveste care miroase a fuga unei femei cu o căsnicie nefericită împreună cu amantul ei cere mai multă

ingeniozitate decât avem noi. Îmi pare rău.

— Chiar dacă femeia în cauză are un dosar al NATO ascuns în bagaj?

— Un dosar *american,* Louis. Albert se opri, pentru a-l lăsa să priceapă sensul mesajului. Sunt sigur că nu veți fi surprinşi să aflați că popularitatea voastră în Atena este departe de a fi teribil de mare. În orice caz, nu ați vrut să dăm prea multe amănunte, vă amintiți? „Nu deconspirați…" şi tot restul.

— Bine, bine, oftă Redman. Dar Kleist n-a lăsat o adresă unde poate fi contactat? Un număr de telefon?

— Există o problemă. Nu dorim să punem prea multe întrebări, sincer vorbind.

— De ce?

Shorrocks îşi drese glasul, hotărât să ia povara de pe umerii lui Albert.

— Din motive politice, Louis. Nu ştim exact despre ce e vorba. Pe Kleist s-ar putea să-l aştepte o celulă. Dacă, de exemplu, menajera lui – are o menajeră, apropo – este în cârdăşie cu el, n-ar fi o tactică inteligentă să apărem la uşă cu un mandat.

Redman încercă încă unul din faimoasele lui zâmbete diplomatice. Cineva, poate un expert în şarm de la CIA, îl instruise asupra necesității de a-ți arăta toți dinții, până la măsele, atunci când zâmbeşti. Pentru că dinții lui Redman erau mari, iar el suferea de retragerea gingiilor, efectul era asemănarea supărătoare cu un rechin,

adică exact opusul a ceea ce intenționase.

— Şi atunci?

— Şi atunci, intenționăm să intrăm pe uşa din spate. Ceea ce necesită puțin timp pentru organizare. După cum ştii.

Sau ar fi cazul să ştii, în momentul de față, adăugă în gând Albert. *Deşi oamenii tăi, de la CIA, posedă acel gen de memorie care nu poate cuprinde mai mult de ultimele două secunde, asociată mai ales cu atât de începții la minte caraşi aurii.*

— Timpul este un lucru pe care nu-l avem.

— Ştiu, Louis, dar…

— Scuză-mă, Jeremy, dar aş vrea să-ți dau o ştire bună. După indicațiile agenților de pe teren, sovieticii n-au avansat deloc în privința dosarului „Crisalida". Departamentul de Stat a ajuns la concluzia că posibilitatea ca ei să obțină dosarul este mai primejdioasă decât toate inconvenientele ce ar rezulta pe termen scurt din faptul că aliații noştri ar afla care sunt directivele şi opțiunile „Crisalidei". Dacă vă va ajuta să le obțineți cooperarea, spuneți-le ce conține dosarul. Începând de acum, nimic, repet, nimic nu este interzis.

— Îți mulțumesc, Louis. Shorrocks se jucă o clipă cu ideea de a-i dezvălui lui Redman faptul că ei anticipaseră deja obținerea acestei dezlegări, apoi se mai gândi. Albert, te-aş ruga să stabileşti legătura…

O sonerie electrică montată chiar sub tavan, într-un colț al camerei mici şi neaerisite, se trezi dintr-o dată la viață.

Redman mormăi plictisit şi îi făcu un semn cu degetul mare lui Hayes, care se duse să deschidă uşa şi se întoarse cu o foaie de hârtie. Redman o privi, apoi i-o dădu înapoi lui Hayes cu o ridicare din sprâncene, iar acesta scutură din cap.

— Jeremy, îți spune ceva numele acesta?

Shorrocks luă hârtia şi o ținu între el şi Albert, astfel încât să o poată citi amândoi.

— Rusoaică? rosti Albert, în dubiu. Sau poloneză, poate?

— Adică, Doamne, iartă-mă…

Hayes părea uşurat că, în fine, i se oferise o ocazie de a-şi dezvălui sentimentele.

— Ce fel de nume e Melkiovicz?

TREIZECI ŞI UNU

Primul îşi cumpără bilet Tom Burroughs, având grijă să nu se uite la David, după care porni către cafeneaua unde aştepta Robyn. După ce îi dădu fetei de la British Airways cartea de credit American Express, iar aceasta, în urma unui telefon, se convinse că are dreptul la un bilet pentru cursa Concorde de dimineață către Londra, David se întrebă dacă viața va recăpăta vreodată o oarecare asemănare cu normalitatea.

Tom îl văzuse venind de la mare distanță şi se ridicase în picioare când David ajunse la masă.

— Calmează-te, îi spuse blând, oferindu-i un scaun.

— Sunt falit, cred. Mai rău decât falit.

— Şi eu, răspunse Tom, fluturându-şi posac biletul de călătorie. Dar adu-ți aminte că vrei să-ți găseşti soția. Sau nu? Dacă da, cât valorează ea pentru tine?

David se căzni să zâmbească.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc pentru că te-ai oferit să vii cu mine. Mă face să mă simt mult mai în siguranță.

— Bine. Acum, bea nişte suc de portocale şi linişteşte-te.

Dar, întorcându-şi privirea de la chipul îngrijorat al lui Robyn la calmul magistral al prietenului ei de la FBI, David simțea numai încordarea ultimelor câteva ore. Permisul de îmbarcare gri şi alb pe care-l avea în buzunarul de la piept, expresie a libertății de care pentru moment nu era

privat, îi intensificase mai curând presimțirile rele.

Cu o seară înainte, tipul de la FBI se prezentase drept Tom Burroughs, înainte de a-i conduce pe el şi pe Robyn la un Pontiac Sunbird ce era parcat pe o alee din apropierea barului unde discutaseră. David, presupunând că ajunsese la capătul drumului, urcase în spate fără să protesteze deloc. Primul indiciu că, poate, nu era aşa apăruse când Tom parcase sub una din căile de acces către Podul Brooklyn şi schimbase plăcuțele de înmatriculare, lucru pe care avea să-l mai facă de două ori înainte de răsăritul soarelui.

— De fapt, n-ar trebui să fac asta, mărturisise aşezându-se din nou pe scaun, lângă Robyn. Dar se pare că Robyn garantează pentru tine… aşa e, scumpo?

Robyn încuviințase din cap.

— Şi n-aş vrea să ştie nimeni unde te afli, în acest timp. David pot să-ți spun David?

— Da.

— Avem ceva serios de discutat.

Băgase în viteza întâi şi se desprinsese de bordură, asigurându-se cu mare atenție.

— În funcție de cum merg lucrurile, continuase, s-ar putea să fac un raport, încă nu ştiu. Problema e că ar trebui, cred, să am nişte instrucțiuni în privința ta, dar n-am. Mă gâdilă pe şira spinării – ți s-a întâmplat vreodată să ai senzația asta?

— Câteodată.

— Bun. Şi îi dai atenție?

— Câteodată.

Tom râse. Un râs relaxat, sănătos, pe care David îl găsi liniştitor.

— În scripte, eşti cât se poate de „curat”, din punctul de vedere al biroului meu. Nu ne interesezi. Dar aş vrea să ştiu de la tine: ar trebui să mă interesezi?

David ezitase. Se simțea atras de omul acesta: chipeş, trecut de prima tinerețe, genul de american corpolent cu maniere plăcute şi cu o voce lipsită de ifos care-i amintea de actorul James Stewart. Dar gândul de a se confesa unui străin, chiar dacă era prieten cu Robyn, îi tăia avântul.

Simțindu-i îndoielile, Robyn se întorsese către el şi rostise:

— Ar fi bine să-i zici. Cu cât încerci să-i ascunzi mai multe, cu atât va trebui să fie mai dur cu tine.

Evitând încă răspunsul, David întrebase cu jumătate de gură:

— Poate fi şi dur?

— Nu te lăsa prostit. Este dur.

Se învârtiseră în jurul New York-ului în timp ce David, mai întâi poticnit, apoi fluent, le explica situația. La un moment dat, Tom se oprise în Chinatown pentru a se aproviziona cu cotlete şi Coca-Cola, dar în cea mai mare parte a timpului nu făcuse decât să conducă în tăcere. Când David terminase, continuase să şofeze fără o vorbă, păstrându-şi observațiile pentru el încă vreo câțiva kilometri.

— Un lucru reiese de aici, rostise în cele din urmă. Despre ce e vorba: nu ne oprim nicăieri până mâine dimineață,

când mergem la aeroport – se uitase la ceas – ba nu, în această dimineață.

— Mă laşi să mă întorc în Anglia?

— Nu am nici un motiv ca să te reţin. Dar sunt cât se poate de sigur de un lucru, dragul meu prieten englez: ar *trebui* să am un motiv. Dacă tot *ce* spui este adevărat şi nu mă îndoiesc, CIA ar trebui să se dea de ceasul morții ca să te localizeze. Există o procedură pentru asta: scurt pe doi, ar fi trebuit să informeze FBI-ul în vederea a ceea ce noi numim o acțiune de cooperare. Şi totuşi, n-ai apărut în peisaj.

— Ai făcut investigații cu privire la mine?

— Sigur. La interfața dintre FBI şi CIA, există un număr de pete gri. O mână spală pe alta, ştii cum se întâmplă. Noi spargem fişierele lor de informații, ei pe ale noastre, nimeni nu se agită din cauza asta. Dar, uneori, o astfel de pată gri devine o *mare* gaură neagră. Un vid atât de uriaş încât nu-ți poți imagina.

— Şi *ce* concluzie tragi de aici?

Tom înălțase din umeri.

— Habar n-am. Îmi pornesc calculatorul, apăs pe taste şi din ceea ce văd pe ecran trag concluzia că David Emmanuel Lescombe există şi interesează Statele Unite ale Americii, dar în acelaşi timp nu există şi nu interesează Statele Unite ale Americii. Mă înțelegi?

— Suficient ca să mi se facă rău.

— Mda. Îmi mai trebuie benzină. Uitați-vă şi voi după ceva deschis, da?

Găsiseră o benzinărie nonstop. Când

Tom se aflase înăuntru pentru a plăti şi pentru a cumpăra bomboane, David se aplecase înainte, peste scaunul din față şi întrebase:

— Ce să fac? Să am încredere în el?

— Absolut.

— Dar are să mă ajute? Asta înseamnă că trădează FBI-ul?

— Eu l-aş lăsa pe el să-şi facă griji din cauza asta. Văd că vine. De ce nu-l întrebi?

David aşteptase până când Tom se instală pe scaun. Apoi întrebase:

— De ce faci asta?

— De ce te ajut, adică?

Tom se strecurase cu Sunbird-ul între maşinile rare la acea oră din noapte, înainte de a continua.

— Pentru Robyn, pe de o parte, rostise în cele din urmă. În mare parte. Dar, în fond, răspunsul la întrebarea ta este că CIA a cam întrecut măsura. Cred că eşti om cinstit şi ei se folosesc de tine, am mai văzut aşa ceva şi-mi vine să vomit. Numeşte toată treaba asta idealism, dacă doreşti – râse din nou relaxat – de fapt, nici nu mi-ar părea rău dacă m-ai acuza că sunt idealist. Nimeni nu mi-a reproşat aşa ceva până acum.

— De-asta? Vreau să zic, ăsta-i motivul pentru care mă ajuți?

— Aş putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri despre manevrele folosite în lupta dintre agenții, David, dar nu ți-ar folosi la nimic. Acceptă pur şi simplu că îmi eşti util, mie şi câtorva prieteni de-ai mei, în momentul de față. Tu… ei bine, să zicem că reprezinți o ocazie

interesantă pentru a face bine pe lumea asta.

— Îți sunt recunoscător. Dar mi-e teamă că n-am să fiu la înălțime.

— Ba da, ai să fi.

— Cum?

— Pretinzând că nu m-ai văzut în viața ta.

Când David râsese, glasul lui Tom se înăsprise, până la a deveni ostil.

— Vorbesc serios. Dacă lucrurile se încurcă şi cineva te întreabă ce ai făcut în noaptea asta, să minți.

Aruncase o privire peste umăr.

— Şi tu, scumpo.

David îi simțise încordarea din voce şi îşi dăduse seama că nu îl prostea.

— Am s-o fac, rostise calm. Promit.

— Mersi. Mai departe. M-am gândit. Am impresia că problema ta cea mai mare este cu bătăuşii care au trecut pe la Robyn.

— Cei din Blocul Estic?

— De unde-or fi fost ei, da. Bănuiesc că sunt din aceeaşi trupă cu cei care te-au atacat în Cornwall. Au încercat să vorbească cu fata ta. Degeaba. Ştim asta din discuția ta cu Albert. Au încercat s-o neutralizeze pe Robyn. Degeaba. Dar ceea ce e limpede din toate astea este că vor să taie toate firele care duc la Anna.

David înghițise în sec.

— Să întrerupă…?

— Hai să devenim patetici. Nimeni n-a murit încă şi dacă voiau să te omoare, crede-mă că ar fi putut. Nu asta trebuie să te preocupe. Gândeşte-te mai bine că există şi alte agenții, foarte puternice,

care nu vor în nici un caz să te oprească. MI 6 şi celelalte. Dacă am interpretat indiciile corect, ei se roagă să-ți găseşti soția. Şi, în orice caz, îşi închipuie că ştii unde se află. Aşa că au să te ajute să fugi în ce direcție vrei, nici o problemă. Cel puțin, nu cât timp n-ai găsit-o încă sau n-ai renunțat s-o cauți. După aceea, se vor năpusti asupra ta.

— Şi atunci, rămâne…

— Bătrâna Companie. CIA-ul: Statele Unite ale unei Americi Nelimitate, încorporate în țara nimănui{35}, fără garanții sau responsabilitate. Şi îți spun: după Blocul de Est, cum îi zici tu, ea mă îngrijorează cel mai mult.

— Şi atunci, ce am de făcut?

— Continuă să fugi. Fă-o repede. Dacă poți cerşi sau fura o sumă suficientă pentru a te îmbarca pe Concorde, îmbracă-te. Şi numără cenții.

— Ce?

— Aşa spunem noi pe-aici. Înseamnă, ăăă… nu te încrede nici în propria mamă, la naiba, *mai ales* în propria mamă. Nu lua lucrurile drept ce par a fi. Porneşte de la ideea că tot ce ți se pune sub nas este dubios, cât se poate de dubios. Verifică restul care ți se dă, chiar dacă sunt numai câteva monezi. Numără cenții.

— Aşa am să fac.

— Ştii ce? Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi doresc mai tare să fim în Anglia, chiar în momentul de față. Acolo există nişte oameni care ar vorbi cu mine.

— Despre ce?

— Despre motivele reale pe care le are

CIA pentru a face ceea ce face. Vezi, David… – cu toate că se aflau în maşină, izolați de stradă, Burroughs îşi coborâse vocea… – o sarcină care devine pe zi ce trece tot mai importantă pentru departamentul meu este urmărirea activităților contrare legii ale celorlalte servicii de spionaj ale Statelor Unite. Din nefericire, trebuie să urmăreşti mai multe în acelaşi timp.

— Atunci, de ce nu pleci cu David? întrebase Robyn imperativ. Dacă spui că există în Anglia oameni care te-ar ajuta să…

— Nu poți să-i ceri aşa ceva. David ar fi vrut s-o spună pe un ton care să închidă discuția, dar vocea îi trădase mai curând această dorință. Cum să-şi lase pur şi simplu baltă treburile şi să cheltuiască o avere pe bilete de avion? mai îndrăznise.

— Dar *asta* e treaba lui – tocmai a zis-o. Robyn îşi aşezase mâna pe umărul lui Tom.

— Te rog, du-te cu David. Poți s-o faci. Biroul{36} îți va deconta călătoria.

Tom oftase, scuturase din cap.

— E tentant, dar…

— Ai făcut destul şi aşa, interveni David. Mă descurc şi singur.

— *N-ai* să te descurci, David, îl contrazise Robyn cu disperare crescândă. De ce nu vrei să realizezi în ce pericol te afli? Tom, te rog!

— Ar însemna să dispar fără a sufla un cuvânt nimănui, răspunse acesta după o lungă tăcere. Dar n-ar avea nici un rost să anunț. Aşa că nu trebuie să-

mi fac griji în privința Biroului.

În liniştea ruinătoare pentru nervi care urmase, David se descoperise dorindu-şi în secret ca Tom Burroughs să spună „da”.

— La dracu’, vin cu tine.

— Zău, nu pot să-ți cer asta.

— Atunci nu-mi cere. Primeşte.

Acum, aşezat în cafeneaua terminalului British Airways de la Aeroportul „Kennedy”, David se simțea cumplit de uşurat pentru că nu se întorcea în Anglia singur. Văzându-l pentru prima oară pe Tom la lumină, descoperi un chip întunecat, acoperit de țepi, cu riduri şi ochi albaştri, remarcabili prin fixitatea lor, un tors de categorie grea, pe care apăsau atâtea probleme ale statului. Dacă cineva îl putea ajuta, acel cineva era Burroughs.

— Anunță cursa 002 a British Airways, spuse Tom. E a noastră.

David se ridică şi îi strânse mâna lui Robyn. Când se îndepărtase cu câțiva paşi de masă, se opri şi se întoarse.

— N-am să uit. Îți mulțumesc.

Zâmbetul de pe fața lui Robyn era şters.

— Numără cenții, murmură ea. Te rog…

TREIZECI ȘI DOI

Duminică Anna se trezi la ivirea zorilor. Îşi simți capul greu, ceea ce era ciudat, pentru că nu băuse nimic cu o seară înainte. Oare Kleist începuse să-i pună sedative în mâncare? Încă pe jumătate adormită, porni către bucătărie, unde îl găsi pe Barzel aşezat la masă, cu un roman ieftin dinainte. Nu se băgară în seamă unul pe altul, aşa cum se obişnuiseră.

Îşi reîmprospăta puterile cu o cană de cafea. Imediat ce o termină, porni către biserică. Răsăritul începuse să îmbogățească peisajul, dar aerul era încă rece, aşa că Anna îşi înfundă mâinile în buzunarele blugilor. Luase cu ea păpuşa de doi bani a lui Juliet, pentru că Domnişoara Cuppidge i se păru singurul lucru care-o mai lega de lumea de afară, de normalitate. Deşi nimic, în relația ei cu Juliet, nu era normal, reflectă cu tristețe pe când cotea pe cărare. N-avea nici un rost să spună că o pierde pe Juliet, când fata ei nu fusese niciodată cu adevărat a ei.

Pe vremuri, Kleist o întreba mereu:

— De ce Dumnezeu vrei atât de mult un copil de la David? După tot ce-ai pătimit cu Juliet…

— Tocmai de asta, răspundea Anna, din cauza lui Juliet.

Acum, se trezi dorindu-şi să-i fi răspuns: „Pentru că sunt curajoasă”. Ar fi fost mai aproape de adevăr.

Ajungând la biserică, aruncă o privire în urmă, aşteptându-se să-l vadă pe Barzel sau pe celălalt, paznicul fără nume. Dar pe cărare nu se afla nimeni. Să o ia la sănătoasa? Nu. Chiar dacă nu-i putea vedea, ei erau acolo, abia aşteptând ca ea să încerce să fugă. Iar singura ei speranță era să le câştige încrederea.

Intrând în biserică, Anna descoperi rămăşițele luminării de ieri, care se prefăcuse într-un morman de ceară afumat. Curăță suportul şi se pregăti să aprindă o alta, când îşi aminti că văzuse nişte lumânări imense de altar sprijinite într-un colț al sacristiei, cu o zi înainte. Aduse una în biserică şi, nu fără greutate, o urcă într-un sfeşnic uriaş de alamă aflat în dreapta altarului, după care se aşeză pe jos, cu spatele sprijinit de zid şi picioarele încrucişate, punându-şi câte o mână pe fiecare genunchi. Ochiul cel roşu al Domnului continua să o privească cercetător, răuvoitor, milos, Anna nu ştia. Se trezi întrebându-se cine avea grijă de lampă şi îi întreținea flacăra în timpurile barbare, care dealtfel păreau să se întoarcă, Iorgos, poate.

Deşi îi lipsea orice sentiment religios – era necredincioasă în sensul cel mai elementar al cuvântului – ochiul cel roşu din biserica grecească părea să-i fi trezit o vibrație lăuntrică, asemănătoare cu cea a unui pahar când este ciocnit.

Un sfert de oră se scurse încet; Anna asculta zgomotul paşilor lui Kleist pe cărare. Nu se îndoise că va veni. Voia s-o hipnotizeze, pentru a-şi întări controlul

asupra ei. Cum Anna îi inoculase deliberat acest gând cu o zi înainte, perspectiva unei şedinţe n-o intimida. Pentru prima oară, hipnoza devenea nu un mijloc terapeutic, ci o armă. O armă cu două tăişuri.

Cu multă vreme în urmă, Kleist îi povestise despre un psihiatru faimos care spusese cândva un lucru foarte profund despre terapia prin hipnoză: „Când întrebuinţezi hipnoza pentru un pacient, e mai bine să ştii cine pe cine hipnotizează."

În sfârşit, zgomotul paşilor crescu în intensitate.

— Bună dimineaţa, rosti Kleist, cât se poate de încrezător. Vorbea ca şi cum s-ar fi aşteptat la ceea ce avea să urmeze. Anna o aşează pe Domnişoara Cuppidge pe podea, lângă ea.

— Sper că ai dormit bine. Glasul ei era la fel de protocolar ca şi cuvintele.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar tu?

Anna încuviinţă din cap.

— Ieri mi-ai zis ceva despre o transă. O mai vrei?

Fără introduceri. Muşcase din momeală.

— Tu ce crezi? îl întrebă.

— Nu poate să-ţi facă nici un rău. Cum spuneai, trebuie să şterg instrucţiunile pe care ţi le-am dat ca să te împiedic să pleci.

— Cum vrei, răspunse Anna ridicând din umeri. Dar în acelaşi timp, se tolăni pe podea cât de confortabil putu. Închise ochii. Inima îi bătea destul de repede pentru a o face să se teamă să nu fie

apucată de un leşin sau de altceva.

— E multă linişte aici, în biserică, începu Kleist, atâta linişte, atâta linişte…

Anna se temea ca el să nu-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Era sensibil la orice vibrație a ei. Dar, pentru că nu-i spuse nimic care să o facă să creadă că-şi dădea seama ce se întâmpla, Anna continuă să tacă.

De asta dată, Kleist rămase multă vreme la preliminarii. Anna îşi dădu seama că o pregătea pentru ceva deosebit şi făcu un efort suprem să nu se încordeze. O parte din ea îşi dorea să fugă: cum de îndrăznea să intre în vizuina leilor, să se lupte cu el în propria casă? Ştia din ce motiv. Numai făcând asta putea scăpa de injecțiile acelea înfiorătoare. Dintre două rele, îl alegi pe cel mai mic.

În fine, începuse să o ducă înspre extincția eului cu obişnuita-i măiestrie şi la fel de lin ca întodeauna. Anna îşi închise însă mintea şi nu se lăsă trimisă dincolo. Urmă totuşi un soi de „dincolo”, dar nu autentic. Deşi cunoscu euforia, uşurarea sufletului şi trupului care însoțesc o transă reală, Anna era conştientă de tot ce făcea şi zicea. Stătea întinsă astfel, în tăcere, fără a mai fi deranjată de asprimea podelei de piatră, plutind într-un ocean, la mii de stânjeni adâncime. Ea trebuia să rămână acolo, la suprafață. El voia să o tragă în jos.

— Aş vrea să ne întoarcem în timp, murmură Kleist. Întinereşti tot mai mult cu fiecare an. Acum eşti pacienta mea de vreo patru luni. Tu şi cu mine vorbim.

Apoi, pentru prima oară, chiar pentru prima oară, îți spun pe numele de botez. Îți spun Anna.

— Da, îmi amintesc. Anna se lupta să-şi articuleze gândurile, care dintr-o dată începură să vină mai uşor, pentru că transa părea uşoară, iar ea putea încă să şi-o controleze.

— De ce? îl întrebă.

— Pentru că eram mândru de tine. Îți aminteşti?

— Încetasem să înjur. Consfințisem să lucrez cu tine, nu împotriva ta.

— Tu, pacienta, începuseşi să mă iei în serios. În sfârşit.

Anna râse. Nu era greu să râzi în transă, chiar într-o semitransă, cufundată în lumină şi în acea uşurință de a fi.

— Mi-ai spus că îmi revenise respectul de sine.

— Da, redobândiseşi respectul de sine, atunci şi pornind de la el am început să construim. De ce ai dat înapoi?

Ciucurii baldachinului de lumină tremurară, doar o clipă. Anna se lupta să se comporte verosimil, fără să ştie ce făcea de obicei în transă. Ar trebui să nege că dăduse înapoi? Nu, era pusă la încercare. *Spune ceva!*

— M-am… m-am simțit atât de… lipsită de speranță.

— De ce?

— Pentru că… l-am pierdut pe David.

— Şi de ce e acest lucru atât de cumplit?

Anna nu ştiu ce să răspundă. Apoi însă se sforță să-şi amintească de noua ei

armă, singura ei modalitate de a rezista: cât timp Kleist o credea în transă, i se va revela – şi nu va folosi sedative.

— El… el m-a făcut să cresc în ochii mei.

— De ce?

De ce, de ce, de ce? simțea Anna nevoia să strige. Altceva nu ştii?

— David… a făcut ca totul să fie bine.

— Cum?

— Cum?

— Ce a făcut, pentru ca totul să fie bine?

— M-a… plăcut.

— De ce?

Anna îşi înghiți resentimentele şi răspunse:

— Cred că… m-a plăcut pentru că am ridicat în calea lui o barieră, aşa cum fac de obicei. Prin care el nu putea vedea.

— O barieră?

— Femeia realizată, calmă, fără hiaturi în viață.

— A, da.

Kleist lăsă o lungă tăcere să se desfăşoare. Anna ar fi dat orice să-şi poată deschide ochii, să vadă ce se întâmplă. Îl păcălise? *Chiar îl păcălise?*

Anna simțea pericolele, fără a le putea identifica sursa. Ştia ce simt martorii la tribunal în momentele când ea mai avea de pus două întrebări pentru a închide capcana.

După ceea ce păru un răstimp interminabil, Kleist vorbi din nou.

— Dar, desigur, David, acest om atât de drăguț, te-a plăcut şi te-a respectat pentru imaginea pe care ai încercat să i-o

faci despre tine şi nu pentru ceea ce erai în realitate. Asta l-ar fi şocat. O lungă pauză. L-ar fi şocat, repetă Kleist cu studiată emfază. Nu-i aşa?

Anna îşi umflă pieptul. Capul i se legăna dintr-o parte într-alta. Valurile oceanului fără de fund o sorbeau acum, o trăgeau în adânc.

— Am să-ți spun cât e ceasul, Anna. Pentru asta, trebuie să mă uit la ceas. Este cel mai bun ceas al meu, cel de aur. Omega…

Un oblon de plumb i se lăsă Annei între pleoape şi creier, bang! Dintr-o dată, nu mai plutea la suprafața oceanului, ci se trăgea într-o ceață fără margini, fără sfârşit. Nu ştia cine este, unde se află, nici măcar în ce dimensiune de timp şi spațiu se găseşte. În jurul ei nu era nimic. Şi totuşi, cu o zonă a minții realiză că toate acestea îi erau familiare, deşi nu mai încercase conştient o astfel de trăire.

Undeva, în depărtare, o striga un copil.

Mai erau şi alte voci în ceața cenuşie, dintre care câteva vorbeau în acelaşi timp. Ceva era în neregulă cu urechile ei, ca atunci când ai răcit şi te trezeşti noaptea, cu urechile inflamate, izolându-te într-o lume închisă.

Trezeşte-te, strigă copilul. Din cor se detaşă vocea lui Kleist, deşi îi răsuna în continuare în cap, ca şoaptele dintr-o galerie.

— Au existat şi circumstanțe atenuante, îl auzi spunând. Adopția, apoi o copilărie în care ai fost împiedicată să-ți dai sentimentele la iveală au concurat

pentru a-ți distruge personalitatea, încă de la naştere. Erai epuizată, fără bani, fără soț, lipsită de speranță. În ziua crimei, nu aveai la ce să te mai aştepți de la viață.

— Nu.

Ea spusese „nu”? Vocea părea a fi a ei. Şi era adevărat. În acea zi, nu mai avea la ce să se aştepte…

Trezeşte-te. Trezeşte-te. Trezeşte-te.

Ba nu, nu era adevărat. Avea o fiică. Un mănunchi de bucurii. Țipa, n-avea somn, împrăştia peste tot vomă şi rahat, mirosea urât, era urâtă, arțăgoasă…

Din nou Kleist:

— N-aveai pe nimeni, mai puțin Juliet. Propriul tău copil. Şi aici ajungem la miezul problemei, nu?

Anna ar fi vrut să spună ceva. Înlăuntrul ei, vie, sălăşluia acea întinsă, dar comprehensibilă explicație care ar fi rezolvat totul dacă ea ar fi fost în stare să o articuleze. Cuvintele rămaseră însă prinse în capcană în ea, asemeni unui copil care se va naşte mort.

— Pentru că, dacă sunt fapte care pot fi invocate în apărarea ta, există, de asemenea şi circumstanțe agravante.

Anna deschise gura şi descoperi că putea vorbi. Cuvintele care se auziră erau însă altele decât cele pe care intenționase să le pronunțe.

— Nu înțeleg.

— Păi, lasă-mă să te ajut, atunci.

Kleist nu mai şoptea Anna îi auzea vocea în urechea stângă de parcă s-ar fi întins alături de ea. Însă nu putea să-l simtă Nu putea să simtă nimic, nici

măcar podeaua.

— Duceai pe atunci o viață, din punct de vedere obiectiv, „bună”. Erai invidiată pentru educația ta, pentru felul cum arăți, pentru căminul tău confortabil şi sigur, tipic clasei de mijloc. Dumnezeu te binecuvântase cu un copil sănătos. Primul soț, Eddy, fusese o greşeală, dar depăşiseşi de mult etapa. Nu aveai nici o *scuză* ca să fii nefericită, nici un motiv. Şi cu toate acestea, ai clacat.

Anna îşi simțea capul de parcă avea să-i explodeze. Ar fi vrut să strige: *E ceea ce ți-am spus eu dintotdeauna. Iar tu îmi răspundeai că greşesc, greşesc! Susțineai că sufăr de depresie postnatală!* Nu putu însă rosti nici un cuvânt. Când două lacrimi i se scurseră pe obraji, fu incapabilă să le şteargă.

— Acum ne vom întoarce împreună până în acea zi, chiar înainte ca tu şi cu mine să ne fi cunoscut.

— Nu. Nu vreau…

— E seară. Suntem în casa părinților tăi.

Anna era vag conştientă de o senzație în mâini. Acestea se strângeau şi se desfăceau, unghiile îi scrijeleau palmele.

— Nu…

— Da? Ce-ai spus, Anna?

— Nu… face… asta… te rog!

— Ba da, trebuie. Eşti aici, în casa din Ferring. Părinții tăi s-au culcat. Eşti în camera ta, cu Juliet. Doar voi două. Singure.

— Te rog, nu…

— Vezi ce vedeai atunci. Simți ce simțeai atunci. Auzi ce s-a întâmplat

atunci.

— Nu.

— Ba da, Anna.

Acum, inima îi bătea nestăvilit. Lacrimile îi curgeau pe obraji. O durere otrăvitoare îi pulsa între oasele capului.

— Juliet e aşezată pe pat, lângă tine. E neajutorată, cu desăvârşire dependentă de tine. A plâns; tu ai alăptat-o.

— Am alăptat-o…

— Spune-mi ce simți, Anna.

— Am alăptat-o…

— *Spune-mi ce simți.*

— Nu… pot s-o părăsesc.

— Nu, nu poți.

Glasul lui căpătase o tonalitate nouă acum. Adulmecase victoria, înțelese Anna.

— Nu poți, dar ai vrea, aşa este?

— Nu pot să-i fac ce mi-a făcut mama mie. Nu pot… s-o dau.

— Şi-atunci ce faci?

— Nu!

— Ce faci?

— Ai promis! Gerhard! Niciodată, să nu te mai întorci la asta…

— *Ce faci?*

— Îmi…

— Da?

— … pun mâinile… disperată… o, Doamne, sunt atât de nefericită, atât de deprimată. Nu îi place laptele meu… nu vrea să sugă.

— Ce… faci*l*

— Îmi pun mâinile…

— Unde îți pui mâinile?

Anna strigă, dar Kleist nu-i arătă nici o fărâmă de milă.

— *Unde?*

— În jurul… gâtului… ei.

Anna începu să hohotească, lovind cu pumnii strânşi în podea, dar încă incapabilă de a se ridica sau de a-şi deschide ochii.

— Şi pe urmă, a intrat mama ta, aşa e? *Aşa e!*

— Da.

— Şi copilul tău a fost salvat. Copilul tău nevinovat, frumos, care nu făcuse niciodată nici un rău, a fost salvat. Astfel încât n-a fost niciodată nevoie ca David să ştie cine eşti cu adevărat, ce fel de femeie eşti.

Atunci, Anna îl văzu, brusc, deşi ochii îi rămâneau închişi, îi văzu fiecare trăsătură a feței lui schimonosite, fiecare dintre cele o sută de detalii infinitezimale care îi trădau nevoia de a o distruge înainte ca ea să-l distrugă pe el.

Kleist intenționa s-o lase lipsită de apărare. În acest scop, era în stare de orice şi îşi alesese armele care îi erau familiare.

Ba nu. Era mai mult decât atât. Kleist o voia chiar *pe ea,* pentru el. Aşa că trebuia să i-l şteargă pe David din suflet.

Anna izbea cu pumnii în podea ca şi când ar fi avut un atac. Deodată, una dintre mâini i se lovi de păpuşa cea ieftină. *Trezeşte-te,* strigă vocea de copil. Juliet. Fiica ei.

— Anna? Anna, de ce nu-mi răspunzi?

Tăcere.

— Anna, repetă Gerhard încet, linguşitor. Anna, mă mai auzi? Dacă da, ridică degetul mijlociu al mâinii drepte…

Anna nu făcu nici o mişcare. Apoi, deschise ochii. Se simți cufundându-se în lumină. Ieşi la lumină.

— N-ai să-mi faci asta.

Uimitor, vocea îi era perfect calmă.

— N-ai să poți s-o spui. Îl iubesc pe David. Iar el mă iubeşte, în ciuda a tot ceea ce ai făcut.

Kleist o privi, cu figura lipsită de expresie. Anna îşi dădu seama cum o vedea: nu ca pe o femeie obosită, speriată, apropiindu-se de patruzeci de ani, ci ca pe o amenințare la adresa tuturor speranțelor lui, la adresa a tot ce îşi dorea el mai mult: „Crisalida", protecția stăpânilor lui şi speranța în vremurile mai bune ce aveau să vină. Anna citi toate acestea în ochii lui şi se simți prinzând curaj.

El se repezi asupra ei, cu o stângăcie care îşi avea originea chiar în felul neîndemânatic în care sărise de pe podea, sucindu-i umărul. În prima clipă, Anna se putu gândi doar la durere; închise ochii şi încercă să ridice o mână pentru a proteja locul de alte lovituri. Dar Kleist, dorind să-şi realizeze scopul de a se răzbuna şi totodată de a o pedepsi, îi azvârli mâna la o parte, răsucindu-i două degete până când ea țipă.

Anna i se împotrivi.

— Gerhard, strigă, nu…

Următorul lucru de care-şi dădu seama fu însă că Gerhard se rostogoli peste ea, folosindu-şi greutatea şi propriul trup pentru a o face să rămână țintuită de podea. Mâna dreaptă a Annei se zvârcoli, expediind păpuşa lui Juliet în

sacristia cu perdea. Îşi încleşta pumnul şi şi-l repezi către falca lui Kleist cu toată forța de care era în stare. Acesta urlă de surpriză şi durere. Îi făcu bine să-l audă. Dar, cum el continua s-o lovească cu capul, cu torsul, cu picioarele, îşi dădu seama că trebuia să schimbe tactica dacă voia să supraviețuiască.

Îşi desfăcu toate cele zece degete. Caută-i ochii!

Kleist le văzu venind şi îşi arcui trupul. Nu se mai afla deasupra ei, era liberă. Anna încercă să se ridice, dar alunecă şi se trezi cu fața la podea. Începu să se târască, îndepărtându-se de el. Altarul: un instinct atavic, inutil o făcu să o ia spre est, pentru a ajunge la acesta. Apoi însă puterile o lăsară şi se întinse cu fața-n sus şi mâinile depărtate, privind ochiul cel roşu al Domnului, aşteptând neajutorată, conştientă că aceia care pierd trebuie să plătească, pe tărâmul vieții la fel ca pe cel al legii.

Când îi auzi paşii, îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că se îndepărtau. Apoi uşa se trânti şi o linişte binecuvântată umplu biserica. Kleist plecase.

Încet, Anna îşi înălță capul. Prin vălul de lacrimi, i se păru că acum ochiul cel roşu de lângă altar sclipea ca sângele proaspăt vărsat.

TREIZECI ŞI TREI

Albert decupa rețete culinare dintr-un supliment colorat de duminică şi îşi savura paharul de *Punt e Mes* dinaintea prânzului când sună telefonul.

— E o dimineață frumoasă, îl auzi pe Louis Redman spunând. Coboară pentru o plimbare cu maşina. Te aştept afară.

Tocmai terminase de încuiat când Ford-ul Granada al lui Redman se opri lângă trotuarul pe care se afla el.

— Mergem undeva anume, Louis?

— Nț. Mă gândeam să ne plimbăm prin parc.

— Sună bine.

— Întâlnirea aceea a fost o catastrofă, rosti Redman pornind. Numai contribuția ta a ferit-o de a nu fi un eşec total, dacă-mi permiți. Ai ceva de făcut azi, fiindcă veni vorba?

— S-ar putea să trec prin Hampstead mai târziu.

— Hampstead... aha, e timpul să aruncăm o privire prin fişele medicale ale Annei Lescombe, nu?

— E timpul să pregătim terenul, în orice caz. Albert căscă şi se întinse. De ce ai venit să mă iei?

— Ți-am spus, pentru o plimbare...

Când Albert oftă teatral, Redman râse şi coti la stângă, ieşind de pe Queensway.

— Uite, începu, devenind serios. Mai întâi, această discuție n-a fost ideea mea, nu?

— Dacă zici tu.

— Însă cineva m-a sunat de la Washington azi-dimineață şi… ei bine, situația nu s-a îmbunătățit deloc.

— Zău?

— Am reuşit să dăm de Lescombe la New York doar pentru că amica lui, aceea doamnă Melkiovicz, a telefonat unui prieten din FBI. Numele lui e Thomas Burroughs. A încercat să-i explice că nişte haidamaci cu accent străin au întrebat-o tot felul de lucruri.

— A încercat?

— Din fericire pentru noi, era plecat, aşa că Melkiovicz a vorbit cu secretara lui şi i-a lăsat un mesaj. Secretara a făcut automat ce trebuia să facă, incredibil cum oamenii fac uneori exact ce trebuie, chiar înainte de a vorbi cu şeful, a sunat la prietenul *ei* din CIA. Am pus-o sub supraveghere pe Melkiovicz… şi Lescombe a apărat în cadru.

— Să înțeleg că, dacă Burroughs ar fi vorbit primul la telefon cu ea, CIA nu ar fi ştiut nimic?

— Aşa e, fir-ar a dracului de treabă. Burroughs *nu* este prietenul nostru. În orice caz, Lescombe şi-a petrecut noaptea de ieri învârtindu-se în jurul New York-ului, cu această doamnă Melkiovicz şi cu Burroughs.

— Şi asta e rău?

— Dacă Lescombe trece în cealaltă tabără, da, lucrurile se complică. Burroughs e un gură-spartă cum n-am mai văzut. Unul dintre cei ce defilează cu drepturile omului şi libertatea de informare.

— Şi e în FBI?

— De necrezut, nu-i aşa? Oricum, dacă Lescombe calcă strâmb, gândul că ar fi putut lua ceva de la Burroughs ne provoacă o adâncă îngrijorare.

— Totuşi, Lescombe n-a călcat strâmb încă.

— Noi suntem convinşi că o va face.

— Noi nu.

— Albert, am să fiu foarte cinstit cu tine: pierderea „Crisalidei" reprezintă un fel de punct critic în relațiile anglo-americane. Dar starea de lucruri s-a înrăutățit şi prin modul cum voi, britanicii, înțelegeți să tratați problema.

Albert nu răspunse nimic.

— Telefonul pe care l-am primit azi-dimineață a venit din Clădirea Executivului de la Casa Albă. Cel cu care am vorbit a renunțat pentru câteva minute la ceea ce numiți voi un „schimb de păreri deschis şi cuprinzător", aşa îi ziceți?

— Dacă vrei să spui că tocmai fusese „scuturat", da. Când vicepreşedintele vrea să-l vadă pe directorul CIA duminică dimineață la ora opt, poți trage concluzia că nu numai acesta va fi scuturat, Redman dădu din cap, pur şi simplu furios, Dacă nu facem cumva să salvăm Vancouverul, se pare că am să mă restabilesc în State.

— Şi ai vrea ca asta să nu se întâmple.

Redman râse.

— Ce ai zis acum este un exemplu tipic de eufemism ironic englezesc. Când vorbi din nou, părea că schimbase subiectul. Ți-ai asuma o misiune din partea guvernului Statelor Unite?

— Parcă aveați destulă forță de muncă necalificată.

— Însă pe nimeni la locul potrivit sau care să poate fi adus cu uşurință la locul potrivit. Motivul pentru care tratez cu tine este că te afli exact acolo unde avem nevoie de cineva care să facă treaba de care-ți ziceam.

— Spune-mi un lucru. Vreau să ştiu chiar acum: Hayes are vreo idee despre faptul că te întâlneşti cu mine?

— Nu. Nimeni nu ştie nimic.

— Atunci, ce facem noi acum este între patru ochi.

— Exact. Şi o parte a târgului încheiat ar fi să rămână aşa, față de ai tăi, la fel cum ar rămâne şi de partea noastră.

— Mai departe.

— Pariez că ştiu exact ce ordine ai primit. Şi nu vreau să-mi confirmi ce am să-ți zic.

Albert zâmbi, dar îşi păstră calmul.

— Foarte probabil, David Lescombe ne va aduce pe fir până la nevastă-sa în următoarele patruzeci şi opt de ore. Cum era versul acela celebru… „Acolo unde sug albinele, sug şi ei”? Sau în cazul de față, tu.

— Am înțeles unde vrei să ajungi.

Redman se opri la un semafor şi se răsuci aşa încât să-l poată privi drept în față pe Albert.

— Ce vreau să-ți zic este că, în curând, vei avea ocazia să-ți duci la capăt treaba care ți-a fost dată. Dându-şi seama că Albert voia să spună ceva, Redman îşi ridică mâna stângă de pe volan, oprindu-l cu un gest.

— Nu, te rog. Adu-ți aminte – fără confirmări. Asculți un american fantezist şi depăşit de evenimente şi, pentru că eşti un *gentleman,* îl laşi să bată câmpii.

Albert râse. Apăru lumina verde, iar Redman intră în Hyde Park accelerând pe Ring şi poi pe Serpentine[37].

— Ce-ai zise să coborâm chiar acum?

— E-n regulă. Ai nişte pâine[38]?

— Vrei să spui bani?

— Vreau să spun pâine, Louis. Pentru rațe.

Era rândul lui Redman să izbucnească în râs.

— Ador Londra, rosti, devenind brusc serios. Primăvara, ca acum, e bine, dar toamna e de-a dreptul grozav. În septembrie, octombrie, n-aş vrea să fiu nicăieri în altă parte pe lumea asta.

Coborâră din maşină şi porniră, fără un țel precis. Locul era plin de oameni care se îndeletniceau cu tot felul de lucruri care se fac într-un parc duminica. Ar fi fost greu, se gândi Albert, să găseşti un loc mai bun pentru ceea ce aveau ei de negociat.

— Să mai facem un pas, continuă Redman. La un moment dat, în cursul următoarelor două zile, ai să te întâlneşti cu ocazia pe care o aştepți de când ai început cercetările. În tensiunea unui astfel de moment, se mai fac şi greşeli, uneori.

— Iar tu ai vrea să achiziționezi o greşeală.

— E mai mult sau mai puțin sensul telefonului pe care l-am primit azi de la Washington, da.

— De ce au aşteptat ai tăi până acum pentru a face o propunere?

— Nu l-am prețuit pe Lescombe la justa lui valoare. Până când n-a reuşit să scape de sub supraveghere, nu ne-am dat seama că e un profesionist. Va ajunge la Anna şi va reuşi să treacă dincolo de zid cu ea.

— Greşelile, rosti Albert după o pauză, pot fi costisitoare.

— Există fonduri disponibile.

— V-a mai rămas ceva de la *Contras*? Sau va trebui să vindeți o rachetă Iranului?

— Uite ce e, Albert, nu văd nimic de râs, răspunse Redman, zâmbind totuşi. Există fonduri disponibile şi gata, bine?

Pentru că Albert nu zicea nimic, îl îmboldi:

— Nu poți să-mi dai măcar un sfert de răspuns?

Albert făcu o mutră lungă.

— E greu.

— Ăsta-i cuvântul pentru imposibil?

Albert se opri o clipă în loc, pentru a ridica o cutie de conservă aruncată pe jos şi a o depune în cel mai apropiat coş de gunoi.

— Ar trebui să mi se garanteze că pot nega totul, absolut totul.

— Nici o problemă.

— La urma urmei – iartă-mă, pentru că m-am îndoit de ce ziceai mai devreme – sarcina pe care o ai în minte poate fi îndeplinită perfect şi de un american. Te interesează doar să eviți urmările unui eventual eşec.

Multă vreme, merseră fără să mai

spună nimic.

— Şi ce i-a făcut pe cei de la Langley să creadă că eu aş fi interesat? întrebă Albert în cele din urmă.

— Eşti în locul potrivit, la momentul potrivit, cum îți spuneam. Dar, pe de altă parte, cred... au bănuit că împărtăşeşti un anume punct de vedere în privința a ceea ce e rău pe această lume. Că eşti la fel de ferm în convingerile tale ca şi ei.

— Nici vorbă despre propriile tale convingeri, remarc. Pe cuvânt, Louis, tu te distanțezi de toată treaba asta, nu-i aşa?

— Zău? zâmbi Redman strâmb. Ideologic, nu mă situez foarte departe de omul care m-a sunat azi-dimineață. Înclinăm amândoi către dreapta, simțim nevoia unui control asupra lucrurilor. Se vorbeşte numai de drepturi şi deloc de obligații şi îndatoriri.

— Iar centrul politic nu e destul de tare pentru a rezolva problema, murmură Albert absent. Înțeleg. Şi atunci, unde e acel „dar”?

— Cu metodele nu sunt de acord.

— Ah!

— Au dreptate cei de la Langley atunci când cred ceea ce cred despre tine?

— Fără confirmări, Louis, tu ai spus-o.

Continuară să se plimbe. Spre iritarea lui Albert, cafeneaua era închisă. Ar fi băut cu plăcere ceva cald. Dar era o duminică englezească de aprilie, iar cartonul atârnat afară zicea: „Date fiind reducerile de personal...” Nu prea aveau la ce să se aştepte bun. Muncă, de exemplu. Serviciu.

— Te-ar interesa propunerea?

— Poate, răspunse Albert. Dar aş vrea să ştiu un lucru. Nu îmi este indispensabil, dar raportul cerere-ofertă mă favorizează, iar dacă tu vrei să accept, trebuie să-mi zici chiar dacă sunt pur şi simplu curios, nu?

Redman îi aruncă o privire.

— Spune.

— Este sau nu este „Crisalida" autentică?

Redman răspunse fără a ezita.

— Nu.

— Mulțumesc. De ce, atunci, toată agitația asta pentru întâlnirea la vârf de la Vancouver?

— Pentru că puțină lume ştie ce este cu adevărat „Crisalida".

— Nici ruşii, cu alte cuvinte?

— Nici *noi!* Ai noştri. „Crisalida" este parte a unei operațiuni care nu a necesitat viza preşedinției. A plutit la mică adâncime ani de zile, aşteptând ca cineva să muşte. Dar, o dată ce, în situația dată, a apărut Vancouverul, a trebuit să jucăm cinstit.

— Şi, în mod sigur, n-aveți de făcut decât să anunțați Departamentul de Stat pentru ca situația să se relaxeze?

— Nu putem pur şi simplu să… face*m ast*a, Albert.

— Nu înțeleg.

— „Crisalida" nu a fost inițiată la Departamentul de Stat, ea n-a primit niciodată binecuvântarea lui. Redman privi amenințător către Serpentine. Operațiunea este îndreptată direct împotriva unui important aliat european.

Albert tăcu o clipă, pentru a digera spusele lui Redman.

— Împotriva… Marii Britanii, vrei să zici.

— Ştii ce, am spus un important aliat european…

— Bine, bine. Calmează-te.

— Acum, că ți-ai făcut tema pentru acasă, cred că s-a terminat.

Albert strâmbă din buze.

— Nu văd de ce s-ar termina, câtă vreme misiunea are o valoare intrinsecă, a ei. Şi, fiindcă veni vorba, în privința propunerii tale… pardon, a super*iorilor tăi*… nu se pune problema unei recompense materiale. O fac pentru că trebuie.

— E foarte frumos din partea ta, Albert.

Redman tăcu o clipă.

— Ai înțeles ce dorim?

Nu departe de locul unde se aflau, o pereche de coțofene ciugulea feroce dintr-o bucățică de pâine, aruncată, presupuse Albert, de unul din cerşetorii care populează Anglia zilelor noastre. Încuviință din cap şi spuse:

— Ştii vorba aia? „Unu pentru tristețe, doi pentru bucurie”{39}, o ştii, nu-i aşa?

Redman trebui să se gândească o clipă la asta.

— E-n regulă, răspunse în cele din urmă, cu glasul marcat de uşurare. „Doi pentru bucurie.” în regulă!

— Bun. Nu ştiu ce zici tu, dar eu aş da orice pentru o ceaşcă de ceai.

TREIZECI ŞI PATRU

David Lescombe ştia că se află la douăsprezece mii de metri deasupra Atlanticului, dar în afară de asta nu percepea decât strălucirea avionului Concorde al Companiei British Airways. Zborurile supersonice, îşi dăduse seama după puțină vreme, n-aveau nici un farmec pentru el. Toate cele aflate la bord păreau să aibă aceeaşi culoare gri, până şi meniurile şi căştile. Ultimele erau inutile, în cazul lui, pentru că stătea atât de în coada avionului, încât zgomotul motoarelor acoperea orice alt sunet. Faimoasa curbură a pământului era ascunsă în spatele unei pâcle incandescente alb-gălbui şi, oricum, David nu vedea nimic prin hublourile ridicol de mici, cu pretenții de ferestre. În avion era o căldură sufocantă. Lui David nu-i făcea nici o plăcere să călătorească la – aruncă o privire către ecranul fluorescent – de două ori viteza sunetului.

El şi Tom stăteau aproape unul de altul, dar despărțiți, pentru că nu voiau să dea impresia că se cunosc. Simpla conştientizare a faptului că tovarăşul său se afla aşezat undeva în spate îi dădea lui David o senzație de siguranță.

În acea dimineață de duminică, avionul era aproape gol. Cam o duzină de pasageri erau risipiți pe cele două şiruri de scaune acoperite cu piele. Cei mai mulți dintre ei stăteau cât se poate de

liniştiți, mai exact, toți, cu excepția unui cuplu aşezat în scaunele aflate de partea cealaltă a culoarului şi în rândul imediat următor celui al lui David, adică vizavi de Tom. Cei doi erau un bărbat şi o femeie, tineri, americani şi, pe cât se părea, în luna de miere. În tot timpul zborului, băuseră cu lăcomie şampanie, se sărutaseră şi schimbaseră un număr de cuvinte care îl făcuseră pe David să roşească puternic. În plus, acesta simțea că, dacă vreunul din ei mai spune „pupic, pupic" încă o dată, când zborul se va termina, îi va arunca cu ceva în cap. Dar, când viu să se mute, stewardesa obiectă, bâiguind ceva mieros cu privire la repartiția mărfii plătite, care suna foarte important, fără însă a însemna nimic pentru cei neinițiați.

David îşi dădu pe jumătate seama că Tom se tot uita la acel cuplu ridicol. Cu alte cuvinte, i se păreau suspecți? Sigur că nu... dar atunci de ce îi supraveghea de atâta vreme?

David se scutură de sentimentul de nelinişte şi încercă să-şi facă planuri pentru mai târziu. Un singur lucru îi plăcea la Concorde: viteza. Singura lui nemulțumire, din acest punct de vedere, era că avionul nu poate să zboare destul de repede.

Nu-i era foame. Încercă să doarmă şi nu reuşi. Îşi dădea seama că undeva la bord, poate în cabina piloților, era o anumită oră. Avionul, supersonic sau nu, nu putea să evadeze din lumea din care făcea parte, într-o măsură mai mare decât putea să călătorească înapoi în

timp. Dar în scaunul lui, timpul fusese abolit. El şi Tom alergau după capătul zilei. Până acum, nu-l prinseseră.

David încerca să descopere adevărul. Era la fel de greu de prins ca şi apusul soarelui.

Vru în primul rând să-şi amintească de ce plecase la New York şi să-şi înțeleagă natura impulsului.

Intenționase să-şi găsească soția, ştiind în sinea lui că nu se afla în America, ceea ce, privind retrospectiv, părea ciudat. Poate că dorise pur şi simplu să afle nişte lucruri noi despre ea. Şi-atunci, ce anume aflase?

Cândva, Anna avusese o idilă cu psihanalistul ei. S-ar putea ca în momentul de față să fie tot cu el. Era cazul să privească adevărul în față: exista posibilitatea ca soția lui să-i fi trădat atât pe el, cât şi propria țară. O mulțime de fapte indicau această concluzie ca fiind cea corectă.

David aflase însă ceva limpede despre el însuşi. Anume că era mai îndrăgostit de Anna decât în ziua în care se măritase cu el. Nu putea crede că era o trădătoare. Voia să o salveze din pericolul în care se afla, oricare-ar fi fost acesta, iar apoi, pentru că o iubea pe această femeie, să o ajute să devină din nou întreagă. Să devină ceea ce fusese odată.

Anume ce?

Un om de afaceri din rândul de scaun se aflat vizavi de David se ridică în picioare, îşi potrivi manşetele şi porni pe culoar, către spatele avionului, în căutarea toaletei. David îi aruncă o

privire prudentă, conştient că Tom Burroughs făcea acelaşi lucru. Dar bărbatul trecu de ei fără a-i ferici nici măcar cu o căutătură. Câteva clipe mai târziu, reveni. Câştigând altitudine, avionul se clătină şi tipul căzu din greşeală peste David, întinzând o mână pentru a-şi recăpăta echilibrul. David se cutremură ca şi când omul ar fi încercat să-l înjunghie.

— Iartă-mă, bătrâne. Îmi pare rău... uneori e puțin neplăcută, ultima oră. Faci chestia asta des, nu-i aşa?

— Nu.

David îl auzi pe Tom foindu-se fără odihnă în scaunul din spate şi se hotărî să fie şi mai atent.

— Ar fi bine ca nici eu să nu fiu obligat să o fac. E a noua oară pe anul ăsta şi de-abia suntem în aprilie. Tu cu ce te ocupi, bătrâne?

Din fericire, în acele moment avionul mai făcu un salt în aer, azvârlindu-l pe individ înapoi în propriul scaun, iar lumina cu „fixați-vă centurile” se aprinse, astfel încât David putu din nou să-şi urmărească şirul gândurilor.

În primul rând, de ce avusese nevoie Anna de psihoterapie? Era o întrebare la care Robyn se eschivase să răspundă. Care fusese picătura care umpluse paharul? *De ce nu discutase niciodată despre asta cu el.*

David ridică storul şi privi cerul boltit, fără nici un pliu, lipsit de familiara demarcație dintre ore şi minute. Mai jos, puțin într-o parte, reuşi să vadă începutul unei lame albe; scutură din

cap. O aripă fără înger…

Oare o mai iubea? *Desigur.* Chiar dacă era posibil să fie cu Kleist. Să se fi îndrăgostit din nou de el?

Încă nu era prea târziu. Ar fi putut să se întoarcă la Londra, să-l caute pe Fox şi să-i spună: „Uite, recunosc că am fost căpos. Anna e o pacoste, recunosc. Îți povestesc ce-am reuşit să descopăr în privința ei până acum. E o bețivă. Face psihoterapie de ani de zile – pariez că, aflând asta, câteva mutre din MI 5 au să se congestioneze, nu-i aşa? A avut o idilă cu psihanalistul ei şi, fiindcă veni vorba, puteți să-mi dați înapoi cariera? Încă nu e prea târziu să prind trenul de Vancouver, nu?”

Omul de afaceri de vizavi îşi ridică ochii surprins, pentru a vedea ce-l făcuse pe David să scoată un râs sonor. Acesta însă stătea țeapăn, cu mâinile împreunate, privind fix spătarul scaunului din fața lui.

David întoarse capul, descoperindu-l pe Tom concentrat încă asupra tinerilor căsătoriți, cu gura uşor întredeschisă. Fruntea i se încrețise, părea încordat, nervos.

David încercă să nu bage în seamă tâlcul care se desprindea din purtarea tovarăşului său, dar simți că totuşi inima începe să-i bată mai repede. Oare cuplul acela de bețivani n-ar putea reprezenta un pericol potențial? *Oare?*

Oricine se putea dovedi periculos. Oricine. Nu, nu te gândi la asta, încearcă să-ți faci planul, foloseşte timpul rămas.

Plecând spre Yarmouth, în acea primă

zi pe care şi-o petrecuse împreună cu Anna, se afla în căutarea unui weekend liniştit; în loc de asta, găsise iubirea. Aceasta venise târziu, fără ca el s-o fi căutat şi de atunci îi umpluse existența. Putea alege, dacă voia, putea încheia acest capitol. I-ar fi cerat un act suprem de voință, de care era însă în stare. Ar fi putut întoarce spatele iubirii, fără să mai ştie nimic de ea.

Poate că acest gen de orbire era moştenit. Pentru că exista, îşi dădu seama, un precedent.

Bunicul lui fusese un om rău, rece, un portar de spital care îşi strângea banii în cutii de tablă pentru tutun şi îi ascundea sub salteaua patului pe care îl împărțea cu bunica. Salteaua era subțire, iar bunica, osoasă de felul ei, nu trebuia să fie prințesa din povestea cu bobul de mazăre pentru a simți cutiile{40}. Era o femeie plină de daruri, o natură artistică în timpurile în care claselor de jos nu li se permisese încă să se definească în asemenea termeni, aşa că vecinii nu putuseră să-i spună decât „harnică cu acul” sau „dată naibii când e vorba de zugrăvit o cameră, ar trebui să vedeți şi voi”.

Murise în acel pat, cu cutiile tocându-i viața irosită neîncetat, într-un februarie, fără un cărbune în soba din dormitor, pentru că bunicul nu era genul de om care să arunce banii pe prostii. Murise nebună.

După moartea ei, bunicul se schimbase. Nu mai era numai un om rău şi rece, ci începuse să sufere şi de

remuşcări la fel de mult ca de un cancer care-ți roade oasele. Îi lipsea defuncta soție. Pentru prima oară îşi dăduse seama că bunica fusese o comoară, o femeie neprețuită care îl iubise cu patimă. Această obsesie începuse să-l roadă, exact la fel cum o roseseră pe ea cutiile lui cu muchii şi colțuri rotunjite şi dure. Până la urmă, îl ucise şi pe el. Doctorii numiseră şi această boală cancer, dar David ştia că e o minciună. Remuşcările îl uciseseră pe bunicul lui, la fel de necruțător şi de lent ca arsenicul pe care-l iei singur multă vreme. David se bucurase când bunicul murise. În gând, îl expediase în iadul propriei minți, pentru păcatul de a fi preferat să nu ştie nimic.

Astăzi, peste puțină vreme, el, David, va fi la Londra şi, dacă totul mergea bine, mâine după-amiază, în Corfu. Apoi, cu ajutorul lui Tom, va ajunge pe insulă, urmând îndrumările lui Robyn. Luni, cam pe la apusul soarelui, va şti.

Dacă va vrea să ştie.

Un răstimp, moțăi. Fu sculat de steward, care păşea de-a lungul coridorului, verificând centurile şi poziția scaunelor. Iscodind prin hublou, putu vedea pământul întunecat de nori joşi. Aproape înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, atinseră pista şi începură să se zgâlțâie pe ea fără a părea că încetinesc. Motoarele îşi inversară sensul, frânele intrară în acțiune, iar el fu aruncat violent în față, în curelele centurii. Nivelul zgomotului din cabina înăbuşitoare deveni aproape insuportabil.

Undeva în spatele lui, doamna „pupic, pupic” scotea chiote de încântare.

Apoi, când nu mai spera nimeni, încetiniră. Când avionul făcu calentoarsă pe pistă, David văzu că pilotul mai avea doar o rezervă de zece metri şişi şterse sudoarea de pe față cu o batistă care se udă leoarcă.

Tinerii căsătoriți erau nerăbdători să coboare. David rămase în scaun, adunându-şi curajul, în timp ce îndrăgostiții şi omul de afaceri cel prostcrescut care îl bătuse la cap mai devreme îşi făceau de lucru cu bagajul. Domnul „pupic, pupic” termină primul şi o luă înainte, lăsându-şi consoarta să se lupte cu geanta Gucci. Doamna nu se putea opri din chicotit.

— Nu pot să-i desfac cureaua, o auzi David glăsuind. Nu pot… ia-o înainte.

— Nu te părăsesc, răspunse el, aruncându-şi brațele în jurul ei.

— Ştii ce… ne trebuie un cărucior, da?

— Mda.

— Du-te să aduci unul, atunci. Hai.

Îl înghionti.

— Hai!

Soțul o porni clătinându-se către partea din față a avionului. David se ridică pe jumătate şi se strecură printre scaune, gata să păşească pe culoar, când simți o bătaie discretă pe umăr. Se întoarse pentru a-l vedea pe Tom, în picioare, strângând din buze puternic în timp ce încerca să nu-i scape din ochi pe cei doi tineri. David ezită, neştiind exact ce-i cerea Tom să facă. Mai rămăseseră foarte puțini pasageri acum: doar el,

Tom, omul de afaceri care stătuse vizavi şi cei doi scârboşi.

Ceva, În modul cum erau adunați laolaltă, indica un pericol iminent. David, simțind pentru prima oară că îl cuprinde panica, făcu instinctiv un pas înapoi.

Când soțul ei parcursese deja câțiva metri, doamna „pupic, pupic" reuşi să-şi elibereze geanta. Se împiedică, chicotind încă. Atunci, Tom ieşi uşurel din scaunul său şi o apucă de braț, aşezându-se între ea şi David. Mâneca hainei i se frecă de aceea a lui David. În mâna dreaptă ținea ceva ce părea a fi un portofel de piele.

Omul de afaceri cel prost-crescut alese exact acel moment pentru a se ridica în picioare, întinzându-se către dulăpiorul de deasupra capului. Pentru că stătuse pe scaunul de lângă coridor, se aşezase în calea femeii bete, dezechilibrându-l pe Tom Burroughs.

David văzu expresia de pe fața agentului FBI şi pentru o clipă nu înțelese care era motivul furiei lui. Apoi îi răsăriră în minte chiar cuvintele lui Tom, *numără cenții;* şi îşi dădu seama de ce acesta e mânios, ca şi de ce omul de afaceri se făcuse pământiu la față şi se agita în scaunul său, încercând să respire… Aşa că David îi înşfăca geanta acestuia şi, ținând-o în față ca pe un scut, strigă cât putu de tare:

— *Steward! Urgență! E un om mort aici, în spate. A fost asasinat! Ajutor!*

Un număr de gânduri răzlețe îi apărură în minte. Burroughs lucrase tot timpul în slujba inamicului. Venise la bar având chiar de la început intenția de a

merge cu el la Londra. Dar înainte de a se apuca să ia la bani mărunți toate acestea, îşi aminti, tocmai la timp, că era încă prins între scaune. Dădu înapoi cât putu de repede, până ce spatele i se lipi de fuzelaj.

— *Crimă! Crimă!* strigă din nou.

Tom Burroughs se răsuci în loc, decis şi fandă către el, întinzându-şi în față portofelul. După o clipă, David îşi dădu seama că undeva în bucata de piele trebuia să fie un cat otrăvit sau poate o lamă. Singura lui şansă era să se păstreze în afara razei de acțiune a portofelului.

— Stai! auzi o voce din partea din față a avionului. David nu îndrăzni să privească într-acolo.

— Securitatea aeroportului! strigă aceeaşi voce. Stai sau trag.

David pară următoarea lovitură a lui Burroughs cu valiza, împingându-l în lături. Burroughs îşi coborî mâna dreaptă.

David văzu sclipind ceva de metal în timp ce americanul se pregătea să lovească din nou, pe sub scutul său. Chiar în acea clipă, de undeva din față se auzi un zgomot puternic. Femeia țipă de durere şi căzu peste Burroughs, doborându-l, iar acesta rămase întins pe podea, țintuit de greutatea ei, până când stewarzii îl duseră de-acolo, lăsându-l pe David cu o femeie beată şi un cadavru drept companie în acea mai grozavă aeronavă din lume.

David împietrise. Auzi o voce, dar nu se putu concentra asupra ei. Până la

urmă, reuşi să se târască pe culoar. Acolo, veni către el un bărbat pe care îl recunoscu vag ca unul dintre pasageri, stătuse undeva în față, acum punându-şi pistolul la loc în toc.

— Ai omorât-o, bolborosi David. Chiar când rosti acestea, îşi dădu seama enervat cât de anemic îi suna glasul.

— Mă îndoiesc. Glonțul e un săculeț care conține nisip. Poți trage cu el chiar în timpul zborului.

Tipul se aplecă.

— Da, e numai amețită.

Se ridică din nou în picioare.

— Ce s-a întâmplat totuşi?

David, prea speriat pentru a putea vorbi, se mărgini să clatine din cap.

— De unde mă aflam eu, mi s-a părut că cineva vrea să vă omoare.

Da, aşa era. Ei voiseră să-l oprească, iar Burroughs fusese părtaş la toată povestea. *Pentru cine lucra, de fapt?*

Tipul de la securitatea aeriană îşi concentră atenția asupra omului de afaceri, care rămăsese în scaunului lui, alb la față şi cu ochii închişi.

— A încurcat borcanele, se pare. Acum el e mort, dacă vrei. Puteți să-mi dați numele şi adresa dumneavoastră, domnule?

David se conformă. *Vor face orice ca să te oprească. Orice. Credința ta e singură împotriva forței lor.*

— Ocupația?

— A… funcționar guvernamental. De fapt…

Credință? Crezi că Anna?

Tipul îşi trecuse toate datele într-un

carnețel. Acum, simțind ezitarea din glasul lui David, se opri.

— Da?

Vor face tot ce le stă în putință pentru a te împiedica să ajungi la femeia pe care o iubeşti.

David îşi dădu seama de unde venea disconfortul puternic pe care îl simțea: îşi ținuse în tot acest timp respirația.

— Sunt pe punctul de a-mi da demisia, spuse.

TREIZECI ŞI CINCI

— Bineînțeles, oricine intră acolo trebuie să nu uite să fure ceva. Fox arăta mai mult ca niciodată a proprietar de club de noapte interlop. Trebuie să arate ca un jaf şi aşa mai departe.

— Atunci, mai bine m-ați lăsa pe mine s-o fac, răspunse Albert. Măcar eu ştiu ce caut.

Dar acum, că venise vremea să se pregătească… oare? se întrebă Albert. Nu cumva ştia mai puțin despre Anna Lescombe acum decât la început?

Îşi petrecuse după-amiaza hoinărind la întâmplare prin Hampstead, cu ghidul în mână, în cele din urmă nimerind peste casa lui Keats, care era foarte aproape de locul unde locuia Gerhard Kleist. Păşi încet, încet, absorbind topografia locului în pori până se simți familiarizat cu ea. Pe stradă erau parcate câteva maşini. Din nefericire pentru Albert, toate acestea se întâmplau într-o duminică; îşi dădu seama că la patru, într-o zi din cursul săptămânii, când la şcoli se terminau orele, ar fi fost mult mai greu, cu o mulțime de mame îmbrăcate cu neglijență studiată ieşind din toate acele case mari, izolate, pentru a-şi pescui odraslele cu BMW-urile sau Volvo-urile lor de teren. Zona nu era una dintre acelea în care se joacă puştii sau se adună adolescenții pentru a-şi pierde timpul pe trotuarele acoperite de frunze, în timpul weekendului. Albert ar fi arătat

ca o stafie, având în vedere atenția pe care ar fi atras-o.

Casa lui Kleist se afla la jumătatea drumului, pe coasta unui deal. Mersul agale al lui Albert încetini până la viteza melcului. Ce plăcut trebuie să fie să locuieşti aici, gândi. Copaci, iarbă şi, departe, în fundul curții, casele impozante. Iritante erau doar micile cutii roşii. Fiecare reşedință (într-un fel, nu i se mai păreau simple case) avea o alarmă antifurt afişată la vedere. Totuşi.

Strada era plină de copaci. Ca şi grădinița din față. Ca şi terenul din spate, unde erau vizibili peste cornişa ce înconjura clădirea la nivelul primului etaj. Edificiul era în stil edwardian, cu cărămizi şi țiglă roşie, vopsit pare-se de curând în alb. În stânga de găsea un gard viu de lemn-câinesc colorat în tonuri sănătoase de galben şi verde. În dreapta, o împrejmuire foarte apropiată de clădire. Nici vorbă de pietriş, care i-ar fi putut ridica probleme, cum o făcuse la ostrovul lui Eddy Clapham.

Cât de utilă ar fi fost grădina din spate în caz de urgență. Unde dădea? Albert nu se opri, hotărât să dea un ocol proprietății. Fu însă mai greu decât îşi închipuise, pentru că fiecare minunăție de reşedință avea tendința de a se risipi în mai multe direcții, astfel încât trecu ceva vreme până când descoperi unde avea să-şi parcheze maşina mai târziu, în cursul aceleiaşi seri. Să-şi parcheze maşina care desigur că nu va fi a lui, nu trebuia să ofere nici un fel de indiciu.

Cu fiecare pas, Albert era tot mai

convins că nimeni dintre cei de *dincolo* nu supraveghea casa lui Kleist.

Care era explicația? Lipsa oricărei supravegheri se potrivea cu faptul că psihanalistului alesese acest moment pentru a-şi pune în aplicare un plan gândit de multă vreme; în această situație, ai lui ar şti că a plecat. Dar dacă se dăduse la fund – atunci, strada n-ar fi fost oare plină de fantome? Nu, nu neapărat. Albert îşi aminti de dispariția acelui băiat grec, la Atena. HVA ar trebui să ştie despre faxul lui Kleist şi oferta pe care o făcuse acesta MI 6. Nemții l-au găsit deja. Pe el şi pe doamna care-l însoțea…

Afectuos, Albert aruncă o ultimă privire dealului. Dacă ai fi curățat strada de accesoriile ei de secol al XX-lea, ar fi obținut probabil ceva asemănător cu casa din cartierul Soho a doctorului Manette. Clădirea aflată într-unul din *Cele două oraşe* ale lui Dickens, trebuia să fi fost astfel: liniştită, curată, prosperă, ordonată, ascunsă în frunzişul nemişcat… cum spunea? „Un loc răcoros, tihnit, dar vesel, unde ecourile răsună de minune, un adevărat liman după vuietul animat al străzilor.” Lui Albert i-ar fi plăcut să trăiască în acele vremuri. Anglia era mai bună, pe atunci.

Ajuns din nou acasă, se apucă să taie carnea pentru *boeuf bourgjgnon,* întrebându-se ce mai era de făcut pentru ca reprezentația de seară să decurgă cât mai bine. Va lua legătura cu Fox, pentru a se asigura că are cale liberă de la poliție, ridicând şi problema presupusei

inexistențe a supravegherii, cu tot ce implica aceasta. După care va cina.

Lui Albert îi plăcea să aibă de-a face cu carnea crudă, mustoasă, umedă, având mai presus de toate acel miros care-ți intra în piele pentru a persista multă vreme după aceea. Se apucă să amestece carnea cu făina condimentată, întârziind asupra operațiunii, savurând felul cum absorbea sângele glutenul, pentru ca pasta astfel formată să i se lipească de degete, când suna telefonul.

Îşi şterse în fugă mâinile cu o bucată de prosop de hârtie şi ridică receptorul din furca aparatului fixat în perete.

— Pleacă acum, chiar în clipa asta.

Fox, într-o cabină, cu un glas ce vădea graba, panica.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe cei de la Centrul de Colectare a Informațiilor i-a apucat amocul. Mai au puțin şi ne fac țăndări maşinile cu codul lor. Țara cea roşie e pornită pe rele.

Albert dădu drumul aerului din plămâni, prelung.

— Când?

— La ora opt. E legat de prietenii noştri roşii, ba mai târziu. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, *ai grijă!*

— Nu uita să-i previi pe Leadbetter şi trupa lui.

— Îmi pare rău, nu pot. Precauții suplimentare de securitate.

— *La dracu'!*

Albert făcuse duş şi se îmbrăcase mai devreme în ținuta cerută de ocazie aşa că nu mai întârzie nici o clipă. Stinse lumina, îşi luă cheile de la maşină şi ieşi.

Conducând atent, dar repede, pe artere lăturalnice, făcea mari eforturi să-şi stăpânească mânia, lucru care se dovedea a fi dificil. Când cineva era trimis să facă o astfel de treabă, poliția era întotdeauna cea dintâi avertizată. Procedură de rutină. Undeva, în capul listei cu „De făcut". De astă dată însă, Albert lucra pe cont propriu.

Cuvintele lui Fox, „precauții suplimentare de securitate", voiau să spună că exista pericolul unor scurgeri de informații. Albert era sceptic în această privință.

Când mai avea câțiva metri până la destinație, stinse motorul şi farurile, rulând până ce în fine parcă în locul pe care-l stabilise mai devreme. Gata cu planurile, cu ezitările, intră odată, ținta, pătrunde.

Făcând corp comun cu întunericul, Albert se strecură afară din maşină în cea mai desăvârşită tăcere. Grădina din față era întinsă. Nici un alt loc din Londra nu oferea asemenea neprețuite facilități intruşilor nocturni. Desigur, acesta era motivul pentru care acum trebuia să se confrunte cu un sistem de alarmă instalat de profesionişti.

Nu se opri să-şi tragă răsuflarea până ce nu termină de parcurs latura casei şi nu ajunse într-o zonă de umbră din spatele acesteia. Apoi privi în sus. Nici o lumină. Se putea ca menajera să-şi petreacă seara în oraş. Încă nu se făcuse ora zece. Porni în recunoaştere.

Găsi o terasă, pe care dădeau două ferestre-uşi. Îşi asumă riscul de a le

lumina pentru o clipă cu lanterna pe care o avea, după care făcu o grimasă: obloane de metal, în interior. Aproape sigur, însă, acestea nu erau întărite dinăuntru. Încă o străfulgerare a lanternei îi revelă doar dreptunghiuri negre, fără dispozitivele de semnalizare automată care de regulă aveau forma unor discuri albe de cauciuc. Să rişte. Oricum, n-avea de ales. Trebuia să rişte.

Absolvise la regiment cursul avansat de neutralizare a încuietorilor, venise echipat mai bine decât majoritatea spărgătorilor, dar această parte a misiunii se dovedi o joacă de copil. Un boț de chit de forma unei ciuperci lipit de geam, un diamant pentru cercul descris în jur, o inspirație rapidă, o lovitură uşoară... apăruse o gaură suficient de mare pentru mâna lui.

Nu se porni să sune nici o alarmă. Albert zâmbi. Oamenii cred întotdeauna că au făcut destul. Nu ştiu că n-au făcut niciodată destul. E doar o chestiune de timp ca un individ oarecare să dispară în cele din urmă cu Mona Lisa.

Din instinct, întoarse capul. Grădina din spate era întunecata şi liniştită. Mai încolo, o altă casă se profila în lumina slabă a străzii unde îşi parcase maşina. Lumina era aprinsă numai la o singură fereastră, de sus. Albert se ştia extrem de expus. Dacă se întâmpla ca pasărea de noapte din spatele ei să privească afară?... Nu te gândi la asta. Nu a*i timp.*

Făcuse gaura deasupra încuietorii obloanelor de metal. În exterior nu se vedea nici un locaş pentru cheie. Din

fericire, mâinile lui Albert erau mici; reuşi să-şi vâre două degete printr-unul din spațiile în formă de romb dintre montanți. Încuietoarea cedă la a treia încercare pe care-o făcu cu ajutorul şperaclului. Fu un fleac să împingă după aceea ferestrele-uşi.

Începuse să transpire şi nu-şi dădea seama de ce. Aruncă o privire peste umăr. Nimic. Doar casa de dincolo de gard, unde lumina aceea încă ardea. Lumina aceea rău-prevestitoare. Făcu un pas înapoi, ştergându-şi broboanele de sudoare de pe față. Cu ce fel de alarmă avea de-a face? Îşi spori şansele scoțând un geam întreg din uşa aflată în dreapta, pentru a avea un spațiu mare de trecere la momentul oportun. Mai trebuia să le vină de hac obloanelor de metal, care erau descuiate, dar încă închise.

Acum, Albert ardea de nerăbdare. Îşi roti capul în jur. Totul părea neschimbat. Ba nu, nu părea. Cineva stătea la fereastra luminată de la primul etaj al casei din spate. Secundele se scurgeau, dar silueta rămânea nemişcată. Persoana respectivă privea sau era întoarsă cu spatele? Lasă-l, nu-l băga în seamă.

De când nu-ți bagi în seamă presimțirile? Poliția nu ştie nimic de toată treaba asta. Deocamdată! Nu te culca pe o ureche!

Avea presimțiri, dar nu avea de ales şi se trezi blestemându-o pe Fox. Îi lipseau un alibi, resursele necesare, timpul… Trecu un minut. Prea mult. Foloseşte-te de umbră, *intră odată!*

Se sili să continue ce începuse. Acolo

erau sârmele! Deasupra obloanelor, două, câte una de fiecare parte, ceea ce însemna din nou lucru cu diamantul şi îndepărtarea încă unui geam. Albert îşi apropie faţa de sârme. Acestea se terminau cu contacte pătrate de metal, tată şi mamă, care se cuplau atunci când obloanele erau închise. Dacă întrerupeai contactul…

Sârmele se continuau în stânga şi în dreapta, de-a lungul obloanelor, la înălţimea gurii unui om. Erau legate de montanţi prin nişte armături de metal. Albert îşi scoase şurubelniţa şi desfăcu pe rând cele două şuruburi ale fiecărei armături, prinzându-le pe când se desfăceau din montanţi, astfel încât sârmele, încă nedecuplate, făcură o burtă. Acum, când deschise obloanele, montanţii se mişcară independent de sârme, fără a întrerupe contactul electric.

În spate, auzi o fereastră deschizându-se şi o voce întrebând:

— Cine-i acolo? Te văd!

Tăcere. Vocea era a unui bărbat, dar stridentă şi tremurătoare. Un bătrân? Nu, nu un bătrân, dar… vocea avea ceva ciudat.

Albert scrâşni din dinţi, plimbându-şi privirea rapid de la ferestrele-uşi la fereastra din spatele său. Acum aceasta era deschisă şi o umbră se apleca în afară, scrutând întunericul. Albert făcu calculele cu viteza luminii. N-avea de ales.

Rămânea un ultim obstacol, potenţial: plăcile de contact de sub covor, aflate probabil în apropierea uşilor.

Venise vremea acrobaților. Săritură în apă de la platformă.

Se retrase vreo zece paşi, trase adânc aer în piept şi se repezi înainte. Când ajunse la locul unde se aflase sticla, se azvârli orizontal, pentru a se scufunda dincolo de sârmele lăsate, razant cu covorul şi a ateriza pe burtă, la jumătatea livingului lui Gerhard Kleist.

Acum se afla în capcană. Şi avea doar un număr de secunde pentru a-şi croi drum afară.

Albert cunoştea toate locurile unde îşi amplasează oamenii panourile de control ale sistemelor de alarmă. Acestea trebuie să se afle undeva în apropierea intrării, astfel încât, intrând în casa goală, proprietarul să poată deconecta sistemul în mai puțin de patruzeci şi cinci de secunde de la momentul când a deschis uşa. Mai întotdeauna, de frica zgomotului care ar atrage atenția vecinilor şi poliției fără rost, el va cere să-i fie montată lângă uşa de la intrare. Albert parcurse holul în goană şi descoperi că nici Kleist nu făcea excepție de la această regulă. Încă un şperaclu, în panoul de control, *răsuceşte,* eşti în siguranță.

Se afla în casă de treisprezece secunde.

Taie telefonul. Priza, pe şipca din marginea podelei, o lovitură, două lovituri, gata.

Camera de zi, bucătăria, sufrageria, biroul: fiecare dintre ele avu parte de o sclipire de lumină câte două secunde. Nimic. Sus!

Camera de aşteptare, camera de

consultații, *da.* Ce se întâmpla afară? Oare privitorul de la fereastră chemase poliția? Sau își pierdea timpul, încercând să-i telefoneze menajerei lui Kleist?

Dulapul cu fișe. Făcu să sară încuietorile în două secunde. Dacă privitorul nocturn se îndrepta spre partea din față a casei, chiar în clipa de față, nu te gândi la asta, lasă drobul de sare, zece secunde, Lescombe la L... nu. *La dracu'!* Cinci secunde, E de la Elwell... două dosare de carton, cu colțurile îndoite, unul portocaliu, celălalt verde-pal. Albert îl deschise pe cel portocaliu, răsfoi în fugă primele câteva pagini, da, da, da!

Te afli în casă de exact un minut. E timpul să pleci.

Își smulse cămașa neagră din pantaloni și își îngrămădi între piele și betelia acestora cele două dosare, unul în față, celălalt în spate. Nu tocmai confortabil, nu tocmai sigur, dar avea ambele mâini libere.

Vocea îi răsunase în cap aproape tot timpul, din clipa când intrase. Acum, dintr-o dată, deveni un urlet, un cor. Ieși din casă! Nu te opri să te gândești, nu aștepta, nu-ți face planuri. *Afară, afară, afară!*

Tocmai ieșea din birou când auzi o cascadă de bocănituri furioase la ușa din față, însoțite de lătratul unui câine, al unor câini, mai bine-zis, nu numai al unuia. Apoi, un alt zgomot îi captă atenția. Sus, la etajul al doilea. Niște pași, coborând.

Se retrase înapoi în birou, în timp ce gălăgia de jos continua să crească în

intensitate. Se auzeau două voci. Una de femeie, ascuțită, speriată. Cealaltă, a unui bărbat, care părea turbat, scuipa un amestec straniu de engleză cu accent străin şi o limbă şuierătoare, pe care Albert o identifică brusc ca fiind japoneză.

Deschise uşa biroului.

— Lucrez târziu. Văzut omul, el intrat, spart acolo, *ka-cha, ka-cha!*

Albert recunoscu glasul care-l înfruntase în grădină. Acum vorbea femeia, pe un ton plângăcios, prea încet pentru a o putea auzi.

— Da, da, poliții, tu chem, eu uit în casa.

Din nou femeia; de astă dată, Albert auzi cuvântul „periculos”.

— Nu periculos, este câini. *Hai, hai!*

Femeia îl avertizase probabil asupra vreunui risc pentru că imediat bărbatul strigă:

— Da, da, întâi las clinii pleacă, ei găseşte omul sigul.

Auzind darabana ghearelor pe lemnul lustruit, Albert simți că i se pune un nod în gât. Ştia că Gerhard Kleist nu are câine, aşa că nu adusese otravă sau spray paralizant. Cine ar fi putut prezice apariția unui asiatic nebun?

Câinii nu-şi pierdură timpul cu camerele de la parter, ci o luară hotărât în sus, pe scări, atraşi inevitabil de mirosul intrusului. Albert închise uşa. Nu exista nici o cheie, *la dracu*’! Urmă o bufnitură grea şi ghearele de mai devreme începură să râcâie lemnul. Trebuia să găsească o armă, orice. Îşi

aprinse lanterna o fracțiune de secundă, rotindu-i fasciculul. O masă pentru cioplit lemnul… Trebuia să existe un cuțit, o sulă, ceva care să aibă un vârf. Pile. Poți să-ți faci treaba cu ele.

Erau însă doi câini. Chiar dacă reuşea să-l neutralizeze pe unul dintre ei, celălalt l-ar putea înhăța. Nu lăsa uşa să se deschidă. Atunci numai… pe fereastră, sări, du-te la ea. Râcâitul ghearelor crescu în intensitate. Albert se pregăti să deschidă fereastra, imaginându-şi cu regret aterizarea strict necesară. Dar, în acel moment, uşa cedă sub greutatea celor doi câini, dându-se de perete.

Două siluete negre se repeziră în încăpere. Albert îşi aprinse lanterna. Alsacieni: o specie de namile imense. Animale care se puteau folosi cu mult succes de greutatea propriului trup şi de dinți. Iisuse Hristoase, cum putuse să nu fie atent cu închisul uşii?

Scoase cele două pile, aşteptând brutele. Acestea ajunseră la el în mai puțin de o secundă. În tot acest răstimp, mintea lui Albert continua să funcționeze, aşa cum fusese antrenat pentru orice situație, oricât de proastă, analizând datele, imaginându-şi potențiale soluții, procente de reuşită, situațiile cele mai defavorabile. Orice avea să se întâmple, avea să lase urme. Dacă menajera era în cârdăşie cu Kleist, dacă acesta era un ticălos, dacă Anna Lescombe fugise cu el, vor şti cu toții că au fost dați de gol, după toată povestea de astă-seară. Catastrofă, dezastru, *eşec total!*

Trebuia să treacă de câini, de bărbatul şi femeia de jos, să iasă din casă, să fugă, să economisească o cantitate cât mai mare de timp, *acum!*

Tot acest raționament îi luase fracțiunea de secundă care îi trebuise câinelui aflat în față să se oprească, să se întoarcă şi să sară la omul nemişcat, lipit de fereastră.

Albert ştia la ce să se aştepte. Câinii erau desigur antrenați să sară la gât. Se sili să rămână perfect nemişcat până ce primul dintre ei îi ajunse la picioare şi se repezi spre el. Cu ambele mâini ocupate şi fără lumină, Albert îşi calculă împunsătura cât putu mai bine, țintind undeva jos, sub pântecul fiarei. Fandă înainte, sperând să nimerească stomacul, dar vârful pilei se lovi de un os şi alunecă într-o parte. Câinele urlă cumplit. Albert continuă să împungă, să răsucească, să scobească, până ce mâna i se umplu dintr-o dată de ceva umed şi nevăzut şi un corp inert i se lăsă pe mină, dărâmându-l la podea.

Se aşteptă ca şi al doilea să sară, aşa că îşi ridică brațul protejându-şi gâtul. Îşi putea permite să-şi sacrifice antebrațul. Câtă vreme se putea folosi de mâini şi de picioare, îşi putea permite să-şi sacrifice orice parte a trupului.

Lucrurile nu se petrecură însă astfel. În loc de ceea ce se aşteptase, simți nişte ace lungi, grele, intrându-i în mâna stângă. Cumplită, durerea semăna în acelaşi timp cu aceea resimțită atunci când pe piele îți cade ulei opărit şi cu şocul electric provocat de tăietura adâncă

a unei lame de ras. Albert lăsă să-i scape cea de-a doua pilă. Îşi încleşta fălcile. Grenade îi explodară în cap, nu auzea nimic, nu putea gândi, nu era în stare să se mişte, dar *în nici un caz nu avea voie să strige.*

Îşi dădu seama ce se întâmplase. Al doilea câine putea recunoaşte mirosul cărnii crude, al fleicii de cea mai bună calitate. Albert avea mâinile impregnate de sânge de la ultima-i tentativă gastronomică, lucru care-l înnebunea pe alsacian.

Se zbătu să se descotorosească de cadavrul primului animal, dar acesta, masiv, refuza să se lase dat la o parte. Celălalt câine trăgea de mâna lui, stângă, sfâşiind-o. Albert simți ceva plescăind înăuntru poate un tendon. Suferința îl aduse la marginea inconştienței şi ştiu că trebuia să termine cu animalul, dacă voia să scape cu viață. Fără să-şi dea seama cum, reuşi să-şi elibereze mâna dreaptă, în care avea încă pila. Câinele mârâia, turbat. Dacă n-ar fi fost mort de foame, înnebunit după sângele de pe mâinile intrusului, i-ar fi sfâşiat acestuia gâtlejul de multă vreme. Aşa cum stăteau lucrurile, lui Albert nu-i rămăseseră decât câteva clipe disponibile. Îşi ridică mâna sănătoasă şi înfipse pila în ceafa animalului, cu toată forța de care mai era în stare.

Acum!

Sări în picioare, încă ținând în mână o a doua pilă şi se strecură din nou la fereastră. Uşile cu obloane prin care intrase erau deschise, permițând luminii

să risipească obscuritatea în care se aflase peluza mai înainte. Printre sclipirile violente care-i jucau în fața ochilor, desluşi o femeie şleampătă, între două vârste, cu părul ondulat, care-şi strângea la piept halatul de noapte vătuit. Femeia tocmai spunea ceva, dar cuvintele i se pierdeau în bombănelile ridicole şi zgomotoase ale unei a doua persoane.

Aceasta, un bărbat, nu măsura mai mult de un metru şaptezeci în înălțime. Purta tenişi, ciorapi albi, un tricou şi un şort albastru care îi trecea de genunchi. Pe cap, dată pe ceafă, revelând o căpățână aproape în întregime chelă, avea o pălăriuță de soare portocalie, fluorescentă. Pălăriuța făcea să izbucnească o dâră de lumină de fiecare dată când omul se mişca, lucru pe care acesta îl făcea foarte frecvent. În alte împrejurări, ar fi putut părea un personaj excentric, chiar puțin amuzant, dar în clipa de față avea în mâini o bâtă de *baseball,* iar când Albert privi în jos, execută o serie de mişcări de felul celor pe care le fac samuraii cu o sabie, mişcări care numai amuzante nu se puteau numi. O, Doamne! mormăi Albert. O, Doamne!

Japonezul îşi dădu capul pe spate. Probabil avea o vedere de noapte remarcabilă, pentru că desluşi chipul lui Albert la fereastră.

— Uite! strigă.

În clipa următoare, o luase la fugă spre intrarea în casă.

Albert fugea şi el.

Parcurse coridorul din trei paşi, sări pe balustradă şi se lăsă să alunece până jos. Uşa casei era încă deschisă. Totuşi, înainte de a ieşi, figura plină de frenezie a japonezului goni de-a lungul podelei de parchet, pentru a se opri în cadru cu bâta de *baseball* gata să lovească.

Albert încremeni. Apoi îşi ridică mâinile, în atitudinea cunoscută a celui care se predă, iar japonezul grohăi satisfăcut.

Albert îşi lăsă mâinile în jos. În acelaşi timp, făcu pila, pe care o ascunsese în mânecă, să-i alunece în palmă. Japonezul agită bâta amenințător, însă Albert se repezi afară.

Potrivnicul lui, surprins de precipitatul gest, făcu un pas înapoi şi se trezi lipit de zid. Schiță o lovitură, țintind capul lui Albert, deplasându-se lateral, pe lângă acesta din urmă. Chiar în secunda dinainte ca bâta să-şi atingă ținta, Albert sări în aer şi se roti, în semicerc. Japonezul, antrenat de forța propriei lovituri, se împletici câțiva paşi înainte, iar apoi căzu, pe dreapta, într-o încercare nereuşită de a se redresa. Dintr-o dată simți cum este izbit cu putere de balustradă şi văzu fața lui Albert la câțiva centimetri de a sa. Apoi, o mână udă, lipicioasă, i se înfipse sub bărbie şi începu să i-o împingă în sus, până când oponentul lui putu avea o perspectivă cuprinzătoare asupra părții inferioare a mandibulei. Vârful de oțel începu să urce inexorabil, mai întâi prin limbă, apoi prin cerul gurii, până în creier, unde Albert îl lăsă înfipt.

Ieşind în goană pe uşa casei, ofițerul văzu pe stradă prima licărire albastră a girofarului unei maşini de poliție. Acum, se afla vizavi de intrarea casei de lângă cea a lui Kleist. Sări gardul şi se ascunse în spatele lui, pe burtă. Ascultă. Se trântiră nişte uşi. Apoi, două voci. Zgomot de paşi, care se îndreptau rapid către grădina din fața casei psihanalistului. Oare mai era cineva în maşină? Să dea Domnul să nu fie! Albert riscă o privire. Nimeni.

Viteza cu care o porni i-ar fi putut asigura un loc în echipa olimpică. Fugea atât de repede, încât se găsi din nou în maşină, conducând, înainte de a-şi aminti că nu furase nici un obiect prețios, pentru a-şi asigura o acoperire şi de furie lovi cu mâna sănătoasă în volan, cu toată forța, dorindu-şi din tot sufletul ca acesta să fi fost căpățâna cheală, fluorescentă, dar acum neînsuflețită a japonezului.

Ultima zi

TREIZECI ȘI ȘASE

Urcând în avion şi descoperindu-l pe Hayes în scaunul alăturat, Albert se simți cuprins de iritare.

— Faci pe doica? întrebă.

— Oficial, rolul meu este de ASI.

— Ce?

— Asigurarea Sfaturilor şi încurajare. Eu sunt totuşi prea bătrân pentru jocuri de cuvinte. Doică îmi convine.

Albert se holbă la el.

— De ce aş avea nevoie de sfaturi şi încurajare de la tine?

— Pentru că aseară Bonn-ul a dat un ultimatum.

Hayes îşi coborî vocea până la şoaptă.

— „Dacă nu găsiți «Crisalida», dăm toată treaba pe față. Spunem la toată lumea că, în caz de război atomic, Statele Unite vor să cedeze o porțiune din Germania Federală lată de opt sute de kilometri, cu o populație totală cu mult peste trei…”

— Glumeşti.

— Ar fi mai bine să crezi ce-ți zic. Nemții zic că voi, englezii, ați pierdut dosarul ăla împuțit şi că de aşa aliați n-au nevoie. Iar Pentagonul nu e chiar aşa de încântat de eforturile voastre ca să-l găsiți. Asta, ca să sar peste nişte măgării pe care le mai zic. Ce-ai pățit la mână?

Albert făcu o grimasă.

— Mi-am prins-o în uşă.

— Zău?

Hayes examină bandajul cu ochi

critici.

— Biata uşă.

Avionul în care se aflau cei doi ajunse la capătul pistei de rulare şi acceleră. Albert aruncă o privire pe fereastră, descoperind doar o perspectivă săracă, care nu avea nimic de-a face cu Aeroportul Heathrow. Dacă nemții se țineau de cuvânt, s-ar fi putut termina cu NATO. Dintr-o dată. Totuşi, înțelegea logica implacabilă care era la baza poziției lor. Pentru că, dacă începea războiul, ei ar fi fost marfă de sacrificiu. Situație în care NATO n-ar mai fi avut în nici un caz vreo importanță pentru ei.

Se întoarse fără tragere de inimă la studiul însemnărilor lui Kleist ce o aveau ca subiect pe Anna, acum bătute la maşină.

— O ai pe doamna acolo?

Albert încuviință din cap.

— Nu-nțeleg nimic din toată porcăria asta.

— Ne înfățişează un tablou relevant asupra celei cu care avem de-a face, ai zice.

Ştiu care este următoarea dumitale mişcare, doamnă. Ştiu ce gândeşti, ce simți, ce iubeşti. Acum eu sunt Anna Lescombe, nee Elwell. Ei bine, da.

— Şi zice şi unde e acuma, cumva?

— Ar trebui să aflăm asta când ajunge soțul ei în Corfu.

— Credeam că l-ați luat la întrebări cu poliția.

— Pentru povestea din Concorde, vrei să zici? Nu e unul dintre suspecți, se pare numai că el ar fi putut fi victima. În

orice caz, am făcut în aşa fel încât să fie interogat foarte repede. Ultimul lucru pe care l-am dori e să ne vedem omul împins în bucluc.

— Şi tipul celălalt a murit?

— Care celălalt?

— Pe care l-a înjunghiat – sau ce i-a făcut – Burroughs.

— Da, a murit aproape imediat. Credeam că la Burroughs te referi. Şi el a murit.

— Ce?

— S-a spânzurat în celulă, aseară.

— Iisuseee! făcu Hayes, scuturând din cap. Pentru cine crezi că lucra?

Albert aruncă o căutătură suspicioasă.

— Nu pentru voi?

— Hai, termină!

— Pentru Kleist, poate. Sau pentru HVA.

— Ai al dracului de multă dreptate. Toată chestia asta e mânjită peste tot cu HVA. Când ajunge Lescombe în Corfu?

— Dacă e să credem calculatorul de la Olympic Airways, cam în cinci ore începând de acum.

— Şi de aiureala asta cu submarinul ce zici?

Submarinul. În timpul convorbirii telefonice cu Albert, de duminică după-amiază, Fox lăsase să-i scape că exista o legătură, fără să se spună care, între intensificarea bruscă a activității Moscovei şi nevoia de a pătrunde cât mai repede în casa lui Kleist. Însă…

— Mă îngrijorează toate consecințele.

— Şi care-s alea?

— Unu. HMS{41} „Danae” se

îndepărtează de insula Creta pentru manevre şi sonarul ei captează un submarin. Urma motorului şi curenții îi indică ofițerului de cart că e un „Tango" rusesc, clasa patrulă – vechi, zgomotos, uşor de detectat. Noroc pur şi simplu?

— Bine. „Danae" a avut noroc. Şi ce-i cu asta?

— Doi, submarinele ruseşti navighează într-adevăr pe Mediterana, dar în mod normal reuşesc s-o facă fără să-i cauzeze ofițerului Amiralității din ziua respectivă o criză de isterie.

— În nici un caz n-ar face-o cât timp „Crisalida" e dispărută. Cursul submarinului părea să arate că se îndreaptă exact către Kithiria, lăsând loc şi pentru întoarcere în Marea Ionică.

— *Dacă* nu avea să şi-l schimbe. Cum însă am pierdut legătura cu el...

— Da, da, m-am prins. Dar asta-i tot ce avem, nu? Europa de Est e un Yawnsville{42} mai mare. Toată lumea e plecată în vacanță, mai puțin echipajul submarinului. Care, dacă se îndreaptă spre o destinație apropiată de Corfu, va ajunge diseară. Cee ce ne lasă cu numai vreo douăsprezece ore, poate mai puțin, la dispoziție. Deci, ce-ai de gând să faci?

— Am convenit cu marina grecească...

— Iisuse, spune-mi că glumeşti.

— Vorbesc serios. S-a convenit să fiu oaspetele marinei greceşti, cu care voi coopera, aşa cum i s-a ordonat de către propriu-i guvern. Îmi închipui că şi tu eşti în aceeaşi... barcă. Albert îşi ridică o sprinceană, aşteptând o reacție, dar Hayes nu schiță nici una. Ne-ar fi de

folos, bineînțeles, dacă această doamnă avocat, această Robyn cu nume de familie nepronunțabil, ar spune ce ştie despre Kleist şi vila lui.

— Am încercat tot ce-am putut. Pur şi simplu nu ştie cum se cheamă casa.

— Dar măcar cum se ajunge la ea trebuie să ştie, nu?

— Zice că nu. Că nu-şi mai aminteşte nici numele insulei, pentru că sunt foarte multe pe acolo.

Nu, asta nu era adevărat. Erau doar câteva, lucru pe care Hayes l-ar fi aflat şi el dacă şi-ar fi dat osteneala să-şi arunce ochii pe o hartă. Albert se putea imagina îndrăgostindu-se de o doamnă psihoterapeut şi petrecându-şi o lună de zile cu totul idilică împreună cu ea, într-o vilă de pe o insulă grecească. Dar nu se vedea uitând numele insulei. Femeia al cărei bunic coborâse cândva dintr-un vapor venit din Polonia şi se repezise direct la primul funcționar al Imigrărilor capabil să-i ortografieze numele – ei bine, acea femeie nu voia să vorbească.

Atunci, care era lucrul pe care David îl ştia, iar el şi Hayes, nu?

Ştia cam pe unde se găseşte nevastă-sa. Albert era sigur de asta. Însemna că şi el este un trădător? Sau… ochii lui Albert se opriră pe valijoara aflată sub scaunul din fața lui. Ştia câte parale face Anna Lescombe, acum. Dar se simțea iritant de nesigur în privința soțului ei.

Găsi peisajul insulei Corfu încântător. Soarele era cu adevărat uscat şi fierbinte, albul, fără exagerare, putea fi numit strălucitor, iar despre miresme avea

impresia că aproape le cunoaşte, deşi nu cu adevărat. Avea doar două bagaje, valijoara şi o cutie de metal, lungă, dar în mâna stângă simțea încă înțepături. Pe deasupra, era dopat cu antibiotice, aşa că se simți fericit atunci când apăru cineva care le uşură drumul spre vamă.

Gazdele lor îi aşteptau în parcare. Acolo se afla ceva ce părea a fi o rulotă obişnuită, doar puțin mai mare decât sunt acestea în genere. Apropiindu-se, Albert zări însă o antenă pe acoperişul ei şi văzu că ferestrele din spate fuseseră astupate cu ziare. Deşi se putea ca ocupanții vehiculului să încerce să se apere de soare, se îndoia că acesta este adevărul.

În rulotă păreau a fi hoarde de oameni şi numai un ventilator electric, lucru care era supărător, mai ales pentru că echipamentul radio, care se întindea din perete în perete, degaja multă căldură şi toată lumea fuma. Dar, când Albert şi Hayes intrară, un număr de persoane coborâră, pentru a le face loc. Până la urmă, râmase numai una. Se ridică pe jumătate din scaunul pliant, se descotorosi de nişte hărți şi întinse mâna.

— Bună ziua. Vassili. Director-adjunct al Grupului de Implementare al KYP, Departamentul II.

Văzând că nu îşi furnizează numele de familie, Albert începu să se simtă confortabil. Prezentându-l pe Hayes, reuşi să-l privească pe grec mai de aproape, simțindu-se tot mai mulțumit de ceea ce vedea.

Vassili era trecut de cincizeci de ani şi avea cu mult mai mult păr negru, des, decât ar fi avut dreptul un bărbat de vârsta lui. Fața îi era bucălată, zâmbitoare. Purta o cămaşă kaki, cu mânecă scurtă şi pantaloni uşori, din acelaşi material, susținuți de o curea cu cataramă aurie. Aerul marțial realizat cu aceste accesorii era puțin risipit de maioul decoltat, vizibil între cei câțiva nasturi de sus ai cămăşii, care erau deschişi. Avea un Rolex subacvatic, cu brățară de metal, lucru care-l amuză pe Albert, pentru că ştia cât de enervantă este aceasta pentru cineva care are mult păr pe mâini. Poate că Vassili nu-şi bătea capul cu toate fleacurile.

— Nu pot face mare lucru pentru dumneavoastră, rosti acesta într-o engleză excelentă. Dar, măcar pentru atât cât se poate, fiți bineveniți. Am vorbit cu Jeremy Shorrocks cam pe la ora când plecați de la Londra, aşa că sunt, aşa cum ziceți voi, „în temă”. Nu una foarte plăcută. Fumați?

Albert şi Hayes scuturară din cap. Vassili scoase la iveală o tabacheră neagră, îşi aşeză între buze un Papastratos şi şi-l aprinse.

— Nu putem da de submarinul acela rusesc al vostru, continuă. Şi nu putem da nici de domnul Kleist al vostru.

— Păi, ce mama dracului, începu Hayes, doar are viză de şedere aici. Poliția voastră…

— Legislația elenă, interveni Albert, interzice deținerea de pământ de către străini pe teritoriul țării. Aşa este,

Vassili?

Grecul răspunse printr-o ridicare din umeri, înălțându-şi totodată şi mâinile. Zâmbetul dezvălui o mulțime de argint şi încă mai multă nicotină.

— Lucrurile stau în felul următor: o mulțime de străini o scot la capăt folosindu-şi prietenii greci sau firme greceşti, care figurează pe titlurile lor de proprietate. La Atena, sunt cu sutele. Dar… încă o ridicare din umeri teatrală.

Ventilatorul îi agita fumul țigării, răsucindu-l deasupra capetelor lui şi ale lui Albert şi Hayes. Când şi când, unul dintre radiouri bolborosea câteva cuvinte greceşti cârâite, dar Vassili nu-i acorda deloc atenție.

— Dar poliția? Trebuie să ştie ceva despre el. Vreau să spun, tipul figurează pe undeva prin evidențele lor…?

— Cei mai mulți dintre străini nu-şi bat capul să se înregistreze. Dar odată şi-odată un polițist tot trebuie să-l fi văzut, doar vine aici de atâția ani.

— Domnule Hayes – Vassili îşi stinse țigara într-un capac de tablă şi scoase chiştocul din portțigaret – am văzut odată un film grozav. În engleză, sau mai bine-zis în americană, numele lui este *Martorul.* Poate l-ați văzut şi dumneavoastră. Un om îşi pierde urma într-o comunitate rurală amish. Poliția locală nu e în stare să-l găsească, pentru că nu poate să-l caute în miile de mici ferme din regiune, neavând resursele necesare. Poliția de la oraş nu poate înțelege asta. Eu însă am înțeles, pentru că la fel sunt şi insulele greceşti. În

fiecare vară, mii de străini vin şi pleacă. Poliţiştii vin şi pleacă şi ei. Solicitarea voastră a fost făcută foarte târziu. Nu mă îndoiesc că aţi avut motivele dumneavoastră să aşteptaţi atât. Şi, vă asigur, noi continuăm să-l căutăm.

Explicaţia fusese lungă, traducând simpla ridicare din umeri dinainte.

— Vreau să vă întreb ceva, continuă Vassili. Lescombe va încerca în curând să intre în Grecia. Ce intenţionaţi să faceţi în privinţa asta?

— Lăsaţi-l să intre, răspunse Albert decis.

Vassili dădu din cap.

— Am bănuit, rosti. Vreţi să-l urmărim, să vedem ce bac ia.

— De ce un bac? întrebă Hayes. De ce n-ar fi nevastă-sa aici, în Corfu?

Vassili făcu un semn cu mâna, parcă pentru a risipi în aer ipoteza.

— Resursele noastre sunt într-adevăr limitate, dar Corfu este un loc cosmopolit, iar aici poliţia este eficace. Vă putem asigura că nici Kleist, nici Anna Lescombe nu se află în Corfu.

— De fapt, aş prefera să nu-l urmăriţi, interveni Albert. Pentru că nu vreau să-l sperii. N-aveţi grijă, mă ocup eu de el. Vreau să vorbesc cu el.

— Ce?!

Hayes se ridicase pe jumătate din scaun.

— Ştii ce, ia ascultă-mă…

— Nu, răspunse Albert. Tu ascultă-mă pe mine. Am vorbit cu acest om. Are încredere în mine – sau cel puţin, avea. Cred că are să discute cu mine. Dacă am

dreptate, economisim mult timp şi bătaie de cap.

— Dar tipul nu e prost. O dată ce dă cu ochii de tine, are să fie sigur că în coada lui e o întreagă armată, care-l urmăreşte. Ce dracu', nu mai ştii ce s-a întâmplat la Washington?

— Ba da. Albert îndepărtă o scamă de pe genunchi.

— Sigur că da, cum să nu.

— Stai puțin. Ce vrei să zici?

— Că ați dat-o-n bară şi acum e rândul nostru să încercăm. Şi nu avem de gând să renunțăm la părerea noastră.

Hayes se trezi privind prin ochelarii abia colorați în nişte ochi cu desăvârşire imobili.

— Greşeşti. Eşti cât se poate de departe de miezul problemei. Lescombe ni-i va da pe nevastă-sa, pe Kleist şi „Crisalida" la pachet, la acelaşi pachet cu fundiță. Dar tu…

— Lescombe le-a tras clapa celor mai buni oameni ai voştri de la Washington. Aşa că e cazul să încercăm şi altfel. Văzând că Hayes e pe punctul de a zice ceva, Albert ridică o mână. Iartă-mă.

— În orice caz, mai aveți o oră. Haideți în oraş, să mâncăm ceva, spuse Vassili, încercând să coboare temperatura cu câteva grade.

— Mulțumesc, răspunse Albert, dar aş vrea să-mi termin treaba. Bătu cu palma în geanta cu însemnările lui Kleist despre cazul Annei. Apoi se întoarse către Hayes.

— Du-te tu.

Fu surprins când văzu că acesta acceptă invitația lui Vassili, dar se gândi

că CIA trebuia să fi lăsat şi pe altcineva la aeroport, îşi cumpără un rulou cu brânză, pe care-l ajută să se ducă pe gât cu o sticlă mică de *retsina,* citind în tot acest timp. Dintr-o dată, nu se mai putea sătura de Anna Lescombe. Îl fascina.

Avionul lui David întârzie cinci minute. Albert aştepta pe terasă, în picioare, savurând o adiere ce putea veni şi de la instalația de aer condiționat. Îi privea pe pasageri cum coboară. Al treilea bărbat care ieşi îşi ridică mâna atunci când ajunse pe pistă, salutând pe cineva care-l aştepta, adică pe Albert. Semnalul însenina: omul nostru e chiar în spatele meu.

Albert o luă în jos pe scări, pentru a-şi lua în primire postul în spatele geamului de la vamă. Îl urmări pe David cum trece de imigrări şi apoi se opreşte, fără îndoială neştiind dacă să se alăture mulțimii de turişti din jurul caruselului de bagaje sau să iasă pur şi simplu.

Atunci urmă surpriza.

În peretele din spatele celui mai apropiat birou de imigrări se afla un telefon public. David se îndreptă spre el, ridică receptorul şi începu să formeze un număr. Albert înjură. Era aproape imposibil ca Vassili să fi pus să fie ascultată acea linie. Cui îi telefona Lescombe? Vorbea greceşte? Desigur! Studiase limbile clasice la şcoală, aşa că putea aproape cu siguranță să se facă înțeles. Trecu un minut de tensiune. Albert simți deschizându-i-se în fața ochilor un hău imens…

Bărbatul care coborâse din avion chiar

în fața lui David se afla acum în spatele acestuia, jucându-se cu nişte monede, dar cel pe care îl urmărea ascundea telefonul cu propriul trup. Sună în două locuri, o convorbire scurtă, una lungă; se scurseră cam cinci minute. Apoi trecu prin vamă fără a mai aştepta bagajele. Albert îi prinse privirea omului cu monedele. Acesta clătină din cap, mimă cu buzele cuvântul „greacă" şi înălță din umeri.

Albert zâmbi la amintirea camerei de hotel din Washington, în care erau împrăştiate obiecte personale, iar un reportofon mergea în baie. Nici un fel de bagaj, venise cu mâinile goale… într-adevăr, un profesionist. Cine-l învățase toate astea?

Îi apăru în drum lui David când acesta tocmai îşi luase teancul de drahme de la biroul de schimb valutar.

— Bună, spuse Albert calm.

David păru că se înfioară.

— Ce Dumnezeu faci aici? îl întrebă, fără nici o urmă de teamă, ci doar cu indignare legitimă.

— Te aşteptam.

— Sunt arestat?

— Credeam că te-ai cam săturat de poliție. Apropo, te admir. Nu mulți s-ar fi îmbarcat pe un avion la atât de puțină vreme după ce ți s-a întâmplat ție ieri. Nu te-ai gândit că s-ar putea să încerce din nou?

— După incidentul din Cornwall a trebuit să învăț să-mi port de grijă singur.

— Da, da, zâmbi palid Albert. Deşi

acum pare destul de clar că toți prietenii tăi din Cornwall nu voiau decât să vorbească cu tine. Hai să ieşim şi să bem un pahar de vin.

David îi privi lung bandajul.

— Te-ai rănit.

— Un accident. Nimic serios.

— Da. Uite, sunt în întârziere. Agentul meu turistic a trimis pe cineva să mă aştepte în port. Presupun că nu te pot opri să vii cu mine, dacă vrei lucrul ăsta.

— Stratagema aia a ta din Washington a fost grozavă, începu Albert, lăsându-se pe scaunul taxiului. Sunt sigur că o mulțime de mutre s-au congestionat în Grosvenor Square, dar scorul a evoluat dramatic în favoarea ta.

— De-asta m-ați lăsat să fug?

— De ce Dumnezeu n-ai fi liber să o iei încotro vezi cu ochii?

— Atunci spune-mi pentru care motiv te afli aici. Pentru o vacanță la soare de două săptămâni? Sau exersezi cu regimentul tău debarcări pe plajă?

— Am venit cu un scop cât se poate de precis: să vorbesc cu tine despre soția ta.

Albert îşi desfăcu valijoara.

— Aceste hârtii sunt o transcriere a însemnărilor de caz pe care le-a făcut referitor la Anna un oarecare Gerhard Kleist… ai auzit de el.

Avusese intenția să pună o întrebare, dar schimbarea din fizionomia lui David o făcu inutilă.

— Kleist a făcut şedințe de psihoterapie cu soția ta, cu întreruperi, în ultimii aproape şaisprezece ani. Mai întâi, pentru depresie postnatală, apoi, la

intervale, pentru alte forme de depresie, de regulă declanşate de situaţii dificile la lucru. După primul tratament, ei doi au devenit…

— Amanți.

Albert încuviință din cap.

— Din fişe reiese clar totuşi că n-a durat multă vreme.

— Trei ani! Numeşti asta „nu multă vreme”?

— Dar au rămas prieteni. S-au văzut din când în când. Până la cearta pe care au avut-o.

— Ce ceartă?

— După ce Robyn Melkiovicz s-a întors în Statele Unite, în 1987. Nu mai există nici o mențiune scrisă care să ateste că Anna şi Kleist s-ar mai fi întâlnit de atunci. Tu trebuie să *studiezi* aceste însemnări. Ele ne-ar putea ajuta să aflăm unde se găseşte soția ta.

— Nu ştiți unde se găseşte?

— N-aş sta de vorbă cu tine dacă am şti.

Urmă o tăcere lungă.

— Să văd şi eu însemnările acelea.

Albert i le înmână şi se lăsă din nou pe spate, pentru a se bucura de decor. Coborau pe o stradă flancată de case zugrăvite în culori atrăgătoare, cu balcoane, plante ce se ridicau din amfore imense şi, uneori, câte o grădină în care iarba creştea în porțiuni dese, compacte. Locul era minunat. Brațul îl durea deja mai puțin…

— Cum ai pus mâna pe aceste hârtii? Sunt false, nu-i aşa?

Albert îşi întoarse cu regret privirea de

la stradă. David era alb şi tras la faţă.

— Dacă e să ne luăm după ele, Anna e nebună, spuse acesta din urmă. Doamne-Dumnezeule, cum dracu' a putut fi avocat atâţia ani cu toate aceste… orori adunate înăuntrul ei?

— N-am avut timp să consultăm un profesionist în privinţa asta, dar Anna nu este în nici un caz nebună. Nu încă, cel puţin.

— Cum adică, „nu încă"?

— Una din teoriile luate în considerare la Londra, pornind de la ceea ce ţi-am arătat, este că Anna a fost manipulată artistic de un psihoterapeut ticălos. A remodelat-o, dacă vrei.

— În viaţa mea n-am auzit o tâmpenie mai mare.

— Nu e o tâmpenie, David, e un fapt. Metodele de tratare a depresiilor sunt binecunoscute. Însemnările de caz arată însă că Gerhard Kleist le-a aplicat în cazul Annei, dar numai pe jumătate, inconsecvent.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că, de fiecare dată când Anna pleca „vindecată" Kleist îi implanta o sugestie, un cârlig, cu care s-o aducă înapoi mai târziu. Poate că voia doar ca idila lor să reînceapă; dar poate acţiona la ordinele Berlinului de Est, asta nu putem şti cu siguranţă. În orice caz, profesional, a abuzat de Anna, însemnările lui o dovedesc. Pentru ea, acest om constituie un mare pericol. E posibil ca, atunci când a plecat, să fi suferit de ceea ce se numeşte „fugă".

— De ce?!

— E o stare de disociere majoră a personalității, caracterizată prin amnezie şi fugă fizică, efectivă, de un presupus ceva.

— Dar de ce Dumnezeu să fi...?

— Pentru că este foarte tulburată, răspunse calm Albert. E în pericol de a săvârşi ceva ireparabil sau, mai probabil, de a fi *făcuta* să săvârşească ceva ireparabil.

— Să vrea să... dispară?

— Da.

Taxiul opri pe chei, sub o plăcuță pe care scria, în engleză, „Parga Igouminista" şi era desenată o săgeată. Când coborâră, ochii lui Albert sclipiră intens la vederea mării. Trase adânc aer în piept, bucurându-se de căldura care-i cuprinsese pielea.

Placa în engleză îl fascina, se pare, pe David.

— Hai să bem ceva, totuşi, spuse acesta încet, dar fără a-şi lua ochii de la săgeată.

— Bravo.

Albert cercetă cu privirea împrejurimile, în care se îngrămădeau tot felul de construcții utilitare şi făcu o strâmbătură.

— Se pare că prin locurile astea nu prea sunt nici oameni, nici localuri. Văd mai încolo un loc unde am putea sta pe terasă...

Comandară câte o bere. Aşteptând, David începu să întoarcă paginile dactilografiate din ce în ce mai repede, până ce, la un moment dat, Albert îşi dădu seama că nu mai citea, ci se grăbea

să ajungă la final, în speranța că acesta avea să fie unul fericit.

— Noroc, rosti.

David scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fața cu ea. Broboanele reapărură imediat.

— Are personalitate scindată, spuse răguşit.

— Nu. Personalitatea multiplă, dacă la asta te referi, este o categorie de nevroze. Mai exact: *grande hysterie.* Anna n-ar fi putut să-şi vadă de treabă în astfel de circumstanțe, iar noi ştim că a dus o viață aparent normală în tot timpul cât s-a aflat în îngrijirea lui Kleist.

— Atunci cum de…

— Vreau să înțelegi un lucru. Este important. Soția ta este o femeie neînchipuit de curajoasă.

Pe figura lui David se văzu cât de surprins era.

— A avut o copilărie dificilă, a fost singură la părinți, ştii asta, copilărie marcată de trauma adopției. O mulțime de oameni pot să treacă peste aşa ceva, mulți alții nu. Ea nu a putut trece. Apoi a urmat o căsătorie nefericită, care s-a risipit în aer într-o epocă în care ea suferea de depresie postnatală. Albert se opri o clipă. S-ar putea să fi încercat să-şi omoare copilul.

— Prostii!

— Ai citit însemnările.

— Făcute de cineva pe care l-ai descris ca „un psihoterapeut ticălos."

— N-a fost aşa din prima clipă. Nu avea nici un motiv să-şi încalce etica profesiei, pe atunci. Şi ai fi surprins dacă

ai afla câte femei ajung într-o stare în care sunt capabile să-şi facă rău lor sau propriului copil, în perioada postnatală.

— Dar e avocat, la dracu'!

— Nu este asta o dovadă că e o femeie puternică şi curajoasă? împotriva tuturor circumstanțelor defavorabile, a fost capabilă să practice această profesie. Fiecare zi din viața ei a fost o bătălie grea, chinuitoare, nesfârşită cu complexul ei de vinovăție, cu sentimentele de respingere, ca şi cu teama de a nu te pierde, lucru care a făcut-o să nu-ți pomenească niciodată de necazurile pe care le avusese cândva. O bătălie pe care a câştigat-o de fiecare dată, până-n ultima clipă. Până acum. Iar acum – se aplecă înainte, lăsându-se pe coate, până ce David nu-i mai putu evita privirea. Trebuie s-o salvăm.

David sparse lunga tăcere care urmă întrebând:

— De unde ştii toate astea? Vorbeşti ca un…

— Am studiat astfel de chestiuni. Face parte din munca mea.

— Şi ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Rezolv încurcăturile.

— Tu vezi aici doar o „încurcătură" referitoare la siguranța statului. Pe mine mă preocupă soția mea. O iubesc pe Anna. E toată viața mea, tot ce am. David părea să se afle la limita panicii. Ajung cât pot de aproape şi atunci mă ciocnesc de tine. Nu ştiu care este numele tău adevărat, nu ştiu cine eşti, ce faci de fapt… spui că eşti ofițer de armată, dar

vorbeşti ca un psihiatra…

— Dacă scotoceşti destul de atent prin armată, ai să găseşti întotdeauna pe câte cineva care are o anume pregătire – Albert făcu o grimasă – „în casa tatălui meu sunt mai multe căsuțe”… Şi, crede-mă, dacă ți-aş putea spune mai multe despre mine, ți-aş spune. Ai auzit de legenda vampirului?

— Ce fel de întrebare e asta? Pentru numele lui…

— Despre ce e vorba: o dată ce vampirul a gustat din sângele tău, eşti ca şi mort. Dar durează destulă vreme până ce mori cu adevărat. Continui să exişti într-o lume crepusculară şi cu fiecare zi te îndepărtezi mai mult de lumină, în timp ce vampirul continuă să te chinuie. Aşa s-a întâmplat şi cu Anna. Kleist e vampirul ei.

— Ridicol.

— David, există o posibilitate, o posibilitate demnă de luat în seamă, de a se trimite un submarin după ea, diseară. Asta ar însemna că totul s-a terminat. Lumea crepusculară a dispărut. Anna, la fel.

Se aplecă înainte, apucându-l pe David de încheietura mâinii.

— Asta vrei?

Pentru că David nu răspundea, Albert se lăsă pe spate, luându-şi mâna de pe a lui şi aşteptă.

— Poți s-o ajuți? întrebă David foarte încet. Are să ajungă la închisoare…

— Nu în lumina acestor însemnări de caz. Mă îndoiesc că s-ar ajunge şi până la procuratură.

Care era, se întrebă Albert, natura luptei ce se dădea în spatele acelor ochi mereu clipitori şi al acelei frunți umede?

— Vampirilor… li se înfigeau pari de lemn în inimă, nu? Țăranii superstițioşi hăituiau vrăjitoarea satului… pari şi gloanțe de argint. Bine. Bine. Te cred. Dumnezeu ştie de ce.

Oftatul de uşurare îi ieşi lui Albert printre buze fără pic de zgomot.

— Ziceai că te întâlneşti cu un agent turistic… Cui i-ai telefonat la aeroport?

David îşi ridică brusc capul, privirea îi devenise amenințătoare.

— Aşa deci. Numai de la mine la tine. Numai eu trebuie să am încredere. Doamne, ce fel de om eşti?

— Pe cine ai sunat? repetă Albert încetişor.

— Mai întâi, la centralistă, pe urmă, la informații telefonice. Voiam să ştiu dacă au un număr de-al lui Kleist din Parga. E un port, de pe continent. Vila lui Kleist e la cinci mile spre interior şi se pare că nu are telefon. Acolo mă duc. Ne ducem, bănuiesc.

Albert îşi aminti un lucru care i se păruse ciudat, când David sunase: nu avea nici un bilețel cu numărul, la prima convorbire. Se potrivea. Stătuse lipit de telefon, aşa că nu se putea şti câte cifre formase. Părea verosimil. Sau ar fi trebuit să pară, dacă n-ar fi fost ceva.

— Robyn Melkiovicz le-a spus americanilor că vila lui Kleist e pe o insulă.

— I-a mințit.

— De ce să facă una ca asta?

— Pentru că i-am cerut-o eu. Voiam un avans de pornire. Putea fi adevărat. Hayes afirmase mai devreme că Melkiovicz fusese foarte necooperantă.

— În regulă, conchise Albert. Dar mergem împreună.

Când se ridică, David arătă către bacurile joase care aşteptau la debarcader şi pe care urcau sau coborau maşini.

— Cu unul din ele ajungem pe continent. Nu ştiu cu care, trebuie să întrebăm.

Albert, ținându-se la câțiva paşi în urma lui David, văzu că privirea acestuia, care până atunci rătăcise prin port, i se opreşte pe ceva. Îşi îndreptă ochii în aceeaşi direcție, dar nu remarcă nimic deosebit: câteva pescadoare, un remorcher, nişte bărci cu motor, dintre care un monstru teribil, roşu şi alb, al cărui motor umplea de spume apele.

Ajunseseră la jumătatea digului. David opri un grec care trecea pe acolo şi îi spuse ceva. Omul arătă către cel mai îndepărtat dintre bacuri. David se întoarse către Albert.

— Acela. Figura îi era groaznic de crispată, arăta de parcă dintr-un moment într-altul urma să fie apucat de convulsii.

— Te simți bine? Eşti verde la față.

— Am călătorit prea mult. Diferența de fus orar. Mă simt puțin rău.

Dintr-o dată, se repezi către marginea digului, ținându-se de stomac. Albert îl urmă, pentru a-l ajuta. Dar mâinile, pe care David şi le apăsase pe stomac, formară brusc un singur şi mare pumn.

Când Albert ajunse lângă el, se îndreptă şi pumnul porni, ajungând în abdomenul lui Albert. Înainte ca acesta să-şi poată recâştiga echilibrul, simți cum o mână îl apucă de guler, iar o alta se opreşte în scobitura spatelui, apoi văzu cum apa vine spre el, grăbită…

Urmară şocul intrării în apă, usturimea sării în ochi, înțepăturile paroxistice care-i scuturau nuna rănită, toate făcându-l să piardă secunde prețioase. Când reuşi să se cațere din nou pe chei şi să-şi limpezească ochii, nu putu decât să vadă barca rapidă, alb cu roşu, ieşind din port cu valuri de spumă în jurul ei şi avându-l pe David la pupa.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

În acea dimineață de duminică, la puțină vreme după ce Kleist se făcuse nevăzut, în biserică apăru Barzel care o ridică pe Anna în picioare şi o târî înapoi acasă. Acolo trebui s-o țină până ce Kleist îi făcu injecția. Anna încercă să-l muşte, Barzel o țintuia cu sălbăticie, astfel încât deveni practic pe jumătate inconştientă înainte ca acul să-i atingă vena. Doar după ce închise ochii şi se linişti Barzel îi dădu drumul.

— Ai grijă să nu se trezească, rosti.

— Crezi că am o fabrică pentru chestia asta? întrebă Kleist cu un amestec de furie şi teamă în glas. Uite!

Ridică o cutie în care ținea seringa şi fiolele.

— N-a mai rămas decât una.

— Cât timp o linişteşte?

— Dumnezeu ştie. Depinde foarte mult de starea ei generată de sănătatea ei…

Rămase un moment pe gânduri.

— Azi e duminică… mâine, în jurul prânzului, cred. Când plecăm?

— Luni noapte, la ora unsprezece. Ai nişte frânghie?

— Frânghie?

— Ce s-o legăm când se trezeşte, idiotule!

— Ar trebui să fie, undeva, în spate.

— Atunci, *caut*-o!

Kleist, Barzel şi cel de-al treilea bărbat făcură de pază cu rândul, câte două ore, astfel încât Anna nu rămase singură nici

o clipă. Începu să dea semne de viață duminică seară, în timpul schimbului lui Kleist. Când fu perfect conştientă, dar încă incapabilă să se mişte, el încercă s-o aducă într-o transă hipnotică adâncă; Anna nu dădu însă vreun semn că i s-ar supune. Aşa că, fără tragere de inimă, îi administra cea de-a doua şi ultima doză de sedativ, rugându-se ca estimările lui să fi fost corecte.

Anna dormea încă la ora la care Kleist îşi începu din nou schimbul, după miezul nopții. Psihanalistul aşteptă până când crezu că Barzel a ajuns în pat pentru a se furişa până în bucătărie, de unde luă o sticlă de rom.

Anna se trezi luni, la răsăritul soarelui, care începuse să coloreze camera în tonuri cenuşii. Întoarse capul şi îl văzu pe Kleist dormind pe un scaun, alături de patul ei; pe podea, lângă el, se găsea o sticlă goală.

Rămase nemişcată cât timp analiză mesajele pe care i le trimitea creierul. Membrele îi erau înțepenite şi nu se putea mişca; o durere de cap o tortura în spatele ochilor, întunecându-i vederea, încercă să numere până la zece, apoi făcu câteva înmulțiri simple. Îşi dădu seama că funcționa; nu grozav, dar suficient pentru a trece la următorul pas.

La intervale, statornic, mintea îi furniza un mesaj, intermitent, ca un neon stricat. Aceasta reprezenta o şansă de a fugi, anume ultima rămasă. Aşa că nu avea voie să facă vreo greşeală. Cu ce să înceapă?

Să se ridice. Să iasă din cameră. Să

descopere un drum care o duce afară din casă. Încet. Câte una, o data.

Cu mare atenție, pentru a nu face nici cel mai mic zgomot, încercă să-şi îndoaie un genunchi. Tentativa fu urmată de furnicături atroce, care porneau din glezna stângă ajungând până în arcadă. De-abia la a treia încercare reuşi să ridice genunchiul. Se uită la Kleist. Nu se clintise, iar sforăitul continua netulburat.

Acum, celalalt genunchi. De astă dată, îi fu mai uşor, pentru că se aştepta la durerea pe care avea s-o simtă. Amândoi genunchii îndoiți. *Doamne!* Numai dacă i-ar putea aduce din nou la orizontală…

Când fu din nou întinsă, îşi duse mâinile încet spre tăblia patului, până când se opriră în aceasta. Sângele începea din nou să-i circule, fiecare mişcare pe care o făcea părea să-i ceară mai puțin efort decât precedenta. Cu mâna stângă îşi îngrămădi cearşaful în gură, pentru a-şi înăbuşi orice potențial strigăt. Apoi se împinse în saltea, încercând să se ridice în capul oaselor.

Camera începu să se învârtă în jurul ei, greața îi inundă stomacul, iar ea muşcă cearşaful cu toată forța de care era în stare. Sângele îi pulsa în tâmple într-un ritm neliniştitor. Simțea că arterele îi vor exploda Dar nu: era în capul oaselor, cu ambele mâini întinse, iar Kleist încă dormea asemenea cuiva condamnat să-şi petreacă tot restul vieții în somn.

Fără zgomot, Anna îşi masă picioarele pe sub cearşaf până când avu credința că se va mişca fără să cadă. Apoi le dădu

drumul într-o parte, pe podea şi, lăsându-se pe mâini, se chinui să ajungă în poziție bipedă. Timp de câteva minute, rămase nemişcată, lăsându-şi corpul să se obişnuiască cu noua postură. Făcu un pas urmat rapid de un al doilea. Putea să meargă!

Mai departe – să fugă din dormitor… dă şi din casă în acelaşi timp! Durerea o făcuse să uite de terasa de afară. De acolo şi-ar putea croi drum către grădină după care… încotro? Va avea oare puterea de a înota?

Se lumina din ce în ce mai tare. Pe când reflecta la cea mai bună posibilitate de ieşire, ochii îi fură atraşi de fereastra glisantă ce dădea spre golf. La început i se păru doar o iluzie ceea ce vedea, un produs al somnului drogat din care se trezise. În dreptul vilei, de partea cealaltă a golfulețului, sub biserică, aruncase ancora un iaht mititel.

Fu uluită văzându-l. Se clătină o clipă, apoi se îndreptă către masa de toaletă, pentru a se sprijini de ea. Mai puțin de cinci sute de metri o despărțeau de libertate şi siguranță. Kleist dormea încă adânc. De ceilalți doi, nici urmă. *Tot ce avea de făcut era să ajungă la iaht.*

Ba nu, nu era chiar aşa. Cei de pe iaht erau oare prieteni sau duşmani? Asta era problema numărul unu, n-avea rost să se dea de ceasul morții să traverseze strâmtoarea dacă singurul rezultat ar fi fost să reintre în captivitate. În prezența ei, nu se pomenise însă nimic despre iahturi, discuția se purtase în jurul submarinelor. Şi ambarcațiunea părea să

fie unul din acele vase mici de croazieră, construite pentru amatori, în nici un caz genul de lucru plutitor pe care un serviciu secret l-ar trimite în căutarea propriilor agenți. Cei de pe vas erau probabil în vacanță şi, Dumnezeu să-i binecuvânteze, îşi aleseseră tocmai acest golfuleț pentru a-şi petrece noaptea…

Kleist. Ce să facă în privința lui? Părea că nu mai trebuie luat în calcul, dar dacă se trezea şi n-o mai găsea? Anna privi în obscuritate, la forma lui vagă, comatoasă. Băuse şi, oricum, avusese dintotdeauna un somn adânc. Anna trebuia să rişte. N-avea de ales.

Ba da, avea. Dacă ar fi putut ajunge cumva la sticla goală de lângă el, fără a-l trezi şi ar coborî-o cu putere asupra capului lui…

Faptul i-ar fi sporit şansele de reuşită, de supraviețuire, de zece ori. Anna făcu un pas către el, apoi se opri, gâfâind.

Stai. Unde sunt Barzel şi celălalt? Dacă ar auzi o sticlă spărgându-se? Doamne!

Dădu drumul aerului din piept, într-un val de uşurare.

Roagă-te numai să nu se trezească şi ieşi.

Dar gândul la Barzel şi la colegul acestuia, odată apărut, refuză să se lase îndepărtat. Dacă făceau de pază undeva, în altă parte? Trebuia să vadă…

Uşa dormitorului era întredeschisă. Anna se furişă prin ea. Nu se clinti nimic. Trecu din cameră în cameră, riscând o privire de fiecare dată când ajungea la una Goale, toate. În fine, ajunse la

bucătărie. Celălalt bărbat, cel fără nume, stătea la masă, cu spatele la ea. Nici urmă de Barzel.

Două valize enorme, burduşite, erau aşezate de o parte şi de alta a scaunului pe care stătea. Anna nu le mai văzuse până atunci. Se întrebă ce conțineau. Apoi nimic nu mai contă în fața gândului că, dacă îşi ținea firea şi se mişca repede, putea scăpa.

Soarele se ridicase la jumătatea boitei. Cu fiecare clipă care trecea, Annei i se părea că şansele i se împuținează. Fie că paznicii ei aveau să se trezească, fie că iahtul urma să ridice ancora.

Se strecură înapoi în dormitor, unde rămase răstimpul necesar pentru a-şi pune pe ea ceva, după care ieşi pe terasă. Grădina din continuarea acesteia era pustie. O porni repede în jos pe potecă, silindu-se să nu ia în seamă zvâcnirea rea din cap, unde reziduurile drogului pe care i-l dăduse Kleist se transformau în otravă curată. Pe cărare, aşa, mergi pe ea până când dispare în nisip, până aici totul e bine. Nu privi în urmă şi, mai presus de toate, *nu te opri!*

Ajunse pe plajă, unde se prăbuşi epuizată, realizând brusc că habar n-avea ce să facă mai departe. De salvare o mai separa, încă, o fâşie de apă caldă, învelită în diamante de răsăritul grăbit. Nu descoperi nici un semn de viață pe ambarcațiunea din fața ei.

Care se găsea atât de aproape şi totuşi atât de departe. Oare ajunsese tocmai până aici pentru a fi descoperită?

Ar fi putut să înoate. Dar se simțea

atât de slăbită. Dacă puterile o lăsau la jumătatea dramului? Ar striga, dar n-ar auzi-o nimeni. Gândul de a se îneca la câțiva metri de liman i se părea de nesuportat. Dacă ar fi strigat de pe plajă, fără a intra în apă, cei de pe iaht ar auzi-o poate şi s-ar repezi în ajutorul ei? Nu, cu mult înainte ca asta să se întâmple, strigătele ei i-ar fi trezit pe Kleist şi pe celălalt bărbat.

Îi venea să izbucnească în hohote de plâns. Privelişte a acelui vas mai curând mic, destul de neîngrijit, nespus de frumos, ancorat la o distanță la care aproape putea să-l atingă cu mâna era prea mult pentru ea.

— Ăăă… iertați-mă. Bună dimineața.

Anna îşi înălță capul şi privi în jur. Nu văzu pe nimeni. Şi totuşi, cu siguranță că nu i se năzărise acea voce de bărbat educat. *Englez!*

— Cine-i acolo? strigă.

— Aici… după stânci.

Anna se răsuci, întorcându-şi capul în direcția respectivă. La început, nu văzu nimic, apoi atenția îi fu atrasă de o claie de păr ciufulit şi de o pereche de umeri roşii, bășicați de soare, ieşind din spatele unor lespezi aflate în dreapta ei.

— Ăăă, glăsui capul, e puțin jenant. Vin de pe vasul de-acolo şi m-am gândit să fac o tură înot, nu mi-am luat slipul…

— Sunteți *englez!*

— Da. Tony Roberts mă numesc. Sunt doctor, de fapt. Păreți foarte mâhnită.

— O, Doamne, strigă Anna. O, Doamne, ajutați-mă! Ajutați-mă!

— Dar care-i problema? Vreau să

spun, v-am auzit venind, aşa că…

Anna se ridică în picioare şi se împletici către doctorul Roberts de parcă acesta ar fi fost salvatorul sufletului ei. Capul o privi temător.

— Iertați-mă, bolborosi. N-aveți un prosop sau ceva…

— O, Doamne, taci, taci odată, te rog! Sunt la pământ. Numele meu e Anna Lescombe. Sunt ținută prizonieră de germanii de est, au să mă omoare, ştiu că au s-o facă, trebuie să mă ajuți. Du-mă pe vas. Te rog!

Englezul ieşi de după stânca lui, acum deloc stânjenit. Ochii lui, încă nu pe de-a-ntregul prietenoşi, o priveau cu detaşat interes profesional. Anna îşi dădu seama că e destul de tânăr şi cam nesigur pe el.

— Eşti bolnavă, rosti Tony. Care-i problema?

Anna se repezi să-l apuce de mâini.

— Am să-ți spun totul, *totul*! Numai, te rog, te rog, cheamă-ți prietenii de pe iaht şi duceți-mă de-aici, în Corfu, la Consulatul Britanic.

— Bine, bine.

Fața i se făcuse roz, într-o nuanță asortată cu a umerilor.

— Acum, calmează-te, hai. De unde vii?

— De acolo de sus, răspunse Anna, arătând cu mâna în direcția vilei. Acum dorm toți, dar în curând au să se trezească şi au să vină după mine…

O parte din Anna îşi dădu seama că englezul trebuia s-o creadă nebună, poate chiar era nebună, dar trebuia să-l facă să înțeleagă, să-l facă să o creadă

într-o măsură suficientă pentru a o lua pe iaht.

— Bine, bine. Acum, încearcă să te linişteşti.

Lucru pe care-l făcu şi el însuşi, ducând două degete la buze. Un fluierat lung, puternic răsună peste ape.

— Pete! strigă. Trezirea!

— Nu aşa de *tare!* Au să te audă!

— Iartă-mă. Trebuie să rezolv problema cumva. A, e-n regulă... Văd că şi Pete se trezeşte devreme, ca şi mine...

Flutură o mână către cineva aflat la bordul iahtului. Anna auzi un motor trezindu-se la viață, apoi cercetă golfulețul cu privirea. Vasul se mişca, dar încet, o, cât de încet!

— Mai repede, exclamă, pe jumătate în şoaptă. Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Atunci auziră nişte paşi pe cărare. Apoi vocea lui Kleist:

— Anna! Unde eşti?

Anna se repezi în spatele lespezii care în urmă cu o clipă îl adăpostise pe Tony Roberts.

— Ajută-mă, strigă. Nu-l lăsa să mă ia!

Iahtul se afla cam la jumătatea strâmtorii.

— Ce s-a întâmplat, Tone, se auzi un glas de femeie.

— E o mică problemă. Gloria, aruncă-mi un prosop, pentru numele lui Dumnezeu.

Kleist ajunsese pe nisip, Barzel urmându-l la un pas în spate. Ceva scârțâi frecându-se de pietre în clipa când iahtul se lipi de țărm. O blondă în

costum de baie minuscul stătea în apă până la genunchi, cu prosopul pregătit Alte două persoane, un bărbat şi o femeie, se aflau pe punte, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Kleist păşi încet către doctor cu mâna întinsă.

— Bună dimineața, rosti uşurel. Gerhard Kleist. Nu ştiu cum să vă mulțumesc că ați contribuit la salvarea pacientei noastre. Aruncă o privire înapoi. Vi-l prezint pe doctorul Barzel, de la Clinica Endemann din Hamburg.

— Doctorul?

— Da. Eu, la rândul meu, sunt tot doctor – râse – iertați-mă, nu am cărțile de vizită la mine. Sunt psiholog consultant. Dar dumneavoastră…?

— Doctor Tony Roberts.

Sprincenele lui Kleist se ridicară.

— Deci un coleg! Nu ne aşteptam la o asemenea cinste în pustietatea asta.

— Suntem toți din Londra, la drept vorbind.

— De la Whitechapel?

— Da.

— Atunci trebuie să-l cunoaşteți pe Rayner Acheson. Şeful de la Psihologie Clinică.

— Nu i-am fost prezentat. Ştiu *despre* el, desigur…

Annei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Sub ochii ei se desfăşura un simpozion medical.

— Nu-l asculta, se scăpă de după lespezi. Nu sunt doctori, sunt spioni!

Barzel tuşi şi îşi răsuci capul, evident pentru a-şi ascunde un zâmbet. Figura lui Kleist rămase totuşi serioasă.

— Dacă prietenii dumneavoastră ar binevoi să coboare de pe vas, poate am putea discuta mai serios, pe pământ ferm. Îmi fac un punct de onoare din a nu le ascunde niciodată nimic pacienților mei. Până acum, am avut parte de prea multă psihologie conspirativă. Rayner a şi scris un articol pe tema asta anul trecut, cu destul haz. Schimbă tonul, ridicându-şi vocea. Anna, ieşi de-acolo, te rog. Vreau să participi şi tu la discuția asta. Nu fi timidă. N-ai de ce să te temi.

— Domnule doctor Kleist… Vocea lui Roberts devenise tăioasă, iar Anna, auzindu-l, cunoscu un moment de speranță reînviată.

— Un singur lucra aş vrea să lămurim. Această doamnă este liberă să plece oricând doreşte?

— Fără nici un dubiu, răspunse Kleist, încruntându-se. A susținut ea altceva?

— Chiar cu vehemență.

— Problema poate fi tranşată cât se poate de simplu. Aveți un vas splendid. Dacă nu vă deranjează, nu-mi pot închipui nimic mai benefic pentru doamna Lescombe decât s-o duceți într-un tur al insulei, în timp ce doctorul Barzel şi cu mine ne aducem la zi atât de neglijatele notițe.

Anna se holbă la el. Cei patru tineri marinari se uitau unul la altul nesiguri şi deloc edificați cu privire la ceea ce se întâmpla.

— N-ați avea nici un fel de obiecție? Vocea lui Roberts îşi pierduse ceva din asprimea formală.

— Nici un fel de obiecție.

În liniştea care urmă, Anna rosti:

— Aş veni cu plăcere. Vă mulțumesc.

— Tone…

Era clar că blonda în costum de baie şi doctorul Roberts formează o pereche. Ea îl privea posomorită, ca şi când ar fi bănuit că Anna îl interesează din punct de vedere sexual.

— Stai puțin, Gloria. Domnule doctor Kleist, ați vrea să ne puneți în temă foarte pe scurt asupra problemelor doamnei… Lescombe?

— Da, Lescombe. Desigur. Anna este un avocat de succes şi este măritată cu un funcționar guvernamental superior. A urmat şedințe de psihoterapie la mine, cu întreruperi, timp de câțiva ani. Recent, a trecut printr-o serie de stări amnezice, care au culminat cu o stare serioasă de fugă, disociere a personalității şi depresia acută care decurge de aici. Are nevoie de odihnă şi de lipsa emoțiilor. Am invitat-o să stea cu mine aici, având permisiunea soțului ei. Care ni se va alătura în weekend, fiindcă veni vorba.

Roberts se întoarse către Anna.

— Doamnă Lescombe, este adevărat?

Anna avea o experiență în tribunal mai mult decât îndestulătoare pentru a sesiza capcana ce i se întindea. Dacă ar fi recunoscut măcar o iotă din ceea ce spusese Kleist, ar fi fost ca şi cum ar fi recunoscut că totul este adevărat. Oamenii remarcă acele concesii pe care le faci, mai curând decât detaliile, e în firea lor. Dar dacă ar fi mințit, afirmând că nimic din toată povestea nu era adevărat, Kleist ar fi găsit cu siguranță vreun

mijloc de a dovedi contrariul. Paşaportul ei era sus, la vilă, aşa că nu avea nici un rost să nege că numele ei este Lescombe. Ce altceva ar mai fi putut dovedi Kleist?

Îşi dădu seama că trecuse un lung răstimp de când nu scosese o vorbă. Asta în sine era o eroare. Aşa că:

— Mă numesc Lescombe, se repezi. Sunt avocat. Soțul meu, David, este într-adevăr funcționar guvernamental. Dar nu va veni aici în weekend.

Până aici, se descurcase. Dar încă nu ajunsese la partea cea mai grea. Cum se va descurca atunci când…

— Ați urmat şedințe de psihoterapie cu acest domn?

Anna trase aer adânc în piept.

— Cu mulți ani în urmă, da. Văzând expresia de pe chipul lui Roberts, îşi dădu seama că îşi săpa groapa, aşa că încercă să găsească o soluție pentru a ieşi din ea, dar nu reuşi decât să se afunde mai tare. Cum spuneam, de atunci lucrez ca avocat, ce Dumnezeu, chiar *par* nebună?

— De ce ați decis să urmați şedințe de psihoterapie cu domnul Kleist?

Anna se holbă la el.

— De ce?

— Da.

Pentru că am încercat să-mi omor copilul. Hai, spune-i.

— Nu înțeleg ce legătură…

— Nu vreți să-mi răspundeți, cu alte cuvinte?

— Vreau să vă spun, dar nu…

Roberts nu îi mai dădea însă atenție. Întorcându-se din nou spre Kleist, avea

un zâmbet prietenos pe față.

— Şi doctorul Barzel – ce rol joacă în toată povestea asta?

— E un coleg cu o largă experiență, care a acceptat în urmă cu câteva luni invitația mea de a-şi petrece vacanța la această vilă. Ca o coincidență fericită, trebuie să adaug că domnia sa este cel mai mare expert din lume în domeniul stărilor de fugă. Împrejurările sunt din punctul nostru de vedere ideale, aşa cum vă puteți da seama – Kleist făcu un gest larg cu mâinile – totuşi nu văd ce ar putea împiedica o croazieră de o zi în compania dumneavoastră, dacă ați fi suficient de buni să consimțiți la aşa ceva.

Îi avusese, erau ai lui. Pentru prima oară, Anna o remarcă pe cea de-a doua fată: o brunetă, într-un costum de baie negru, dintr-o singură piesă, care părea că fusese pulverizat cu un spray pe silueta ei de viespe. Îl privea pe Kleist cu acel gen de ochi mari pe care Anna îi cunoştea. Trebuise să se lupte cu ei în restaurantele din Londra, în foaierele teatrelor, în lojele de la operă, în sălile de concert. În timp ce mergea, în timp ce vorbea, în timp ce îşi ducea un pahar la buze. Anumite femei îl adoraseră dintotdeauna pe Gerhard Kleist. Mai ales acelea care ştiau că le va juca pe degete şi îşi doreau cu ardoare acest lucru.

Dintr-o dată, Anna îşi împărți atenția. Barzel, cu ambele mâini în buzunare, începu să păşească de-a lungul plajei, lovind pietrele cu piciorul, cercetând îndeaproape lichenii, în locurile unde

aceştia creşteau din stâncă. Ajunsese aproape în dreptul lui Roberts. Încă vreo câțiva paşi şi l-ar fi adus în coasta ei. În acelaşi timp, o auzi pe brunetă spunând:

— Domnule doctor Kleist, *eu* îl cunosc pe Rayner Acheson.

— Da?

— M-hm.

Bruneta clătină din cap viguros, avidă, ba nu, disperată să placă.

— Se ocupă de noi, de surori. Vreau să studiez psihologia. Deşi e extrem de greu.

— Dar îți aduce *atâtea* satisfacții.

Kleist se însufleți. Începu să deseneze cu mâinile prin aer, fermecând-o pe fată cu dragostea lui de meserie, cu devotamentul față de îndatoririle lui.

— Anna, rosti o voce joasă, iar cea chemată tresări, pentru că acum Barzel se afla la foarte mică distanță, întors cu spatele, iar ea nu-şi dăduse seama când se apropiase. Se aştepta să mai spună ceva, dar el rămase tăcut. Atunci Anna îşi coborî privirea pentru a vedea că Barzel îşi scoase ambele mâini din buzunare şi le împreunase la spate. Celorlalți li se părea probabil o postură normală. Relaxată, deloc amenințătoare. Doar ea putea vedea că în mâna dreaptă avea o armă.

Barzel nu lăsa loc nici unui dram de echivoc. Persistând în hotărârea de a fugi, Anna l-ar fi obligat să lichideze orice urmă a acestor oameni. Dar, pe de altă parte, tot ea ar fi putut să-i salveze. Era alegerea ei.

— Doamnă Lescombe… Roberts trebui să repete cele două cuvinte înainte ca

Anna să-şi dea seama că ei i se adresa şi că toată lumea se uita la ea, aşteptând.

— Da, răspunse cu o voce abia auzită.

— Doriți să ne însoțiți într-o croazieră? Am fi încântați să vă oferim un tur al golfului, aşa cum am sugerat.

Anna reuşi să-şi dezlipească ochii de pe pistol. Pentru o clipă, privi în gol. Apoi, îşi concentră din nou privirea, privindu-i pe toți, pe rând, în față. Roberts, amiabil, îngrijorat. Prietena lui, Gloria, încă posacă, cu gura strâmbată la jumătatea drumului dintre un zâmbet îmbufnat şi ursuzenie totală. Celălalt bărbat, Pete… nu, nu îi putu vedea chipul, pentru că era întins pe puntea vasului, absorbind ultravioletele de dimineață, cu ochelarii moderni de soare înconjurându-i capul într-o bandă neagră. În fine, bruneta. Singura persoană pe care, poate, Anna ar fi fost capabilă să o sacrifice, dacă n-ar fi avut de ales, într-o situație limită…

Şi, la urmă, Kleist. Zâmbind cu zâmbetul său imperturbabil, indiferent.

— Doamna Lescombe, am fi cât se poate de încântați dacă ați accepta să petreceți o zi cu noi. Sincer.

Roberts aşteptă un moment.

Cum Anna nu spusese nimic, repetă:

— Doamna Lescombe…

— Îmi pare rău, se auzi Anna singură spunând. Îmi pare rău că m-am purtat atât de prosteşte. Cred că am să mă duc să mă întind puțin. Îmi pare foarte rău, foarte rău…

TREIZECI ŞI OPT

Memoria lui Robyn Melkiovicz se dovedise exactă: pe coasta de vest exista un loc numit Avlaki, care avea într-adevăr un debarcader. Coborând din ambarcațiune, lui David îi veni în minte următorul gând: dacă printr-un noroc chior va supraviețui, va avea nevoie de un plan pentru a se îndepărta de aceste locuri. De aceea, îl întrebă pe stăpânul bărcii, Amos:

— Ce faci acum, te întorci în Corfu?

— Nu. Domnul Kleist mi-a cerut să-l aştept aici, mai târziu.

Pulsul lui David se acceleră.

— Astă-seară?

— Da.

Grecul era tânăr şi părea plin de respect de sine. Nu părea genul de om dispus să-şi piardă timpul răspunzând la întrebări inutile. Dar David voia să ştie.

— Atunci, bănuiesc că mergem la un grătar. Ca anul trecut.

— Poate. Tânărul ezită o clipă. Apoi fu covârşit de nevoia de a-şi etala cunoştințele cuprinzătoare.

Deşi domnul Kleist nu mai face grătarul pe Antipaxos. De când cu focul, nu.

— Aha, deci despre Antipaxos este vorba.

Grecul încuviință din cap. David îl plăti şi o porni către interiorul insulei. Merse câțiva kilometri înainte de a ajunge la un cătun. Acolo convinse pe cineva cu

uşurință să-i închirieze o motoretă. După care nu se mai opri până nu ajunse în apropierea satului mai mare de unde Robyn îi povestise că obişnuia să cumpere pâine. Luă o cutie de chibrituri de la magazinul principal, întrebând totodată cum poate să ajungă la *Căsuță.* David era un prieten al domnului Kleist? Desigur. Dar acesta se afla la vilă? Da, împreună cu alți câțiva prieteni. Indicațiile începură să curgă. David îi mulțumi proprietarului magazinului şi porni mai departe.

Oare cine erau „prietenii”? Anna, poate. Dar proprietarul magazinului folosise indubitabil pluralul *filoi.* Deci mai mult decât un singur prieten. Ai grijă. *Numără cenții!*

Se opri să-şi şteargă fruntea şi privi înjur. Satul începuse să se piardă în depărtare, iar lumina scădea. Pe marginea dramului, în întinderile de grâu uscat, galben, creşteau măslini răzleți. Din loc în loc, printre ramuri, putea fi întrezărită câte o casă. Clădirile erau amplasate departe de drum, ferite de curiozitatea străinilor ca el. Simțea că se face prea remarcat în peisaj. În acest loc liniştit, pufăitul motoretei lui atrăgea atenția precum clopoțelul unui cărucior de înghețată.

Ştia că vila lui Kleist trebuie să se afle undeva în dreapta, poate la o jumătate de kilometru distanță, nu mai mult, de locul unde se găsea acum. Ieşi de pe dram, pornind pe câmpul din stânga în căutarea unui ascunziş. Nu departe, dădu peste o căpiță uriaşă de fin în

descompunere, în care cineva făcuse o scobitură, astfel încât forma un fel de iglu. Maldărul era cu totul izolat. Imediat îşi ascunse motoreta în fundul scobiturii şi se puse din nou pe mers.

Încerca pe cât posibil să nu piardă drumul din ochi, temându-se să nu se rătăcească, deşi trebui să se împleticească prin urzici şi să încalece câteva împrejmuiri de sârmă ghimpată. În cele din urmă, fii sigur că ajunsese mai mult sau mai puțin în dreptul casei lui Kleist, rămânând de cealaltă parte a drumului.

Acum, se afla în vârful unui povârniş. Începu să coboare cu grijă, încercând pe cât posibil să se țină aproape de şirul copacilor până ce în fine ajunse pe marginea şoselei.

La dracu'! Avea şi în stânga şi în dreapta numai pustietate. Nicăieri, nici un fel de sclipire albicioasă de zid proaspăt spoit, întinderea era cu desăvârşire nelocuită. David aşteptă o clipă privi în susul şi-n josul dramului, apoi se repezi spre partea cealaltă, unde se pierdu din nou în crângurile de măslini. Aici găsi o cărare îngustă care se înfăşură în jurul părții de jos a unui zăgaz. Nici o asemănare cu dramul pietruit descris de proprietarul magazinului, către o casă. Făcu câțiva paşi pe ea, după care se opri, convins că se abătuse de la direcția lui.

Se trânti pe pământ, sub un pom şi îşi lăsă capul pe mâini, simțindu-se dintr-o dată obosit. Pentru prima oară de la plecarea din Corfu, îşi îngădui să se

aplece mai temeinic asupra însemnărilor de caz ale Annei, acelea pe care i le arătase Albert. Toate presupunerile pe care le făcuse vreodată cu privire la propria-i soție, toate lucrurile pe care crezuse că le ştie despre ea erau clădite pe premise false.

Din loc în loc, Kleist obişnuia să consemneze textual frânturi de dialoguri ce avuseseră loc în timpul şedinţelor. O astfel de consemnare îi sărise lui David în ochi atunci când frunzărise dactilograma, în taxi.

— *Mama a pretins dintotdeauna că mă iubeşte, dar dacă asta se numeşte iubire…*

— *De aşa ceva n-ai nevoie?*

— *Şi mă face să mă simt rea. Vreau să zic: un om bun respinge iubirea?*

„Mama”… Doamna Elwell. Ea trebuie să fi ştiut despre Kleist. Şi despre lanțul de evenimente care o aduseseră pe Anna la el. Dar, când el, David, o întrebase despre psihiatri şi tot restul, Lydia îl minţise. Pentru ea conta mai mult să-şi păstreze fruntea sus decât ca fiica ei să fie fericită, poate chiar mai mult decât însăşi viața Annei. David îşi ridică ochii. Ceva nu era în regulă.

În ultimele cinci minute, devenise pe jumătate conştient de existența unui zgomot ciudat, care-şi avea originea nici prea aproape, nici prea departe. Păstăile cine ştie cărei legume plesnind din cauza căldurii, poate, sau şobolani… Seara se făcuse însă răcoroasă, iar pocnetul era prea puternic pentru a putea fi pus în seama şobolanilor.

Se ridică şi privi în jur. Ce avea de făcut? Se hotărî s-o pornească în aceeaşi direcție în care mergea înainte de a se opri să se odihnească. După un timp, cărarea se dezlipi de zid şi începu să şerpuiască la vale, prin vegetația deasă crescută sub pomi. După boarea care îi răcorea acum pielea trase concluzia că ar trebui să se afle în apropierea mării. Da, într-adevăr. În dreapta, privirea îi fu atrasă de o licărire palidă de aur topit, turnat în V-ul alcătuit de două dealuri.

Auzi din nou zgomotul, de astă dată mai puternic şi aruncă o privire peste umăr. În prima clipă, ochii obişnuiți cu luminile oraşelor nu îi putură pătrunde prin înserare, dar apoi, când se obişnui cu obscuritatea, ceea ce văzu îl făcu să dea drumul cu forță, involuntar, aerului din plămâni. La douăzeci de metri de el, cineva îşi aprindea o țigară.

Din fericire, necunoscutul se afla cu spatele la el, pentru că altfel, l-ar fi văzut în mod sigur pe David, care acum se furişă încet după cel mai apropiat copac, până ce trunchiul acestuia îl ascunse vederii celuilalt. Încercă să-şi potolească prin autosugestie bătăile inimii şi să analizeze situația. Cel pe care tocmai îl văzuse nu părea a fi grec. Era poate un turist care se abătuse de la drumul bătut, dar David nu credea. Insula nu fusese încă năpădită de puzderia vizitatorilor estivali, străinii erau foarte puțini. Pe de altă parte, Kleist se afla aici cu nişte *prieteni,* aşa i se spusese. Cu nişte gărzi de corp, poate. Cu nişte paznici.

Dintr-o dată, o crenguță pârâi. David auzi o tuse. Aroma tutunului aprins îi invadă nările, mai întâi slab, apoi pătrunzător. Bărbatul cu țigara se îndrepta către el. David îşi readuse capul în poziția inițială. Să se mişte? Sau să nu se clintească din loc? Privi În stânga şi-n dreapta. Copaci, numai copaci... Ba nu! Undeva, mai sus, văzu o licărire palidă. Un zid, poate, sau vreo clădire... vila lui Kleist? Nu, pentru că se abătuse mult din cale. Atunci el, David, ar putea oare să se ascundă aici?

Începu să-şi imagineze traseul către acel ceva luminos. Cel puțin o duzină de măslini se aflau între el şi licărirea albă. Dacă s-ar strecura din pom în pom, deplasându-se în linişte şi repede, prezența lui ar putea rămâne neremarcată.

Întoarse capul în amândouă părțile, dar nu văzu nimic periculos. Apoi se dezlipi de trunchiul copacului şi o porni în pas rapid. Avea noroc: solul nu făcea nici un zgomot sub talpa lui. Peste câteva secunde, era lipit cu spatele de un alt copac, privind cu atenție de după trunchiul noduros, pentru a vedea dacă fusese văzut. Nimeni.

Trase aer adânc în piept şi o porni către următorul pom de pe traseu. Acum îşi putu da seama că albeața venea de la o bisericuță, a cărei siluetă era spartă de două blocuri de cer albastru prăfos ce încadrau un clopot negru. Părea goală. Dacă ar fi putut intra înăuntru...

Soarele se apropia rapid de linia orizontului. David ar fi putut fi cu greu

descoperit în obscuritate. Mirosul de fum de țigară dispăruse. Nici un zgomot nu tulbura liniştea serii. În timp ce încă stătea acolo, nehotărât, fu dintr-o dată cuprins de senzația că este privit. Instinctiv, se repezi la uşa bisericii. Atunci însă auzi din nou tuşea cunoscută şi clic-ul inconfundabil al brichetei.

— Hei! rosti un glas. Tu!

David se năpusti în biserică, închizând uşa după el. Se aşteptase ca înăuntru să fie întuneric, dar spre surpriza lui văzu licărind o flăcăruie departe, în fund. Se repezi printre strane către luminiță. În altar ardea mucul unei lumânări groase, ajunse la capăt şi năpădite de ceară, dar încă în stare de a dezvălui locul unde se afla inamicul. Făcu un salt înainte. Lumânarea se răsturnă şi se stinse. Cu puțin noroc, David se trezi cu sfeşnicul zdravăn de alamă, în palmă. Exact asta dorise.

Afară, se auzi o voce strigând:

— Ştiu că eşti acolo. Ieşi afară.

Bărbatul cu bricheta vorbea o engleză cam pretențioasă, nu părea nici englez, nici grec. David îşi mută privirea la ferestre, care acum, în întunericul crescând, lăsau să între o lumină de un albastru electric. În curând avea să se facă noapte, dar pentru moment era exact atâta lumină cât să-i dezvăluie o deschidere în zid, deasupra căreia atârna o draperie: sacristia.

— Cine-i acolo?

Uşa bisericii răsună de câteva bubuituri.

Gâtul lui David se strânse mai tare

decât un pumn. Intra bâjbâind în sacristie, lăsând draperia să cadă la loc în urmă-i.

— Nu poți să te ascunzi!

Un scârțâit prelung, însoțit de un val de aer fierbinte, îi indică lui David că uşa bisericii se deschisese. Necunoscutul se îndreptă către mijlocul bisericii, răvăşind frunzele, tot mai aproape de altar. *Cât de bine putea vedea*?

— Aah!

David simți că tot sângele i se urcă în cap, că țeasta îi explodează. Oare nou-venitul nu îi auzea bubuitul inimii?

— Aah, arată-te, de ce nu te arăți? N-ai de ce să te temi. Nu vreau decât să vorbim.

Din nou, tăcere. David se rezemase cu spatele de peretele care despărțea naosul de sacristie. Ştia că necunoscutul e la numai câțiva metri de el. Cât de bine cunoştea această biserică? Ce *de bine putea vedea?*

Iarăşi paşi, îndepărtându-se de astă dată. Încă o scârțâitură, urmată de un pocnet. David era din nou singur. Ce făcea Însă necunoscutul? Îl aştepta să iasă sau plecase după întăriri? *De ce plecase fără a-l căuta?*

Acum, obscuritatea devenise aproape de nepătruns. Sacristia nu avea nici o fereastră. Apropiindu-şi palma de față, David şi-o putu cu greu zări.

Se dezlipi de zid şi se întoarse, pregătindu-se să dea la o parte draperia. Peste încă o secundă, ar fi intrat în naos. În acea clipă însă se petrecură o mulțime de lucruri deodată: cineva răvăşi violent

frunzele de pe podea. David întrezări o licărire metalică. Într-o fracțiune de secundă, îşi dădu seama că necunoscutul nu ieşise din biserică, ci deschisese uşa şi o închisese pentru a-l păcăli, iar acum se afla la vreun metru de el, pregătit să lovească.

Bărbatul mormăi satisfăcut. David simți un curent de aer; făcu un salt înapoi. Câțiva pumni i se opriră în plexul solar, făcându-l să se încovrige. Un cap i se izbi de piept, trântindu-l din nou de perete. Pentru o clipă, David râmase fără reacție, incapabil să se apere. Apoi îşi aminti ce avea în mână.

Prima lovitură ateriză pe umărul celuilalt, făcându-l să încremenească cu un mormăit de surpriză şi durere. Fără a se prelungi, răgazul îi fu suficient lui David, care ridică din nou sfeşnicul de alamă cât de sus putu şi îl coborî ca pe un pumnal, țintind chiar în spatele pumnilor care îl buşiseră în urmă cu câteva clipe. Se auzi un geamăt. David apucă sfeşnicul cu amândouă mâinile şi începu să-l fluture în stânga şi-n dreapta, ca pe o sabie, ciopârțind întunericul din jur. Al treilea balans îşi atinse ținta, încă un geamăt, de astă dată la picioarele lui.

Făcu un pas înapoi, ridică sfeşnicul deasupra capului şi îl repezi în jos ca un topor, cu toată puterea.

Zgomotul alamei lovindu-se de piatră îi arătă că greşise. Dar era prea târziu. Deja se împleticea înainte, dezechilibrat de forța propriei lovituri. Un picior apăru din întuneric, punându-i piedică şi căzu.

Auzi un gâfâit, undeva în preajmă.

Potrivnicul lui era încă la podea. David fusese întins pe jos de o lovitură de picior şi nu de un pumn. *Nu-l lăsa să se ridice!* Se rostogoli cât de departe putu, strângând sfeşnicul la piept. Se opri în zid. Reuşi să ajungă în genunchi, dar o pereche de mâini i se împreunară în jurul gâtului şi începură să strângă.

Inamicul se afla în spatele lui, tot în genunchi. Poziția nu era foarte bună, dar era puternic ca un taur şi, pe deasupra, inteligent. Anticipând ceea ce avea să urmeze, îşi arcui trupul spre stânga, îndepărtându-se de raza de acțiune a loviturilor, tot mai slabe, pe care David le dădea cu arma încă ținută strâns în palma dreaptă.

Acesta simți cum puterile îl lasă. Fiecare gură de aer era un chin. Începu să vadă pete mov. Îl durea atât de tare gâtul, încât avea impresia că peste o clipă capul i se va rostogoli pe podea. Dintr-o dată, una din mâinile care până atunci îi striviseră traheea, îşi slăbi strânsoarea şi David simți că necunoscutul pipăia cu dreapta după sfeşnic. Nu reuşi să-l înhațe din prima încercare, în loc să facă o a doua tentativă, îşi luă şi mâna stângă de pe grumazul lui David, o înfipse în părul acestuia şi începu să-l izbească cu fruntea de zid.

David urlă. Imediat, adversarul său îi lăsă părul în pace şi îşi lipi brutal palma stângă de gura lui. În întuneric, mişcarea fu lipsită de precizie; arătătorul necunoscutului nimeri între dinții lui David. Cu toată forța care-i mai rămăsese, acesta strânse din fălci şi

începu să-şi bălăbăne capul într-o parte şi-n alta.

Până atunci, necunoscutul se luptase cu el într-o tăcere aproape totală. Ceea ce făcu din răcnetul de durere pe care-l scoase o răsplată şi mai grozavă. David reuşi să se întoarcă pe jumătate, strângând încă în dinți degetul atacatorului. Ca prin ceață – aproape fusese strâns de gât – îşi dădu seama că avea mâna dreaptă liberă. Împunse spre stânga, cu sfeşnicul şi întâlni ceva moale. Repetă mişcarea, dar de astă dată surogatul de armă îi fu apucat de mâini mai puternice decât a sa, aşa că în secunda următoare era lipsit de apărare.

Ceva şuieră prin aer, amenințător de aproape, iar David îşi dădu seama că necunoscutul încerca să-i imite împunsăturile de acum o clipă, pentru a-l doborî. Plonjă într-o parte. Următoarea lovitură i se opri în umăr, făcându-l să zbiere. Totul se sfârşise. Țipătul îi dăduse de gol poziția.

Bâjbâi disperat pe podea, căutând un punct de sprijin. Degetele îi întâlniră ceva cu un vârf ascuțit şi se închiseră spasmodic în jurul acelui ceva. În aceeaşi clipă, auzi un bang, făcut de sfeşnicul pe care îl azvârlise celălalt, repezindu-se şi el în jos. David se trezi chircit, cu spatele lipit de zid şi mâinile acelea teribile i se strânseră din nou înjurai gâtului.

Acum, potrivnicul se afla față-n față cu el. *Nu mai văd, nu mai pot respira. Ultima şansă. Lasă-te moale. Dă-ți drumul.*

Când celălalt fu silit de greutatea trupului lui inert să se aplece, David

strânse tare acel vârf ascuțit şi îl înfipse, cu toată forța, în cele două puncte de lumină care licăreau în fața lui.

Nu nimeri ochii. Un țipăt ascuțit îl asigură însă că făcuse treabă bună. Menghina în care i se afla gâtul slăbi, în clipa următoare era liber şi o luă la fugă. Când se ciocni de uşa bisericii, ceva îl făcu să privească în jos şi îşi dădu seama că strângea în pumn păpuşa ieftină a lui Juliet. O ridică pe Domnişoara Cuppidge în lumină. Anna… Nu te gândi la asta, nu te opri, la dreapta, spre copaci.

În fața lui se întindea o cărare care ducea în sus pe deal. În stânga o denivelare, după care urmau nişte stânci, apoi marea. Un golf.

Pentru o fracțiune de secundă, se trezi privind la o casă aflată pe dealul din partea opusă a golfulețului. Camerele de jos îşi răspândeau lumina asupra unei terase, pe care se aflau doi bărbați, în picioare, cu spatele la el. David nu avea ochi decât pentru o a treia siluetă, aşezată înăuntru, dar cât se poate de clar vizibilă prin uşa deschisă. O femeie. Rochia *en coeur,* cu mâneci scurte, tivite cu alb, îşi etala îndrăzneț verdele palid în lumina electrică. Rochia era italiană, de bumbac şi se închidea cu un fermoar la spate. David ştia toate acestea, pentru că el i-o cumpărase Annei, anul trecut, când ea împlinise treizeci şi opt de ani. Fusese una din rarele, dar ruşinos de extravagantele lui declarații de dragoste.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Goneau prin noapte, Barzel aşezat lângă Iorgos, care conducea şi Anna şi Kleist pe bancheta din spate.

Acesta din urmă se dovedise incapabil de a o hipnotiza pe Anna. Rezistența ei crescuse la maximum, aşa că măiestria lui nu se dovedise bună de nimic. Tot ceea ce putu face fu să-i explice cu răbdare ce avea să urmeze, în speranța că asta o va calma. Urmau să se îndrepte spre un loc numit Avlaki, unde o barcă îi va aştepta, pentru a-i duce pe insulița pe care fuseseră la picnic; îşi vor petrece în maşină şi apoi pe mare, atâtea şi atâtea minute. Totul, însă, fu în zadar. În prima seară petrecută pe insulă, îi spusese că David o vrea aici, aşa că trebuie să rămână. Acum, nu putea să anuleze acele instrucțiuni. Îi era teamă să-şi imagineze ce efect ar avea o asemenea tentativă.

La începutul călătoriei, Anna se îngrămădise în uşă, atât de departe de Kleist cât îi îngăduise caroseria maşinii. Îi dezlegară picioarele, dar legătura din jurul mâinilor era încă înnodată. Anna tremura, când violent, când pur şi simplu ca un murmur al trupului ei, de animal bolnav.

— Submarinul! strigă brusc.

Păru apoi că mai vrea să spună ceva, dar n-o făcu.

— Ce e cu el?

— Nu pot să mă gândesc la el.

Capcană de oțel. Nu-i lăsa. Îşi ridică glasul, disperată. Nu-i lăsa s-o facă.

Pe scaunul din față, Barzel se întoarse şi bolborosi câteva cuvinte în germană. Când Kleist se răsti la el, clatină din cap ca un om care se îndoieşte, fără a răspunde.

— Nu merit asta. S-o părăsesc pe Juliet. Pe toți. Bietul David…

Kleist îi atinse obrazul. În fracțiunea de secundă care îi trebui ei ca să şi-l tragă la o parte, simți ceva umed sub palmă.

Anna rămase tăcută multă vreme; părea să fi adormit. Dar, dintr-o dată, Kleist îşi dădu seama că ochii ei îl studiau concentrat. Înainte ca el să poată reacționa în vreun fel. Anna spuse:

— *Herr* Barzel, trebuie să vii odată la cină, când toți trei vom locui la Berlin. Vom râde în amintirea timpurilor de demult, vom bea câteva pahare. *O mulțime* de pahare.

Nimeni nu răspunse nimic. Barzel continuă să privească prin parbriz, ca şi cum Anna n-ar fi scos o vorbă. Kleist o privi iscoditor, dându-şi seama, din intuiție profesională, de catastrofa care se contura.

— Trebuie să-ți aduci şi pistolul. Vreau să te văd trăgând. Poți să nimereşti cupele de pe cărțile de joc şi tot restul? Pun pariu că da.

Stătea dreaptă acum, interesându-se de împrejurimi. Pentru că Barzel continua să tacă, se aplecă înainte şi îşi aşează mâinile pe spătarul lui Iorgos – „Iartă-mă, te-am lovit? Frânghia asta e de

vină” – şi rosti:

— La urma urmei meseria voastră trebuie să fie fascinantă.

Chicotitul cu care îşi însoți aceste cuvinte era infantil.

— Anna! Kleist îi smuci brațul. Anna, termină.

— Mm?

Îi aruncase o privire peste umăr.

— *Anna!*

Anna şovăi o clipă. Ochii ei, atât de concentrați şi de alerți cu o secundă în urmă, începură brusc să privească în gol şi în aceeaşi clipă figura ei suferi o subtilă schimbare. Era o chestiune de milimetri, nu mai mult: o lăsare a obrazului, o cădere a pleoapelor, gura dintr-o dată lipsită de vlagă… Nenumărate detalii care contribuiau la a-i modifica total personalitatea, o dată cu schimbarea de suprafață.

— Ce? Ai spus ceva? îl întrebă.

— Am… Nu mai erai chiar tu însăți.

— Nu. Nu. Ce… ziceam?

Cel care curmă tăcerea fu Barzel.

— Mă invitai la cină, Anna şi voiai să-mi aduc şi pistolul, pentru ca să-ți arăt tot felul de şmecherii.

Kleist îi examină chipul, în măsura în care îl putea vedea în obscuritatea din maşină. Nu fu nevoie să o întrebe dacă îşi aminteşte de cele rostite cu o clipă în urmă, pentru că în mod sigur Anna n-avea nici cea mai mică idee. Se desfăcea, se rupea în bucăți, în fața lui. Lucrarea lui migăloasă, ajunsă în stadiul final, logic: două Anne. Două persoane diferite. Îşi întoarse privirea de la ea şi şi-o aținti

pe geam, ca şi cum întunericul ar fi avut o fascinație specială pentru el.

Anna căzu înapoi în scaun. Maşina coti brusc. Când se lovi de Kleist, simți un obiect greu, umflat în buzunarul lui, izbindu-se de coapsă. Ştia ce este. Pistolul. Anna îl văzuse luându-şi-l pe furiş, în timp ce Barzel era încă preocupat de al treilea bărbat, care se târâse până la vilă plin de sânge pe față şi cu o poveste lungă de spus. Dar, pentru că vorbiseră în germană, Anna nu ştia ce se întâmplase cu el.

În colțul gurii, îi apăru un tic. Îşi simțea gâtul inflamat. Toți nervii păreau să i se fi luat la harță între ei, se revoltaseră chiar împotriva epidermei, nelăsând-o să stea locului. *Nu trebuie să părăseşti acest loc!*

Te iau cu ei. Nu poți să te lupți cu ei.

David e aici. A venit pentru tine. Vrea să te salveze.

Ba nu, nu poate s-o facă. Nu poate.

Cel pe care-l văzuse, lângă biserică, în urmă cu câteva ore, fusese David. O lăsaseră să privească golful în timp ce se certau peste capul ei, ca şi când n-ar fi existat. Dar ea exista şi îşi văzuse soțul.

Nu era real. Nu se putea să fi fost.

Înainte s-o lege, Anna reuşise cumva să scoată fotografia lui din poşetă şi să o lase sub o vază, pe pervaz. Dacă o va găsi, îşi va da seama că fusese acolo.

Ultimul ei mesaj de dragoste.

Luptă-te!

Nu, nu pot.

Nu pot.

Nu pot.

Să fac.

Asta.

Barzel îşi întoarse din nou pe jumătate capul.

— Aproape am ajuns. Pregătiți-vă, vă rog.

PATRUZECI

— Nu-mi pasă ce culoare are, dacă e negru, îi spuse Albert lui Vassili, iar grecul îi răspunse:

— Negru nu se poate. Gri.

Lindos P. 269 era gri şi, pe fundalul munților continentali, patrula de coastă era aproape invizibilă, în deplasarea ei silențioasă pe apă cu viteza de douăzeci şi şapte de noduri. Exista însă şi luna, care în urmă cu trei zile fusese plină şi mai multe stele decât îşi închipuise Albert că ar fi în stare cosmosul să adune laolaltă. De aceea, îşi blestemă norocul şi se rugă să plouă.

O mulțime de oameni păreau a fi acum antrenați în urmărirea Annei Lescombe, încă un lucru care nu-i făcea lui Albert nici o plăcere. O jumătate de duzină de bărbați taciturni, îmbrăcați în combinezoane negre, li se alăturaseră înainte ca *Lindos* să plece din Corfu. Nimeni nu făcuse prezentările, cei şase pur şi simplu apăruseră şi nu mai plecaseră. Albert le aruncă o privire, ridicând o sprinceană spre luarea-aminte a lui Vassili, dar grecul se mărgini să înalțe din umeri în felul lui dramatic.

Când ajunseră pe insula unde se afla vila lui Kleist, îl găsiră pe polițistul portului aşteptându-i pe chei. Albert se sili să-şi păstreze o expresie răbdătoare pe față în tot timpul dezbaterii aprinse care urmă. În cele din urmă, Vassili se întoarse către el şi rosti:

— E sigur că îl cunoaşte pe cel pe care-l cauți. Un doctor care îşi aduce uneori pacienții pe insulă, pentru tratament. Aceştia sunt întotdeauna femei frumoase şi niciodată bărbați.

— Se potriveşte.

— Şi încă ceva. Acum câteva zile, femeia cu care a venit a făcut o scenă, aici, în port. După descriere, pare a fi Anna Lescombe.

— De ce dracu' n-a raportat incidentul mai devreme?

— Zice că nu i-a cerut nimeni s-o facă.

— Credeam că ați lansat o alertă.

— N-a citit circulara până astă-seară – Vassili şovăi – salariile sunt mici pe insule şi poate că omul acesta se află în relații mai bune cu Kleist decât are voie. Dar asta vedem noi mai târziu. Acum ar însemna pierdere de timp.

— Ce-ai aflat despre David Lescombe?

— Nimic.

— Dar ai lansat o alertă şi pentru el, nu?

— Bineînțeles. Dar, cum îți spuneam, o sută de bărci pleacă şi alte o sută ancorează aici în fiecare zi. Nu toate vin în portul principal. Sunt o mulțime de plaje, de golfulețe… Lescombe poate la fel de bine să se afle sau nu pe insulă.

Albert aflase deja că un raid aerian nu reuşise să descopere ambarcațiunea rapidă a lui David. Trei sferturi de oră se scurseseră între momentul în care el ieşea din apă şi decolarea primului elicopter, la o sută de kilometri depărtare de Corfu, pe continent. Lescombe ar fi putut fugi în Albania în tot acest timp. Ar

fi putut *înota* până în Albania aceea afurisită…

— Fir-ar a dracului de treabă.

— Vrei să mergem până la vilă? Se cheamă *Căsuța,* apropo.

— Încântător. Ce-ar fi s-o luăm imediat din loc?

Trecu însă ceva vreme până când reuşiră să găsească un mijloc de transport pentru toată lumea. Iar frecăm menta, de un sfert de oră, gândi fioros Albert. În fine, se văzu pornit la drum, făcut sandviş între Vassili şi Hayes, pe bancheta din spate a unui Fiat.

— Cu paza de coastă ce-ai făcut? întrebă.

— Li s-a spus să…

Maşina se clătină violent ocolind un motociclist. Timp de o clipă urmară numai înjurături şi confuzie. Albert scrâşni din dinți, copleşit de suferința care-i invadase dintr-o dată mâna rănită.

— Le-am ordonat să caşte ochii mari, dar nu trebuie să te aştepți la cine ştie ce. La prima descriere pe care le-am furnizat-o pentru ambarcațiune, am primit trei mesaje de identificare în numai un sfert de oră. Nenorocirea e că veneau din locuri diferite.

— Dar unul dintre ele indică un curs către această insulă, aşa ziceai.

— *En daxi.*

Am pus mâna pe el, gândi Albert. Am pus mâna pe toți. Lasă „dacă" şi „dar", gândeşte constructiv. Care-o fi fost idiotul care a condus în halul ăsta o motocicletă noaptea? Nu motocicletă, motoretă.

— Aproape am ajuns.

Convoiul încetini, apoi opri. Toată lumea coborî. Cei şase necunoscuți erau deja în păr când Albert şi Hayes se iviră din maşină. Primul se uită după Vassili, de care aveau nevoie ca translator, dar acesta dispăruse.

Brusc, lângă maşini nu mai rămaseră decât trei: Hayes, Albert şi polițistul.

— Am picat de fraieri, bombăni Hayes.

— Ce?

— Şi-au tras spuza pe turta lor. Deşi s-ar putea ca domnul să nu fi remarcat, noi nu mai suntem în filmul ăsta.

— Atunci, aşteptăm, răspunse Albert, până vin să ne ia.

Cuvintele lui Hayes îl călcaseră însă pe nervi.

Făcu câțiva paşi, distanțându-se de ceilalți doi pentru a putea asculta. Nu mai văzuse o asemenea linişte de la ultima incursiune în Bounty Quarter, iar cât despre stele… Albert, înconjurat de întunericul catifelat care nu părea nici umed, nici uscat, le privi cu venerație.

Se va întoarce aici, poate, când totul se va termina, în vacanță. Poate va închiria o motocicletă…

Memoria îi sări înapoi la accidentul care s-ar fi putut întâmpla pe drum. Ce fel de maniac era acela care conducea o motocicletă aşa cum o conducea, într-o noapte fierbinte, *îmbrăcat în pantaloni gri şi o cămaşă albă, cu mânecă lungă*?

Pocnitura ar fi putut însemna orice, numai că instinctul lui Albert fusese antrenat să recunoască o grenadă lacrimogenă atunci când detona.

Trântindu-se la pământ, auzi un număr de cinci împuşcături, foc automat, estompate de distanță, de ceva mai mult decât distanță. Interior, ora două, şaptezeci; *şi!*

Albert avea o vedere de noapte cu totul remarcabilă. Copacii şi pietrele păreau să nu existe pentru el. În mai puțin de douăzeci de secunde de la clipa când se ridicase în patru labe, spatele i se lipea de un zid al *Căsuței.* Ascultă. Aşteptă. *Şi!*

După colț, acum în patra labe, către uşă, Iisuse, ce putoare! Cineva a fost făcut bucăți aici…

Albert se ridică în tăcere, înălțându-şi amândouă mâinile deasupra capului. Oamenii aceştia sunt la fel de profesionişti ca şi oricare alții, dar uneori şi cei mai buni dintre noi fac greşeli…

Vassili se afla în hol. Auzindu-l pe englez că îşi drege glasul, se răsuci în loc, ținând cu ambele mâini un pistol care era îndreptat către stomacul lui Albert.

Următoarele secunde părură nesfârşit de lungi.

— Pofteşte, spuse încetişor Vassili, punându-şi pistolul în toc. Dar fii atent pe unde calci.

Albert intrase într-un living, cândva plăcut, dar acum aflat în dezordine. Pe masa de lângă şemineu se aflau două valize mari, goale şi o stație de radio puternică, neconectată la rețea. Părea că cineva intenționase să monteze o antenă. Ei îl întrerupseseră din presupusa îndeletnicire, pentru că acel cineva era acum întins pe podea, cu picioarele încurcate în cele ale scaunului, pe care

probabil stătea când cele cinci lovituri îi găuriseră pieptul. Un lucra nu era clar: avusese loc şi o luptă corp la corp? La jumătatea distanței dintre cadavru şi Albert se aflau un Luger şi un toc.

Totul arăta a „n-a vrut să se predea". Oricâte îndoieli se exprimaseră oficial la Londra în privința importanței Annei Lescombe, cei care o țineau prizonieră nu le împărtăşeau. Brusc, Albert încetă şi el să le mai împărtăşească. Iar din acel moment Anna deveni înfricoşător de reală pentru el.

— N-ai pățit nimic? îl întrebă Hayes, intrând pe uşa vilei.

Albert îl linişti, dând din cap.

— Am ajuns prea târziu. Păsărelele au zburat din cuib.

Vassili şi trapa lui începuseră deja să scotocească prin casă, ajutați de polițistul care intrase şi el, imediat ce Hayes îi demonstrase prin propriu-i exemplu că dramul era liber şi neprimejdios. Nu mai ieşi la iveală nimic în plus față de stația de radio. Albert hoinărea prin vilă, încercând să-şi dea seama ce se petrecuse.

De-abia în ultimul dintre dormitoare găsi ceva care să-i atragă atenția: o vază cu nişte clopoței, acum puțin ofiliți, aflată pe pervazul ferestrei. Se duse să o privească mai de aproape. Apoi mai văzu ceva. Sub vază se afla un pătrățel de carton. Aşezat nu ca suporturile de pahare din localuri, ci strâmb, ca şi cum cineva pusese vaza deasupra în grabă, pentru ca pătrățelul să nu fie luat de un curent de aer.

Sau pentru a-l ascunde.

Albert ridică clopoțeii şi luă cartonaşul, totodată răsucindu-l. Era o fotografie. David Lescombe, într-o cămaşă albă, cu mâneci lungi. *Cretinule, după el!*

— Vassili! strigă. Tipul de pe motoretă era Lescombe. La maşină, hai, *hai!*

Pe drum, încercară să pună totul cap la cap, să creioneze un scenariu credibil, dar nu putură lega nimic. Dacă Lescombe era în tabăra adversă, de ce nu fugise cu nemții? Dacă nu, de ce îl aruncase pe Albert în apă? Unde se găsea Anna acum? În mâinile cui?

Ajungând din nou în port, Albert şi Hayes râmaseră lângă maşină, urmărindu-i pe greci cum întreabă şi caută peste tot. Albert îl privea pe Vassili, care era pe punctul de a intra în cea mai mare *tavernă* din zonă când o femeie, aflată în pragul prăvăliei din apropiere, rosti ceva care îl făcu să se oprească.

Albert, dându-şi seama că se petrecea ceva, se trase aproape.

Vassili se angrenase într-o conversație patetică cu femeia din prăvălie, care avea o pereche de ochelari mari, rotunzi, de bufniță. Femeia părea mânioasă, poate chiar puțin speriată. Vassili o luase prea repede. Scena se încheie abrupt, cu grecul aruncându-şi în sus mâinile într-un gest de disperare.

— Tipul de-alături, îi spuse lui Albert, are un fel de companie turistică. Bărci.

Albert remarcă panoul mâzgălit cu creta.

— Şi?

— Femeia asta a văzut un străin intrând la el. Străinul ştia ceva greacă. Voia o barcă pentru Antipaxos, imediat. Asta i-a stârnit interesul femeii, e interzis să navighezi către Antipaxos după căderea întunericului. E prea periculos. Dar străinul avea o groază de bani şi părea într-adevăr disperat, aşa că până la urmă a făcut târgul.

— Acum cât timp?

— Poate acum o jumătate de oră, nu e sigură.

— Şi ce e Anti-chestia aia?

— O insuliță nelocuită, exact la sud de noi, la o milă distanță.

— Să mergem.

PATRUZECI ȘI UNU

David făcuse cale lungă fără a şti ce înseamnă teama adevărată. Când aceasta îl lovi, apăru de nicăieri, copleşitoare, ca o forță implacabilă a naturii.

Rafale puternice, înghețate măturau canalul dintre cele două insule, trimițând valuri imense peste copastia bărcii. Aceasta era mică, propulsată de un motoraş fixat de cârmă. David stătea pe banca din mijloc, ținându-se cu amândouă mâinile de borduri. Mâinile îl dureau de încordare.

Ştia că ar putea muri.

Agentul turistic îl prevenise: strâmtoarea dintre cele două insule este capricioasă, periculoasă chiar pentru cei care au o experiență de ani de zile în apele de coastă greceşti. Noaptea era mai rău. În anumite momente, marea sclipea în lumina lunii ca un iaz de moară, fără ca măcar un vârtej să-i tulbure suprafața. Alteori, oglinda se făcea cioburi, la cheremul unei imprevizibile rafale de vânt sau al vreunui curent ciudat. Ajuns aici, nu aveai cale de întoarcere. Tot ce puteai face era să mergi împotriva valurilor, rugându-te ca acestea să nu-ți umple barca.

În cele din urmă, lăcomia se dovedise a fi mai puternică decât teama. Omul spusese că va încerca o traversare. La o sută de lire pentru o milă, zborul în Concorde părea o excursie ieftină.

La început, nu fusese atât de rău.

Marea păruse mai curând schimbătoare decât agitată. David era un marinar experimentat, aşa că nu se speriase. Dar, la scurt timp după ce ieşiseră din apele apărate de vânt ale insulei mai mari, cârma începu să iasă din apă la fiecare hurducătură. Primul val se spărsese peste prova navei. Apoi, un al doilea, destul de înalt pentru a-i uda lui David pantofii şi gleznele. Strânse mai tare, cu degetele deja îndurerate, copastia. Dacă barca lua prea multă apă, avea să se scufunde. David era un înotător de forță, dar şi un om realist, aşa că era convins că nu va putea face față unei mări cu valuri atât mari.

Nu avea nici un pic de încredere în proprietarul bărcii. Acum înțelesese de ce omul îi pretinsese un asemenea preț: în momentul de față, era îngrozit. Rostea fără oprire o litanie înceată, monotonă. Nu părea speriat atât de pericol, cât de faptul că traversarea era ilegală, pentru că noaptea poliția portuară închidea strâmtoarea. Asta nu îl îngrijora pe David. Cea mai frumoasă privelişte din lume, chiar în acel moment, ar fi fost un ofițer al pazei de coastă furios, în cuter-ul său.

Făcuseră trei sferturi din drum când începură să ia apă în cantități alarmante.

Se aflau în calea unor curenți încrucişați.

Masa de pământ din fața lui David se bălăbăni dintr-o parte într-alta, amestecându-se cu marea neagră şi cu cerul plumburiu, ca pe un ecran de televizor stricat. Vântul îşi sporise viteza.

Când simți că barca se loveşte de primul V de şuvoaie convergente, David se sperie. Nu mai auzi lălăiala cârmaciului grec amestecându-se cu geamătul vântului, ci doar propria voce, răsunând în capul lui ca un țipăt de şacal. Începuse să urle.

Avea să moară.

Nici un gând conştient. Nici măcar o rugăciune. Doar frica, mizeria izvorând din el, protest animalic împotriva a ceea ce tocmai se petrecea. „Eu" ieşind la iveală dincolo de tot şi de toate, încununat de *„nu vreau să mor".*

Picioarele îi erau murate până la genunchi. Apa clipocea peste tot în jurul lor, încetinindu-le înaintarea, făcându-i să se legene periculos. Barca începu să se bâțâie înainte şi-napoi, ca un leagăn. Din timp în timp, câte un val o lovea şi din părți, făcând-o să încremenească dement, dar apoi apăsarea în coastă a mării ceda brusc, abandonându-i bunului plac al următorului şanț de apă. Marea Ionică nu mai avea nici o asemănare cu lacul azuriu din cărțile poştale, devenise neagră şi înghețată.

Frigul pătrunzător reuşea de altfel mai bine decât orice altceva să-l facă pe David să rămână lucid. Insulița se întindea dinainte-i, neînsuflețită, la doar câteva sute de metri. Anna se afla deja acolo. O va găsi. Va învinge. Şi nu va lăsa marea să i-o fure tocmai acum.

Se repezi înainte, pipăind prin apa înghețată după un recipient, oricare. Ambarcațiunea plonjă pe un val, izbindu-l cu capul de ceva. David îşi pierdu

pentru o clipă luciditatea, ameţit. Şovăind o clipă pe fundul bărcii ud până la piele, la cheremul valurilor care se spărgeau deasupra sa în vârtejuri distrugătoare, care îl vizau direct. Degetele îi întâlniră ceva solid, o găleată... nu, era un colac de salvare de plută, drac*u' să-l ia, tre*buie să se găsească ceva de scos apa pe-aici pe undeva...

Găsi un vas de plastic abia mai mare decât o cană şi începu să arunce cu frenezie în stânga şi-n dreapta până când simţi că braţele i se desprind din umeri. N-avea nici un rost. Zece, douăzeci de litri de apă cădeau în barcă pentru fiecare cănită pe care reuşea să o golească. Dintr-o dată, spaima care se înstăpânise asupra lui mai devreme îl apucă de grumaz. Nu mai putea să-şi tragă răsuflarea. Strigă, golindu-şi plămânii de tot aerul care-i mai rămăsese. Atunci, marea se pregăti să ucidă. Tribordul bărcii începu să se scufunde încet, lăsând apa să treacă peste copastie.

David nu avu răgazul de a se gândi cum să reacţioneze. Picioarele îi mai rămaseră în contact cu lemnul doar încă o clipă. Simţi cum barca se duce la fund sub el, se împinse în carenă pentru ultima oară. În clipa următoare lupta pentru propria-i viaţă.

Marea e o fiinţă lipsită de raţiune, gazdă a altor creaturi lipsite de raţiune. Loveşte orbeşte, precum dreptatea însăşi. Şi întotdeauna terenul pe care se desfăşoară bătălia – dacă „teren" este

cuvântul – este ales chiar de ea. Îmbarcându-te pe un vas, îi accepți provocarea în termenii pe care ți-i dictează ea. David nu avea cum să câştige această bătălie.

Înghiți o mulțime de apă, apoi o vomită. Ieşind la suprafață, îşi dădu seama că negura mai neagră din fața lui era insulița, începu să înoate către ea, înaintând prin val cam cu aceeaşi eficacitate cu care ar fi făcut-o dacă ar fi fost gata înfăşurat în lințoliu.

Un val îi trecu peste cap, lăsându-l fără suflare. Începu să calce apa. Pământul părea să se fi apropiat acum. David porni din nou.

Simțea cum îl lasă puterile. Îşi concentra tot efortul rotind mai întâi brațul stâng, apoi pe cel drept, dar fiecare cerc pe care-l descria dura mai mult decât cel dinainte şi îl făcea să înainteze tot mai puțin. Îşi mişca picioarele cu mare greutate. Hainele îl stânjeneau, dar era prea târziu pentru ca să şi le scoată. Ar fi fost un efort irosit. Mai bine să înoate. Stânga. Dreapta. Stânga.

Pe punctul de a-şi da duhul, David deschise gura şi un val i-o umplu cu apă.

Acelaşi val se ciocni de corpul lui *Lindos P.269* fără a face cine ştie ce impresie. Sprijinindu-se de consola navigatorului, Albert putu citi fără dificultate:

89/44303/a: transmit 9 56 şi 57 bine recepționat + căutcalcul arată legsemnif caz anterior a/n obiectgerm trata persimp

+ armosezon obiectgermobiectengl + zeroconf+ vezidoitermin.

Albert îşi bătu mult capul să descifreze toate acestea. Cuvântul „aimosezon” îi sărea în ochi ca şi cum fusese subliniat cu un marker, iar el era grijuliu să nu comită nici cea mai mică eroare.

Ce însemnau toate cele de mai sus? Ştia deja, încă înainte de transmisie, că se hotărâseră să pună la treabă calculatorul. Toți pacienții lui Kleist erau supuşi investigațiilor în clipa în care el şi Hayes părăseau Londra. Căutarea dăduse la iveală pare-se o „legsemnif”, legătură semnificativă, între obiectivul lui german, Kleist şi un alt caz în care acțiunea fusese necesară, „an”. Fusese tratată o „persimp”, o persoană importantă... Albert se încruntă ajungând la termenul deliberat obscur, care, îşi dădea seama, fusese menit a-i încuia pe „aliații de nădejde” de felul lui Hayes şi Vassili. Oricum, având în vedere că nu putea confirma recepționarea corectă a mesajului lui Shorrocks – „zeroconf” – „armosezon” era lăsat la latitudinea lui.

Împături foaia de hârtie şi o vâri în buzunar.

— Cât mai avem? îl întrebă pe Vassili.

— Depinde de cât de repede obține comandantul lumină verde de la Atena.

— Nu putem sări peste toate formalitățile astea?

— Îmi pare rău. Undeva, aproape de locul unde ne aflăm noi acum, s-ar putea să se afle un submarin sovietic, având probabil la bord o grupă de Operațiuni

Speciale extrem de bine pregătită. Dacă ajungem la un schimb de focuri, comandantului nostru n-o să-i fie foarte uşor.

— De asta mergem atât de încet?

— Da.

Vassili se îndreptă către masa cu hărțile, apoi rosti:

— Hai să-ți arăt cu ce cred eu că avem de-a face.

Albert se uită în jur după Hayes, care în urmă cu câteva clipe stătea lângă el, zgâindu-se ostentativ la transmisia Londrei. Acum însă, americanul se făcuse nevăzut.

— Aici – Vassili trase o linie imaginară cu degetul, pe direcția nord-sud – se află Groapa Vespruga. O porțiune de fund întinsă şi foarte adâncă. Pune-te în locul sovieticilor. Tu ce-ai face?

— Aş rămâne acolo până la ora H minus cinci minute, apoi aş ieşi la suprafață pentru a lua la bord ambarcațiunea care mă aşteaptă sus.

— Nu cred. Marea este prin aceste locuri foarte înşelătoare, mai ales noaptea, pentru cei care n-o cunosc. Kleist şi femeia ar trebui să fie nebuni ca să rişte o ieşire pe mare, pe vântul şi valurile de acum.

— Şi-atunci?

— Noi credem că rusul care comandă submarinul va trimite o barcă pe insulă. Dar, în ambele cazuri, trebuie să existe o barcă la suprafață într-un anumit moment şi într-un anumit loc. Asta înseamnă o şansă bună pentru noi, ca să o recuperăm pe Anna Lescombe. Dar…

— Dar ce?

Vassili îşi antrenă palmele, mâinile şi umerii în cea mai reuşită realizare artistică la care asistase Albert până acum.

— Nu ne-ați lăsat să vă ajutăm. Spuneați că trebuie să-i luăm prin surprindere. Fără elicoptere. Numai o navă. E *posibil* să reuşim. Dar în nici un caz uşor.

Albert se apropie de un hublou şi privi iscoditor întunericul.

— Kleist şi femeia vor să plece, rosti către geam. Nu văd nici un alt motiv pentru care Lescombe s-ar grăbi cu disperare să ajungă pe insuliță.

— Doar dacă nu e un tertip. Mi-ai spus că se mişcă al dracului de bine.

— Nu de data asta. Acum a ajuns aproape, aproape de tot. A început să intre în panică.

Albert tăcu o clipă.

— Vreau să ajungem şi noi acolo. Dar fără gălăgie. Fără ca nimeni să remarce. Căpitanul ştie unde ar trebui să fi debarcat?

Vassili i se adresă peste umăr comandantului. Acesta aruncă o privire în tavan şi rosti câteva cuvinte.

— Zice că pe coasta de est a insulei există o mulțime de plaje pe care ar fi putut s-o facă, dacă nu i-ar fi deranjat că se udă la picioare.

Oare inamicul ajunsese deja? se întrebă încruntat Albert. Poate că submarinul ieşise la suprafață şi trimisese o grupă operativă. O insulă grecească ocupată de nemți. Cum se

repetă istoria... Auzi o altă voce. Ofițerul de transmisiuni primea un mesaj, în colțișorul lui de sub punte. Vassili aruncă o privire în acea direcție, apoi se întoarse din nou către Albert.

— Ordine, spuse încetişor.

Albert încuviință din cap.

— Vassili, unde mi-ai ascuns bagajele?

— La pupa. Există un dulăpior pentru parâme...

— Ştiu unde. Scuză-mă.

Vântul se înăsprise în timpul discuției lor, dar Albert se bucura simțind aerul sărat, umed alunecându-i pe față în timp ce îşi croia drum către pupa. Dulăpiorul se afla în centrul punții. Îl deschise şi scoase o valijoară lungă, dreptunghiulară, de felul celor în care îşi țin jucătorii profesionişti de *snooker*{43} tacurile demontabile. Atunci, o voce rosti în spatele lui:

— Stai. Nu te mişca.

Albert se conformă.

— Întoarce-te.

— Ceea ce mă miră, spuse Albert pe un ton de conversație obişnuită, întorcându-se, este că ai aşteptat atâta vreme, Hayes.

David era întins pe nisip. Nu-i lipsise mult ca să se-nece.

Un val, acelaşi care îi umpluse gura larg deschisă în căutare de aer, se întâlnise cu un altul, venind din direcția opusă. Cel de-al doilea se dovedise mai puternic, împingându-l până pe plajă.

Simțise ceva care sub tălpi, dar numai pentru o clipă. Apoi inima păruse să îi

explodeze şi nu mai ştiuse nimic până când îşi venise în simțiri, cu fața-n jos, întins ca o pasăre pe nisipul relativ solid. Fiecare al treilea val îi trecea peste umeri. Dacă şi-ar fi revenit numai cu câteva secunde mai târziu, ar fi murit.

Se târî în sus pe pantă simțind dureri şi suferința la Fiecare centimetru pe care-l străbătea. Când, în cele din urmă, reuşi să se ridice în patru labe, descoperi privind în urmă ditamai scobiturile făcute în nisip. Se agățase de plajă de parcă ar fi fost o plută de salvare, încercând să se facă una cu pământul, astfel încât să devină, ca şi acesta, indestructibil.

Luna strălucea puternic, îmbrăcând totul în tonuri fantomatice, dând umbrelor mai multă intensitate decât ar fi putut-o face soarele vreodată. Privi marea, aflată încă în chinurile facerii, cu caii ei albi cabrându-se sălbatic. În afară de vârfurile de spumă, nu se mai vedea nimic. Barca dispăruse. Ca şi grecul tocmit de el.

Cu greutate, se ridică în capul oaselor. Dacă n-ar fi fost el, grecul ar mai fi încă în viață. Ba nu! Nu ai de unde să ştii dacă a murit. Dacă un alt val capricios l-a aruncat şi pe el pe țărm, la o oarecare distanță?...

Să-l ia dracu'. Mâine va putea să se ocupe de el. Va putea să-şi amestece cărțile conştiinței, până când se vor tăia cum trebuie. Deocamdată, trebuia să vadă dacă mai e în stare de funcționare. Nimic rupt. Nici o rană sângerândă. Un cap care durea, acolo unde se izbise de barcă. Contuzii, pe tot corpul. Stomacul,

crispat de greață. Dar în viață, slavă Domnului.

Îşi pierduse un pantof. *Mai bine scoate-l şi pe celălalt, eşti pe nisip, nu se întâmplă nimic…*

Plaja era îngustă, lungă poate de treizeci de metri, mărginită de stânci la ambele capete. De auzit, nu auzea nimic în afară de vânt şi de vuietul mării. Încotro s-o ia?…

Venea dinspre nord şi ceva îi spunea că Anna era undeva, înaintea lui. *Spre sud.*

Se îndepărtă de linia țărmului, pentru a vedea dacă erau poteci care să ducă spre interiorul insuliței. Ştia că se află în căutarea mai multor persoane, pentru că, ascuns, îi urmărise cum o urcau pe Anna într-o maşină şi plecau. Chiar presupunând că nu veniseră toți până aici, ar fi trebuit să lase nişte urme. Nu descoperi însă decât câteva piste false, făgaşuri de vegetație călcată în picioare care duceau către mormane de resturi lăsate de amatorii de picnicuri sau grămăjoare de cenuşă.

Ajungând la capătul plajei pe care fusese azvârlit de valuri, începu să se cațere pe stânci. Ajunsese în vârf când ceva îl făcu să-şi ridice ochii. Atunci o văzu.

Anna stătea în picioare, la capătul următorului golfuleț, cu spatele la el şi cu privirea ațintită în pământ. Era singură.

David îşi înăbuşi pornirea de a striga. Nu voia s-o sperie. Şi, în plus, ar mai fi putut să-l audă şi alții. Se lăsă să alunece de pe stânci, căutând umbra

unor tufişuri de viță-de-vie, care aici ajungeau aproape până pe nisip. Acum începuse să se mişte cu încetineală, foarte atent să nu facă nici cel mai mic zgomot. Mai rămăseseră douăzeci de metri. Cincisprezece. Zece.

Anna nu se clintea din loc. Părea să fi adormit, suspendată de nişte fire invizibile de păpuşar.

Mai aproape. Opt metri. Cinci.

Deschizând gura pentru a vorbi, David simți ceva izbindu-l violent în scobitura spatelui. Căzu. Anna începu să se răsucească în loc, iar el apucă să-i vadă expresia fantomatică, imobilă, de cadavru înecat cu multă vreme în urmă, cu două răni negre acolo unde ar fi trebuit să se găsească ochii... Apoi, simți cum gura i se umple de nisip, mintea îi este invadată de întunecime, iar drumul pe care-l străbătuse cu atâta tenacitate ajunse în fine la capăt.

PATRUZECI ŞI DOI

— Că am aşteptat atâta vreme?

Hayes îşi înclină capul într-o parte, dar obiectul negru pe care îl strângea în mâna dreaptă nu tremura nici un pic. Albert nu putea sub nici un chip să-şi dea seama în Ce măsură acel obiect ar fi putut să-l oprească, la lumina lunii.

— Am fost cam lent, rosti. Recunosc.

Umbrele nu-l lăsară pe Albert să vadă dacă Hayes zâmbea sau ce expresie avea întipărită pe față. Se decise să continue.

— Scena aceea îngrozitoare de la Crowbourgh, cu pumni şi ceşti zburând. Metaforic, desigur. Atât de necaracteristică pentru tine. Purtare de amator de la cineva într-adevăr profesionist.

— Hai, zi, zi.

— Da. Problema fiind în realitate: ce să facem cu toată treaba asta?

— Să facem? Spune-mi, domnule maior Albert din regimentul SAS „victoria le aparține celor îndrăzneți" şi alte tâmpenii – tu ce crezi că se-ntâmplă de fapt pe coclaurile astea?

— Eu? Nimic, sunt doar un simplu soldat.

— Ba nu. Nu eşti. Eşti un individ foarte complex. Ți-am citit caracterizarea de după Irlanda de Nord: „Personalitate rece, mascată de o politețe scrupuloasă, cuplată cu absența totală a moralității", nu e ceva de genul ăsta?

— N-aş fi deloc surprins. Mai

întotdeauna, cei de la Contrainformațiile Armatei o dau în bară.

— Nici un fel de îndatorire în nici un fel de instituție guvernamentală, dar gata oricând, pentru sprijin. „Operațiuni speciale", adică pe cont propriu.

Albert afişă o grimasă dezaprobatoare.

— Aş vrea eu să fiu pe cont propriu. Regimentul bagă întotdeauna beneficiile în buzunar. Eu nu văd nici un sfanț din ele.

— Ei; şi? N-ai ce face cu banii, pentru că nu ai nici un fel de viață în afara slujbei tale. Nici măcar o viață sexuală. Hobby-uri: vânătoarea, pictura, plimbările lungi, solitare. Şi, în plus, găteşti, mamă-mamă! Şi eşti şi psiholog. Asta chiar ne-a interesat. De ce dracu' are MI 6 nevoie de un psiholog?

— Ca să prevadă acțiunile celor aflați în vizor, ştii, chestiile de genul ăsta.

— Nu, nu ştiu. Nu pricep o iotă din toată treaba. Sunt aici numai pentru o treabă.

— Pentru a te asigura că eu n-am să mi-o mai fac pe a mea. Da. Într-adevăr.

— Şi ce ai tu de făcut exact, domnule maior?

— Aş zice că e cât se poate de clar.

— Hai să spunem că-s bătut în cap.

Albert zâmbi. Problema care-l frământa era efectiv cât de bătut în cap se va arăta Hayes. *Ştia de târgul pe care-l încheiase el, Albert, cu Redman?* Redman spusese că nu, dar…

— Ordinele mele sunt pur şi simplu să mă asigur că *Crisalida* nu va cădea în mâinile duşmanilor.

— S-o omori pe femeie, cu alte cuvinte?

Zâmbetul lui Albert nu dispăru nici o clipă de pe buze. Hayes tăcu multă vreme. Oricât s-ar fi legănat puntea sub picioare, nu îşi schimbă nici un pic poziția. Mintea lui Albert lucra cu fracțiuni de secundă, raze de acțiune, unghiuri, lumină. Nimic nu se potrivea: liniile refuzau în mod constant să se întâlnească.

— De ce eşti atât de hotărât să mă opreşti? întrebă. Credeam că ai fi încântat să mă laşi să-mi văd de treabă.

— Ştii foarte bine de ce, domnule maior-care-prevede-acțiunile.

— „Crisalida" e un fals. E o pistă de dezinformare, pe care voi ați vrea s-o vedeți ajunsă la ruşi. Am nimerit-o?

— *Foarte* bine, prietene. Zi mai departe.

— Dosarul acela a fost dintotdeauna prea grozav ca să fie adevărat. Nimeni nu adună atâtea date la un loc pentru a le semăna prin toată Londra.

— Ba da, dacă „nimeni" e dus cu zăhărelul.

— Nu înțeleg.

— Pentru un aliat al Statelor Unite, Anglia este destul de neatentă. În ultimii trei ani, la Ministerul de Externe şi al Commonwealth-ului au avut loc scurgeri. Am vrut să găsim găurile şi să le înfundăm.

— A, deci ați împuşcat doi iepuri dintr-o lovitură: ați răspândit informații false pentru a-i zăpăci pe cei din Pactul de la Varşovia şi ați vrut în acelaşi timp să

goniți şi „cârtițele”. Albert părea covârşit de admirație. Plin de imaginație, continuă. Şi cum ați făcut? Ați urmărit punct cu punct parcursul fiecărei copii a dosarului, aşteptând să vedeți cine şi ce face cu ea?

— Mai mult sau mai puțin.

— N-ați luat în considerare posibilitatea Anna Lescombe de la început, atunci.

Hayes râse.

— Dom’le, când mi-au zis ce s-a întâmplat, toată aiureala aceea cu psihanalistul, am rămas paf.

— Nu ți se pare ciudat că, deşi scurgerile au început – acum trei ani, spuneai? – David Lescombe a intrat în Comitet doar în urmă cu trei săptămâni?

— Nu. Lescombe a avut acces timp de ani de zile la materialele mai puțin importante, aşa că presupunem că şi-a făcut mâna cu ele. Antrenament pentru marea lovitură. Putem da un exemplu, orice exemplu.

— Dar… scuzați-mă, vreau numai să lămuresc lucrurile… Nu Lescombe a furat dosarul, nu? Soția lui l-a luat.

— N-are nici o importanță.

— Nu, într-adevăr, înțeleg… privim acum din nou lucrurile din unghiul dezinformării, nu contează că trimiți dosarul în neant, pentru ca el să reapară la Moscova.

— Corect.

— În afară de faptul că trebuie să-ți urmăreşti „cârtița”, treaba ta e numai să ai grijă ca hârtiile să cadă în mâinile sovieticilor şi să pară că au fost pierdute

la Londra.

— Cam aşa ceva.

— Şi atunci, când lucrurile au început să arate ca şi cum urma să punem mâna pe „Crisalida”, Langley s-a apucat să regândească planul radical, da?

— Până la punctul la care ne-am gândit să pasăm o copie a faxului lui Kleist la HVA, vânzându-le pontul, spunându-le şi despre mesagerul grec din Atena, despre tot. Da.

— Ceea ce explică de ce te afli aici. Şi de ce ai prânzit pe socoteala lui Vassili, departe de mine, când se presupunea că trebuie să supraveghem aeroportul împreună. Dacă povestea ta cu acoperirea era adevărată. Voiai să te asiguri că Vassili nu se arată *prea* eficient.

— Din păcate, am ajuns la el prea târziu. Ca şi tine, am fost prea lent.

— Eu n-aş fi aşa de sigur. Vassili şi-a făcut şi el treaba lui. Moartea operatorului radio german înseamnă că nimeni nu poate să scoată de la el codurile, să trimită un mesaj fals, pentru ca ruşii să abandoneze operațiunea de salvare.

— Vassili e unul din băieții buni, da. Păcat că nu m-am gândit să-l contactez mai devreme. Poate şi-ar fi convins guvernul să vă retragă promisiunile de cooperare.

— Dar, una peste alta, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Mai puțin faptul că încă nu v-ați găsit „cârtița”.

— Noi credem că ne-am găsit-o.

— Ce, pe *Lescombe?* Vorbeşti serios?

— Dovezile merg într-un singur sens. În mod sigur, pe tine nu CIA te-a plantat în portul Corfu, nu? Oricum, poți să te linişteşti acum, domnule maior. „Crisalida" va dispărea curând, ca şi doamna şi soțul ei.

Hayes credea în continuare că Lescombe are de gând să fugă. Nu ştia despre târgul pe care îl încheiase Albert cu Redman! De ce nu ştia?

Albert se chinuia să dea de cap întregii poveşti. Redman şi Hayes ar fi trebuit să se afle de aceeaşi parte a baricadei. Totuşi, Hayes era în fața lui, bătând câmpii, ca şi cum planul inițial al americanilor rămăsese încă în vigoare. Schimbarea de atitudine a lui Redman părea destul de logică. Vicepreşedintele, Departamentul de Stat ar fi făcut orice pentru întâlnirea la vârf de la Vancouver. Aşa că acum prioritatea numărul unu era ascunderea „Crisalidei" sub covor. Albert trecu în revistă toate cele de mai sus. Atunci, de-a ce se juca Hayes? Nu cumva Redman îl lăsase pur şi simplu să plece în Grecia ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic? Numai dacă nu…

— Spune-mi, începu Albert, Redman ştie că eşti aici?

Hayes chicoti.

— *Nu* ştie, conchise Albert.

— Ce dracu'! De mult m-am lămurit că mă vrea cât mai departe de zona fierbinte. Aşa că l-am lăsat să creadă că trebuie să mă întorc pentru o vreme în State. Un fel de neînțelegere, s-ar putea spune.

Redman, închipuindu-şi că Hayes se

află în cu totul altă parte, nu se obosise să-l pună la curent. Albert începu să raționeze cu repeziciune. Hayes ar fi fost imposibil de convins să contacteze Londra în momentul da față. Aşa că ofițerul oftă şi se mărgini să rostească:

— Mi-e teamă că am şi eu o treabă de făcut.

— Imposibil. Anna Lescombe şi Gerhard Kleist trebuie să rămână în viață. Îmi pare rău pentru tine.

— Mai e o problemă.

— Anume?

— Mai am încă valiza asta.

Urmă un moment de tăcere, de încremenire. Apoi Hayes făcu un pas înapoi, lipindu-şi spatele de parapet, ajungând exact în locul în care îl voia Albert. Acesta auzi un „clic" metalic şi îşi dădu seama că lucrul pe care-l ținea Hayes în mână era un revolver, acum armat, păcat, mare păcat…

— Pune jos valiza.

— Va trebui să mă obligi s-o fac, bătrâne.

În subconştient, Albert număra secundele. Ofițerul radio primea un mesaj când el părăsise puntea. Atâtea secunde pentru primire. Atâtea, pentru formularea unei tactici. Atâtea, pentru rezumat. Atâtea, pentru executare. Acum era ora H minus nimic. Şi dacă ordinele spuneau „nu", dacă jocul se întorsese împotriva lui…

Accelerând brusc, vasul făcu un salt înainte. Viteza crescu de la cinci la cincisprezece noduri exact în fracțiunea de secundă care îi trebui lui Albert

pentru a-şi balansa valiza şi a-i zbura lui Hayes revolverul din mână. Apoi, aceeaşi valiză deveni berbece. Izbi în partea stângă a pieptului lui Hayes, rupându-i pancreasul şi splina, dar, înainte ca senzația de durere să îi poată ajunge americanului în creier, o pereche de mâini li prinseră gleznele, săltându-l peste bord. Hayes sângera abundent pe dinăuntru. În clipa în care atinse apa, era cu totul incapabil de a mai face vreo mişcare. Muri încet, în chinuri, la mare adâncime.

Când Albert ajunse din nou pe punte, Vassili se întoarse către el şi spuse:

— O barcă a ajuns deja pe plajă. Suntem în întârziere. Ce-ai…

— Accelerează, te rog. Cu toată viteza înainte. Şi nici un fel de *lumină,* până la sfârşit. M-ai înțeles?

— Da.

— *Nici un fel de lumină.* Eu mă duc sus.

Doar atunci văzu că Vassili avea ceva în mină.

— Sus!

David auzi vocea ca şi cum venea de la kilometri depărtare. Instinctiv, ştiu că vorbise Kleist. Cineva îl lovi.

— Sus, am zis.

De astă dată, David se ridică în genunchi. În fata lui se afla o femeie. Pentru că lui David i se învârtea capul, aceasta părea să se unduiască dintr-o parte în alta.

— Anna? murmură.

Anna privea fix, undeva în față. David

nu-şi dădu seama dacă îl recunoscu sau nu. Se împletici puțin.

— Cum îți e? o întrebă.

Auzindu-l, Anna îşi ridică bărbia, dar continuă să tacă.

— Anna, sunt eu, David.

Încă o clipă, continuă să-l privească în tăcere. După care izbucni:

— Pleacă! Te rog, pleacă! Au să te ucidă. Nu poți face nimic.

Câteşitrei formau pe plajă un invizibil triunghi echilateral.

David ardea de dorința de a se repezi la Anna, dar era sigur că Kleist are o armă. Aşa că avea să moară aici, fără a-şi mai ține vreodată soția în brațe. Ar fi vrut atât de mult să-i vorbească, să-i spună cât de mult o iubea. Dar tot ce reuşi să rostească fu:

— O, Doamne…

Anna îşi ridică mâinile şi David văzu că i le legaseră cu o frânghie. Prin urmare, nu li se alăturase de bunăvoie. Frânghia îl răzbuna. Însemna că avusese dreptate să se încreadă în Anna, în ciuda a tot. Nu era o trădătoare.

— Barzel se va întoarce dintr-un minut în altul, spuse Anna. Gerhard, nu poți să-l ajuți să se ascundă?

Atunci însă, de la marginea porțiunii luminate de lună, din locul unde nisipul se întâlnea cu copacii, se auzi încă o voce.

— Nu cred, spuse aceasta. Soțul tău şi cu mine trebuie să stăm de vorbă, Anna.

Barzel se apropie suficient pentru ca David să vadă arma pe care o ținea în mână.

— Mergem mai încolo, pe plajă, murmură. Ca să vorbim între patru ochi.

Pentru că David nu se clintea din loc, Barzel îşi flutură Luger-ul.

— Te rog, rosti încet. Nu aici.

— Gerhard!

Strigătul Annei îl făcu şi pe David să se cutremure, dar efectul asupra lui Kleist fu remarcabil. Un fior prelung îl străbătu pe acesta din cap până-n picioare.

— Vrea să-l omoare pe David, strigă Anna. Gerhard, *opreşte-l!*

În prima clipă, nimeni nu se clinti din loc şi nici nu rosti vreo vorbă. Apoi, Kleist îşi vâri mâinile în buzunare şi făcu un pas în lături, în semn de cedare. Barzel îl înhăță pe David de umăr.

— Mişcă, bombăni.

— Jurgen. Barzel însă nu-i dădu nici o atenție lui Kleist. Continuă să-l îmboldească pe David, în lungul plajei, către stânci.

— Jurgen, lasă-l. Nu e nevoie. În jumătate de oră, suntem plecați.

Pentru că Barzel nu se sinchisi nici măcar să se oprească, Kleist îşi scoase mâna dreaptă din buzunar. În ea avea un pistol.

— *Barzel*!

Acesta se opri.

— Nu înțelegi, spuse cu un glas obosit, începând să se răsucească în loc. Tu nu pleci nicăieri. N-ar trebui să ai încredere în faxuri. Se întorsese aproape cu fața la Kleist. Aproape. Brusc, îşi împleti degetele, ridicând Luger-ul strâns în căuşul palmelor. Iar Kleist trase de trei

ori.

Barzel se holbă la el, neacceptând faptul că avea să moară. Căzu în genunchi, apoi se prăbuşi în față, în două mişcări distincte, ca şi cum ar fi exersat. Când David îl rostogoli, fața lui lăsă o amprentă în nisip, ca un mulaj de mască mortuară.

Ceva dreptunghiular şi alb zăcea pe plajă, pe jumătate ascuns de trupul lui Barzel. David se aplecă şi puse mâna pe acel ceva, abia îndrăznind să-şi creadă ochilor. Totuşi, aşa era – în colțul din dreapta, sus, în lumina lunii, putu descifra o cifră scrisă de mână, între câteva litere dactilografiate. Şi, în centrul paginii, un singur cuvânt, cu litere mari, negre. Nu-l putu descifra, dar nu era nevoie.

„Crisalida”.

Dintr-o dată, Anna reveni la viață.

— Nu visez! strigă. Spune-mi că nu visez. O, *David!*

Pe când acesta se repezea să o prindă în brațe, nemaitemându-se de consecințe, pentru că oricum aveau să moară amândoi, Kleist se răsti:

— Ascultați! Auziți?

Mai întâi, nici unul dintre ei nu înțelese. Apoi David deveni conştient de zgomotul înăbuşit al unui motor, care provenea deocamdată de undeva, din largul mării. Nu văzu încă barca, ci doar nava de pe care aceasta provenea, conturându-se în depărtare, dar deja gonind către ei. O patrulă de coastă.

Se întoarse către Kleist.

— Ce urmează acum?

Kleist lăsă pistolul să-i alunece printre degete, apoi îl urmă, prăbuşindu-se pe nisip.

— Nu… ştiu.

— De ce nu l-ai lăsat să mă omoare?

În chip de răspuns, Kleist se mărgini să o privească fix pe Anna. Apoi scuturã din cap şi izbucni în râs.

— Pentru că oricum sunt mort.

Exaltarea ciudată din vocea lui s-ar fi potrivit însă mai bine cu „în sfârşit, sunt liber” sau ceva asemănător.

— I-am trădat, iar ei au aflat, continuă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vor afla.

— I-ai trădat! Atunci de ce nu te-a omorât mai devreme?

— Barzel aştepta submarinul. Până când acesta ar fi sosit, avea nevoie de mine, pentru a o controla pe Anna.

— Submarinul?… David se luptă o clipă să înțeleagă ce îi spune Kleist. Brusc, totul începea să se lege.

— Barca aceea pe care tocmai am auzit-o…

Se răsuci în loc, scrutând zadarnic întunecimea opacă.

— … E de pe un submarin… Anna*! Fugi!*

Atunci însă, de undeva, din întuneric, din marginea mării, o voce răguşită strigă:

— *Barzel!*

Înainte de muri, Hayes reuşise să deschidă o adevărată cutie a Pandorei plină cu îndoieli, aşa încât Albert, ca şi Pandora însăşi, rămase doar cu speranța.

Înțelegea perfect cât risca, dar exact pentru a risca era plătit. Îi era clar ce avea de făcut. Ordinele erau explicite, trebuia să le asculte.

Mai avea de onorat şi înțelegerea cu Redman.

Cocoțat în postul de observație al lui *Lindos P.269,* cu banduliera înfăşurată în jurul brațului stâng, era conştient de faptul că nici măcar un FR-F1, cea mai bună armă de elită fabricată vreodată, n-ar putea face față unei lovituri de felul celei care îi cădea lui în sarcină. Nici măcar în fața unui țintaş întreg şi nu a lui, care avea brațul rănit. Dar, la fel cum trebuia să rişte, o parte din treaba lui era să trimită glonțul acolo unde trebuia.

Îşi lipi luneta de noapte Sopelem de ochi. Distanța, în scădere: cinci sute de metri. Începu să calculeze mişcările navei, numărând secundele dintre înălțarea şi coborârea pe val a acesteia. Patru sute de metri… în calculator şi asta şi celelalte informații, lasă-ți mintea să-şi facă treaba, calculele, n-o perturba, încrede-te în instincte… cât mai e până aprinde Vassili proiectorul, viteza, distanța, mişcările…

Mai întâi femeia, pentru ca să opreşti răspândirea bolii, apoi bărbatul, asta voia să zică „aromsezon obiectgermobiectengl”, sos pentru obiectivul german, sos pentru obiectivul englez…

Mai aproape, mai aproape… grup de trei, compact, unul dintre ei stă pe nisip, trebuie să fie David, prizonier, desigur, poate să mai aştepte, *ce e lângă el? Nu*

contează, ea ce va face, ce va face în clipa următoare?…

Forța de debarcare sovietică văzuse deja nava *Lindos.* Câțiva dintre ruşi se adăposteau acum după barca lor. Un număr de luminițe pătară cercul albastra, luminos, prin care privea iscoditor Albert, foc automat, stai, Vassili, nu intra în panică, nu trage până când Anna nu se hotărăşte ce să facă.

Albert ştia dinainte ce. Fusese alături de această femeie până ce ea ajunsese să devină o parte din el, la fel cum el era o parte din ea. Pătrunsese în mintea Annei Lescombe, în clipa de față. Prostită de Kleist îl va însoți pe acesta pe submarin. Dar, mai întâi, va voi să îngenuncheze, să-şi strângă în brațe soțul şi să-i ceară să aibă grijă de Juliet…

Fără lumină… nu, nu încă, gloanțele nu contează, mingi de ping-pong ruseşti, nu fac niciodată rău nimănui…

Îl va strânge în brațe pe David, aşteaptă, aşteaptă, trei din două lovituri, mai întâi femeia, apoi bărbatul, la urmă soțul, pentru Redman, „doi pentru bucurie", David şi Anna, acesta fusese târgul… Stai, Vassili, stai! Trebuia ca grecii să răspundă mai întâi, pentru ca să semene cu un glonț rătăcit, fără martori, *fără urme,* spusese Shorrocks, *moarte accidentală, voința Domnului, fără urme, fără urme…* Ce e pe plajă, pare o a patra persoană, întinsă pe plajă, lasă-l, lasă-l, trage înaintea luminii, două sute de metri, acum, *lua-i-ar dracu' de câini nenorociți!* Valul, urcăm, urcăm, urcăm, vântul, acum…

Nu David e cel întins pe plajă!

Stai! Albert dădu drumul trăgaciului.

Marinarii sovietici ajunseseră deja pe plajă, dar chiar când David o trase de braț, Anna refuză să se mişte din loc. Se holba la Kleist, care stătea cu capul sprijinit pe antebrațe. Dintr-o dată, toate emoțiile care o răscoliseră atâta timp se contopiră într-un singur sentiment, care era mânia.

— *Ticălosule!*

Gura Annei mimă cuvântul, dar nu se auzi nici un sunet. Se apropie de Kleist precaută, ca şi cum acesta ar fi avut încă puterea s-o distrugă.

— Aveau nevoie de tine ca să mă *controlezi!* Iar tu i-ai trădat, nici măcar față de ei n-ai putut să te arăți cinstit!

— Anna! David o apucă de mânecă, dar ea se scutură.

— *Nici măcar față de Ilsa n-ai putut fi cinstit!* Trecuseră ani de manipulare, de suferință, o dragoste fusese ucisă în faşă.

— *Ți-ai sacrificat propria soră!*

— Dar tu, întrebă calm Kleist, ți-ai păstrat credința în propriul copil?

Nesocotind pericolul, Anna ridică mâna să-l lovească. În acel moment se auzi prima rafală de foc automat, iar David se aruncă peste ea, trântind-o la pământ.

Când atinseră nisipul, un obiect greu scormoni terenul dintre picioarele lui Kleist, împroşcându-i acestuia chipul cu nisip. David o strânse pe Anna în brațe şi se rostogoli, îndepărtându-se de Kleist. Apoi, în timp ce sovieticii răspundeau unor rafale ale patrulei de coastă

greceşti, îi înhăță mâna, sări în picioare şi se repezi în direcția celor mai apropiați copaci.

Aşezați în tufişuri, amândoi avură impresia că lupta nu se mai sfârşeşte. În realitate, schimbul de focuri fu scurt, nedurând mai mult de un minut. Sovieticii, în număr de şase, râmaseră fără muniție şi fură detectați de proiectorul de pe *Lindos.* Făcură o ultimă tentativă de regrupare în spatele ambarcațiunii lor răsturnate, dar mitraliorilor greci nu le trebuiră mai mult de câteva secunde ca să-şi regleze tirul, după care nenumărate şuvoaie de gloanțe începură să scrijelească adăpostul şubred ca tot atâtea ferăstraie cu lanț.

Focul încetă la fel de brusc cum începuse. Din punctul său de observație de pe *Lindos,* Albert cercetă cu o privire plaja, acum goală şi luminată la fel de orbitor ca un stadion de fotbal în nocturnă, după care oftă. Auzind paşi pe scara de metal de sub el, se întoarse pentru a-l vedea apărând pe Vassili.

— E-n regulă? întrebă grecul.

— Da, mulțumesc. Supraviețuitori?

— Nu prea cred. Trimitem nişte oameni să vadă.

— Ce-o să faceți cu cadavrele?

— O să le facem pierdute. Zâmbetul lui Vassili era prietenos, dar nu diminuă cu nimic autoritatea calmă din tonul cu care rosti următoarele cuvinte:

— Poți să-ți părăseşti postul. Am învins.

— Da. Albert îşi demontă puşca şi o

puse la loc în valijoară, la adăpost de priviri curioase.

— Unde e Hayes? întrebă Vassili.

— Nu l-am văzut de mai multă vreme. Îmi pare rău.

În timp ce vorbeau, echipajul de pe *Lindos* coborâse barca pneumatică. Albert şi Vassili rămaseră sus, urmărind-o cum se apropie de țărm.

— Atâta bătaie de cap, rosti Vassili, pentru un dosar fără nici o valoare.

— Fără nici o valoare? întrebă Albert imperturbabil.

— Hayes mi-a spus multe lucruri. Grecul îl privi pe Albert în ochi şi, pentru o clipă, lăsă să-i cadă masca, permițându-i acestuia să vadă că era plin de resentiment pentru că fusese folosit aşa cum fusese. Lipsit de valoare, repetă.

— Aha.

Una peste alta, Albert era de acord cu Vassili. Din mai multe puncte de vedere, întreaga operațiune se dovedise inutilă. Ordinele lui Shorrocks fuseseră precise: dacă nu există altă cale de a o împiedica pe Anna Lescombe să treacă dincolo cu „Crisalida”, Albert va trebui să o ucidă, făcând ca totul să pară un accident. Cum *Lindos*-ul era acum la fel de înțesat de lumini ca o speluncă plutitoare, posibilități de a aranja un accident nu prea mai existau. Şi, în plus, Anna nu trecuse dincolo. Şi nici soțul ei. Cu atât mai rău pentru Louis Redman, care probabil va trebui să caute o altă ocazie pentru a da „un exemplu”. Timp pierdut, din toate punctele de vedere. Cu desăvârşire pierdut.

Albert se trezi privind triunghiul de lumină de pe plajă în mijlocul căruia Gerhard Kleist stătea încă ghemuit pe nisip, într-o nemişcare mormântală. Poate, totuşi, nu în întregime pierdut…

— Familia Lescombe, rosti, arătând cu mâna.

Barca pneumatică nu putea să aducă pe toată lumea, aşa e a Kleist trebui să aştepte pe plajă până când David şi Anna erau duşi la bordul lui Lindos. Albert îi privea. Când Anna puse piciorul pe punte, David îşi strecură o mână sub braţul ei, iar ea îl privi. Albert o auzi spunând:

— Probabil că ai aflat…

— Totul.

— Chiar şi despre Juliet… la început?

— Totul, repetă David, trăgând-o aproape.

Albert îşi înăbuşi un căscat.

— David, strigă încetişor, în felul lui uşuratic.

Ajunşi la pupa, cei doi priviră în stânga şi-n dreapta, după cel care rostise cuvântul. Albert aşteptă până când ochii Annei căzură pe el. Ştia că nu îi poate vedea faţa, că pentru ea nu era decât un contur de întuneric profilat pe un fundal ceva mai puţin întunecat.

— Bună seara, murmură. Nu ne-am cunoscut. Sunt Albert. Ascultaţi, are careva dintre voi dosarul?

David se holbă la el. Apoi, foarte încet, scoase la iveală „Crisalida”, pe care reuşise cumva s-o ţină la piept în tot acest timp, pentru ca Albert s-o poată vedea.

— Grozav. Ştii ce – aceste cuvinte îi erau deja adresate lui Vassili – m-aş duce pe plajă după ceilalți.

De-abia când barca purtându-l pe Albert aproape atinsese plaja îşi aminti Vassili: pe țărm se mai aflau doar cadavre. Cu excepția lui Kleist.

Cuprins

NOTA AUTORULUI 5
Înainte... 6
- UNU 6
- DOI 14

Primul weekend 20
- TREI 20
- PATRU 31
- CINCI 34
- ȘASE 40

Luni 57
- ȘAPTE 57
- OPT 62
- NOUĂ 72

Marți 83
- ZECE 83
- UNSPREZECE 93
- DOISPREZECE 106
- TREISPREZECE 115
- PAISPREZECE 129

Miercuri 132
- CINCISPREZECE 132
- ȘAISPREZECE 137
- ȘAPTESPREZECE 145

Joi 164
- OPTSPREZECE 164
- NOUĂSPREZECE 168
- DOUĂZECI 176
- DOUĂZECI ȘI UNU 184
- DOUĂZECI ȘI DOI 195

Vineri 207
DOUĂZECI ȘI TREI 207
DOUĂZECI ȘI PATRU 220
DOUĂZECI ȘI CINCI 226
DOUĂZECI ȘI ȘASE 231
Al doilea weekend 237
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE 237
DOUĂZECI ȘI OPT 245
DOUĂZECI ȘI NOUĂ 253
TREIZECI 265
TREIZECI ȘI UNU 269
TREIZECI ȘI DOI 275
TREIZECI ȘI TREI 284
TREIZECI ȘI PATRU 290
TREIZECI ȘI CINCI 298
Ultima zi 308
TREIZECI ȘI ȘASE 308
TREIZECI ȘI ȘAPTE 322
TREIZECI ȘI OPT 333
TREIZECI ȘI NOUĂ 341
PATRUZECI 344
PATRUZECI ȘI UNU 349
PATRUZECI ȘI DOI 356
Cuprins 368

„Crisalida“, un dosar NATO care conț
informații secrete de maximă importa
strategică dispare din casa lui David Lesc
o dată cu soția acestuia, Anna. Servici
secrete se grăbesc să o acuze de înaltă tră
Încercînd să o salveze, soțul ei descoper
de puține știe, de fapt, despre femeia viet
Avocată de succes sau nebună de legat?
credincioasă sau agent dublu? *Cine* – da
ales, *unde* – este Anna Lescombe?

rao
international
publishing
company

{1} Stradă şi cartier londonez al ministerelor (n.tr.).

{2} Maşter of Arts (al doilea titlu la absolvirea unei facultăți), Association of British Physicians and Surgeons (Asociația Medicilor si Chirurgilor Britanici) (n.tr.).

{3} „Lasă-mă să intru!” (în limba germană în text) (n.tr.).

{4} „Da. Hai, mai repede!” (în limba germană în text) (n.tr.).

{5} Queen’s Counsel – consilier al Reginei, avocat mandatat de Coroana Britanică pentru a o reprezenta în instanță (n.tr.).

{6} Joc de cuvinte intraductibil: Christ (Hristos, în limba română) se pronunță în limba engleză aproape la fel ca şi Kleist (n.tr.).

{7} Joc de cuvinte, în engleză: *june* = luna iunie (n.tr.).

{8} *Boffin* – savant care lucrează la un proiect guvernamental secret, în engleza americană (n. tr.).

{9} *Golliwog* - paiața caraghioasă, diformă (n. tr.).

{10} MI 6 (n. tr.).

{11} *Sure* - sigur (adverb, în engleza americană), se pronunță la fel ca *short* – scurt. Englezul este derutat de faptul că, în varianta britanică a limbii, *sure* este aproape exclusiv adjectiv (n. tr.).

{12} Reşedința prim-ministrului britanic, pe timpul cât aceasta îşi exercită mandatul (n. tr.).

{13} Tipărituri conținând procesele-verbale ale dezbaterilor din Parlamentul britanic (n. tr.).

{14} „Promenada”, numele unei alei din Parcul St. James.

{15} William Hogarth – celebru gravor şi pictor satiric englez, considerat creator al caricaturii (1697-1764) (n.tr.).

{16} „Exagerata”, „deplasată” (in limba franceză, în original) (n.tr.).

{17} Curtea Centrală pentru Omucideri Londra (n.tr.).

{18} Sediu a două colegii de avocați din Londra (n.tr.).

{19} Centrul Comercial al Londrei (n.tr.).

{20} Cabinetul prim-ministrului, (n.tr.).

{21} Necazurile celor bogați (in limba franceză, in original) (n.tr.).

{22} Sarah „Fergie" Fergusson, nora reginei Elisabeta a II-a, soția lui Andrew, duce de York (n. tr.).

{23} Rozătoare răspândite în zona nordică a Europei (n. tr.).

{24} Prietena zilei (în franceză).

{25} Lac de lustruit mobila (n.tr.).

{26} În engleză, *ait* este un arhaism pentru *insulă* – pe care l-am tradus prin *ostrov* – şi totodată omofon cu *eight* (opt), mai ales într-o pronunție mai puțin academică (n.tr.).

{27} Nu te da bătut" (n.tr.).

{28} Baston nu prea mare, îmbrăcat în piele, folosit de răufăcători în timpul agresiunilor (n.tr.).

{29} De la *Oxford* şi *Cambridge,* cele mai renumite universități engleze, având în comun spiritul de castă al studenților, prestigiul, o anume pronunție etc. (n.tr).

{30} Literal, *Cu cărămizi roşii* – universitate mai puțin prestigioasă, de felul celei pe care o absolvise şi David. (n.tr.).

{31} Calificativ maxim (n.tr.).

{32} Al treilea calificativ, de la maxim în jos (n.tr.).

{33} Cenuşar, cimitirul unui crematoriu, unde se depozitează urnele cu rămăşițele celor dispăruți, (n.tr.).

{34} Nume dat în derâdere aeroportului Heathrow din Londra, din cauza numeroaselor furturi de bagaje care au loc în incinta lui. O traducere aproximativă a lui Thiefrow ar suna; *Locul unde se încaieră (se ceartă hoții),* (n.tr.).

{35} Joc de cuvinte. „Nelimitate" – *Unlimited,* de la *limited* care este specificația pentru „societate cu răspundere limitată" în SUA. „Încorporate" –

Incorporated, altă specificație comercială, referitoare la înscrierea firmei respective în conformitate cu toate normele legale (n. tr.).

{36} *The Bureau* – de la Federal Bureau of Investigations – FBI, Biroul Federal de Investigații (n. tr.).

{37} Ring, Serpetine – alei din Hyde Park (n.tr.).

{38} *Bread* (pâine) este un termen argotic foarte răspândit în SUA pentru: bişţari, lovele, mangoți (n.tr.).

{39} Citat dintr-o vestită poezioară englezească din folclorul copiilor: „One for sorrow, two for joy, / Three for girl, four for boy, / Five for silver, six for gold,/And seven for a secret never to be told" (engl.) (n.red.).

{40} În basmul lui H. Cr. Andersen, regina, mama prințului care îşi caută soție, aşază în patul pregătit pentru musafira sosită pe nepusă masă, sub douăzeci de saltele şi douăzeci de perne de puf, un bob de mazăre. Dimineața, vizitatoarea se plânge că nu s-a odihnit bine, ceea ce dovedeşte că e „atât de gingaşă, cum numai o prințesă poate fi". În consecință, e aleasă de soție pentru prinț (n.tr.).

{41} Her Majesty Ship, „Vasul Maiestății Sale", denumirea navelor de război britanice (n.tr.)

{42} „Oraşul căscatului", in traducere literală (n.tr.).

{43} Joc asemănător cu biliardul (n.tr.).

Table of Contents

NOTA AUTORULUI 4
Înainte… 5
UNU 6
DOI 19
Primul weekend 29
TREI 30
PATRU 48
CINCI 54
ŞASE 64
Luni 91
ŞAPTE 92
OPT 101
NOUĂ 118
Marţi 135
ZECE 136
UNSPREZECE 153
DOISPREZECE 173
TREISPREZECE 188
PAISPREZECE 211
Miercuri 215
CINCISPREZECE 216
ŞAISPREZECE 224
ŞAPTESPREZECE 237
Joi 267
OPTSPREZECE 268
NOUĂSPREZECE 275
DOUĂZECI 288
DOUĂZECI ŞI UNU 301
DOUĂZECI ŞI DOI 320
Vineri 338

DOUĂZECI ŞI TREI 339
DOUĂZECI ŞI PATRU 359
DOUĂZECI ŞI CINCI 370
DOUĂZECI ŞI ŞASE 379
Al doilea weekend 388
DOUĂZECI ŞI ŞAPTE 389
DOUĂZECI ŞI OPT 402
DOUĂZECI ŞI NOUĂ 415
TREIZECI 434
TREIZECI ŞI UNU 442
TREIZECI ŞI DOI 452
TREIZECI ŞI TREI 466
TREIZECI ŞI PATRU 476
TREIZECI ŞI CINCI 489
Ultima zi 506
TREIZECI ŞI ŞASE 507
TREIZECI ŞI ŞAPTE 530
TREIZECI ŞI OPT 547
TREIZECI ŞI NOUĂ 560
PATRUZECI 566
PATRUZECI ŞI UNU 575
PATRUZECI ŞI DOI 588
Cuprins 607